

81 99732 (110 161)
K 99733
511 33
12951 1739

N. IORGA

∴∴∴ **ISTORIA** ∴∴∴
COMERȚULUI ROMĂNESC

—
EPOCA VECHĂ
—

Lucrare scrisă din inițiativa și cu sprijinul „Sfatului
Negustoresc” din România.

BUCUREȘTI

Tipografia „TIPARUL ROMĂNESC” Strada Sărindar No. 22

1925

PREFAȚĂ

Istoria comerțului interior al țărilor românești e foarte modestă, acest teritoriu nemăfățișând cetăți cu o viață proprie, foarte puternică, ale căror legături de la una la alta să producă un sistem, vrednic de a fi studiat, caracterizat și urmărit. Industria casnică, în care țărânul era și zidar și lemnar, — lăsând Țiganului, căruia și astăzi i se dau în schimb lucruri, sarcina de a pregăti puțina fierărie absolut de nevoie, mai ales pentru polcoavele cailor —, în care țărâna era țesătoare și cusătoare, nu îndrepta spre larg decât într-o epocă mai apropiată de noi, în care locuitorii satelor aveau, dacă nu un prisos din produsul muncii lor de acasă, dar nevoia banului pe care-l cerea, prin sarcinile sale, Statul. Deci, nici curentul continuu și puternic între centre orașenești libere, nici schimb riou, activ, producător de lucru pentru schimb și de economie bănească, între larguri și orașe, de o parte, iar de alta, între satele din șes și din munte, — acestea sînt condițiile care se constată măcar în cele d'întăiu veacuri ale comerțului făcut pe pămîntul românesc de Romîni.

Ceia ce nu înseamnă că acest comerț, pentru noi mai ales, n'ar fi interesant. Totuși, oarecare legături între orașe erau, și, cu multă greutate, din lipsă de izvoare, putem spune ceva cu privire la dinsele. Apoi trezirea, prin trecerea la gospo-

dăria în bani (*Geldwirtschaft*) a țerănimii, la sensul, fie cît de rudimentar încă, al comerțului, al valorii de schimb, al cunoștinței rostului și puterii monedei, merită, fără îndoială, și din punctul de vedere economic general, un studiu. Dar mai interesant decît acestea toate e alt lucru: negustorul de țară însuși ca tip, Romînul sau străinul creștin romanizat care nu știe decît taraba lui, care nu mai vrea să fie feran de loc, care se face moșier numai cînd își lasă în-deletnicirea de pînă atunci și care, cît ar fi el de bogat și de cunoscut, nu poate — nici supt Regulamentul Organic, ba nici supt Căimăcămia lui Vogoridi — să fie boier. Acest om, care nu înlocuiește pe Sas, pe German, pe Italian, pe Grec în marele rol de mijlocitor al schimbului internațional, fiindcă n'are nici mijloacele une ori, fiindcă n'are orizontul și nici condițiile politice necesare, în vremea cînd apare el, acest „jupîn“ de singele ori măcar de legea noastră — de alminterea mai totdeauna, ori de unde ar veni, căsătorit cu o Romîncă, — ne atinge adînc. De la el vin mulți dintre cei cari joacă azi un rol în viața publică — al patrulea înmăntaș al mieu chiar era Romînul din Balcani Iorga Galeon-giul, negustor din Botoșani, — și vine o mare parte din cele mai sănătoase datine, de economie, de cinste în legăturile materiale, de păstrare a cuvîntului dat, de obscur sacrificiu pentru țară, pe care, contra voinței generațiilor următoare, „occidentalisate“, puterea de rezistență firească a lucrurilor solide și vechi ni le-a păstrat. Din secolul al XVI-lea, cînd îl avem acuma, pînă la 1870, cînd el dispăre, lăsînd haosul și puțința de întindere cuceritoare a străinului, asupra lui, în cadrul liniilor generale, va trebui să ne oprim cu luare a-minte — și cu dragoste.

Pentru oricine cercetează însă comerțul lumii în totalitatea și în esența lui, teritoriul romănesc, cu sau fără participarea noastră ca neam, în locurile de frunte, care aduc faimă și cîștig, e de cel mai mare ineres. Am avut, pe lângă pagubele enorme, și foleasele, foarte însemnate, ale prezentei noastre într'un punct de legătură între mari domenii de producție deosebită, ajutînd din puterile noastre mai slabe

o vastă circulație și vămuind-o, nu numai ca bani primiți de vameșii domnești, ci și ca bogăție generală, ca influență culturală, ca valoare politică. Nici gospodăria noastră națională — cu strălucitele biserici de piatră și ruinele mândrelor palate, cu adâncile pivniși boltite ale caselor de negoț dispărute, cu eleganța și soliditatea vechilor locuințe orășenești, cu caldarâmul târgurilor bătrâne și liniile sigure ale drumurilor mari de odinioară, — nici civilizația noastră originală contopind în forme proprii cugetarea latină, arta gotică, ornamentul Renașterii din Apus cu cugetarea greco-slavă, adecă bizantină, cu arta orientală, cu ornamentul asiatic din Răsărit, nici Statele noastre, două pentru că erau două direcțiile de comerț, n'ar fi existat fără această fericită fatalitate geografică. Istoria comerțului nostru e astfel o condiție necesară pentru a înțelege supt toate raporturile, în originea ca și în dezvoltarea sa, istoria neamului nostru însuși.

Am spus : două direcții. Și ele se recunosc ușor, din cele mai vechi timpuri. Una duce de la Marea străbătută de corăbiile tuturor neamurilor, de la Grecii lui Herodot până la Austro-Ungurii lui Széchényi și la Piemontesii de la 1830, în interiorul unui continent care produce ușor și vinde ieftin materii prime de felurile cele mai deosebite, de la grâu și porumb până la piei și la „dinții de pește“. Vom vedea că, prin nevoile comerțului cu cetatea cea mare a Genovesilor din Crimeia, Caffa, acest drum de negoț a creat pe la 1340—1400 Moldova, atrăgând-o răpede, aproape cu sila și peste puterile ei, de la smerita cetate săsească din fundul muntelui, Baia, până la Cetatea-Albă, cu superbe ziduri bizantine și italiene, privind sigură de sine de la marginea limanului apărător către întinderea nemărgenită a Mării Negre. Cellalt drum lega adâncul european depărtat, acea Europă centrală care numai după anul 1000 a ajuns un mare laboratoriu de fabricate, mai ales postav—de la Flandra până la Boemia și Silesia — cu provinciile bizantine care lucrau stofe scumpe, de mătasă și brocart, și cu teritoriile ultramarine, asiatice, care trimeteau țesături de păr

de capră și de cămilă, arme arabe din Siria, pietre scumpe din India și, mai ales, din aceleași regiuni ale Asiei și Africii de Nord, „colonialele”, speciile, „spiteiriile”, de la zahăr și bumbac până la piper și scorțișoară. Fără această legătură necesară, care cerea o comunicație sigură, în reacul al XIV-lea, Domniii din Argeș n'ar fi fost ispitiți, iarăși printr'o neașteptată săritură, printr'o expansiune îndrăzneată și periculoasă, a trece de la cetatea lui Negru-Vodă, în adâncul codrilor înalți, la Brăila cu portul plin de galioane, pe larga Dunăre primitoare și roditoare, la Chilia, în ostrocul, întărit de mâni genovese, al deltei ce ducea la aceeași Mare Neagră.

Aceste volume, întâiul apare în a doua ediție — pe care le-a voit înlăun sacrificiul făcut de d. Hagi-Theodoraky și iubirea sa pentru cunoașterea trecutului economic al țării sale, apoi înțelegerea amicală a d-lui Niculescu-Rietz, vor căuta să înfățișeze în strânsă legătură organică descoltarea celor două linii de comerț în ce ne privește pe noi, orașele, țara și activitatea comercială a noastră, urmărind însă pas cu pas trezirea și înlăvirea prin ele a comerțului intern și mai ales producerea și caracterizarea acelu tip de veche viață națională care e neugstorul român.

Această expunere poate să aibă chiar o valoare morală. Dintr'însa se poate vedea cum odinioară știam să atragem spre folosul nostru prin muncă, economie și chibzuință o largă parte din activitatea și folosul altora, pe când astăzi, din nenorocire, dăm altora, prin lipsă de muncă, economie și chibzuință, o prea largă parte din activitatea și folosul nostru.

Nu e o critică nimicitoare aceasta, prin care să ni se închidă orizontul. Mai mult decât o rătăcire ceia ce s'a petrecut la noi — și în domeniul economic — e mai curând o zăpăceală, de care s'au folosit străinii, cari o provocaseră în chip firesc și o prevedeau, ca să se îmbulzească. Forțele vii ale neamului n'au fost atinse măcar, necum distruse, ca în Turcia. Din șase milioane de țărani ai României de ieri,

din douăsprezece milioane ale neamului întreg,—și sunt șaptesprezece ale cetățenilor României crescute prin marea jertfă a războiului lumii,—oameni în cari dorm puteri care, de la marile sfurtări de vitejie din veacul al XIV-lea, al XV-lea, și al XVI-lea, au fost prea puțin întrebuințate, se poate face orice, în proporții mari, și se va putea face foarte mult, chiar pentru generația pe care o creștem, nu în iluzii moleșitoare, ci în aspră critică rece, care înviorează, și în domeniul, de recucerit, cu forțe proaspete, entusiaste și disciplinate, al economiei naționale.

27 Octombrie 1914.

I-ii Ianuar 1925.

N. Iorga.

INTRODUCERE

INTRODUCERE

Teritoriul românesc înaintea de Români ca valoare de producție și de schimb.

I.

Epoca ante-romană.

Cu cinci veacuri înainte de Hristos, un Grec din Asia Mică, de la Halicarnas, care crescuse în amintirea luptelor pe care cetățile de pe această coastă le dăduseră împotriva Perșilor cu ajutorul Greciei europene, învingătoare, pentru libertatea și dezvoltarea comerțului și a culturii lor, Herodot (n. 484), pornia să cerceteze, ca exilat al luptelor politice de acasă, toată lumea lui elenică pentru ca să arăte într'o mare operă cum se lămurește această biruință, încă recentă, asupra puterilor fără număr ale regelui asiatic. Pretutindeni, pe malul Mediteranei ca și pe acela al Mării Negre, negustori de neamul său îi vorbiră despre toate popoarele pe care le atinsese, de la începuturile ei, de la pregătirea ei cea mai depărtată, această mare luptă. I se pomeni despre Traci, — strămoșii noștri cei mai vechi pe acest pământ, dincoace și dincolo de Dunăre, ca Geți și ca Daci aceștia din urmă o uniune războinică neexistă încă supt acest nume — „a căror limbă iaste, afară de Indiani, mai mare decît toate limbile, care, de ar fi supt o ascultare, ar

fi nebiruită, și-i foarte tare“¹ și „cărora a trăi din jac, furtișag și războiu iaste lucru bun și cinstit, iar, de lucrează pământ, iaste fără de cinst“², despre Sciții nenumărați, păstori cu toți³, — afară de „Sciții elini“, de la Nipru, și de vecinii lor, „Alazones“, „Mândrii“, „plugari“, „cari ară și seamănă, și le mănâncă, și ceapă, și aiu, și linte, și mălai“⁴. Apoi despre Sighinii, îmbrăcați ca Mezii — deci tot în port tracic —, cu „caii păroși, câte cinci degete de păroși, și mici, și nu pot amintrile să poarte oamenii, ci trag la car bine, și cu dinșii se poslușesc ei, locuind până la Veneți, pe Marea Adriatică“⁵, despre „albinele foarte multe“, de „nu pot oamenii să lăcuiască“, ce s’ar afla, după mărturia Tracilor, „decinde Dunăre“⁶. Grecii de la Tyras, „Nistrieni“, cum li zice vechiul tâlmăcitor românesc al lui Herodot, i-au spus despre Nevri, vecinii lor, deosebiți de neamurile scitice, care merg numai până la liman, „iezeriul cel mare“, — deci și ei o seminție tracică, influențată însă de viața Sciților⁷. Numele Agatirsilor, așezați la Vest și Sud de Nevri, e aric, asemenea cu numele arice obișnuite în clasa stăpînitoare a Sciților; cu datine tracice însă, cu civilizație elenică prin lucrarea aurului pe care-l aflau în minele lor⁸, — deci în Ardeal —, eu nu sunt decît strămoșii Dacilor de mai târziu, așezați în acelaș unghiu ardelean, lângă aceleași gropi cu aur.

Se știe ce însemnătate mare au avut cetățile grecești de prin aceste părți: Panticapea, Phanagoria, Olbia, Tyras, Tanais, pe coasta de Nord a Mării Negre, către Sciți și

¹ Cartea V, 3. Traducerea românească din 1643, ed. Iorga, Vălenii-de-Munte 1909, p. 276.

² *Ibid.*, § 6, p. 276.

³ Cartea a IV-a, p. 209 și urm.

⁴ *Ibid.*, §§ 17-8, pp. 2⁵-6.

⁵ *Ibid.*, § 9, p. 277.

⁶ *Ibid.*, § 10, p. 277.

⁷ *Ibid.*, § 100; scurtat pe p. 239 a traducerii. Cf. și § 102, p. 240. V. și *ibid.*, § 105, p. 241.

⁸ *Ibid.*, § 104, p. 240.

către aceia, dintre Traci cari izbutiseră a ocupa, pentru mai marele lor folos, coasta ¹. S'au păstrat de la ele inscripții și multe monede frumoase pe care barbarii le cereau pentru valoarea ca și pentru înfățișarea lor artistică. Regii „Sciților elini“, purtând mărețe, sunătoare nume arice, băteau și ei monede după aceleași modele, în care se văd capetele lor pletoase, în caracteristicul lor port, îndătinat, și se cetesc în litere grecești aceste nume și calitatea lor de „basileis“, de regi ca și aceia ai Perșilor, de cari nici nu voiau să știe. Lingă Grecii cari se intitulau astfel se dezvoltase și o clasă de negustori de obârșie amestecată, „mixeleni“, ca la Tanais, unde „Tanaiții“ erau una și „Elinii“, cu șeful lor, „elinarhul“, alta ²).

Infolrirea acestor centre orășenești, obișnuit ocrotite de astfel de șefi — cum mai târziu Hanii Tatarilor și domnii „Campaniei“ crimlene ocrotiau pe Genovesii din Caffa, Sorgat, Soldaia, Bosporo și alte cetăți ale lor —, alte ori prădate de dinșii — cum o pățiau și Caffesii de la protecții lor—, se datorește negoțului de grâne în rândul întâiu, de la Sciții despre cari se spune anume că nu sunt, ca tovarășii lor din stepă, numai păstori rătăcind cu „coșurile“ pentru familie și avere ³, ci „plugari“, făcând „pâini bune“; se mai cumpăra însă de la aceștia și sare, „pește murat“ (sărat) „mare, fără de oasă într'insul“ ⁴, „tarichos“ (de unde mai târziu Grecii ca negustori de pește sărat, „tarichenporii“ la Boristene) ⁵; pieile de fiare nu lipsiau nici ele ⁶. Să nu uităm lâna oilor multe, vinul, care se întrebuița și la jertfele

¹ V. Minns, *Scythians and Greeks*, Cambridge 1913. Cf. *Bulletin de l'Institut pour l'étude de l'Europe sud-orientale*, I, p. 36.

² Pârvan, *Die Nationalität der Kaufleute im römischen Reiche*, Breslau 1909, p. 57.

³ Herodot, cartea a IV-a, § 53, pp. 224-5.— Țiganii indieni au imprumutat acest obșteiu de la Turcomanii, „Sciți“ și ei, ai lui Gînghiz-Han, cu cari, pe la 1250, au venit în părțile noastre.

⁴ *Ibid.*

⁵ Pârvan, *l. c.*, p. 86.

⁶ Herodot, § 58, p. 225. Pentru cele de castor la Finii mâncători de păduchi —, ca Laponii de astăzi —, *ibid.*, § 109, p. 241.

făcute Aresului, Martelui scitic¹. Aceste produse naturale treceau prin cetatea de la strămtori a Bizanțului, care și atunci își datoria acestui transit marea însemnătate, ce a determinat apoi ridicarea ei, supt numele de Constantinopol, la situația de Scaun al Impărăției romane.

Caii „păroși și mărunți“ ai Sighinilor sunt și până astăzi caii Cazacilor, și au fost odinioară caii, tot așa de vestiți, ai călărimii moldovenești; ei trăiesc încă, aproape degenerați, în satele noastre. Export cu dânsii nu credem că se făcea, de și Grecia propriu zisă, ale cărui cetăți aveau nevoie și de cavalerie în armatele lor, n'are Ținuturi potrivite pentru creșterea cailor. Aurul podoabelor și monedelor eline se aducea fără îndoială în cea mai mare parte de aici. Iar mierea și ceara — pentru care se lauda muntele Himet din Atica — era prea mult cerută în gospodărie și cult pentru ca aceste produse care făceau gloria Moldovei și a Țerii-Românești în tot timpul până la introducerea mai largă a agriculturii să nu fi fost căutate în aceste regiuni tracice de negustorii greci (milesieni), de la Tyras, la marginea între Scii și Traci, și din cetățile de pe coasta Mării Negre, Tomis, Kallatis, Dionysopolis, Odessos (azi Constanța, Mangalia, Balcic, Marcianopolis), ori de la Istropolis, la gurile vechi ale Dunării, lângă lacul Razelm.

Se pare că pe acest timp exista numai legătura cu Euxinul și cu partea din Dunăre care se apropie de guri — ele aveau atunci însă o înfățișare cu totul alta¹; vadurile Dunării muntene nu erau întrebuințate, lumea tracică, stăpână pe amândouă malurile, nefiind destul de sigură pentru trecerea negustorilor greci. Nimic nu împiedeca însă pe Tracii înșii de a-și strecura mărfurile dela Nordul râului către Sud, ceea ce ar explica și marile depozite de monede, și din epoca aceasta greacă, ce s'au aflat în deosebitele puncte de pe acest teritoriu. O întrebuințare a pasurilor din Carpați — pe cari Herodot nu-i pomeneste supt niciun nume — era necesară pentru transportul aurului măcar.

¹ *Ibid.*, § 62, p. 226; § 66, p. 227; § 70, p. 228.

Pentru epoca în care viața acestor Ținuturi se strânge în jurul Dacilor, al căror centru era în vechea regiune, bună de apărare și bogată în metale prețioase, din Sud-Vestul Ardealului de astăzi, izvoare narative sau descriptive lipsesc, și nu putem culege deci lămuriri așa de bogate și sigure ca acelea pe care le înfățișează Herodot, cu două-trei veacuri înainte. Un lucru se petrecuse însă în lumea politică și etnografică, de natură să aibă urmări foarte însemnate și în ce privește viața economică, deci și legăturile de comerț.

Anume puterea scitică slăbește. Regii pontici ai barbarilor se pierd pe încetul. Confederația de Arieni dominanți și de Turani supuși, care face puterea scitică, se desface în curând. Pe când din sfărâmurile acestei asociații se alcătuieste formațiunea mai puțin întinsă și temută a Sarmatilor, Tracii câștigă tot mai mult teren spre Răsărit. *Lumea noastră înaintea*, cu datinile și îndeletnicirile ei, pe sfărâmurile organizației unor dușmani ereditari.

Alexandru-cei-Mare, trecând Dunărea cu Macedonenii săi, cari nu erau decât tot Traci ma mult sau mai puțin elenizați¹, află aici pe Geți — în părțile Ialomiței, unde a pătruns mai târziu și Sultanul Baieziid —, iar când, în secolul întâiu înainte de Hristos, după peirea de către Romani a regilor odrisi și tracii în genere, de dincolo de Dunăre, Bóirebista întemeiază o „basileia“, o Împărăție, după datinele pontice ale Sciților, pentru seminția tracică întreagă, sprijinită acum în Carpați, și nu în Balcani, el ajunge, pe de o parte, până la Olbia, iar, pe de alta, până la Dionysopolis, pe care le „ocrotește“ tot așa cum făcuseră înainte de dânsul șefii „regali“ ai Sciților înlăturați².

Pe acest timp avem impresia că orașele grecești de la Pont și Dunăre sunt în oarecare scădere, urmând, de alminterea, mersul general descendent al culturii elenice. Răz-

¹ Cf. Iorga, *Chestia Mediteranei*, Vălenii-de-Munte, 1914, p. 23 și urm.

² Párvan, în „Buletinul Comisiunii Monumentelor Istorice“, IV, p. 1, nota 6.

boaiele dintre ele, și mai ales cu Bizanțul, nu lipsesc; șu brede autonomii urmează strânsele legături de odinioară. Cetățile primesc însă și acum de la barbarii din preajma lor grâne — poate mai mult meu decât grâu¹ — vin, de și Zalmoxis îl oprise, din motive morale, Geților, miere și ceară, piei, aur. Alexandru-cel-Mare găsisse lanuri gata de secerat la trecerea sa peste Dunăre.

Monedele din Tomis, cu dioscirii, cu caii, monedele din Istros, cu vulturul de mare, cele din Kallatis, cu arcul și ghioaga lui Hercule, se răspândesc și acum cu miile. Când Lisimah, ajuns în stăpânirea Traciei, ca urmaș al eroului macedonean, vrea să strângă prea mult legăturile de dependență, orașele pontice, cu Kallatis în frunte, se unesc pentru a zdrobi încercarea tiranului, și armele „regelui“ trebuiră să atace, până la Istros, pe rebeli². La vre-un veac după aceasta, Polibiu arată că Bizanțul primia numai pești și untdelemn din Sud, pe când grânele, mierea și ceara, blănille veniau din porturile Mării Negre. Legăturile lui cu Olbia erau obișnuite, și cetățenii de acolo erau onorați la Bizanț³.

II

Epoca romană.

Substituirea Romanilor, în plină expansiune militară și culturală, în locul regilor sciți, traci și daci, întâmplată în Scitia Minoră dobrogeană încă de la 25 înn. Hr., are și o mare însemnătate economică. Până acum cultura venia din afară, de pe țerm, prin colonii de comerț, către interior, întocmai precum va fi în aceste părți mai târziu, în evul mediu, până la întemeierea Statelor românești. Acuma însă

¹ Cf. Xenopol, *Istoria Romînilor*, I, pp. 77-8.

² Pick, *Die antiken Mûnzen Nord-Griechenlands*, I, *Dacien und Moesien*, Berlin 1899, p. 84 și urm. ; Raymund Netzhammer, *Aus Rumânien*, I, Einsiedeln 1909, p. 271.

³ Pârvan, *Die Nationalität der Kaufleute*, p. 85.

coasta dalmatină, ilirică atunci, a Mării Adriatice, moștenitoare a tradițiilor și intereselor iliro-tracice, care *din lăuntru*, de pe continent, răsbate spre țerm. Grecii procedaseră sămănînd colonii aliate cu locuitorii din adine, cari erau atrași prin bogăție, onoruri, prin firescul prestigiu al oricărei civilizații. Romanii nu înnaîntau în stoluri desfăcute pentru a-și găsi un alt cuib, fără a uita însă vre-odată locul de plecare, ci ca oștiri care ocupă *tot* teritoriul, care distrug orice independență locală, care dau în lături, mai curînd sau mai tîrziu, orice fel de stăpînire. Ei nu procedează prin asociație, ci prin eliminare.

Și aceasta își are însemnătatea și în ce privește faptele economice. Regimului vechiu de libertate, de individualism orășenesc, de anarhie barbară, legat prin tratate, nevoi și îndatoriri, *i se substituie o singură ordine de Stat*, care cunoaște o singură formă a relațiilor sociale și politice. Mai mult, oricît ar fi trăit și în epoca romană rămășițe ale eleanismului anterior, acestea sînt desfăcute din marele complex economic de care se țineau până atunci, pentru a intra în altul, care corespunde unor nevoi cu totul deosebite, tinzînd către un centru roman care până atunci putea să li fie cu tot la o parte. Și, în sfîrșit, dacă aceste colonii la hotarele barbariei trăiseră până atunci pentru ele, pentru comerțul lor, de acum înnaînte ele vor fi silite a trăi în rîndul întăiu pentru un scop politic, și anume pentru unul străin de ele ca și de vecinii lor de până aici.

În ce privește pe barbari, independența lor era o amenințare pentru granițele militare, căci condițiile lor de viață îi siliau ori să-și caute pensiile de la orașele riverane, care, pentru cinstea Romei, nu le mai puteau plăti acum, ori să vămuiască prin despoiere cele mai apropiate Ținuturi de cultură. Dar, în același timp, această independență barbară era și o primejduire a drumurilor de comerț, care legînd strîns Ținuturi romane foarte depărtate, devenind *artere mari ale unui vast schimb internațional* — să amintim *Via Egnatia*, care lega Dyrrachium (Durazzo) cu Bizanțul, și calea lui Tiberiu, care, puțin timp înnaînte de era

creștină, ducea din Reția alpină, de-asupra Italiei, în Pannonia, la Apusul cetății dacice —, trebuiau să fie absolut sigure pentru a nu se atinge interese esențiale ale civilizației economice a timpului.

Astfel pe încetul și *cetății eline* de la Prut și Dunăre și *regalității barbare* de la Sciți și Traci i se substituie *ordo romanus*, rânduiala neînduplecată a Romei. Regiunile acestea își pierdută pentru întâiași dată caracterul lor local și individual pentru a intra în vasta mișcare comercială a lumii europene organizată de Romani.

Ele devin însă un teritoriu de exploatare pentru stăpînii noi, și mai ales pentru necesități absolut în afară de dînsele. De aceia colonisările cu veterani, de aceia chemarea de locuitori pentru mine — din lumea dalmată a Piruștilor experți în acest meșteșug —, de aceia favorisarea afluxului aventurierilor. De aceia drumuri nouă, care, urmînd cursul Oltului și tăind acela al noilor riuri ardelenene și chiar moldovenești, servesc, nu unor scopuri de comerț, ci scopurilor apărării lumii romane de elementele, încă nesupuse și incapabile de supunere, din Răsărit. De aceia creșterea de cetăți mai totdeauna fără origine barbară, fără legături cu tradiția, fără participare a elementului indigen, create din nou pentru soldați ori pentru „uitlanderii“ aduși de patima cîștigului din toate părțile lumii¹. De aceia o civilizație improvizată, cu cele mai dezvoltate forme ale plăcerilor și luxului, care, neavînd rădăcini, va fi spulberată de cea d'întăiu furtună a năvălirilor sau se va veșteji de la sine îndată ce se vor tăia legăturile prin care îi vine o viață artificială, rămînînd ca, pe urmă, din vechea infiltrație populară latină, verită pe la Adriatica și din Balcani, din *aportul real* adus de cucerirea lui Traian și din elementele indigene scăpate de distrugere să se inte-

¹ Pentru exploatarea de particulari a minelor de aur, v. Xenopol, *l. c.*, pp. 242-3. Pentru negustori, *ibid.*, pp. 250-2.

meieze o nouă viață, foarte modestă de sigur, dar naturală, deci și durabilă ¹.

Trebuie să se observe însă că în epoca aceasta romană cetățile nouă, întemeiate de coloniști și pentru coloniști, destinate a trăi cit și regimul colonisării, au, în lumea lor administrativă și militară, o altă viață decît vechile cetăți grecești de pe țerm, care păstrează încă destul din vechiul lor caracter. Servind și unei vieți locale, cu un caracter special, a Scitiei Minore, a Dobrogii de astăzi, unde, pe lângă castele, se aflau, în *vici*, Romani noi alături cu Daci vechi și cu elementele intermediare ce se creaseră între unii și alții, cari făceau liniștit operă de agricultori, avînd acum și tovarășia unor creațiuni imperiale, ca Tropaeum, ridicată în amintirea unei biruințe, ele par a se strînge laolaltă în cultul unui trecut național acuma închis. La Tomi se înțînesc Greci, dintre cari unii pomenesc în numele lor că vin de la Olbiopolis ori de la Tyras ²; chiar latineasca lor comună e plină de greșeli care corespund formelor limbii vorbite aproape exclusiv ³.

De fapt, o romanisare deplină nu se putea atinge în aceste părți într'un timp așa de scurt și cu baze elenice așa de adînci și așa de puternice. Pretutindeni rămăsese același popor politic (*demos*), același Sfat al cetății (*boulè*), aceiași magistrați, une ori și de origine indigenă, scito-tracă (*archontes*): și calendarul milesian se păstra mai departe ⁴. Ovidiu, exilat la Tomi, era aici un străin cu totul, și doar dacă-l interesau „carole sarmatice“ cu boi din jurul cetății împușinate și umilite, de și onoruri solemne se făcuseră poetului de trei din cetățile vecine. Așteaptă mult timp în

¹ V., în special pentru naționalizarea negustorilor, V. Pârvan, *Die Nationalität der Kaufleute*, pp. 33, 71 și urm.: Romani din Dacia, magistrați orășenești, la Salona și aiurea. — Schimb cu lumea din lăuntru se făcea, de mult, și prin gura Siretiului; v. Pârvan, *Castrul de la Poiana*, în „Analele Academiei Romine“ pe 1913, p. 117 (25) și urm.

² Pârvan, în „Buletinul Comisiunii Monumentelor Istorice, IV, p. 165.

³ *Ibid.*, p. 163.

⁴ Vezi Iorga, *Chilia și Cetatea-Albă*, p. 21.

zădar corăbii din Italia, căci negustorii „nu străbăteau decît ape vecine“¹. Totuși în Tomi erau mulți Greci din Anatolia, și negustorii din Alexandria aveau chiar o „casă“ a lor, deosebită de a „corăbierilor din Tomi“². În curînd pentru a trezi amintirile și a înlătura suprafața suptire de latinisare se adăuseră năvălirile barbarilor celor noi, de rasă tracică, precum au fost Costobocii și Carpii liberi, de la gurile Dunării, — cari luară Tyras și Istros supt Alexandru Sever (222-35), — ori Germani, deosebite seminții ale Goților.

Innainte de a se părăsi, după lungi și grele lupte, pe la 270, Dacia lui Traian, în care ei fuseseră admiși ca *foederați*, aliați militari, plătiți și răsplătiți, ai Impărăției, acești Goți, din ramura de Vest, visigotică, mai ales, contribuîră la sărăcirea, la înceata și iremediabila decădere a orașelor improvizate de Traian, prin întreruperea căilor de comerț, de sigur, dar înainte de toate prin tulburarea neconținută a unui organism administrativ care nu putea funcționa decît în condiții de siguranță perfectă. În același timp, așezîndu-se mai ales în spațiul liber, în lacuna de apărare dintre rîurile și valurile oltene și ardelene și linia Dunării-de-jos, ei rupseră contactul obișnuit dintre Dunărea dacică și părțile dobrogene.

La Apus era deci pe acest timp, în răstimpurile de pace, pe lingă venirea la tîrg a vechilor barbari, cari și prin aceasta — dar nu mai ales prin aceasta — ajunseră a se latinisa, și înfățișarea la anumite locuri fixate pentru schimb de către cîrmuirea romană a noilor barbari visigoți. Scenele de la Rin, de la izvoarele Dunării, din Panonia se repetară și aici, barbarisînd pe Roman în măsura în care barbarul se romanisa. Dar în orașele grecești de la Marea Neagră, — la care se adăuge Halmyris de lingă lacul Razelm și vechiul curs al Dunării³, — care aveau legături acuma numai cu

¹ *Tristia*, c. III, elegia XII.

² Părvan, *Nationalität der Kaufleute*, pp. 73, 86, 100.

³ Moșil, în „Buletinul Comisiunii Monumentelor Istorice“, III, pp. 93-4; Părvan, *Ulmelum*, în „Analele Academiei Romîne“, XXXIV, p. 597, nota 2.

întreaga linie a termenului pontic, cu toate cetățile de aceeași origine, de același caracter, de aceeași dezvoltare istorică, elenismul primitiv se întorcea pe încetul : cultul lui *Supiter Olbiopolitanus*, al lui Zeus străbunul din Olbia, reunește și religios aceste colonii¹. Numai chipurile de Cesari cu inscripție latină, dar și greacă², rămăseră pe monedele a căror emiterie nu fu împiedecată și se continuă pînă pe la 250 a. Hr.³. Dar o ortodoxie strictă, de limbă elenică, — în anume inscripții creștine textul grec precede, și numele martirilor din Axiopolis sînt mai mult grecești —, se întări aici, timp de un veac, în stare să se lupte apoi cu arianismul oficial al Impăraților⁴. Și nici vechii „pontarhi“ ai „Metropolei“ din Tomi cu aproape mia de monede⁵ nu mai ieșiră la iveală de la Dioclețian înainte⁶.

Din nenorocire izvoarele lipsesc ca să ni putem da samă pe deplin de înfrîurirea pe care a exercitat-o asupra vieții orășenești, asupra mișcării de comerț în tot cuprinsul Pontului așezarea, de Constantin-cel-Mare, a sediului Impăraților pe locul vechiului Bizanț, care se prefăcu în „Roma cea nouă“. O cetate uriașă se ridică aici, care cerea foarte mult, nu numai pentru hrana, dar și pentru luxul și petrecerile ei. Regiuni de o însemnătate secundară pînă atunci se treziră astfel la o nouă și puternică viață pentru a putea servi Metropola Cesarilor. Raze de cultură căzură și asupra semințiilor barbare, asupra neamurilor gotice și sarmatice care erau cunoscute pînă atunci numai prin povestirile de groază ale fugarilor sau prin rapoartele îngrijorate ale ofițerilor de la graniță. Pe cînd cu vre-o jumă-

¹ Pârvan, *Nationalität der Kaufleute*, p. 165.

² V. una și în Raymond Netzhammer, *Aus Rumänien*, p. 238. Tomi admite pe monede trofeul traianic.

³ *Ibid.*, p. 278. De la Kallatis, supt Geta.

⁴ *Ibid.*, p. 252.

⁵ *Ibid.*, p. 262.

⁶ *Ibid.*, pp. 271-2. Ci. același, *Die christlichen Altertümer der Dobrogea* și „Buletinul societății numismatice, I (1908).

tate de veac în urmă șeicele Goților de Răsărit, cuibăriți în Crimeia ca și, de sigur, la gura Niprului, debarcau jăfuitori sălbateci pe toate coastele Mării Negre, făcînd ca litoralul Asiei Mici, cu Trapezuntul, Cerasuntul și Sinope, să nu fie mai fericit decât litoralul sarmatic opus, în care abia dacă mai erau urme din vechile orașe, de mai multe ori recucerite și pierdute, acuma flota imperială avea neapărata datorie de a ținea libere aceste ape.

Dacia devenia deci pentru noii Romani ceia ce Galia Cisalpină fusese pentru cei vechi; era absolut necesar ca ea să fie liberată. De aici șirurile de lupte¹ ce se dau pentru reocuparea Dunării, supt Constantin și fiii săi, de aici podul de la Celeiu și refacerea, după cîteva biruințe, a castelelor pe amîndouă malurile Dunării, Bononia, Novae, Nicopolis, Transmarisca-Turtucaia, Durostorum, Axiopolis, Troesmis, Arrubium, Noviodunum, de aici restabilirea solidă, începută încă de Licinius, a dominației în Dobrogea, unde Tropaeum ieși din ruinele sale, de aici bogăția diferitelor monede ale erei constantiniane și, de sigur, întărirea și în vechiul șes getic a creștinismului, predicat până acuma mai mult prin inițiativa spontanee, setoasă de ispravă și de martiriu, a misionarilor latini din Apusul Peninsulei Balcanice².

Dar dualitatea de odinioară se menține și mai accentuată între Ținutul Mării Negre și al gurilor dunărene, de o parte, și între al Dunării-de-jos, de alta. Aici barbarii, cercetînd cu sfială *emporile* de la hotar, dincolo viața elenică înnoită până și în ce privește limba actelor publice, a inscripțiilor³. De o parte creștinismul arian predicat și în limba gotică noilor locuitori, tovarăși ai provincialilor, de episcopul Ulfila, fără reședință, ambulant, al cărui ucenic Auxenius,

¹ Iorga, *Geschichte des rumänischen Volkes*, I, p. 56 și urm.; ediția românească, I, p. 82 și urm.

² V. Pârvan, *Studii asupra creștinismului în Dacia, passim*.

³ Același, în „Buletinul Comisiunii Monumentelor Istorice“, IV, p. 173.

un Latin, va păstori în Durostorum, la unul din vadurile dunărene înviate, iar, de alta, vechea tradiție ortodoxă greacă în Tomi și Tropaeum¹.

Existau legături de comerț între cele două regiuni, perfect delimitate? De sigur. Bizanțul nou avea nevoie, nu numai de produsele Roxolanilor din stepa rusească, dar și de acelea ale Dunării-de-jos. Drumurile romane fuseseră restabilite în veacul al IV-lea, și în epoca lui Attila provincialii mai știau direcția lor. Centre însemnate ca Durostorul și Novae, unde marele Teodoric și-a petrecut tinerețea, erau însemnate ca emporii. Dar credem — și prosperitatea centrelor Troesmis și Axiopolis în această epocă o arată îndestul, — că acest mare export de materii prime, atestat și prin limba Bibliei traduse de Ulfila, se făcea prin porturile dobrogene ca înainte sau pe drumul care de la Tropaeum prin Abrittus se infunda în adâncul Traciei maritime către Constantinopol.

Această stare de lucruri nu ținu însă mult. Ea fu distrusă un moment de mișcarea de neamuri produsă prin înaintarea hunică după 370. Timp de câțiva ani întreaga Pensinsulă a Balcanilor, ca și părțile dunărene, fu frământată de luptele pentru adăpost și hrană, înaintea primejdiei altor barbari, ale foștilor „federati” cu trupele împărătești ale lui Valens, care peri însuși în lupta de la Adrianopol. Nici când Curtea regelui ostrogot fu așezată la Novae, vechea stare de lucruri nu fusese pe deplin restabilită, de și evenimente ca acestea arată că un însemnat schimb trebuia să se petreacă din nou în aceste locuri.

III.

După Romani.

Attila, „regele” hun al barbarilor de dincoace de Dunăre, a avut fără îndoială mari ambiții de dominație „civilisată”, cu toată grozăvia ce-i încunjură numele. Dovadă „palatul”

¹ Cf. *ibid.*, p. 188 și nota 174.

lui de piatră din stepa dunăreană a Panoniei și fastul de care-i plăcea să se încunjure, meșterii pe cari, ca odinioară Decebal Dacul, îi chema la sine. Din prădăciunile lui peste hotarul bizantin, în părțile Moravei și mai departe decât atîta, el aducea înadins robi de prin orașe, pe cari-i colonisa în țara lui. Se știe că astfel dușmanul Imperiului roman a ajuns să întărească elementul romanic pe malul stîng al Dunării, — fără a mai pomeni pe aceia cari treceau de la sine din stăpînirea celor cari erau prădați totdeauna la acela care prăda el totdeauna.

Aceasta are o deosebită însemnătate pentru istoria comerțului. După plecarea Ostrogoților din Crimeia, nici măcar corăbiile lor ușoare nu dădeau viață apelor Mării Negre. Cetățile dobrogene se ruinau, așteptînd o nouă și ultimă refacere bizantină, care era să mai întîrzie cîteva decenii. Dar pentru înăia oară după vremea Dacilor exista acum la Nordul Dunării un Stat barbar oarecum organizat, care, prin tendințele sale de progres, ca și prin luxul unei Curți „regale“¹, unei clase stăpînitoare trebuia să provoace un schimb de mărfuri cu părțile vecine din Împărăția bizantină. Cînd Priseus, trimis de stăpînul lui din Constantinopol, făcu drumul cunoscut spre reședința lui Attila, hrănit cu mălăiu de meu și adăpat cu mied de locuitorii din părțile Banatului, el nu încerca o cale nouă, ci urma pe aceia care era adesea frecventată de negustorii bizantini.

Întărirea Imperiului de către Iustinian, în veacul al VI-lea, — într-o vreme cînd Imperiului hunic, sfărîmat în bucăți prin înfrîngere, îi urmase, în aceleași regiuni și cu aceeași direcție, Imperiul, turanic și el, al Avarilor, — aduse noua refacere de castele la Dunăre și în Dobrogea. Procopiu, istoricul acestei glorioase Domnii, le înșiră pe toate: întîlnim vechile nume cunoscute și alte nouă. Supt scutul cetăților, care opriau tăierea drumurilor și despoierea negustorilor, emporiile de odinioară au trebuit să înflorească din nou.

Această situație nu dură niciun secol. Negotul în părțile

¹ Băi ale lor; Teofilact, ed. Bonn, pp. 40-1. Cf. Iorga, *Points de vue sur le commerce de l'Orient au moyen-âge*, Paris 1924.

noastre se făcu din nou vioiu. Mai pretutindeni, până în fundul Ardealului, se află monedele lui Iustinian, chiar și marii bani de aramă cu crucea pe dinșii. Cumpărători de obiecte necesare ca și de stofe de lux și de arme scumpe erau, nu numai Avarii, cu haganii și șefii lor în frunte, dar și Slavii, supușii lor, cari-și aveau domni și „regi” și în stepa munteană.

Supt Mauriciu, la începutul veacului al VII-lea, Slavi, pe cari Iustinian voise să-i colonizeze formal în părțile oltene¹, arată neastîmpăr, după întărirea suzeranilor turanici cari dispuneau de dânșii. De aceia se dau, timp de mai mulți ani, cu o stăruință îndărătnică, lupte la Dunăre, — prin părțile Ialomiței de pildă, și până la Tisa, unde erau sălaşurile Gepizilor —, dar și în Scitia Minoră, unde cetățile erau ținute perpetuu asediate ori prefăcute în grămezi de ruine. Trupele bizantine apărură din nou la Durostorum, care-și făcea deci și mai departe negoțul cu barbarii², la Marcianopolis lângă Mare Neagră, la Novae, la Tomi chiar³, fără a putea să împiedece desastrul în care se sfărîmă și tronul Impăratului nevinovat.

Peste încă o sută de ani Bulgarii turanici, veniți din Bugeacul basarabean, întâiul lor sălaş, ocupau Dobrogea și treceau mai departe pe malul Mării Negre, unde-și așezau cele d'întăiu capitale, la Plisca și Preslav. Fără să se fi sprijinit pe Dunăre, acest d'întăiu Stat prădalnic al lor își avu căpitani și la Durostorum, iar cete răzlete se luptară și până la Tisa⁴. Intru cât ei zburătăciră la început pe negustorii bizantini din emporiile lui Iustinian, cari vor fi profitat și din prezența îndelungată a ostașilor lui Mauriciu la această graniță de Nord, noii veniți împiedecară comerțul între cele două maluri ale riului. Cit privește cetățile

¹ Procopiu, *De bello gothico*, II, p. 287 și urm.

² Teofan, ed. Bonn, p. 251.

³ *Ibid.*, pp. 271, 281, 293.

⁴ V. Iorga, *Notele unui istoric*, în „Analele Academiei Române” pe 1912, p. 120 și urm.

de la Mare și Dunăre, ele nu mai existau acum : înfrîngerea oștilor imperiale fusese sentința lor de moarte, și niciodată ele nu erau să se mai ridice. Pe linia de orașe de pe malul drept al Dunării, dela Vidin-Bononia până la Durostor-Drstr, peste cîtva timp Slavi, dintre supușii aristocrației militare a Bulgarilor, înlocuiră pe Latini și mai ales Grecii cari stătuseră până atunci acolo pentru negoț.

De aici vin numele slave pe care le poartă în limba noastră, care se urmă atunci, o sumă de obiecte de zilnică întrebuințare în toate timpurile, pentru poporul nostru. Atunci cînd, în plugărie, el are *agrul* și *cîmpul*, cînd știe încă de la Romani, — strămoșii lui nu numai prin colonizarea lui Traian, dar mai ales prin înceata romanisare a Traciilor copleșiți de imigrația elementelor rurale din Italia¹ —, despre *grîu*, *săcară*, *ovăs*, *orz*, *meiu*, ar fi de neînțeles cum n'a știut din capul locului și de instrumentele prin care se capătă aceste produse agricole: *plugul*, *sapa*, *rarița*, *secerea*. Ori atunci, de oare ce *oul* și *găina* vin din limba latină, dar *cocoșul* nu, ar trebui să admitem că amestecul lui nu era necesar în vremurile mai vechi. Dar și în păstorie, și tot pentru același motiv, că *lucrul cumpărat se chiamă așa cum îi zice negustorul* și că *o formă mai practică și mai perfecționată înlătură, nu numai vechea formă, dar, odată cu dînsa, și numele ei*, cuvintele slave nu lipsesc, și ele nu provin nici aice de la conlocuitorii noștri slavi din veacul al VI-lea și al VII-lea, cari și-au amestecat sîngele cu noi, căci aceștia, viind din locuri pustii, nu puteau să ne învețe pe noi, cari *fusesem până atunci în comuniune directă cu Bizanțul cultural*, ei de la acești ucenici slavi de la Dunăre ai negustorilor greci cari plecaseră. Cu atît mai numeroși sînt la îmbrăcăminte acești termini, pe lîngă cei vechi dacici, și cei, așa de mulți și ei, luați din limba latină (*cămașă*, a *îmbrăca*, — de la *braccae*, pantaloni largi, — *colțun*, *călțun* —

¹ V. Iorga, *Trei lecții pentru principele Carol*, Vălenii-de-Munte 1911; *Breve storia dei Rumeni*, 1911; *Istoria poporului românesc*, I.

și a încălța—, *vesmînt*): *căciulă, cușmă, opincă, haină, surman, cojoc, mîntean, bondiță, zavelcă, opreg, Țolă, catrință, berneveci*, ș. a. Mai tîrziu aceste elemente ale veșmîntului s'au făcut de țerance acasă, la războiu, dar la început ele nu sînt—mai ales în ce privește portul femeiesc—decît imitația, adaptată după gustul poporului nostru, a îmbrăcăminții claselor superioare din Orient. Și *pinză, postav* sînt slave, pe cînd — lucru foarte caracteristic — *lina, inul* și *cinepa* se păstrează cu vechile lor numiri latine. Materialul de clădit, întru cît n'a primit, în Moldova mai ales, influența turcească în veacul al XVIII-lea, prin exploatarea pădurii musulmani din munții Bistriței, aparține în cea mai mare parte tezaurului latin, dar numele părților casei, amestecate (*odaie* e turcesc; *ușă, fereastră*, latine, *ogeac, prag, sobă*, slave) iar ale mobilelor în parte slave (*pat e* slavo-grec, dar *scaun, masă* latine, și se poate admite, cum s'a încercat a se dovedi¹, că o populație fără paturi are totuși scaune și mese?). Cît privește ornamentele, *podoabă* e slav, *inelul, brățara* sînt latine, dar *cercelul, salba, lanțul* străine. În ce privește uneltele, ele parțin în mare parte împrumutului făcut de la Slavii din Bulgaria nouă creată, cari moșteniseră în orașele lor, încă pe prin veacul al VII-lea, de sigur, tehnica înaintașilor bizantini.

Acest mare număr de cuvinte, referindu-se, cum am văzut, la toate domeniile de comerț, arată cît de strînse și de puternice au trebuit să fie legăturile în acest timp între malul drept ale Dunării, care expunea în *nedei* (de la *nedia*, duminecă; numele, unguresc, de *bilciu* și cel, săsesc, de *iarmaroc-Jahmarkt* datează numai de prin veacul al XII-lea-XIII-lea) *mărfuri* (în legătură cu *marha*, sarmatiko-sciticul „vîță“²), produse industriale fabricate acolo sau

¹ V. pentru această eresie ca și pentru aceia privitoare la originea bulgaro-maghiară a agriculturii noastre critica din „Bulletin de l'Institut pour l'histoire de l'Europe sud-orientale“, I. p. 6 și urm. V. și Iorga, *Histoire des Roumains et de leur civilisation*, ed. a 2-a, București 1922, p. 107 și urm.

² La Ammianus Marcellinus, în povestirea luptelor cu Sarmatii ale fiilor lui Constantin-cel-Mare.

aduse din Bizanț, *cu care noi pierduserăm acuma vecinătatea*, și între cel stîng al nostru, unde orașele periseră cu totul — și orașele lui Iustinian acuma, după ale lui Traian —, dar unde totuși locuitorii păstrasera întrebuintarea banilor (*ban* înseamnă însă numai moneda Banului unguresc de Slavonia, așezat abia în veacul al XIII-lea). Căci altfel nu s'ar fi putut face un așa de vast schimb în țară străină, și pămîntul nostru n'ar da neconținut, pe lîngă vechiul ban dacic, imitat după al lui Lisimah, regele Traciei, deci după cel macedonean, pe lîngă banul roman, al Republicii ca și al Imperiului, cu o ușoară quasi-întrerupere în a doua jumătate a veacului al III-lea, banii deosebiților Impărați bizantini, de și, trebuie s'o recunoaștem, în cantitate mult mai mică.

Nu cunoaștem influența ce a putut să aibă atunci supt raportul comerțului întinderea dominației *france* asupra Sirmiului și părților vecine, dar, cînd ne gîndim la marele rol „regal” pe care-l jucase între Avari și Slavi cutare negustor franc, Samo, în epoca Merovingienilor încă, putem admite că această influență n'a fost cu totul neînsemnată. Oricum, pentru întâia oară în Vestul, pustiu sau barbar mult timp, în toată epoca Avarilor, se înstăpînia o cultură aducînd cu ea produsele ei și foarte doritoare de acele mărfuri bizantine care hrăneau luxul începător al noului Imperiu din Roma cea veche.

În acest timp însă, Marea Neagră învia. La Nordul ei, pe locurile ocupate odată de Milesieni, se așezase un popor turanic, trecut mai apoi, pe o cale încă nedeplin explicată, la iudaism : *Cazarii*, cari dovediseră, nu numai că sînt în stare a întemeia o Impărăție ce ținu două secole, dar și a relua tradiții de cultură, între altele, tradiții de comerț ce fuseseră de mult părăsite. Avîndu-și capitala într'un simplu castel de lemn, la Saŕchel, ei întrebuintară toate silințele pentru a-și însuși Crimeia întregă, cu cetatea Chersonului, pe care comandantul bizantin trebui în sfîrșit s'o

părăsească în minile lor. Cu aceasta ei căpătară o poziție eminentă în lumea barbară, primind pribegi împărătești, însurându-i cu princelele lor trecute la creștinism, ajutându-i să-și recupereze tronul, dându-li un puternic sprijin împotriva Bulgarilor dușmani, cari, din partea lor — cu tot exemplul Avarilor și al Slavilor dunăreni, — nu fură niciodată în stare a-și organiza o flotă, nici, bine înțeles, a juca un rol comercial apreciabil.

Urmașii Cazarilor în aceste locuri fură Rușii slavi cari purtau numele Varegilor scandinavi, mîna de aventurieri străini cari-i organisaseră și li dăduseră o direcție. Ei cumpărau de la hordele de Pecenegi turanici, vecinii lor, cari impuseră tributul și populației românești de la Nordul Dunării, oi, boi și cai¹, iar de la Chersoniți, mărfuri orientale, pe care le aduceau negustori arabi². Dar, așezați pe locurile Ostrogoților, ei reluară, ceia ce nu făcuseră Cazarii, tradițiile lor de piraterie. Ele-i aduceau anual pe luntrile lor ușoare, dintr'un singur lemn, ca șecele de mai târziu ale Cazacilor, de la Bug și Nipru până la gurile Dunării: la Asprokastron sau Maurokastron („Cetatea-Albă“, „Cetatea-Neagră“) de la gura Nistrului, la „însula Sf. Grigore“, la „Sulina („Selinàs“) în delta Dunării“, pentru a trece apoi la „Conopă“, în „țara Bulgariei“, la „Constantia“ (Constanța-Tomi?), la „riul“ Varna și la riul „Ditzina“³.

A fost un moment cînd Rușii de la Chiev păreau să poată ajunge stăpîni în Balcani. Cînd Împăratul bizantinilor Nichifor Phokas sfărîmă întăiul Țarat bulgăresc la sfîrșitul veacului al X-lea (cătore 970), el avea în solda lui bandele de mercenari și pirați ale cneazului Sviatoslav. La asasinarea lui Nichifor, ei se răsulară, încercînd a face din această Bulgarie pe sfîrșite stăpînirea lor. Aceiași putere politică s'ar fi întins astfel de la Chiev pînă la hotarul Traciei, sprijinindu-se și pe Ținuturile noastre. Din Duros-

¹ Constantin Porfirogenetul, *De administratione Imperii*, p. 69.

² *Ibid.*, p. 72.

³ *Chilia și Cetatea-Albă*, p. 23 și urm.

tor șeful barbar făcu noua sa capitală dunăreană. Aici însă îl încunjură și-l sili la fugă noul stăpînitor al Bizanțului, Ioan Tzimiskes. La 971 nu mai era un Stat bulgăresc, ci dominația bizantină directă se întindea până la vechi linie de hotar a lui Constantin-cel-Mare și a lui Iustinian. În același timp începea și opera de grecisare prin Biserică și cultură a provinciei recuperate.

„Astfel „pacea romană“ se restabilia în aceste părți, cu toate urmările ei prielnice comerțului. Orașele de pe malul drept al Dunării, cu Durostorul în frunte, se putură ținea vii și înfloritoare. Iarăși cultura economică a Bizanțului ne atinse fără să trebuiască întâiu a se răsfrînge prin alții.

Dar încă de la începutul veacului al IX-lea malul sting dunărean ajunsese în atîrnarea noilor bande turanice ale Pecenegilor, care, firește, nu locuiau în satele sau orașele regiunii, ci făceau popas de vară cu corturile, caii și turmele între ierburile înnalte ale Bugeacului ori Bărăganului. Sînt cunoscute aprigile conflicte cu Bizantinii, în paguba cărora năvăliseră peste apă, și soarta grozavă care-i aștepta în lupta cu Impăratul Alexie Comnenul.

Supt dinșii s'au alcătuit de sigur cele d'întăiu Voevodate românești mai libere în mișcările lor. Pe cînd ei ocupau o parte din Bulgaria maritimă, la Durostor era stăpîn un anume „Tatos“ pentru cronicile grecești, care se chema pe românește, neapărat, Tatul. Vadul acesta, pe care-l avu pe urmă ofițerul bizantin trimis pentru recucerire, dar revoltat pentru a-și păstra aici o situație de neatîrnare. Nestor, se deschidea astfel în chip mai larg pentru schimbul de produse cu locuitorii romîni ai Nordului Dunării ca și cu dominatorii lor turanici.

După peirea Pecenegilor urmară frații lor buni Cumanii, cari stătură numai vre-un secol în aceleași rosturi. Și poate că dominația unora ca și a celorlalți a avut pentru Romîni și foloase economice: din stepa rusească până la noi se întindea aceeași putere politică, și la hotarul ei răsăritean ea atîngea sfera de acțiune comercială a Arabilor. Monede

de-ale acestora, ce e dreptul, nu s'au găsit, dar prin schimb (*troc*) poate ei au avut a face cu populația noastră în aceste timpuri cînd pentru Bizantini drumurile erau iarăși tăiate și primejduite.

Inlăturarea Cumanilor o încercă Impăratul bizantin de la jumătatea veacului al XII-lea, puternicul, întreprinzătorul Manuil Comnenul. În luptă cu Ungurii, cari de la 900 pătrunseseră, viind din Bugeac, în Panonia, pe locul Hunilor și Avarilor, și de la 1000 trecuseră și pasurile către Ardeal, el trimese pe ostașii săi, și în părțile Banatului, întărite de noii stăpîni maghiari, și chiar în ale Moldovei. *Intru aceasta el urmă firește vechi drumuri de negoț*: acela care ducea de la cetatea de hotar bănățeană către Murăș, pe de o parte, iar, pe de alta, cellalt drum, care se îndrepta către „Tauroscifi“, către Rușii cei noi din părțile Haliciului.

Cînd Manuil își isprăvi lunga și glorioasa domnie, de pe urma căreia rămînea o Impărăție întinsă până la Dunăre și la Marea Adriatică, vînd ca vasali pe Sirbi ca și pe Unguri, pe aceștia ca și pe Ruși, vecinii lor la Răsărit, nu era cine să poarte o moștenire așa de grea. După un copil ucis pe ascuns, după un aventurier criminal, noua dinastie a Anghelilor începu prin șovăiri în afară, prin lupte de familie înlăuntru. O răscoală de „Vlahi“, de păstori aromîni aduse consolidarea noului Stat bulgăresc al lui Petru și Asan, apoi al „Impăratului“ de provocare și concurență Ioniță, pe cînd o nouă cruciată dădea, la 1204, Constantinopolul însuși în minile Latinilor, cari încoronau un Impărat „frînc“, pe Balduin de Flandra. În același timp cu aceste mari schimbări, creatorii acestui „Imperiu latin“, Venețienii, luau pentru dinșii Marea Neagră, pe care o stăpîneau la intrare prin bogata lor colonie Pera, în fața Constantinoplei.

Dacă „Impărăția“ lui Ioniță, căruia-i urmă marele suveran care a fost Ioan Asan, împărțitor de privilegii comerciale în Statele lui și găzduitor bucuros, patron sigur al negustorilor de toate națiunile, n'a avut totuși o prea mare in-

fluență comercială dincoace de Dunăre, atenția noilor Țări fiind îndreptată spre Salonic de o parte — unde erau Latini, apoi Greci din Epir —, spre Durazzo pe urmă — unde și pătruseră—, în schimb corăbiile venețiene treziră o nouă viață pe coastele Mării Negre, de la care cereau produsele cunoscute și, în rîndul întâiu, grîul, în același timp cînd pentru întâiași dată, *din Nord*, din Ardealul cucerit de Ungurii Panoniei, începea o încercare de a tăia, *peste această Cumanie, rău apărută, un drum de comerț către Dunărea-de-jos și către tot Răsăritul, către noul cîmp de activitate al corăbierilor îndrăzneți din Venetia.*

Intrînd în Ardeal pe valea Murășului, lîngă care cuceriră și întăriră castelul Bălgradului (Cetatea-Albă, zisă Alba-Iulia), Ungurii înlocuiră numai printr'un om al lor pe Voevodul român, pe *singurul* Voevod român pe care-l găsiră în această țară. Iși făcură castelele, așezară un episcop în vechea cetate, dar atîta nu li ajungea. Pentru a da locuitori supuși Ardealului (ceia ce înseamnă țara de peste „Pădurea“ Regelui), ei chemară din Apusul cu locuitori prea mulți, bîntuiți adesea de foamete, un număr de „Flandri“, de „Flondori“, de Germani de la Rinul de mijloc și de jos, pe cari dialectul lor îi dovedește — de și au venit din mai multe regiuni — ca frați buni ai Alsacienilor, de pildă.

Nu era vorba de nicio intenție economică în această importare de „oaspeți ai regelui“. Pe vremea lui Manuil Comnenul în Orient, nu se puteau lua inițiative în contra lui și nici chiar pe alătura de dînsul, iar Cumanii, de și în decadență, însemnau totuși încă un puternic element tulburător. „Theutonici ultrasilvani“, „Nemții de peste pădure“ cum li zice Papa la 1191¹, erau simpli țerani, avînd în fruntea lor „gherebi“ (*comites*) și organizați bisericește de aducătorul lor „în pustiu“, regele Geysa (1141—61), într'o prepositură (Probstei) anume, a cării reședință era la

¹ Zimmermann-Werner, *Urkundenbuch zur Geschichte der Deutschen in Siebenbürgen*, I, Sibiu 1892, pp. 1-2, no. 1.

Sibiu, numit încă *Cipinum, Zebyn*, după românește, și nu Hermannstadt, „cetatea lui Hermann“¹. Cum se vede încă dintr'un privilegiu de la 1206, ei pășteau porci, plantau vii și, afară de vre-un cas de scuteală, păziau hotarele de către Cumani². Totuși încă de atunci, cum se constată din actul pentru aducerea altor locuitori străini, la 1211, erau în aceste părți, și anume chiar în „Țara Birsei“, pe lângă *ville*, „sate“ de oaspeți, și *tirguri* nouă stabilite de Unguri pentru țeranii și barbarii vecini, *fora*, de la care Coroana lua venituri speciale, *tributa*, plătite în *denarii*, în *bani* ungurești; greutatea, *pondera*, obișnuite în regat, se întrebuintau și în aceste părți „de spre Cumani“.

În Țara Birsei se așezară, deci, la 1211 Cavalerii Teutoni, Germani, fugari de la Ierusalim. Colonizarea lor de către regele Andrei al II-lea, care făcuse o cruciată la Ierusalim și avea deci cunoștința împrejurărilor locale, era să deie o *formă politică* unui nou „deșert“, fără locuitori“, apoi să exploateze „aurul sau argintul“ ce s'ar găsi acolo³, într'o țară pe care cirmuitorul o cunoștea abia ca fiind în părțile spre Cumani și n'o privia, la dreptul vorbind, ca a sa și, în sfârșit, să întărească hotarul cu „cetăți de lemn“ și întărituri (*urbes*) de lemn, întinzând-o, dacă se poate, pe sama barbarilor⁴.

Se știe că ei și-au făcut datoria, și așa de mult încă, de au speriat pe rege, care li-a retras concesiia. Pasul de la Rucăr al Carpaților fu străbătut de mica lor ceată bine înarmată, și se făcu în regiunea de peste „munții de zăpadă“ un „castel de lemn“, o împrejmuire de lemn, o biată bisericuță catolică în acel nou *burg*⁵, la Câmpulung, *Lan-*

¹ *Ibid.*, pp. 2-3, no. 2.

² *Ibid.*, pp. 9-10, no. 17.

³ Sarea mergea pe Murăș, spre Apus, ca și pe vremea ducilor franci; *ibid.*, p. 17, no. 29.

⁴ *Ibid.*, p. 12, no. 19.

⁵ Cf. *Kreuzburg in Bârsa*; *ibid.*, p. 14.

genau al lor, numit *ca oraș după vale*, după *Tinutul* întreg al Riului Tîrgului.

Ca și Templierii și Ospitalierii, Teutonii se pricepeau, încă din Locurile Sfinte pe care le părăsiseră, la negoț. Ei îl introduseră aici, ca și datina cetăților, fie și de lemn, ca și tendința spre comerțul cu acei Cumani pe cari-i câștigau pentru botez¹. Banii lăsați de „nummularii“ ai regelui, banii cei noi de argint, începură să umble deci și pe plaiurile noastre, și numele de *dinar* se întâlnește ca nume vechiu îndătinat („dinarul văduvei“) și în cele mai vechi traduceri ale Scripturii. O nouă concesie întindea dreptul lor „până la Dunăre“ și la „brodnicii“ vadurilor moldovenești (poate ale Siretiului), dându-li și dreptul de a duce sare, pe câte șase „corăbii“, și pe Murăș — deci către Ungaria —, și pe Olt, deci către părțile noastre. Pentru aceasta li se concedau ocne de sare *unde voiau*, și, de oare ce nu putem crede că li s'ar fi acordat lângă Sibiiu, ar trebui să admitem că, tot ei au deschis și ocnele moldovenești de la Bacău².

În urma lor, Teutonii lăsară un început orășenesc la Brașov, până atunci un simplu sat cu obârșii româno-slave, precum și Kreuzburgul de la Năieni, Marienburgul Feldioarei³. Acum se poate vorbi de un comerț. Pentru întâia oară, regele Ungariei îl recunoaște și Sibienilor, așezați, supt contele lor, ca o „villa“, nu încă o „civitas“ (cetate), dar numai în marginile „regatului“⁴. Episcopia ungurească a Cumanilor, cu centrul în „cetatea“ Milcovului, era încă un mijloc potrivit ea să asigure legătura între plaiurile de amândouă părțile⁵.

Atunci căzu asupra Ungariei și părților noastre năvălirea Tatarilor, nimicitoare pentru regat. Tradiția brașovea-

¹ Cf. Iorga, *Studii și documente*, I-II, Prefața.

² *Ibid.*, p. 19. Cf. M. Perlbach, *Der deutsche Orden in Siebenbürgen*, în „Mitteilungen des Instituts für österreichische Geschichtsforschung“, XXVI, p. 415 și urm.

³ Și Sct. Peter lângă Brașov, cu muntele său, trebuie să vie tot de la ei; *ibid.*, p. 68. no. 76.

⁴ Zimmermann-Werner, *I. c.*, I, p. 14, no. 43.

⁵ *Studii și documente*, I, l. c.

nă spune că trei ani întregi ei petrecură în aceste părți. Cetatea Milcovului și de sigur și altele erau în ruine. Regele trimetea pe Voevodul Ardealului, Laurențiu, „ca să reculeagă popoarele risipite“¹, la 1243.

Hanii rămăseră suveranii țărilor noastre, cari, astfel, *intrară în raporturi directe și continue cu toată lumea orientală*, căci Impărăția noilor stăpini, din Horda de Aur, se întindea peste tot circuitul Mării Negre, afară de țămurile bizantine și niceene, și pătrundea până afund în stepa europeană și asiatică. Prin ei înviară porturile acestei Mări, în care se așezară în curând, — după întoarcerea, cu ajutorul lor, contra Venețienilor, a Paleologilor din Niceia ca Impărați greci, ortodocși, la Constantinopol, — Genovesii. Știm că pe la 1290 ei aveau acum, pe un teritoriu dăruit de Tataři, Caffa, pe locul vechii Teodosii². Și castelul bizantin de la Cetatea-Albă³, unde până pe la 1330 stătu un dregător tatar, luând vamă pentru Han, și unde de pe urma cuceririi veniseră din Orient un număr de Evrei, așezați în cartier special, avu o colonie genovesă, ca și vechiul Lykostomo („gura lupului“), dintr'o insulă ușoară de apărat, în delta Dunării, chiar lângă Mare —, încă un castel bizantin în care, supt ocrotirea Tatarilor, pătrunseră noii negustori italieni⁴.

Influența politică a Tatarilor supt puternicul Nogai, de care se temea și Paleologul din Constantinopol, fu foarte mare în Bulgaria vecină, unde se încearcă așezarea ca străpănitor a fiului său Ciochi, care și peri acolo într'o răscăleală. Vadurile Dunării erau în mâinile lui ca și porturile Mării, și el știu să le întrebuințeze. Și supt acest raport ca și supt cel militar, dară, dominația barbarilor însemnă un progres notabil pentru viața istorică, nouă, a Românilor.

Ungurii încercară a se împotrivi. Dar puterile lor nu a-

¹ Zimmermann-Werner, *l. c.*, p. 71, no. 79.

² *Notes et extraits pour servir à l'histoire des croisades*, I, p. 3 și urm.

³ *Chilia și Cetatea-Albă*, p. 26 și urm.

⁴ *Ibid.*, p. 31 și urm.

⁵ *Studii și documente*, *l. c.*, p. XVII.

jungeau pentru aceasta. În 1247, amintindu-și de isprava așa de mare și așa de prost răsplătită, a Teutonilor, ei căutau să așeze în „țara Severinului“, numită așa după castelul de pază la Dunăre, care era mai vechiu¹, nu pe aceiași Teutoni, sălășluiți acum în Prusia păgână, ci pe Ospitalierii franceși, Ordinul Sf. Ioan din Ierusalim. Fratele Raimbaud trebuia să se strămute din Palestina pierdută în aceste locuri primejduite de alți păgini. I se incredințau „munții vecini“ (ai Mehedințului și Gorjului), chenezatele românești ale lui Ioan și Farcaș „pină la riul Olt“ — cele d'întăiu organizații românești cunoscute sigur și direct, cu numele căpeteniilor lor —, „afară de chenezatul lui Litovoiu Voevod, pe care-l lăseau Românilor (*Olacis*), cum l-au ținut și până acum“, chenezat din care făcea parte și „țara Hațegului“ *Harszoc* în documentul Papei, prin lectură greșită pentru *Hatszec*), Români din acest Voevodat tributar având să fie aliații în războiul ai cavalerilor. Aceiași situație de autonomie, în legătură cu singură Coroana, trebuia s'o aibă dincolo de Olt, în Cumania ocupată de Tataři, Seneslau, pe care-l bănuim în Argeș și care nu e numit Voevod simplu ca Litovoiu, ci „Voevod al Românilor“ (*Voevoda Olacorum*), deci al „Țerii-Românești, cum și-au zis urmașii lui.

Domeniul cedat cavalerilor avea și un rost economic însemnat. Se sprijinia, de o parte, în Banat, pe așezarea cea nouă de vad a Voilei, „nu departe de Semlin“ (*Zenilen*) scoasă pentru aceasta de supt cetatea Grașovului; dincolo de Voevodatul lui Seneslau, în vechiul pământ teutonic, li se acordau „500 de pluguri“, de „jugăre“ (Teutonii avuseră la început numai 30¹!), lângă „Fekety“ (probabil Feketalom, Cohalmul) ori aiurea, „dincolo de păduri“ (deci în Ardeal); la Marea Adriatică ei trebuiau să aibă un port de comunicație, la Scardona. Cumania toată stătea la dispoziția lor, și regele trăgea nădejde că, „precum Dunărea se întinde până la Marea constantinopolitană“, se va putea întinde dominația cavalerilor până la hotarele Imperiului la-

¹ Zimmermann-Werrler, *l. c.*, p. 41, no. 49.

² Hurmuzaki, *l. c.*, p. 261.

tin doritor de ajutoare ². Aveau voie să trimeată sare, scoasă de oamenii lor din Ardeal, de unde poftesc, „spre Bulgaria, Grecia și Cumania“. Pescăriile (*piscationes*) în Dunăre și *piscinele* (deci erau exploatări sistematice, cunoscute, bogate) li se încredințau pentru câștig. Și mai este vorba — în această Oltenie, care-și avea frunțașii, boierii („maiores terre“), supuși în judecata capitală numai regelui, de *mori* existente, de *fânațe*, de „pășuni pentru vite și oi“. Numai jumătate din banii ce vor umbla vor fi ai regelui. Colonizarea de Sași sau Germani din regat era oprită fără permisiune specială ².

Dar Ospitalierii, de și sosiră în țară, nu se văd a fi adus la îndeplinire acest tractat, pe care la 1250 îl întăria și Papa. Nici trecerea prin Cumania ca luptător, cu ajutoare românești, a regelui ungurese Ștefan-cel-Tânăr, oplosit în Ardeal, care pătrundea, contra Bulgarilor, până la Plevna, nu lăasă ceva durabil pe urmă ³. Litovoiu se răsculă, cu fratele său Bărbat, contra regelui, neplătindu-i „veniturile“, și fu ucis, iar fratele ținut în închisoare până se răscumpără, cu mulți *bani* ⁴. În Ținutul Severinului prădaseră cumplit Bulgarii lui Sfentislav ⁵. Domeniul politic și economic al Tatarilor rămase astfel până la uciderea lui Nogai, până la usurpația lui Toctai, până la desfacerea Imperiului Hordei. Dar aceasta coincide cu stingerea în Ungaria a dinastiei arpadiene, cu luptele pentru coroană, și în Ardeal, cu anarhia în tot regatul vecin. În același timp o mai grozavă anarhie sfâșia Statul bulgăresc, pe care nu-l putu îndrepta pe alte căi decât Gheorghe Terterii, „Cuman“ cu sânge românesc, din aceste părți, ale Severinului. Serbia, care-și întăria organizația regală, era mai la o parte.

În aceste condiții se întemeie la Argeș, de Basarab, urmașul lui Seneslav, cea d'înlăiu autonomie românească, supt raportul politic ca și supt cel economic.

¹ Studii și documente, I-II, p. XVII.

² Zimmermann-Werner, l. c., pp. 73-6, no. 82.

³ Iorga, *Gesch. des rumänischen Volkes*, I, pp. 140-1.

⁴ Hurmuzaki, I¹, p. 454 și urm.

⁵ *Ibid.*, p. 348.

CAPITOLUL I-ii

Comerțul românesc în veacul al VIV-lea supt ocrotirea Domnilor Țării-Românești

Prin lupta dela Poșada din 1330 Basarab-Vodă, care fusese aliatul Bulgarilor contra Sîrbilor, într'un timp când Dobrogea-de-sus se ținea încă de o dominație străină, *se liberase cu totul de Ungaria*, al cărui rege, Carol-Robert, îi ceruse a plăti tributul, întârziat, de 7.000 de mărci de argint, tribut — asemenea ca al lui Litovoiu —, pe care el îl și oferise înaintea de lupta răscumpărătoare¹.

Nu cunoaștem legăturile de comerț care-î puteau da această monedă. Dar Severinul era al lui, și numai în mer-sul expediției Voevodul ardelean Toma îl iea pentru un pretendent, Dionisie, fiul lui Nicolae, fiul lui „Ivancu“ (se pare), și numai pentru puțină vreme. Deci pe acolo era un vad românesc, puternic și sigur. Cât privește contactul cu Dunărea-de-jos, Domnul din Argeș nu-l avea, fără îndoială.

Se știe că, la suirea pe tron a noului rege Ludovic, Alexandru-Vodă, urmașul lui Carol-Robert, îi făcu omagiul. Poate că oferi și cele 7.000 de mărci de argint. Oricum, Ludovic considera o lature din Țara-Românească, — aceia care făcuse parte din provincia cumană de odinioară și din diocesa cumană, și pe care Domnii din Argeș, abia coborîți până la Cîmpulung, deci încă adevărat și cu totul „Munteni“, nu apucaseră a o ocupa —, ca o posesiune a sa. la 1358 când încep actele scrise privitoare la comerțul nostru.

¹ Iorga. *Istoria armatei*, I, pp. 84-5.

La 28 Iunie din acest an, în adevăr, el se îndreaptă către Brașoveni, către „cetățeni” ca și către „oaspeți”—cei d'întăiu având îndatoriri la cetate și, de altfel, ceilalți fiind scutiți de sarcini, ca în Serbia aceleiași epoci¹—și li acordă cererea de a putea „trece liberi și siguri”, „cu mărfurile și orice alte lucruri ale voastre”, pe un drum care li se înseamnă anume, „între Buzăr și Prahova”, deci în județul care până la desființarea lui s'a zis al Secuienilor, nu numai după Secuii strecurați aici mai târziu, ci și după aceia cari de la început, oficial, politic, fuseseră colonizați aici de regele lor. Și privilegiul, redactat după spusele Brașovenilor de cineva căruia geografia acestor locuri îi era, vădit, cu totul străină arată și partea din Dunăre asupra căreia se întinde atât interesul Brașovenilor, cât și puterea ori autoritatea teoretică a regelui: „de la locul unde râul zis Ialomîța se varsă în Dunăre până la locul unde râul zis Siretiu se varsă și ei tot în Dunăre”. De notat e că nu se arată orașe, pe care peste puține decenii le întâlnim, și încă înfloritoare: la vărsarea Ialomîței, „târgul de Floci”, numit așa după vânzarea însemnată de lână ce se făcea acolo — Mocanii fiind deci încă de pe atunci cu oile lor într'un Bărăgan mai vast și mai pustiu decât cel de astăzi²,—iar la vărsarea Siretiului, Brăila, numită după Brăilă (cf. Brae, Brăiescu, Brăiloiu), întemeietorul satului de pescari care era chemat în curând la o așa de puternică dezvoltare. Regele poruncește ca „nimeni să nu vă împiedece, peste datoria lui, în această trecere a voastră”³.

Ni putem pune întrebarea dacă *drumul nu se opria aici*. Brașovenii abia ajunseră a fi „cetățenii” unui oraș. Până după 1350 ei nu apar în documentele timpului decât cu de-

¹ Jirecek, *Staat und Gesellschaft im mittelalterlichen Serbien*, I, p. 60 și urm.

² Îl aflăm existând după 1400.

³ Încă din vremea lui Schiltberger, pe la 1330, cum vom vedea peste puțin.

⁴ Ultima ediție a privilegiului în Hurmuzaki, XV, p. 1, no. 1.

canul și preoții lui, cari păstrează vechea organizație săsească—nuteutonică—, asemenea întru toate cu a Sibiului. Numele de Kronstadt apare alături cu acela, vechiu, româno-slav de „Brasso“, ca lucruri deosebite: se zice astfel la 1336 că, precum cutare e „decan de Sibiiu și pleban de Stolchenberk“ (Stelzenburg, lângă Sibiiu), astfel actul e „decan de Brașov-Brasso și pleban de Corona“. Din „Corona“ la 1342 dă un act plebanul Coronei, care e și decan *al Bârsei (de Wrcia)*, pomenind pe „gherebi“, pe comiți,—cum era pe la 1300 unul, tot Sas, și la *Câmpulung*, îngropat în vechea biserică de acolo, supt o piatră cu inscripție latină care ni s'a păstrat³. În „Corona“ sânt acum „cives“, cetățeni“, având în frunte cu *villicus*, un represintant administrativ al Coroanei, *creatoare și proprietară a noului oraș*; bisericile, cu caracter de mănăstire, de la Sf. Petru și de la Sf. Pavel, fundații teutonice, cu *priori*, îi sunt supuse; ele fac parte din cetate, sunt „in Corona“. Mai este și o biserică a Sfântului Iacob, ca și în Câmpulung. Juzii cetății erau vechi, de vreme ce bunicul cuiva din 1360 avea această sarcină⁴. „Brașov“ pare să însemne de acum înaintea și județul, fiind echivalent cu Țara Bârsei — se zice Heltven (Heldsdorf, Hălchiu), „în Brașov“, atunci când satul se află la o apreciabilă depărtare⁵, și i se zice apei Bârsei și „râul Brașovului“⁶. Dar încă de pe la 1344 Brașovul e „cetate“, deci corespunzător cetății Coronei: făcând el însuși acea „descălecare“, acea călătorie de supraveghere și judecată pe care o îndeplinia de obicei Voevodul Ardealului, regele Ludovic constată faptul la anul 1344, când puse la cale de sigur și legăturile cu Țara-Românească⁷. Un conte, peste tot comitatul Brașovului, sau un vice-comite, și un

³ Zimmermann-Werner, *l. c.*, I, p. 482.

⁴ Iorga, *Studii și documente*, I-II, p. 273, no. I: v. „Laurencius comes de Campolongo“.

⁵ Zimmermann-Werner. *l. c.*, II, p. 753. Cf. și no. 671.

⁶ *Ibid.*, p. 16, no. 597.

⁷ *Ibid.*, no. 755.

⁸ *Ibid.*, p. 18, no. 600.

castelan stăteau acolo după ce, din porunca aceluiași rege, se făcuseră întăriturile de nevoie; el înlocuia pe „villicus“, pe vechilul regal de pe vremuri¹, al cărui titlu se adăugia une ori la al său și avea întâmplător putere și asupra Secuilor². La 1353, Ludovic, ținând seamă de faptul—foarte ipotehic — că Brașovenii, „Sașii din Brașov“, ar fi avut vechi acte regale pe care le-ar fi pierdut, întărește privilegiile orășenești ce dovedesc care era situația reală a lor: tributul anual, cules printr'un trimes anume al Coroanei, e numai de 150 de mărci de argint sibüiene; au datoria de a servi gratuit în oastea lui dacă s'ar lupta personal „în părțile orientale“, iar pentru lupte, tot personale, în părțile apusene vor da numai 50 de ostași cu sulite³.

Un oraș recent, abia recunoscut cu acest caracter, supus și judelei regal, comitelui Coroanei, privit mai mult ca proprietate a aceleiași Coroane, care-l așezase pe base nouă supt dinastia angevină, ce înlocuise de curând pe Arpadieni, nu putea să aibă mari mijloace de comerț. Dar totuși el nu se mulțămia a vinde locurilor românești mai apropiate, ducându-li postav, fierării, confecțiuni, lucruri în sfârșit asupra naturii cărora ne vom lămuri imediat, ci înainta cu activitatea sa negustorească și până la Dunăre, până la vadurile Dunării. Probabil însă mai mult ea să cumpere: lână la târgul de Floci, pești la gura Siretiului, la Brăila, decât ca să vândă.

Mai departe decât aceste locuri Brașovenii cădeau în alte domenii, bine păzite, asupra cărora regele lor n'avea nicio putere și nicio înrăurire. Dincolo de Brăila, pe malul drept al Dunării, între Isaceea și Tulcea de azi, era cetatea Vi-

¹ *Ibid.*, p. 188, no. 780. Se vorbește în acest act din 1361 de *tempus impacatum*, când se ieau de la decanat venituri pentru a se da „castelelor din părțile ardelene“; cf. *ibid.*, pp. 193-5, no. 787.

² *Ibid.*, p. 110, no. 693. Dar se păstrează vechea distincție „plebanus de Korona et decanus de Brassou“.

³ *Ibid.*, pp. 94-t, no. 677.

cina¹, de care se vorbește de mai multe ori, mai ales în legătură cu episcopia grecească funcționând aici, și pentru țările noastre, care n'aveau încă o organizație ierarhică; ea aparținea la început Bulgarilor, dar, de când cetățile de la Marea Neagră, Cavarna, Kalliakra, Varna, ajunseseră a fi reședința unor condotieri usurpatori, a căror expansiune tindea către Sud: Balica, Dobrotici, e foarte probabil — și vom reveni îndată — că Vicina, cu tot acest mal dunărean, fu ocupată de Tătari, până ce se îndreptă după Țara-Românească, îndată ce aceasta ajunse stăpână pe cellalt mal al Dunării. Am putea face aceeași ipotesă și pentru Chilia-Licos-tomo, din insula gurii cu acelaș nume, unde știm bine că la 1360 veniau negustori genovesi ca și negustori venețieni pentru a căuta grâu, ceia ce făceau, de alminterea, „și în alte părți chiar“, din vecinătate².

De alminterea, în afară de participarea, încă modestă, a Brașovenilor — și, dintre toți orașenii sași ai Ardealului, numai a Brașovenilor — la comerțul Dunării între cele două puncte arătate mai sus, aceste regiuni căpătaseră o însemnătate deosebită tocmai din punctul de vedere al exportului de grâu. Peninsula balcanică era încă de la izbucnirea, prin 1320, a luptei dintre cei doi Andronici din Constantinopol, cel Bătrân și cel Tânăr, într'o veșnică frământare, la care participau, prădând și împiedecând une ori cu totul negoțul, nu numai mercenari sârbi și bulgari, dar și Turci din Asia Mică, mai ales de la Smirna, la început, dar apoi și de la Brusa — Osmanlâii —, cari veniau cu corăbii și ale căror răătăciri făceau Marea foarte nesigură pentru cine nu era aliatul lor prin tratat. Pe de altă parte, tocmai pe vremea ciumei celei mari, Gianibec-Han, căpetenia Tatarilor de deasupra Crimeii, deschise un aprig războiu împotriva „oaspe-

¹ Că nu era la Măcin, cu care, ca derivație a numelui, n'are nicio legătură, o arată și înfățișarea acestor regiuni în portulane; *Chilia și Cetatea-Albă*, p. 47 nota 5. Cf. acum Gh. Brătianu, în „Bulletin de la section historique de l'Académie Roumaine“, 1924 și N. Grămadă, în „Codrul Cozminului“ din Cernăuți.

² *Ibid.*, p. 49, după Thomas, *Diplomatarium veneto-levantinum*, p. 57 și urm., no. 30.

tilor" săi din Caffa genovesă, care fu asediată cu stăruință mai mult timp, la 1343 și 1346¹. Venetia, care avea încă mult înainte de 1330 legături cu Tana, „cetatea Donului” (Tanais), de lângă gura acestui râu, pe locul mai vechii colonii milesiene de sigur, se crezu amenințată și ea de această ofensivă recuperatoare a indigenilor². Se ajunse deci la o alianță între cele două Republici care luaseră în Marea Neagră moștenirea vechilor Greci, în aceleași condiții comerciale de schimb, între monedă și lucruri de lux, din partea lor, și grâu, mai ales grâu și materii prime, din partea celorlalti; ea fu încheiată la 22 Iulie 1345 și opria comerțul cu această „Gazarie”, în numele căreia se păstra acela al Cazarilor de odinioară³.

Până ce stăpânirea lui Dobrotici, înrudit, prin mărișul fiicei lui după prințul bizantin Mihail, cu Casa domnitoare a Paleologilor și amestecat apoi tot prin această căsătorie și în rosturile împărătești al Trapezuntului, ajunse, înaintând până la Chilia, a concentra supt aceeași mână o mare parte din debușeurile de grâne ale Mării Negre⁴, locurile dunărene corespunzătoare cu teritoriile locuite de Români căpătără o deosebită însemnătate economică. Nu e dovedit documentar că Genovesii și Venețienii s'ar fi coborât dela Chilia în jos, până la Vicina, la Brăila, dar e sigur că Brăila și Vicina n'ar fi avut o însemnătate așa de mare, căpătată așa de răpede, dacă porturile Mării Negre ar fi fost pe la jumătatea veacului al XIV-lea statornic și sigur deschise și dacă, apoi, asupra Caffei și Tanei s'ar fi revărsat în chip liber prisosul de grâne al stepei rusești.

Dar tocmai această mare însemnătate a litoralului dunărean, în partea dobrogeană, trebuia să îndemne pe Domnii munteni a pune stăpânire pe dânsul, cât mai iute și cu

¹ V. Iorga, *Notes et extraits*, I, pp. 4-5; IV, cap. I.

² Cf. Heyd, *Histoire du commerce du Levant au moyen-âge*, trad. Furcy-Raynaud, II, p. 182.

³ Izvoarele în *Chilia și Cetatea-Albă*, p. 49 nota I.

⁴ V. studiul nostru *Veneția în Marea Neagră*, în „Analele Academiei Românu” pe 1914, I.

orice preț. În împrejurări necunoscute, ei ocupă acel Ținut al Secuienilor, al Teleajenului, care era în legătură cu pașul Bratocea, cu Tabla Buții și cu vechiul Kreuzburg buzoian de la Năieni, și pe unde se făcea, la 1358 încă, tot comerțul ardelean cu aceste părți transalpine ale noastre. Să se ție samă și de aceea că un privilegiu al Voevodului ardelean pentru cetățenii și oaspeții domnului regelui nostru din Cluj¹ (Kluswar)² pomenește și drumul spre „villa Buza“, poate „satul Buzăului“ în regiunea de la hotarul de azi al Ardealului. Încă de la 1359 — ba chiar înainte de aceasta, căci se spune că se răspundea de către Patriarhia din Constantinopol la cereri repetate — Alexandru-Vodă al Țării-Românești căpăta de la Seaunul ecumenic un administrator al Bisericii sale în persoana Mitropolitului din Vicina. Iachint, „vecin cu dânsul“, ceia ce însămnă stăpânirea românească asupra Dunării inferioare, pe unde se desfac gurile, dacă nu — precum vom vedea — la Chilia (Licos-tomo) însăși.

În timpul când principatul se întindea în această direcție, el înainta și în altele. Năvem niciun singur act din care să se poată vedea o stăpânire asupra regiunilor vâlcene — unde odată regii unguri avuseră Loviștea, țara Loviștii („a vânătorii“), lângă Olt, dând-o ca răsplată „comiților“ săsești — ori în regiunile Gorjului, unde se întorsese Bărbat, fratele lui Litovoiu, după răscumpărarea lui. Dar, de vreme ce încă de la 1330 fuseseră lupte între Români și Unguri și pentru cetatea Severinului, trebuie să admitem că se găsisse, măcar prin șes, — unde însă orașele lipsiau cu totul, afară de centrul de pescărie al Râmnicului, așezat ceva mai sus —, o legătură cu acest mal dunărean, de mare însemnătate politică măcar. Serbia, care se întărise supt Ștefan Dușan, nu oferia Ungurilor un drum ușor, sigur și lipsit de taxe, așa încât datina trecerii pe la Belgrad și Niș către Adrianopol se va fi părăsit poate în folosul acestui vad. Dinastia bulgărească a Terterizilor dăduse însemnă-

¹ Zimmermann-Werner-Müller, I, c., II, p. 191, no. 785. Dar e și o Buxa în comitatul Solnoc-Dobâca.

tate Vidinului, întrebuințat și ca reședință în veacul al XIV-lea, așa încât și vechiul vad avea însemnătate pe această vreme; și pentru valoarea legăturilor de negoț, încercă Ludovic să facă din această cetate, cucerită în 1365, capitala unui nou Banat, întinzându-se pe amândouă malurile Dunării¹. Calafatul nostru, satul Calafatului (grec. Kalafatis, dar pare a fi un nume de persoană) e pomenit încă de pe la 1400. Celeiul de la 1240 nu mai intră în socoteală acum. Dar Slatina lângă Olt era vamă munteană, și vamă nouă, înainte de 1370², ceia ce ar putea să însemne: ori vama către porțile oltene, încă nesupuse, ori vama către Nicopol, pe această vreme încă bulgăresc, cu oarecare drepturi teritoriale poate și pe malul stâng.

De vre-o intervenție comercială *sibiiană* pe acest drum n'avem nicio dovadă: e nu numai lipsa de privilegii peste hotare pentru oraș, dar valoarea lui economică nu apare nici în documentele ardeleni până la 1360. În schimb, ridicarea iute a Brașovului e evidentă: în 1364, când era pace deplină cu țara lui Alexandru-Vodă, — de care auzise și, în Apusul lui depărtat, predicatorul de cruciată Philippe de Mézières³, — se acordă de rege, după cerere, dreptul de a se ținea un bălcu, un iarmaroc anual la 1-iu Novembre (*Jahrmarkt* înseamnă, nu mici adunări comerciale cu caracter de târg săptămânal, ca *nedeile* slave de Duminecă, ci astfel de „fora annua“). Era o inovație, căci se iea un model de aiurea, din Buda. Apelul regal e făcut către negustorii din țară, dar e netăgăduit că se țintea înainte de toate cliențela de peste hotare⁴. Fără a pomeni încă de rosturile de comerț ale teritoriului care, pe acest timp, după trecerea din Maramurăș a Voievodului Bogdan și înlocuirea de către dânsul, prin luptă, a vechii provincii ungurești de lângă

¹ V. Iorga, *Lupta pentru stăpânirea Vidinului*, în „Coavorbiri literare“ pe 1900.

² Hurmuzaki, XV, pp. 1-2, no. II.
Iorga, *Acte și fragmente*, I, p. 1, no. 1.

⁴ Zimmermann-Werner, II, pp. 212-3, no. 809.

Baia printr'o formațiune politică independentă, se chema „țara Moldovei“, vom observa că încă din 1353 se dăduse drept de iarmaroc, după același model, pe cinsprezece zile, începând de la 24 August, *Bistriței*, din unghiul nord-vestic al Ardealului, înconjurată de Români supuși și de Români liberi¹. De sigur că și la Brașov nici nobilii, nici agenții regali n'aveau voie să se amestece în lucrurile iarmarocului, supuse numai rânduielii și judecării magistraților orașenești. Totuși Brașovenilor normele de la Buda nu li fură trimise prin Bistrița, ci direct din orașul de obârșie².

Aproape în același timp se constată legături directe ale Sibienilor și ale „tuturor cetățenilor părții ardelene“ cu Viena austriacă, unde veniau carele cu postavuri din Boemia și Silesia, probabil că și din Colonia și Flandra; locuitorii din Buda, cari aveau și ei postavurile lor, încearcă să-i oprească, împotriva îngăduinții regale, care fu înoită la începutul anului 1365³. Iar, în Iunie 1367, Sibienii în special sunt lăsați a merge, nu numai la Viena, dar și la Praga, la Zara și la Veneția, ca și negustorii din alte părți ale regatului, și încă odată se declara că vechiul drept de oprire (*Stapelrecht*) al locuitorilor din Buda va înceta în această privință⁴.

În acest moment, când legături așa de vaste erau stabilite, când bălciul de la Brașov contribuise de mai mulți ani a atrage și pe ai noștri în mișcarea comercială care, după ce transformase marile sate de la Sudul Ardealului în orașe, le înălța la rangul de factori ai comerțului mondial, Brașovenii cer și capătă la 20 Ianuar 1368, prin solia unui curtean regal Dimitrie Lipes, de la Vlad, Vladislav sau Vlaicu-Vodă, Domn al Țării-Românești până la Brăila și la Severin, drep-

¹ *Ibid.*, pp. 97-8, no. 679.

² *Ibid.*, p. 219, no. 817. Cf. și *ibid.*, pp. 219-20, no. 818; pp. 222-3, no. 823.

³ *Ibid.*, p. 223, no. 824.

⁴ *Ibid.*, pp. 297-8, no. 899.

tul de a face după voie comerț în tot cuprinsul Ținuturilor sale, vechi și nouă¹.

Ca „Domn muntean din mila lui Dumnezeu și a Maieș-fății Sale Regelui“ și ca „Ban de Severin“, el face și întărește pace cu „vecinii și prietenii prea-iubiți“ din cetatea săsească de la hotar. Aceasta presupune legături rele în ultimele timpuri, și ele vor fi venit din prezența la Bran, la Satu-Lung, la Cernat, la Crâstian și până la Tohani a unor oameni infeudați de rege cu aceste posesiuni cari, prin numele lor de „contele Stanislav“ ori „nobilul de Drag“, ar părea că sunt niște Români, niște pribegi sau pretendenți încornozi². De și se vorbește despre „libertățile avute de Brașoveni din vechi (*ab antiquis*) în Țara-Românească“, nu putem să ne încredem în această motivare a concesiilor făcute în acest moment: „din vechi“ nu era nici principatul și nici activitatea comercială a Brașovenilor nu era „din vechi“; dacă ar fi existat ceva scris, nu s'ar fi lipsit a se aminti de acest punct de plecare, cum se va face, în privilegiul ulterioare, pentru chiar actul acesta al lui Vlaicu. Și de sigur că niciodată înainte de acest moment, când regele deschidea Brașovenilor Orientul, fiindcă deschidea Sibienilor rivalii Occidentul, ei nu trecuseră prin aceste părți „transalpine“ spre „țări streine“ (*regna extera*). Nici pe lângă calea Brăilei, numită acuma, nu fuseseră alte căi de comerț în principat, cum se spune aici, și nici Dunărea nu putea fi privită până pe la 1370 ca granița de Miazăzi a Țării-Românești. Vama Slatinei e iertată poate fiindcă era înlocuită prin vama Dunării în urma întinderii hotarului. Se vede lămurit tendința Domnului de a ridica Brăila în dauna altor vaduri; numai pe acest drum mărfurile străine sunt scutite de darea intrării, rămânând a fi supuse plății numai la întoarcere acelea care se vor aduce din părțile răsăritene.

În ce privește sistemul de vamă, el cuprinde două ele-

¹ Hurmuzaki, XV, pp. 1-2, no. II.

² Zimmermann-Werner-Müller, *l. c.*, II, pp. 242-3, no. 850; p. 79, no. 884.

mente : „vechiul și dreptul *tributum* (dajde)“ pentru mărfurile ce nu se vor exporta : el se plătește la Câmpulung sau „în apropiere“ (*iuxta*). S'ar părea că știm ce înseamnă această aproximație : pe valea Dâmboviței, la intrarea chiar în principat, era *Ruffa arbor*, „copacul roșu“, Rucărul nostru, unde apăreau mai târziu vameșii de Câmpulung. Dar pe atunci, după cum se vede dintr'un act ceva mai târziu (1377), la „Ruffa Arbor“ se lua „tributul“ regelui, — deca locul era pe teritoriul acestuia¹. Apoi „tricesima“, plata a 30%, care e de origine brașovenească : li se aplica deci Brașovenilor sistemul pe care ei înși i îl aplicau străinilor. Represaliile — oprirea mărfurilor unuia pentru datoriile altuia, o adevărată plagă, dar o inexorabilă necesitate în aceste timpuri de nesiguranță, — era oprită.

Această măsură trebuia complectată. De la Brăila negustorii Brașovului trebuiau să treacă mai departe prin ape care nu mai erau ale Domnului muntean. Era însă vechiul *Timut tătăresc*, care, în ce privește Cetatea-Albă, dură până pe la 1330, când Tatarii schingiuiră aici pe Sfântul Ioan cel Nou, negustor din Trapezunt², din ordinul căpeteniei din cetate, a „iparhului“, spune legenda, întrebuintând un cuvânt greco-slav. De sigur că e vorba tot de un „iparh“ asemănător, la gurile Dunării sau chiar în Cetatea-Albă, plină de Evrei și de negustori italieni, Genovesi veniți de peste Mare³, când, tot în 1368, anul privilegiului muntean, la 22 Iunie, regele Ludovic, după cererea anume a Brașovenilor, îngăduie ca „negustorii domnului *Demetrius, princeps Tartarorum*“ (*Dimitrie*, principe al Tatarilor“), să nu-i mai plătească lui tricesima obișnuită, „așa încât și voi în pământul (*terre*) aceluiași domn Dimitrie să puteți trece sigur și liber, fără plata tricesimei, cu lucrurile și mărfurile voastre“⁴.

¹ Hurmuzaki, I², p. 243, no. CLXXXIX.

² *Chilia și Cetatea-Albă*, p. 36 și urm.

³ Aceiași legendă, analizată *l. c.*

⁴ Zimmermann-Werner-Müller, II, p. 315, no. 917.

Nu e aici locul să se stăruie mai mult cu privire la acest prinț tătăresc. S'ar putea crede că, pe un timp când Ludovic nu recunoștea încă neatărnarea „provinciei sale moldovenești“, pe care se străduia, prin trimeteri repetite de trupe, s'o recucerească, acești Tataři, al căror „Domn“ poartă un nume creștin, n'ar fi decât numai locuitori români din Țara-de-jos, cuprinși apoi și ei în Moldova deplină. Din listele celor d'întăiu robi tataři în această Moldovă știm de altfel, că mulți din ei erau creștini. Dar, gândindu-ne la prigonirea, cu treizeci, patruzeci de ani înainte, a Sfântului Ioan de către păgânii din Cetatea-Albă, am crede mai curând că scriitorul acestui privilegiu a reprodus prin *Demetrius* numele tătăresc, așa de obișnuit, mai ales la stăpânitori, de Timur¹.

Încă în cursul anului următor, alte acte regale ne arată care era circulația comercială brașoveană, și ardeleană în genere, care se întindea și asupra noastră. Pe la Brașov, urmând aceleiași nevoi care concentrase mai mult pe Dunărea munteană schimbul de produse între Apus și Răsărit — căci Bizanțul abia se liniștise supt Ioan Paleologul, împăcat acum și cu Cantacuzinul, rivalul său, și cu Bulgarii și cu Turcii, împotriva cărora trebui să vie ca să-l ajute ruda din Savoia, — se grămădiau să treacă negustori din părți ale regatului, dar și Germani („Teotonici“), Poloni — de sigur mai mult din Silezia — „și alții“ (adică Cehii, și ei fabricanți de postav). Brașovenii se temură să nu fie întrecuți, înecați de aceștia alți, cu toate că nu aveau privilegiu de comerț și plăteau vămi mai grele. Ei cerură și căpătarea dreptul de oprire, cântărire și vânzare către ei, după obiceiul de la Buda, a tuturor acestor mărfuri². În acest timp la Sibiu sosiau iarăși carele din Boemia, iar negustorii de aici mergeau până la Zara — Dalmația fusese recucerită de Ludovic — pentru a lua mărfuri venetiene și, pe Dunăre,

¹ În Schiltberger (*Reisen*, ed. Langmantel, Tübingen 1885) numele de Dimitrie se zice „Timiter“.

² *Ibid.*, p. 336, no. 937.

până la Viena, pentru postavurile Apusului¹. Legătura cu Zara exista și în ce privește Brașovul, și regele se bucura că vin astfel din belșug și cu carele brașovenesti „mărfuri maritime“², evident din Veneția și Ancona.

Să nu uităm că încă din 1370 Ludovic regele Ungariei avea, printr'o moștenire care privia pe mamă-sa Elisabeta, încă în viață, și regatul Poloniei și că, dacă cele două țări se cărmuiau fiecare după datina ei — în Polonia Elisabeta fiind de fapt regina — totuși o viață comună supt raportul general politic și economic devenise cu puțință. De aceea Sibienii și, neapărat, și Brașovenii trec îndată după aceasta în provinciile polone vecine, și în acea Galiție care, prin sfărâmarea stăpânirii ruso-litvane, de răposatul rege Casimir, fusese reunită cu Statele acestuia. Aceasta o fac și negustorii Ungariei Superioare, din Cașovia, din Leutschau și, pe de altă parte, negustorii din noua cetate galițiană, colonisată cu Germani și împodobită cu privilegii de însuși Casimir, Cracovia. Ei trec deci în Ungaria, același regim de vămi fiind stabilit într'o țară și în alta pentru supușii din cealaltă latură ai aceleiași Coroane³.

Am putea ști și în special ce mărfuri se duceau prin Brașov spre noi și se aduceau de la noi în cetate. La 1370 e vorba de măsurile pentru ceară și postav⁴, și știm că în 1373 Sibienii și în 1374 Brașovenii desfăceau până departe ceară topită⁵. Vânzarea de piei era însă oprită⁶. Străinii din Răsărit — deci în rândul întâiu Grecii — se grăbiau să aducă și ei mărfuri de peste Mare, „piper, șofran și alte feluri de specii“ (mirodenii, băcănii): trecerea lor îndărăt⁷

¹ *Ibid.*, pp. 337-9, no. 939; p. 411, no. 1001 și urm.

² *Ibid.*, pp. 354-5, no. 954. Și pentru Sibiu, *ibid.*, pp. 361-2, no. 961.

³ *Ibid.*, pp. 369-71, no. 972.

⁴ *Ibid.*, p. 349, no. 948.

⁵ *Ibid.*, pp. 402-3, no. 1003; pp. 416-7, no. 1022.

⁶ *Ibid.*, p. 451.

⁷ Acesta mi se pare sensul acului de la 1382, din Hurmuzaki, XV, pp. 2-3; cf. pp. 3-4, no. IV, și p. 3, nota 1. Cum s'ar fi adus altfel specii în Ardeal pentru a le trece la noi, de unde tocmai se exportau asemenea mărfuri?

în Țara-Românească și vânzarea în parte, cu mărunțișul, fu oprită formal, după plângerea orașenilor din Sibiu, la 1382; se pare însă că Brașovenii o îngăduiau, măcar pentru aceia cari veniau pe la dâșii ca să eludeze măsura de mai sus¹. Sibienii aveau grijă ca „negustorii de târguri“ (*mercatores forenses*) nu numai să nu vândă în orașul și pe teritoriul lor, dar nici măcar „în părțile de dincolo de munte“².

Cașovenii, cărora li se acordase la început scutirea de această oprire, fură îndatoriți apoi a nu cerceta decât piețele Clujului, Bistriței, Bălgradului, Aiudului, Turdei și Sibiiului — nu și a Brașovului deci, — pătând, în afară de aceasta, să vândă numai la iarmaroacele anuale, iar nu și la *bălcuri* ori „sfințiri de biserici“ (aceasta e sensul de la început al cuvântului ungurese *bucus*), și nici într'un chip să se tot poarte prin „târgurile și satele (*fora et villas*) Secuilor noștri“³.

Acest negoț așa de bine îndrumat, s'ar fi dezvoltat mai normal și mai iute dacă împrejurări politice nu i-ar fi stat în cale, imputinându-l, primejduindu-l și apoi distrugându-l pe încetul. Trebuia întâiu pentru siguranța și innaintarea lui ca legăturile regelui cu „Voevodul Transalpin“, căruia îi dăduse feuda Făgărașului, cu atâtea sate românești din țara Oltului, pentru a-l avea oricând în mână, să păstreze atitudinea sa credincioasă, ceia ce era cu nepuțință, dată fiind răpedea lui creștere și imputernicire. Încă din 1368 el ocupa Vidinul, primit călduros de o populație ortodoxă, care avuse până la 1365 ca doamnă pe însăși sora lui, Țariță a Bulgariei apusene. Urmă de aici războiu, și

¹ L. c.

² Zimmermann-Werner-Müller, *l. c.*, p. 590. no. 1190 Cf. *ibid.*, pp. 612-3, no. 1216. — Ei aveau neînțelegeri, până pe la 1400, cu castelanul de Lotrioara (Lotorvár). — Ultimul castelan, Mihail Lengyel („Polonul“), e pomenit la 1406 cu fiul tovarășului său Anton; *ibid.*, III, pp. 415-6, no. 1579.

³ *Ibid.*: pp. 491-2, no. 1095.

lupta cea mare cu Voievodul ardelean se dădu pe cursul Ialomiței și la „cetatea Dâmboviței“¹. La sfârșitul anului 1369 Vlaicu se împăcase, și el admitea jurisdicția episcopului ardelean asupra „plebanilor și rectorilor“ bisericilor sale *cato-*
lice, muntene și făgărășene². După 1327 însă el scăpă din nou de „supt jugul și din mila regelui“³, care încă din 1370 întărise prin cetatea Landskrone granița din părțile Oltului⁴ și era să facă în curând din stânca Branului, a Tercului (Töresvar, Lapis Tydrici), la pasul Brașovenilor, cari și fură puși la contribuție pentru aceasta, o nouă și puternică cetate de hotar. Oprirea exportului *sării* muntene prin Brașov la 1373, așezându-se aici un dregător anume pentru a-i supraveghia venirea⁵, nu putea să fie o dovadă de prietenie față de Voievod. Se ajunsese la lupte formale, la recuperarea cu armele a Severinului⁶, — probabil încă din 1374-7. La 1377, negoțul era de sigur oprit : răsplătind pe Brașoveni pentru lucrul devotat și obositor la cetatea Branului⁷, regele făgăduia să le mute vama de la „Ruffa Arbor“ la această „cetate nouă“, *dacă ar supune Țara-Românească* : deocamdată însă, ei vor plăti în Brașov chiar⁸. Ceia ce nu înseamnă altceva decât că Branul ca și Rucărul erau ocupate de oamenii Voievodului vecin. pe care îl cred să fi fost încă Vlaicu.

Sfârșitul Domniei acestuia înseamnă întinderea Turcilor.

¹ Iorga, *Istoria armatei*, I, p. 88 și urm.

² Ediția ultimă, în Zimmermann-Werner-Müller, *l. c.*, II, p. 334, no. 934.

³ *Ibid.*, p. 386.

⁴ *Ibid.*, pp. 358-60, no. 959.

⁵ Hurmuzaki, I², p. 213, no. CLIX. Cf. și expediția pomenită în no. următor și p. 222, no. CLXX. Cf. *Lupta pentru stăpânirea Vidinului*, *l. c.*, și I. Minea, *Din trecutul stăpânirii românești asupra Ardealului*, București 1912, p. 12.

⁶ Iorga, *Studii și documente*. XII, pp. 275-6. no. 1.

⁷ Situația orașului era așa de înfloritoare, încât după 1382 începu să se lucreze la „sumptuoasa“ biserică a Maicei Domnului (Zimmermann-Werner-Müller, *l. c.*, II, p. 599, no. 1201). Iar la Sibiu ze făcea Spitalul Sf. Duh, cu vitralii colorate, datorite lui Nicolae „pictor vitricus“ ; *ibid.*, p. 604, no. 1207.

⁸ Hurmuzaki, I², pp. 242-3, no. CLXXXIX.

căroră Vlaicu li-a luat o clipă stăpânirea, foarte importantă supt raportul comercial, a Nicopolei de la gura Oltului —, deci și a „Nicopoli-Mici“, din fața vechii cetăți, pe care mai târziu o va ataca regele Sigismund al Ungariei, împotriva Turcilor, la 1394. Și această înaintare otomană, care trebuia să asigure pe urmă o nouă „pace romană“, strict garantată și prielnică negoțului, nu dăduse încă toate roadele ei, ci urmau strașnicele frământări (1371, lupta de la Cirmen, 1387 cea de la Plocinic, 1389 cea de la Cosovo), în care se pierdu neatârănarea creștină a Statelor balcanice. Adrianopolul, Capitala emirului, era deocamdată numai un punct de plecare pentru neconținute expediții nouă. Să adăugim luptele pe care Genovesii, așezați, în sfârșit, pe ruinele Tatarilor, la Chilia-Licostomo. unde-și aveau acum consulul și casierii, *massao*, le duceau împotriva lui Dobrotici, apoi și împotriva lui Ivanco, fiul acestuia. Iar, mai jos, spre strâmtoni, dacă fusese un timp liniște, acuma lupta dintre Veneția și Genova pentru insula Tenedos și supravegherea Constantinopolei, de formă, dar, în fond, pentru dominația asupra „schelelor de grâu“ (*caricatoria frumenti*) din Marea Neagră, aruncară și aici nesiguranță, provocând tulburări dinastice, prin „închiderea Mării Negre“, în Bizanț chiar. După încheierea păcii de la Turin (1382), Geneva biruitoare făcu ce-i stătu prin putință, măgulind, ca și Veneția, de altfel, și puterea în creștere a lui Murad I-ii, ca să împiedice pe rivala sa italiană de a se aprovisiona cu grâu, dar și cu selavi. din părțile Mării Negre, din stăpânirile „domnului Dobrotici“. Conform cu tratatul chiar, corăbiile venețiene n'aveau voie, timp de doi ani, să răsbată la Tana, dar se încercau alte legături cu domnii tătărăști de pe coasta de Nord a Mării Negre. La 1383 colonii genovesi din Pera oprimau chiar, cu samavolnicie, orice intrare a Venețienilor prin Bosfor¹.

În sfârșit, moartea, la 1382, a lui Ludovic-cel-Mare, care lăsă numai două fete, ai căror soți intrară în luptă pentru

¹ Jorga, *Veneția în Marea Neagră*, I, în „Analele Academiei Române“ pe 1914.

moștenirea întregă, rupse unitatea politică de la Nordul Dunării, înlocuind-o cu acea îndelungată și aprigă dușmănie dintre Ungaria lui Sigismund de Luxemburg și Polonia lui Vladislav Jagello.

În aceste împrejurări, de împiedicare din mai multe părți a comerțului în părțile răsăritene. își începu Domnia, după cei câțiva ani fără vre-o însemnătate ai fratelui Dan, Mircea-Vodă, căruia i s'a zis pe urmă, — spre a-l deosebi de Mircea Ciobanul, — Mircea-cel-Bătrân, adică : cel Vechiu.

N'avem nicio dovadă că încă de la începutul unei Domnii foarte nesigure el ar fi înnoit privilegiile Brașovenilor. În Ardeal chiar, nu era liniște deplină în greutățile schimbării de regim, și numai în 1390 regele Sigismund lua măsuri pentru ca Sibiiienii să se bucure de vechile lor drepturi, încălcate într'o privință de Cașovieni și în alta de Brașoveni chiar ¹.

În acest an Mircea, care călători pentru aceasta până la Lublin, era aliatul lui Vladislav din Polonia, rivalul lui Sigismund ². Domnul muntean, înrudit cu Paleologii prin mamă-sa, moștenise până atunci. — el, și nu Ivanco fiul lui Dobrotici, care nu poartă niciodată titlul părintelui său, — provincia și despotatul lui Dobrotici, rămânând să înlătore cu puterea pe acest Ivanco, care încheia la 1387 un tratat, cunoscut, cu Genovesii, pentru libertatea comerțului. Purta în tratatul cu regele polon titlul de „despot al țărilor lui Dobrotici și domn (*dominus*) al Silistrei“. Dar relațiile rele cu Ungaria împiedeau reluarea negoțului brașovean de odinioară.

Primejdia turcească, izgonirea lui Mircea de Vlad-Vodă, ocrotitul lui Baiezyd Fulgerul, după lupta de la Rovine, în 1394, schimbă însă esențial situația. Pentru întâia oară apărea astfel la Brașov, poate nu cu totul ca fugar, căci va fi păstrat unele părți nordice ale principatului, un Domn al

¹ Zimmermann-Werner-Müller, *l. c.*, II, pp. 640-2, n-le 1243-44.

² Și *ibid.*, pp. 642-43, no. 1245.

Țării-Românești. Pe basă de egalitate politică Mircea încheia în Mart 1395 tratatul de apărare comună contra păgânilor, de recuperare, pentru el și creștinătate, a „Transalpinei“.

În ajunul încheierii acestui tratat — Mircea fiind cu Sigismund acolo la Brașov —, se întăreau de rege, la 18 Februar 1395, privilegiile Brașovenilor în lăuntru Ungariei, voia legăturilor cu Viena, dreptul de a opri mărfurile în trecere către principatul vecin. Încă odată e vorba de *ceară*, despre care se spune anume că „vine mai ales din părțile muntene“, arătându-se că orășenii au dreptul de a o topi, curăți și vinde¹. Din preajma cetății, de la Codlea, comitele Secuilor era oprit formal de a lua vamă ori alt venit în orașul însuși — de Rucăr sau Bran nu se suflă nimic — de la Brașovenii și chiar de la Sibienii ce vin — deci și *acești dn urmă tot pe această cale* — din Țara-Românească².

Catastrofa cruciaților conduși de regele Sigismund la Nicopol, unde-i striviră Turcii lui Baiezyd Fulgerul, făcu pe mulți Apuseni cari fură despoiați în Țara-Românească, unde fugiseră³, să cunoască pentru întâiași dată aceste locuri. Între dâșii vor fi fost și negustori. Știm că pe această vreme Târnova, unde se isprăvisse dominația Țarului Șisman și începuse a Turcilor, era legată printr'o cale de comerț cu „Czwista“, Schiltau al Germanilor, Nicopol, de unde se putea merge în 1385 la „Nicopolul Domnului muntean“, la Rușii-de-Vede („Russenart“), cari erau deci un vechiu oraș, la Cetatea-Nouă (Neustadt), poate Slatina, la Argeș (*Nerxs*), de unde se trecea la „Langnowe“—Câmpulung, cu „urma piciorului Sfântului Andrei“ și apoi în Ardeal spre Brașov⁴. Un călător de pe la 1350, care luptă și în oastea regelui Ioan contra păgânilor (Prusienii) și mai făcuse odată drumul pe Mare de la Constantinopol în Rusia, iea,

¹ Hurmuzaki, XV, pp. 4—5, no. VI.

² *Ibid.*, pp. 5-6, no. VI.

³ Povestirea, în Froissart.

⁴ *Acte și fragmente*, III, p. 1-2.

după un nou pelerinagiu la Locurile Sfinte, calea, din aceiași Constantinopol, prin „Valahia“, în Ungaria : e Frederic de Kroisbach¹. Negustorii de la gurile Dunării, de la Chilia, — unde și la 1403 se pomenește un fost consul, Nicolae Fleschi, și un casier² — veniau curent în Pera Genovesilor, care avea aceiași stăpâni, și nu lipsiau nici ștafete muntene, cu vești, bune sau rele, despre întâmplările din Ungaria³. Coloniști din Pera veniau și pe la noi, unde plăteau, — ca Iulian de Finario pe la 1392, în bani munteni, după sistemul monetar al Bizanțului, în „perperi de Valachia“, — pe aducătorii de știri⁴. Și alți Peroși se află în trecere pentru informații, dar de sigur și pentru negoț, și pe lângă dânșii, de sigur, în aceiași calitate, și Ragusani din Dubrovnicul italo-slav de la Marea Adriatică: ba unul din marea familie de Resti, Pascal, căpătă de la podestatul din Pera, ca un mai deprins călător pe aici, o misiune la regele Ungariei⁵. Schiltberger, care cunoaște cele două Capitale ale Țării-Românești : Argeș („Agrisch“) și Târgoviște („Turkoisch“), vorbește de *cetatea* („Stadt“) Brăila („Uebereyl“), „care e pe Dunăre și au acolo deposit („Niderlegung“) *coccele* („Kocken“, it. *cocche*, corăbii mai mici) și galerele, care aduc marfă din Păgânătate⁶. Trebuie să ne mulțumim însă cu atâta în ce privește legăturile cu Orientul, care au fost, fi-rește, multe și însemnate. Ba chiar se pomenește averea pe care o făceau în aceste părți cutare Greci, până și cântăreți și muzicanți de profesie, cari contribuiau să răspândească

¹ Suchenwirth, *Werke*, ed. Primisser, Viena 1827, p. 47. Cf. Röhricht, *Deutsche Pilgerreisen nach dem Heiligen Lande*, Innsbruck 1900, pp. 88-9.— Pentru un „Nicolae Ungurul“, pelerin la 1340, *ibid.*, p. 91. Și ducele Vratislav de Pomerania călători în 1393 la Ierusalim prin *Polonia și Ungaria*; *ibid.*, p. 99. Ducele de Liegnitz se întoarce în 1404 prin *Praga*; *ibid.*, p. 101.

² *Acte și fragmente*, III, p. 5, no. 2; p. 6, no. 1.

³ *Ibid.*, p. 3: notițe din 1392.

⁴ *Ibid.*, p. 3, nota 4.

⁵ *Ibid.*, p. 4, no. 1.

⁶ Ediția Langmântel, p. 52.

părerea despre paradisul dunărean al „Valahiei“¹. Dacă lingurile, paharele de metal se aduceau și din Ardeal, brăile de argint și alte obiecte de lux erau de fabricație orientală².

Mircea-Vodă se apropia de sfârșitul Domniei lui, când a sordă la Câmpulung, în ziua de 6 August 1413 (forma latină are 25), privilegiul său de vamă pentru Brașoveni. Pentru ca el să fie înțeles, trebuie să amintim unele fapte.

Probabil că în Chilia se făcea acum puțin negoț: orașul era în mâna Domnului muntean. De aceia-și zice el domn al „țărilor tătarăști“, — luate de la Dimitrie-Timur. Dincolo de Dunăre nu mai era niciun Stat bulgăresc. De mult cetățile în care Ivanco fiul lui Dobrotici îngăduise, prin tratatul pomenit mai sus, stabilirea de colonii genovese, pe rote, se aflau în mâinile Turclor. Mircea avea, pe lângă Silistra și pe lângă drumul la „Marea cea mare“, o seamă de „cetăți turcești“ la Dunăre, căpătate după moartea lui Baiezyd. în cursul luptelor pentru moștenirea lui, ca o feudă din partea lui Musa, care cu sprijinul lui își căpătase moștenirea împotriva lui Soliman. E sigur că la 1403, când face un tratat cu regele Poloniei, el nu avea niciuna din posesiunile transdanubiane — înșirate încă la 1399³, — în urma atacului din partea lui Baiezyd, care-l pedepsise pentru participarea la cruciata de la Nicopol. În Novembre 1406, când Soliman era încă Sultan, Mircea are Silistra și chiar malul drept dunărean, pe care-l ocupase, în vremea tulburărilor, de la Osmani. Cât se purta încă lupta dintre cei doi fii ai lui Baiezyd, el nu anunță această stăpânire, care-i fusese răpită de acest Sultan în 1410, pentru a-l pedepsi de ajutorul dat

¹ Elissen, *Analekten*, p. 223. Cf. *Chilia și Cetatea-Albă*, p. 35 și nota 1.

² Hasdeu, *Arhiva istorică*, I, p. 19.

³ *Chilia și Cetatea-Albă*, p. 60 și urm.; I. Minea, *l. c.*, p. 171 nota; Bogdan, *Relațiile Țării-Românești cu Brașovul și cu Țara Ungurească în sec. XV și XVI*, I, București 1905, p. 3.

⁴ Hasdeu, *Arhiva istorică*, I, p. 97. Dar pomenirea fiului Mihail pare să arate că e mai curând din 1409.

lui Musa, care se și refugiè la noi¹. Actele puse din greșeală la 1389 sunt deci posterioare așezării lui Musa, în 1410, și chiar celor d'întăiu luni ale stăpânirii acestuia, ocupate cu asediul Constantinopolei și cu luptele de lângă Salonic, care sunt contemporane cu actul de față. Dominația Dunării întregi ținu și până la 10 Iunie și chiar 6 August 1413, când Mircea apare în titulatura sa ca „domnind peste întregă țara Ungrovlahiei și peste părțile de dincolo de munți și spre cele tătărăști și pestet amândouă laturile Dunării întregi până la Marea cea mare și stăpânitor al cetății Dârștorului“².

Acestui fapt, *situației dunărene privilegiate a Domnului muntean*, i se datorește deci, după o lungă perioadă de oprimare din cauza tulburărilor continue în aceste părți, cerea, de către judele brașovean Valentin și doi din bătrâni, cari căpătaseră pentru Brașov privilegii nouă de la Voevodul Ardealului și de la contele Secuilor, de a se înnoi și „drepturile și datinele cele vechi, mai ales în ce privește vămile de amândouă părțile, adică Țara-Românească și Țara Bârsei“³. Căci e vorba acum — de aceia și unul din negociatori e de la Râșnov — de *măsuri care privesc pe toți locuitorii Ținutului bârșean*.

Brașovenii nu veniau însă de-a dreptul la Domn : printr'o cerere anterioară, ei căpătaseră de la Voevodul țării lor, la 7 Septembrie 1412, un privilegiu general, *răzimat pe vechea datină*, pe „anume scrisori privilegiate, vechi și bătrâne, care cuprindeau drepturi, libertăți vrednice de laudă, de mult obișnuite, ținute și întebuințate, cu aceste vechi și bătrâne privilegii ale lor, scutind anume o seamă de lucruri de vamă“. Aceste privilegii, datând încă de la regina Elisabeta, a lui Ludovic-cel-Mare, și de la regina Maria, soția lui Sigismund, *se referiau și la intrarea cu marfă în Țara-Româ-*

¹ Iorga, *Gesch. des osmanischen Reiches*, I, p. 348 și urm.

² Cf. I. Minea, *l. c.*

³ Hurmuzaki, XV, p. 8 și urm., no. x; I. Bogdan, *Relațiile cu Brașovul*, p. 3 și urm.

nească și la aducerea aceluiași mărfuri din Țara-Românească. O prescripție care s'ar părea curioasă căci, evident, nu era să se treacă postav de la Munteni și ceară, pești, ș. a. la dânsii. Dar ea își află explicarea prin aceea că vechiul privilegiu fusese acordat într'un moment când stăpânitorii Ardealului aveau, sau își atribuiau, calitate de a da ei scuti-urile și a statornici vămile și în această Transalpină, în care recunoșteau totuși Voevodului lor anume drepturi fiscale¹. Mircea nu făcu decât să *accepte* acest tarif.

Se pomeneste încă trecerea peste Dunăre spre „regiunile maritime“ : cine merge acolo dă 3% și nimic la întors, iar cine se întoarce de acolo, cu marfă nouă, plătește la vad 3%. Astfel privilegiul special pnetru Brăila e suprimat.

Dar partea cea mai întinsă privește mărfurile care rămân în Țara-Românească, — de și despre postav se spune că poate trece în aceleași condiții și *de la Brăila încolo*, — ori se aduc de aici. Întâiu postavul apusean : „vilariul“ (*vetours*), *catifeaua de lână* de Ypres sau „frânțuzească“, de Louvain, de Colonia, de Polonia sau Cehia, — de fapt de Silesia, — în bucăți mari, întregi ori „tăiate“. Numai bucățile întregi, *vigurile*, cum li se zicea mai târziu, plătesc, și anume la Rucăr : în ordinea de mai sus, 24 „ducați“ sau bani² (=un fertun, sau sfert de marcă, un florin sau 14 groși) 18 (=un perper), 12 și 6. La Dâmbovița (poate Dragoslavele) se va plăti numai pe jumătate vama. Postavul în bucăți neîntregi, cizmele și pălăriile, „șepcile frânțești“ (nu căciuli) — *toate de fabricație săsească, brașoveană* — sunt scutite de orice taxă, ca și postavul prost, „cenușiu“, de sumane³, pânza, — și cea de in, — traistele, cuțitele, săbiile și

¹ Zimmermann-Werner-Müller, III, pp. 545-7, no. 1629. O confirmare generală fusese acordată încă de la 1-iu Septembrie; *ibid.*, pp. 541-2, no. 1690. Se amintește privilegiul și pe p. 554.

² Echivalența acestor monede se poate constata prin aceea că la trecătorul pedestru Mircea zice un ducat, iar Voevodul ardelean Ștîbor : „unum ban“.

³ V. *postav guniș* (de la *guna*, gonna, rochie, haină) și *postav holec* în dania de la 1424 a lui Dan al II-lea către Tismana (Hasdeu, *Archiva istorică*, I, p. 19).

„alte manufacturi“, arcele și funiile, blănille și cojoacele gata făcute, — tot *lucru ardelean pentru țărani* : Brașovenii vor fi cerut neapărat scutire în vederea marelui câștig ce ieșia pentru dânșii de aici. Miedul sau mierea ¹ dă de vas, 12 ducați, vinul, 6, la Rucăr. Prin Brăila, Târșor (*Novum Forum*), Târgoviște și „Dâmbovița“ veniau care cu pește, trase de cai : pentru vamă întâiu, se luau bani : 18 ducați de majă la Brăila — deci un perper ; Stibor admisese doi —, la „Dâmbovița“ de fiecare cal un singur ducat ; dar și pentru masa domnească — credem — în fiecare din popasuri câte un pește, ba chiar la vama ardeleană încă unul (cine trecea peștii dincolo, dădea, după privilegiul ardelean, 15 ducați comitetului Secuilor, dar era scutit apoi de vama vânzării în piață sau la bâlcu). Dacă pescarul trece pe la Rucăr, dreptul vămii e de 36 de ducați, numărul peștilor oprți de 7, dar se pare că *nu se mai cerea nicăiri mnoedă sau marfă*. La „Dâmbovița“ treceau mărfurile cu calul ; de aceia vama : 2 ducați calul cu povară, care purta pieile și cojoacele ², 1 calul slobod, 1 călărețul, un ban („banus“) trecătorul pedestru. Pe la Turciu (*Töröcs*), unde se așezaseră pârcălabi de Mircea și fiul său Mihail, — Stibor însuși recunoscând că cetatea e „în mâni străine“ și mutând vama la Brașov ³, — se face însă marele transport : ceara, care dă 12 ducați de majă, de *Zentner* („centenarium“), boi și vaci, vama : 3 ducați, berbeci : 1, porci : 2, piei de cerb : 1 ducat, — celelalte piei fiind scutite —, brânză : 1 ; calul împovărat, fiindcă ducea de obicei mărfuri mai scumpe, 3 bani, calul slobod 2, călărețul 2, pedestrul 1, pieile de fiară 3% ; calul cumpărat în țară 6 ducați. Oprirea de represalii se păstrează. Piperul, scortșoara sau *cariofola*, *clous de girofle*, nucșoară, șofranul, bumbacul, camelotul, țesătura de păr de cămilă

¹ Se vede această echivalență din comparația cu privilegiul lui Stibor.

² „Sive sint lodices sive corium“, în privilegiul lui Stibor ; p. 546. V. și St. Meteș, *Relațiile comerciale ale Țării-Românești cu Ardealul până în veacul al XVIII-lea*, Sighișoara 1921, p. 50 și urm.

³ Zimmermann-Werner-Müller. III, p. 554.

sau de păr de capră, pieile scumpe și alte mărfuri ultramarine 3% în perperi.

Privilegiul are de scop vădit să favorizeze vama Dâmboviței; a Branului fiind mai grea, se încerca a se îndepărta de dânsa transporturile obișnuite. Întâlnim pe Mircea uneori, ca în 1399 (1409?)¹, la Giurgiu, al cărui nume n'are nimic a face cu San-Giorgio, patronul Genovesilor, cari nu innaintau pe Dunăre nici până la Brăila și, în cazul contrar, n'ar fi lipsit să-și facă aici o colonie, pe care ar pomeni-o, între altele și registrele. păstrate, ale Perei și Caffei. In cursul unei colaborări la războiul purtat contra Turcilor de flota cruciată pe Dunăre. Vlad-Vodă Dracul, fiul lui Mircea, aminti oaspeților săi cheltuielile făcute de părintele său pentru înălțarea cetății, arătând că a plătit în pietre de sare. Cu turnuri la cele patru colțuri, cetatea era așezată în insulă, și două ziduri cu alte două turnuri o uniau cu malul². Până la țărnul muntean era apoi un pod statornic. Cu Giurgiul în puterea creștinilor, spunea Vlad, și femeile cu furcile lor ar fi în stare să iea „Grecia“, posesiunile europene ale Sultanului³. O linie nouă de comerț ducea de la Rucăr până la Giurgiu și la Rusciucul din față, care n'avea pe departe aceste întărituri. Acestei linii i se datorește ridicarea cetății dâmbovițene a Bucureștilor, în umbra căreia se desvoltă apoi un oraș, un „podgrad“, care luă numele satului precedent: un act, probabil fals, al lui Mircea ar dovedi că încă pe acest timp, în 1401, Domnul își avea aici una din reședințe⁴.

De altminterea pe toată linia Dunării Mircea făcu întăriturile de vaduri, pentru asigurarea militară și culegerea de

¹ Hasdeu, *Archiva istorică*, I, p. 97.

Ibid., p. 38.

² „Son père l'avoit faite faire; si avoit esté par dedans plusieurs fois... C'est la plus forte quy soit sur la Dunoue et quy plus puet grever à tous les crestiens de par decha, ycelle estant és mains des Turcqz“ (Jean de Wavrin, *Anchiennes cronicques d'Engleterre*, ed. M-lle Dupont („Société de l'histoire de France“), II, Paris 1869, pp. 126-39.

Ionnescu Gion, *Istoria Bucureștilor*, București 1899, p. 22.

vămi, pe care le găsim mai târziu. Despre vechea Chilie insulară, pe locul târguşorului Eschi-Chilia de astăzi, nu putem spune nimic. Acest Licostomo, „Licocosme“, exista astfel, fiindu-se tot de Domnul Terii-Româneşti¹, la 1445. Corăbierii ştiau încă bine de Brăila, „Brilago“, ca portul următor². Silistra se păstră, cu o populaţie însemnată, chiar după ce, cum vom vedea, Dan al II-lea, fiul lui Mircea, îi distruse întăriturile bizantine³. Caracterul pătrat al cetăţii de la Turtucaia⁴, cu cele patru turnuri de la colţuri, ar dovedi că şi aceasta e o creaţiune a lui Mircea, de şi se afirmă la 1445 că Turcii au înălţat-o⁵. Ştim că Nicopolea-Mică exista încă din zilele lui Vlaicu-Vodă: e „Turnul“ de mai târziu, Cule al Turcilor, cu zidurile sale groase; Mircea-i va fi avut grija, de şi ne îndoim că el ar fi stăpânit şi cetatea cea mare din faţă, legată de ţarm cu două linii de ziduri, pe care le unia în lat o palisadă⁶. În faţă cu Vidinul, garnisonat de Turci, era vadul Calafatului⁷. La Severin, Mircea era în locul Banului, şi el primi aici pe regele Sigismund al Ungariei la 1406⁸. O flotilă de lunturi, pe care călătorul înarmat de la care luăm aceste lămuriri le numeşte „manocques“⁹, întreţinea raporturile dintre aceste vaduri asupra cărora se întindea puterea Domnului muntean.

Dar expediţia Sultanului Mohammed în 1417, după ce răpusesese pe Musa (Iulie 1413), puse capăt acestei scurte vremi de bogăţie şi înflorire. Încă din 1414 sau 1415, Mircea

¹ Wavrin, *l. c.*, p. 88 „Jusques au chastel de Lycocosme, qui appartenoit au seigneur de la Vallaquie.“ „Jusques au chastel de Lycocosme, qui sciet en la Vallaquie“ (*ibid.*, p. 90). „Au chastel de Lycocosme, où ilz trouvèrent les Vallaques“ *ibid.*, p. 94).

² *Ibid.*, p. 68.

³ *Ibid.*, p. 102.

⁴ „Quatre pans de mur en quarrure“; *ibid.*, p. 115.

⁵ *Ibid.*, p. 117.

⁶ *Ibid.*, pp. 145-7, 151.

⁷ Hasdeu, *Arhiva istorică*, I, p. 19.

⁸ *Ibid.*, p. 98.

⁹ „Les vaisseaulz des Vallacques, nommez manocques“; Wavrin, *l. c.* p. 107.

pierduse Silistra, pe care o arsese, sprijinind pe rebelul ca-
diu Bedreddin. Venirea lui Mohammed îl făcu să piardă și
Giurgiul, și chiar boierii de la Severin se închinară emirului
Acesta va fi ridicat din nou Nicopolea-Mică. Toată linia Du-
nării îi aparținea și, așezându-și locțiitorul în Vidin, Mo-
hammed dădu apărarea acestui însemnat hotar în mâinile
fiilor lui Evrenosbeg, unul din vechii șefi asiatici ai cu-
ceririi.

Tot odată, *Dobrogea fu smulsă Muntenilor*. Cetățile de la
Ieni-Salê, lângă vechea Istros, și Isaccea, la vadul Noviodu-
nului roman, pe locui Obluciței slavo-române, arătau că s'a
ivit un nou urmaș al lui Dobrotici și pe care nimeni nu era
să fie în stare a-l scoate din stăpânirea lui. Iar, mai jos
Mangalia, Pangala Genovesilor, rămăsese, cu zidul înalt
cătore Mare, larg de 30—40 de picioare, cu portul cuprins
între dânsul și uscat, dar era în ruine și luntrile se fărâ-
mau adesea de furtună¹. Nu se mai pomenește de „Cos-
tanța“, „de Grossea“ și „Bambola“, de „Straviqui“ și „As-
pera“ („la Spera“), de Preslavița, de Sf. Gheorghe, până la
Sulina-*Saline*, notate în aceleași portulane genoveze. „Za-
navarda“, „Cinavarda“, pusă lângă Constanța, e foarte pro-
babil Cernavoda, care ar fi, deci, veche. „Vicina“ dispore și
ea de pe asemenea hărți ale navigatorilor².

Inceputurile Domniei lui Mihail, fiul, asociat la tron până
atunci, al lui Mircea, nu sunt fără însemnătate pentru des-
voltarea negoțului românesc în principatul muntean. Un
act curios ni-l arată ca ocrotitor al Mocanilor de la Hăl-
chiu, cari veniau la noi cu oile, și se adauge că Voevodul e
gata să apere această comunitate de Sași, care-i deputase
pe Iacob Armeanul și încă pe unul, și anume în timp de răz-
boiu — de sigur e vorba de un atac turcesc—trimețând acolo
un boier „cu săgeata noastră“ (*sic*)³. Mihail stăpânia, —pînă

¹ Wavrin, *l. c.*, p. 93; „Ung port appelé Panguala..., bien estrange“.

² *Chilia și Cetatea-Albă*, pp. 47-8.

³ Hurmuzaki, I¹, p. 502; după Engel, *Geschichte der Walachey*, p.
164, nota.

în vara anului 1419, când Sigismund luă măsuri pentru o reocupare de ai săi, — cetatea Branului, și de aceea porunca lui de a scuti de vamă postavul tăiat și încălțăminte (calțea, ital. calze) se îndreptă, nu numai către vameșii de la „Dâmbovița cetate“ și de la Rucăr, care se întâlnește pentru întâiași dată în forma românească-slavă (*Ruchel*), ca și către aceia din Bran¹.

Urmă îndată după aceasta haosul politic în Țara-Românească, deci și întreruperea negoțului, mai ales cu vecinii de la Miazănoapte. Ostatec al unchiului său la Turci, trecut apoi din lagărul noului Sultan Murad în Bizanțul asediat, Dan-Vodă, fiul celui d'întâiu Dan, vine pe o corabie să-și reclame moștenirea². Ajutat poate și de Turcii dunăreni, el biruiește la sfârșit. Intervenția Voevodului ardelean, căruia Mihail îi cedase Branul, în folosul acestuia, nu izbuteste; ea se mântuie printr'o catastrofă, în care cad amândoi Voevozii (vara anului 1420). Sigismund trebui să primească mai târziu vecinătatea acestui Dan, care se dovedi prin luptele sale alături cu Pippo Spano, păzitorul florentin al graniței Banatului, unul din cei mai viteji apărători pentru creștinătate ai liniei Dunării, arzând și Silistra.

Dar Sultanul așeză în locul biruitorului pe un Radu-Vodă, zis Pleșuvul, fiu al lui Mircea. Acesta declară că dorește ca țara lui să fie „una singură“ cu a Brașovenilor, îngăduind a umbla slobod pânea și fierul³. Din Târgoviște, la 21 Novembre 1421, el întăria întru toate vechiul privilegiu al părintelui său⁴. În altă ordine, sunt toate punctele actului din 1413, care nu e însă arătat anume, vorbindu-se cași în actul lui Mircea însuși, numai de „așezămintele ce le-au avut de la innaintașii săi (*prearoditeli*)“. Se păstrează

¹ Cf. Hurmuzaki, XV, pp. 10-1, no. XI; p. 10 no. 2 și Bogdan, *l. c.* pp. 6-7. Scrisoarea e fără îndoială după moartea lui Mircea, căci Mihai nu și-ar fi zis altfel „Mare Voevod și Domn“.

² Ducas, p. 201.

³ Bogdan, *l. c.*, pp. 8-9.

⁴ *Ibid.*, pp. 11-2.

și mențiunea vămii Branului, cea ce, împreună cu pomenirea prădăciunilor turcești prin satele bârsane¹, ar însemna o recucerire munteană a cetății. Vama Rucărului și a Dâmboviței rămăseseră, și ele sunt pomenite într'o scrisoare a lui Radu către pribeagul Tar bulgăresc pe care-l răsplătise pentru anume servicii militare, dându-i folosința celui d'întăiu din aceste venituri².

În cursul anului se dădură ordinele de nevoie vameșilor de Dâmbovița și de Prahova³, introducându-se în ele însă o vamă pentru morun, nouă perperi și două „curele“ din mărimea peștelui; se adaugă plata pentru cergi, de 1 ducat, și se arată că piei de fiară sunt cele de veveriță, jder, vulpe, pisică sălbatecă și iepure; vama calului, vândut ori cumpărat, se ridică la 12 ducați.

Încă de la 23 Octombrie 1422 și apoi la 10 Novembre 1423, din Târgoviște, ca vasal ungar, mulțămitor că i s'a dat dreptul de „hărăghie“⁴, de a bate „fileri“ în numele său, cari să umble și la Brașov — o consecință a unei mai strânse alipiri la Ungaria, cu care părea că tinde a confunda Domnia lui autonomă —, noul stăpânitor al Terii-Românești dădea noi privilegii solemne negustorilor din Brașov și din împrejurimi⁵. În cea d'întăiu formă, avem o copie mai exactă a privilegiului lui Mircea decât chiar actul, mai vechiu cu un an, al lui Radu cel Simplu, rivalul său, acum înlocuit.

După acordarea hărăghiei, trebuiau însă unele schimbări, pentru care veniseră aceiași trimesi ce încheiaseră și tratatul cu Mircea; data aceasta, taxele sunt prefăcute din „ducați“ în noii dinari. Se adaugă doar că vama pentru

¹ Hurmuzaki, XV, pp. 11-2.

² Bogdan, *l. c.*, p. 14.

³ *Ibid.*, p. 17 și urm.

⁴ De la „charasso“, lat. *imprimo*, bat monedă.

⁵ Actul datat 693 de la Bogdan, *l. c.*, pp. 15-6, e din același an — cum dovedește lista boierilor — cu acel de pe pp. 21-2 Indicția, care avea o mare valoare în cancelariile orientale, nu e exactă, pentru anul de la Hristos, căci se scădea de la Septembrie înaintea din anul bizantin 5309, nu 5308.

mărfurile ce trec în Orient se va plăti și la Rucăr și la Dunăre¹. Iarăși vameșii primiră ordinele de nevoie². Brașovenii refuseră însă peste doi ani această nouă monedă munteană, care nu era primită în străinătate: „ducatul“ cel nou, de o valoare ce era mărturisită a fi mai mică, chiar prin taxele acestea mărite, decât cel vechiu. Și regele Sigismund ceru lui Dan să nu li facă silă³.

La capătul Domniei sale, în 1431, Dan pe care Sigismund însuși îl restabilise la 1427, ajunsese herțeg de Făgăraș și Amlaș, ca tatăl său; el avea Severinul, unde la 1427 se încercase de Impărat așezarea Teutonilor lui Klaus de Redwitz, și pretindea și asupra moștenirii lui Mircea până la „Marea cea mare“. Incercarea cu banii săi nu izbutise; el se întoarse deci, prin actul de la 28—30 Ianuar 1431, la situația din vremea lui Mircea, fără nicio schimbare⁴.

Cu aceasta se mântuie fluctuațiile în comerțul Terii-Românești cu Brașovul. Când, la 8 April 1437, decanul din Brașov, „burgărul“ Michel și judele Râșnovului, totdeauna adaus la astfel de soliii, căpătară de la Vlad Dracul, noul Domn muntean, o nouă confirmare, ea nu inova nimic, în monedă ori în taxe⁵. La 7 August 1444, în urma unor încălcări ardelene, Ioan Hunyadi, Voievodul țării vecine, trebui să întărească starea de lucruri de supt Mircea, și atunci Vlad se mulțami să arăte, într'un act latin, că și el o restituie, neschimbată⁶. Iar Tepeș desființează, la 7 Octombrie 1476, *scala* care se introdusese (la Rucăr), împiedecă pe „pârcălabii de orașe, vornicii și vameșii de la orașe“, pe vameșii plaiurilor și ai vadurilor dunărene, pe dregătorii târgurilor de a lua ceva peste „așezământul cel vechiu“ al lui Mircea, întărit și de părintele său, îngăduindu-se și expor-

¹ Bogdan, *l. c.*, p. 21 și urm.; Hurmuzaki, XV, pp. 12-3, no. xv.

² Bogdan, *l. c.*, pp. 27-8.

³ Hurmuzaki, XV, p. 14, no. xvi.

⁴ Bogdan, *l. c.*, p. 32 și urm.; cf. Hurmuzaki, XV, p. 14 și urm.

⁵ Bogdan, *l. c.*, p. 71 și urm.

⁶ Hurmuzaki, XV, pp. 31-2, no. lli.

tul, ce fusese oprit un timp, al cerei¹. E și cel din urmă privilegiu muntean pentru Brașov. De acum înaintea găsim numai țidule, care, după o închidere provizorie, din motive politice, redeschis calea².

Comerțul cel mare era definitiv oprit. De la 1427 măcar regele și Impărat Sigismund e în conflict continuu cu Turcii, pentru Țara-Românească, pentru Serbia, pentru datoria sa de Impărat și pentru ideea cruciatei. Se creiază o neapărată tradiție ofensivă a Ungariei, pe care o continuă în scurta-i Domnie regele Albert, ginerele și urmașul Cesarului, apoi, în cursul unei îndelungate regențe, Ioan Hunyadi, neobositul luptător contra „păgânilor“, și regele polon pe care-l aduce la un moment pe tronul Ungariei pentru ca el să piară alături de oastea noului său regat pe câmpul de luptă de la Varna (1444), lăsând lui Ioan o datorie de răzbunare, pe care n'a uitat-o până la moartea lui însuși, supt zidurile Belgradului despresurat, la 1456. Se cunoaște marea pradă pe care o făcu în Ardeal la 1436 Sultanul Murad în persoană, luându-se o mulțime de ostateci și robi³.

Și chiar după aceia campaniile lui Ștefan-cel-Mare, continuatorul acestei politici contra Turcilor, ating aproape neconținut Țara-Românească și aceste vaduri ale Dumării.

Nici măcar la stabilitatea dinastică nu se putea ajunge în aceste împrejurări, când fiecare vecin vrea să-și aibă la Târgoviște Domnul său: Turcii ca și Hunyadi, acesta ca și Domnii Moldovei. După Dan începe crâncena luptă pentru Scaun: Alexandru-Aldea, așezat de Moldoveni, are de luptă câțva timp, cu Vlad Dracul, care va rămânea Domn până la lovitura ucigașă a lui Hunyadi, după care se schimbă

¹ Bogdan, *l. c.*, pp. 95-6. Basarab-cel-Mare amintia din parte-i, numai privilegiul tatălui său Dan; *ibid.*, p. 118.

² Bogdan, *l. c.*, pp. 112-13; Hurmuzaki, XV, p. 108, no. CXCv (de la Basarab-cel-Mare); Bogdan, *l. c.*, p. 93 (de la Tepeș); pp. 107-8 (de la Radu-cel-Frumos); p. 184, no. CVII; pp. 136-7, 145-6, 156 (de la Basarab-cel-Mic); pp. 185-6, 189-90 (de la Vlad Călugărul); pp. 183-4 (credem de la Vlăduț).

³ Cf. *Acte și fragmente*, III, pp. 8-10.

Voevozi pe cari nu-i putem măcar urmări cu siguranță în trecerea lor răpede. Prin groază, ca și prin succese de îndrăzneală și de cruzime față de toți vecinii săi, Vlad Tepeș se va impune, după slabul Vladislav-Vodă, pentru șase ani, dar, dacă, prin așezarea lui de către Ioan Hunyadi, el pare prielnic negoțului ardelean, chestia posesiunilor sale de peste munți îl învrăjbește cu Șașii, îl face să prade pe Sibieni pentru Amlaș și să nu ierte nici pe Brașoveni pentru adăpostirea pretendentului Dan. Iar după dânsul activitatea războinică a lui Ștefan-cel-Mare va face să se strecoare dincolo cinci Domni într'o jumătate de veac: Radu-cel-Frumos, cei doi Basarabi („Mare“ și „Mic“), Mircea, Vlad Călugărul, cari încep toți ca prieteni ca să-i ajungă dușmani prin nevoile situației lor și să cadă neapărat — afară de Vlad — pentru aceasta tocmai.

Nu urmează de aici că nu se continuă negoțul. Dar în această aspră și rece furtună, aproape neconținută, el se închircia. De la comerț universal, se prefăcea într'un simplu biet comerț de vecinătate, în stare să ție în viață pe meșteșugarii de postav, de pânză de in și de cânepă, de pălării de pâslă și de cizme, de lucruri de fier și de metal în genere, de arme de tot felul¹: săgeți, arce, săbii, scuturi, de fier, de platoșe, și de podoabe de războiu, ca: hamuri scumpe, frâie bătute cu aur și argint², de cuțite, cești de argint, policandre și clopote (ale lui Mircea chiar sunt făcute în Ardeal)³, de carăte sau leagăne — Basarab-Vodă cere și carătași⁴, — de mese⁵, care mărfuri toate se luerau în cea mai mare parte de locuitorii Brașovului mai ales. Dar noul negoț era cu totul nedestoinic să plutească pe Dunăre și pe Mare, către locurile răsăritene ale sofranului.

¹ Bogdan, *l. c.*, pp. 81, 88.

² *Ibid.*, p. 121, no. XCIV; pp. 164, 180-90; Hurmuzaki, XV, p. 31, no. LI; p. 1913.

³ *Ibid.*, p. 133, no. CCXLI; cf. Bogdan, *l. c.*, pp. 167, 304; Hasdeu *Istoria critică*, ed. a 2-a, p. 132.

⁴ Hurmuzaki, XV, p. 87, no. CL; Bogdan, *l. c.*, pp. 219, 220.

⁵ Bogdan, *l. c.*, p. 170, no. CXXXVII.

bumbacului, piperului, scortişoarei și scumpelor produse industriale din Orient. Se aduc în loc porci, oi, mărfuri de țară. Postavul de Ypres apare numai rare ori, pe trupul vre unui bogat¹.

Așa e supt Alexandru-Aldea, care „mâncase pânea și sarea Craiului“ și se credea, mai mult decât Dan chiar, sprijinit de Sigismund, ce nu l-ar fi privit ca vasal, ci ca fiu adoptiv². Așa e supt Vlad Dracul, care se consideră numai ca un „marchis“ al „Craiului și Chesar“, pus „să păzească această margine“³. Sibiinii părăsese „ducații cei vechi“ munteni, și Vlad cere Brașovenilor, înainte de instalarea sa, să facă același lucru⁴, dar acesta nu-l împiedeca de a bate banii săi la „hărăghia“ ardeleană, din arama pe care Sașii i-o dădeau după împrejurări, când lui, când lui Alexandru⁵. Ducații cei vechi ajunseseră, de altfel, un obiect de trafic în Ardeal și Ungaria, și doar Brașovenii erau opriti de a o face, până la înfrângerea totală a lui Alexandru, din motive politice⁶. Pe la 1436—7 Vlad își făcu „hărăghia“ lui deosebită, cu voia „Chesarului“ și cu fierul Brașovenilor⁷, dar tot în Ardeal, — la Sighișoara, credem, de unde fu mutată numai cu multă împotrivire la Brașov⁸. Când, „pentru apărarea regatului“, Hunyadi dădu orașului, prin 1440, dreptul de a bate moneda⁹, — cu meșteri italieni —, Vlad se supără, mai ales că nu i se mai trimetea metalul necesar „hărăghiei“ sale, ba chiar se exporta și cel aflător în țară și bani în cantități mari pentru a-i retopi: de aceea el li im-

¹ *Ibid.*, p. 81.

² *Ibid.*, pp. 48, 50. Dan e ultimul din „Marii Voevozi“: toți ceilalți își zic numai „Voevod și Domn“.

³ *Ibid.*, p. 54. De aceea i se dau în samă Brașovenii; Hurmuzaki, XV, p. 25, no. XXXIX.

⁴ Bogdan, *l. c.*, p. 56.

⁵ *Ibid.*, pp. 57-9. S'ar părea că acesta bătea banii lui, nu la Chesar, ci în Moldova.

⁶ *Ibid.*, p. 64.

⁷ *Ibid.*, pp. 69-70.

⁸ *Ibid.*, p. 259.

⁹ Hurmuzaki, XV, pp. 27-8, no. XLIII.

pune a-și lua marfă pentru postavul, pânza și cizmele lor, iar bani câți îi pot „pune în sin“, supt pedeapsă de confiscare și chiar de moarte; nici Românii lui n'aveau voie să exporte mai mulți bani. Importul însă al banilor îl admitea și cu carul, și, știind ce poate câștiga la schimb, el făgăduia să-i vestească de „ieșirea ducăților lui celor noi“ ca să-și poată schimba pe cei vechi ai lor¹. *Când astfel de învoielii sunt cu puțință* — căci pentru aceasta veniseră la Domn trei soli, cu județul brașovean în frunte —, *e evident că un comerț în stil mai mare este cu totul imposibil*². La 7 Martie 1448, nevoi de politică externă impuneau lui Hunyadi însuși să ceară, nu numai Brașovenilor, dar și Sibiienilor, a nu mai pretinde de la Munteni bani turcești ori ungurești, florini și aspri, ci a se mulțami cu „bani mărunți de acumă“³.

Branul nu mai era acum al lui Vodă, și încălcările păr-călabililor de acolo, „hoțiile“ lor, contribuiau și ele să scadă însemnătatea legăturilor dintre cele două domenii economice⁴. Se făcură intervenții la regele Albert, din partea Brașovenilor, ca să se împiedece represaliile românești (1438)⁵, și plângerile muntene se repetau aprige la 1493 încă⁶.

Vladislav deschide din nou un *drum al Prahovei, al Predealului*⁷, pe lângă celelalte două, care se zic: „al *Dragosdealului*“⁸, pe lângă celelalte două, care se zic: „al *Dragos-Rucărului*“⁹). Încă de mult, o nouă vamă, la Câmpulung, fusese iertată negustorilor, de al doilea Radu⁹. Dar pe la

¹ Bogdan, *l. c.*, p. 76.

² Asupra unei nouă campanii, Hunyadi mută hărăghia la Sighișoara în 1443; Hurmuzaki, XV, p. 28, no. XLV. Cf. *ibid.*, p. 29, no. XLVII.

³ *Ibid.*, pp. 34-5, no. LIX.

⁴ Bogdan, *l. c.*, pp. 78-9, 81.

⁵ Hurmuzaki, XV, pp. 25-6, no. XL. Cf. *ibid.*, pp. 31-2, no. LII.

⁶ *Ibid.*, p. 135, no. CCXLVI. Cf. *ibid.*, pp. 136-7.

⁷ Bogdan, *l. c.*, pp. 87-8. Cf. Iorga, *Documente de pe valea Teleajenului, Vălenii-de-Munte*, 1925, Prefața.

⁸ Bogdan, *l. c.*, p. 89.

⁹ *Ibid.*, p. 13, no. VI.

1476 erau acum încă două drumuri, interne și ele, al *Teleajenului*, cu vama la Drajna¹, și al *Buzăului*².

Tepeș isprăvi prin tragerea în țapă a patruzeci și unul de negustori, prin jertfirea a trei sute de tineri, brașoveni și bărsani, răspândiți prin târgurile țării, ca spion³. Se răspunse printr'o confiscare, îngăduită de pretendentul Dan, ca Domn legiuit, a lucrurilor muntene aflătoare la Brașov⁴. Reînceperea legăturilor de negoț ajutată și de căsătoria lui Vlad cu o rudă a noului rege Matiaș Corvinul și de alianța contra Turcilor, fu însă de scurtă durată: îndată se porniră acele lupte cu Turcii care aruncară țara în haos pentru multă vreme, dându-i față de Ardeal mai mult o însemnătate politică și militară. De aceia se reținea oțelul cumpărat de Tepeș⁵. De aceia, pe la 1468, se luau la Bran arcele de mână ale Românilor, — ceia ce se opri de rege⁶. De aceia se interzicea exportul de arme și fier — nu aramă⁷ — pentru Vodă Basarab⁸, iar la 1484 se oprise o clipă, exportul de arme, fier și cânepă (pentru funii de arce)⁹. Și oțelul, caili rămaseră mărfuri prohibite, ca și oile pline¹⁰.

Astfel micul negoț de hotar veogta și mai departe¹¹. Pe

¹ *Ibid.*, p. 206.

² *Ibid.*, p. 98, no. LXXVI. La 1508 erau vămile Dâmboviței, Prahovei. Numai Prahova și Teleajenul, *ibid.*, p. 250; v și pp. 286-7. A Teleajenului, *ibid.*, p. 26.

³ Hurmuzaki, XV, p. 51, nota 3; p. 52, nota 1.

⁴ *Ibid.*, pp. 53-4, no. XCII; cf. *ibid.*, p. 55, no. XCIV.

⁵ Bogdan, *l. c.*, p. 94, no. LXXII.

⁶ Hurmuzaki, XV, p. 69, no. CXXI. Une ori era lipsă de grâne la Munteni și se făcea de consăngenii din Ardeal un export care fu oprit la 1470; *ibid.*, p. 75, no. CXXX.

⁷ Bogdan, *l. c.*, pp. 2.0, 255. Se opria une ori și fierul pentru obezi; Bogdan, p. 241.

⁸ Bogdan, *l. c.*, pp. 124-5, no. XCIX; p. 128.

⁹ Hurmuzaki, XV, p. 123, no. CCXXXIII.

¹⁰ *Ibid.*, p. 127, no. CCXXXI. Exportul de oțel, *ibid.*, p. 1925. Cf. admiterea exportului de arme în Moldova; *ibid.*, p. 130, no. CCXXXV. Oprea cailor după 1500; Bogdan, *l. c.*, p. 238.

¹¹ Ordin al lui Matiaș către parcălabii de Bran; Hurmuzaki, XV, p. 65, no. CXIII.

lângă pești, vin¹, porci, boi, oi și vaci, — care se făceau și dar județelor² —, se mai aduceau din Orient piperul și bogasiile³. Dar blănille de vulpe, jder, helge și răs — care se cereau și peste hotar — le păstra la 1470 Vistieria domnească⁴.

La 1473 Sibienii lărgiau chiar drumul Turnului-Roșu, așa de îngust, încât caii puteau trece numai unul după altul și apele ori zăpada-l stricau adesea⁵; peste douăzeci de ani însă vicevoevodul Ardealului trebuia să intervie în folosul *vigesimei* regale, căci tot ei, cu de la sine putere, închiseseră absolut hotarul⁶. La 1495 negoțul de export al Ardelenilor în genere se mărgenia mai ales la postavuri, — care se împărțiau și Curții —, la cojoace⁷, la șube gata⁸, la metale și mărunțișuri—între altele, lațuri și cuie de șindrilă⁹ —, ceia ce face pe Vlad Călugărul să trige Sibienilor, după oprirea unui om al lui la Bran: „Nu știu ce vreau să fie aceste lucruri, ca oamenii și negustorii noștri să nu poată merge cu îngăduire ici și colo în mijlocul nostru! Să știți că închidem drumurile, ca oamenii noștri să nu mai treacă la voi și ai voștri să nu mai vie la noi. *Ori credeți că postav ori fier nu putem găsi în alte locuri?* În Moldova ori în Turcia vom găsi atâta câtă va fi voia noastră¹⁰. Vadurile de la Brăila și de la Floci sunt pomenite

¹ Bogdan, *l. c.*, pp. 186, 189.

² *Ibid.*, p. 92, no. LXX.

³ Hurmuzaki, XV, p. 132, no. CCXXXIX; Bogdan, *l. c.*, pp. 121-2, no. XCV; p. 176; pp. 2 5, '94

⁴ Bogdan, *l. c.* pp. 108, 219, 304,

⁵ Hurmuzaki, pp. 81-2, no. CXL. Cf. *ibid.*, pp. 111-2, no. CC. Cf. Bogdan, *l. c.*, p. 224.

⁶ Hurmuzaki, XV, p. 140, no. CCLIV.

⁷ Bogdan *l. c.*, p. 242.

⁸ *Ibid.*, p. 248.

⁹ *Ibid.*, p. 243.

¹⁰ Hurmuzaki, XV, p. 143, no. CCLX. Și Basarab-cel-Mare muștra pe Brașoveni: „De-i socotîți că se află destul fier și la Turci, și încă mai ieftin, și vom cumpara; iar marfa ce vine din țara voastră o vom opri și eu”; Bogdan, *l. c.*, pp. 124-5, no. XCIX.

din nou numai pe vremea lui Vlad Călugărul, când, iarăși, la Dunăre erap ace¹, dar nici acum nu e vorba de altceva decât de negoțul *direct* cu peștele. Domnul însuși o spune categoric: „V'am slobozit drumurile peste tot prin Țara-Românească, să umble oamenii voștri și să se hrănească și să cumpere ce li place. Când oare au umblat oamenii voștri la Brăila și la Floci și peste tot locul la Dunăre, să-și cumpere ei singuri peștele, precum umblă acuma? Altă dată oamenii voștri cumpărau doar peștele și tot ce li trebuia de la oamenii noștri, și n'au fost niciodată așa volnici cum sunt acum; căci i-am slobozit Domnia Mea, ca să trăim și să fim o țară ca și cealaltă²”. În față cu târgul de Floci stătea, de altfel, acum subașa Hârșovei ocupate de Turci³ și, supt Basarab-cel Tânăr ca și supt Vlad Călugărul, nu odată Turcii umblau în preajma Brăilei⁴.

Această stare de lucruri urmă până la 1526, când, după pierderea Severinului, regatul Ungariei fu sfărâmat prin marele asalt al Sultanului Soliman-cel-Măreț, în lupta de la Mohács, în care rămase printre morți însuși regele Ludovic al II-lea. De la Brașoveni, Radu-cel-Mare cerea doar oale de aramă, cuie, cară, blăni de vulpe și jder⁵. Luptele pentru moștenirea lui până la așezarea lui Neagoe Basarab, în 1512, aduseră Ardealului mai mare frică de năvăliri turcești decât câștig negustoresc⁶. Neagoe însuși avu mai cu mult a face cu meșterii ce-i pregăteau frumoase lucruri de metal, pentru mănăstirile lui, ori cu ceasornicari, tiparnici, manșanari, decât cu negustorii, pe cari-i opri din nou

¹ *Ibid.*, p. 192.

² *Ibid.*, p. 194.

³ *Ibid.*, p. 229 Cf. *ibid.*, pp. 302-3, no. CCXLVII.

⁴ Hurmuzaki, XV, la anul 1481: Bogdan, *l. c.*, p. 216.

⁵ *Ibid.*, pp. 29-20, 243; Hurmuzaki, XIV, p. 159, no. CCXCI.

⁶ Mihnea orește zăberirile după cerea Sibienilor; Hurmuzaki, XV, pp. 188-9, no. CCCXLIV. Cf. Bogdan, *Documente și regeste*, pp. 138-40. Oprirea exoortului de grâu ardelean în 1510; Hurmuzaki, XV, p. 207, no. CCCLXXV.

a vinde cu mărunțișul, fixând și el *deposite* : la *Târgoviște, Câmpulung și Târșor*¹.

După dânsul ca și înaintea lui, luptele lăuntrice făcuseră negoțul imposibil : încă de când domniă Neagoe, se oprise cu poruncă din partea Voevodului ardelean trecerea la Munteni² și, după lungile frământări ale lui Radu de la Afumați, adesea adăpostit în Ardeal, acesta amenința cu „urâciunea“ sa pe Brașoveni pentru același motiv, în 1528³. Uciderea lui Radu, așezarea Domnilor puși de Turci, cari cereau de la Brașoveni doar șoimi pentru stăpânii lor⁴, slăbiră tot mai mult vechile legături.

De altfel, *acum niciun vad nu mai era liber*. Pe lângă Severin, pe lângă „Turnul“ „Nicopoi-Mici“, Turcii aveau Giurgiul, *Iercochi* al lor, și la 30 Octombrie 1450 cetim într'un raport polon : „Iar în Țara-Românească, de ceastă parte a Dunării, Turcul, luând o cetate mare și bogată, anome *Brăila*, a supus-o stăpânirii sale și a început a face cetate de zid“⁵.

Cu aceasta o nouă eră începea în comerțul muntean: era schimburilor principale cu Orientul.

Bogdan, *Documente și regeste*, pp. 151-2 (17 Mart 1517). Vechea ceartă pentru exportul de fier și arme. *ibid.*, p. 153.

² Hurmuzaki, XV, p. 234, no. CCCXXVII.

³ *Ibid.*, pp. 302-4, n-le DLIV-V.

⁴ *Ibid.*, p. 358 no. DCLXVII.

Chilia și Cetatea-Albă. p. 323, no. XXXII; *Studii și documente*, XXIII, p. 46, no. XLV.

CAPITOLUL al II-lea.

Comerțul exterior al Moldovei până la 1500.

Comerțul exterior al Terii-Românești e mai nou decât ființa Principatului, căruia, într'un anume moment din dezvoltarea sa, împrejurări prielnice la hotarele sale îi îngăduiră să joace rolul, câtva timp așa de însemnat, pe care l-am arătat în capitolul precedent. Din potrivă, comerțul prin Ținuturile „tătărești“ care se chemau de pe la 1360 înainte țara Moldovei este simțitor mai vechiu decât întemeierea și consolidarea acestei nouă forme politice pentru Români.

Încă de pe vremea când provinciile de la izvoarele Nistrului și Prutului făceau parte din organismul de Stat lituano-rus, deci înainte de cucerirea polonă care se îndeplinea în cea d'intâiu jumătate a veacului al XIV-lea, fiind desăvârșită de Casimir-cel-Mare, era târguri și chiar orașe care făceau negoțul cu Răsăritul. Lăsând la o parte Cracovia, mai depărtată, — Lembergul-Lwów, Liovul, cetatea lui Lev Danilovici, principe rus al Galiției, care o întemeie după năvălirea Tatarilor, lângă o așezare mai veche, juca un rol cu mult înainte de anul 1300¹. Erau acolo Ruși „de drept rutenesc“, Armeni, Evrei, Tataři și Saracini², ba chiar și alte „neamuri“, trăind fiecare după rosturile lui de acasă, conform principiului medieval că fiecare duce cu sine oriunde dreptul *lui*.

¹ Rasp, *Beiträge zur Geschichte der Stadt Lemberg*, în „Archiv für österreichische Geschichte“, XLIII, p. 381.

² Îi înșiră privilegiul din 1356; *Akta grodzkie i ziemskie*, III, p. 13 și urm.

Prezența Tatarilor, a „Saracinilor“ și a Armenilor¹ se explică prin negoțul ce făcea acest oraș, care, în Apus, avea legături până la Thorn, în Prusia, cu bogata cetate genovesă, pe pământ tătăresc, Caffa Crimeii, unde toate acestea neamuri erau represintate. Erau două drumuri străbătând „pustiul“ rusesc : unul trecea de-a dreptul spre Hotin, al cărui nume, vădit slav, amintește atâtea altele din Galiția : Sniatin, Rohatin, Husiatin, și care e pomenit încă de la începutul veacului al XIV-lea, se pare². Aici era vadul Nistrului și se putea trece către Cetatea-Albă, atunci fără îndoială încă Moncastrul (Maurokastron, Mauocastro, Moncastro) Genovesilor. Ori se putea urmă și mai departe prin stepă.

Cine voiă un drum prin părți mai bine locuite, unde așteptau prietenoase popasuri, putea trece Prutul pe la vadul Teșinei, unde îndată se alcătui târgul Cernăuților, pentru a se opri la Siretia și Suceava, din care, la început, n'a lipsit de sigur și o oarecare populație rusească, pentru ca de aici să se iea calea spre Prut, prin vadul Ștefăneștilor sau cel, mai de jos, al Țuțorei și, de-a latul Basarabiei de mai apoi, să se caute vadul Nistrului la Tighinea, care se chema la început, se pare, Teghin, Tehin, nume tătăresc, ori tot slav.

Îndată după ce regele Casimir avu Galiția, unde începu o întreagă organizație în sens nou, el se îngriji să așeze coloniști germani, având de la început — *cum nu l-au avut niciodată orașele săsești, pe încetul ridicate din așezări rurale* — dreptul german de Magdeburg („*ius theotonicum, quod magdeburgense dicitur*“). Se dădea în toate colțurile câte un terene pentru a „se așeza“ o *villa*. Orașele care erau, trebuiau să fie prefăcute în acest sens. La Liov se înlătură prin decretul din 17 Iunie 1356 „toate drepturile rutenesti și datinele rutenești toate, care în orice chip și supt orice nume s'ar fi socotit că pot tulbura acel drept german“.

¹ V. memoriul meu despre Armeni, în „Analele Academiei Române“ pe 1912 și în catalogul Bibliotecii Gr. Buiuciu, 1914.

² V. *Studii și documente*, I-II, p. xxv.

Comunitatea orașenească liberă va avea pământ împrejur, drept de cârciumă până la oarecare distanță, apoi un *advocatus*, cu căpitanul lui; ofițerii regali nu se vor amesteca în administrația orașului, iar străinii, păstrându-și situația deosebită, sunt îngăduiți să se adreseze și la dânsul¹.

Cu o răpezițiune pe care o pot explica numai împrejurările generale pe care le-am analizat mai sus, coloniștii germani dominară viața Liovului și se revărsară asupra Siretiului, asupra Sucevei: pe la 1380 în aceste orașe erau „burghesi“ cari se chemau Bertold, Friedmann, Ioan Zimmermann, Henric, Ansehn, Leffel, Schonebek, Kempe, Konrad, Springer, printre cari se purtau călugări latini, de aceeași nație, ca, Minorității Nicolae de Melhsack și Pavel de Schweidnitz, cari propuseră Papei la 1370 întemeierea unei diecese latine pentru această nouă regiune cucerită contra „shismeii rutene“². Încă din același an 1380 regimul comun cu Ungaria se stabilise pentru orașele Poloniei, și, în folosul Liovului, cu toată vechea egalitate de drepturi a Cracoviei în ce privește negoțul la Tatars prin Podolia, se hotărâ că nici o marfă în această direcție nu va putea fi dusă mai departe de cât cea d'întăiu cetate, căreia deci îi revenia monopolul desfacerii pe această cale³.

Cele d'întăiu colonii armenesti în Suceava și Iași veniră de sigur prin Liov. De „drumul Moldovei“ nu se vorbește încă nimic. Între 1370 și 1380 Domnia se mutase însă dela Sași din Baia la Nemții din Siretiu, unde Margareta-Mușata, fiică a unei princese litvane, credem, și a lui Latco, trecută la catolicism, ridică mănăstirea Dominicanilor, a Predicatorilor, pentru îngroparea ei, dându-i venitul *cân-*

¹ *Akta* citate, p. 13 și urm. Nu dăm mai multe lămuriri despre desvoltarea crașului, ea nefiind legată de aproape și exclusiv cu a pământului românesc vecin, cum a fost cazul pentru Brașov.

² V. *Studii și documente*, I-II, pp. xxv-vi.

³ Nistor, *Die auswärtigen Handelsbeziehungen der Moldau im XIV., XV. und XVI. Jahrhundert*, Gotha 1911, pp. 19-21, după acte din Piekosinski, *Codex diplomaticus civitatis cracoviensis*, în „*Monumenta mediaevi historica res gestas Poloniae illustrantia*“, Cracovia 1879.

țarului din oraș („libra seu pensatorium“), ceia ce se întărește de fiul ei, Pertu-Vodă¹.

Un act oficial al regelui dovedește în 1400 că Liovenii au dreptul de a trece prin „părțile Moldovei“ și Cracovienii „Crăcăuanii“, nu mai puțin, și la 1406 cearta între cele două orașe — că aceia din Ardeal între Brașov și Sibiu — urmă².

La început „țara Moldovei“ a lui Bogdan, în valea râului cu acest nume, își avu, cum am spus, reședința domnească în Baia Moldovei, *Stadt Mulda*, *Moldvabánya*, *civitas moldaviensis*. Cum dovedește legenda peceții sale, — marca e cerbul Sf. Hubert³ —, era un vechiu centru săsesc, întemeiat în veacul al XIII-lea de coloniști veniți de la Bistrița și Rodna, pentru ael lucru de mine pe care-l arăta și numele de Baia; nomenclatura geografică mai vădește și azi ici-colo această origine (satul Sasca), precum și tipul neobișnuit al țeranilor cu ochii limpezi albaștri.

În această fasă, care fu scurtă, relațiile de comerț se păstrară cu cetățile săsești arătate. Dar nici regele Ludovic nu dă un privilegiu, nici Voevodul moldovean, Bogdan însuși, Lațcu, vre-un tarif de vamă. Cel d'întâiu, hotărât să cucerească această provincie rebelă, nu era dispus s'o recunoască nici într'un fel; ceilalți se simțiau prea slabi, prea puțin întemeiați încă, prea în afară de dreptul public al timpului, și nici nu erau în puterea lor mai vaste linii de negoț.

Ludovic se afla la Bistrița în 1349, în legătură cu aceste greutăți răsăritene⁴, pe o vreme când pentru apărarea împotriva Tatarilor același om, Andrei, era conte al Secuilor, al Brașovului, al Sătmarului și Maramurășului, de unde

¹ *Studii și documente*, I-II, p. XLIX.

² *Akta*, I. c., p. 148 și urm.

³ Al. Lăpedatu, în „Buletinul Comisiunii Monumentelor istorice“, II, sp. 64.

⁴ Zimmermann-Werner-Müller, I. c., II, p. 2, no. 642.

porni peste puțin Bogdan Voevod, întemeietorul Moldovei. Se pare chiar că el făcuse din Bistrița un fel de Capitală a sa³. Pe acest timp încă, legăturile cu Moldova începătoare erau destul de însemnate ca să îndemne pe Clujeni a veni cu mărfuri până la acest oraș de hotar⁴. Dreptul de a ține un bălcu pe an ca și Brașovul și Sibiiul, după datina din Buda, i se acorda la 24 April 1353⁵, și orașul avea o înflorire a meșteșugurilor capabilă să-l facă foarte folositor⁶. La 1366 regele apărea iarăși în Bistrița, tot pentru o anumită intervenția contra provinciei rebele a lui Bogdan⁶, și-l găsim aici și în 1377⁶.

Care au fost condițiile acestui comerț nu se poate cunoaște⁷ înaintea de actul, din 21 Iulie 1412, al Voevodului ardelean Stibor. Creșteri mari de vămi, datorite unui Procopie, căruia Rodna î-i fusese acordată⁸, la Bistrița ca și acolo chiar, la Rodna, îndepărtaseră pe negustorii moldoveni. Stibor, care sosise cu vicevoedul său, cu contele Secuilor și cu o întreagă suită, luă măsuri pentru restituirea vechilor datini. Se vede din cele ce urmează că la acest hotar se culegeau cam aceleași taxe pe care le culegeau vameșii munteni de Dâmbovița, Rucăr sau Bran pe vremea lui Mircea. Un

³ *Ibid.*, pp. 72-3.

⁴ *Ibid.*, pp. 191-2, no. 785; pp. 308-9, no. 910.

⁵ *Ibid.*, pp. 97-9, no. 679; pp. 214-5, no. 812.

⁶ *Ibid.*, pp. 81-3, no. 886; cf. p. 189, no. 782.

⁶ *Ibid.*, pp. 248-9, no. 857; III, pp. 325-7, no. 1514.

⁶ *Ibid.*, pp. 462-3, no. 1072.

⁷ Scrisoarea lui Ulric Pergauer din Suceava și a Vistiernicului Giurgea către Bistrițeni, datată 1-iu Novembre 1404, am pus-o în Hurmuzaki, XV, la data de 1594 (p. 169, no. CCCXI). Căci judele Fabian, către care se îndreaptă scrisoarea, e cel de la no. CCCCVIII, data 30 Mart 1514 (jude la Suceava fiind Stan). Și din alte izvoare se știe că Fabian, singurul cu acest nume, a ocupat judecia între anii 1502 și 1514, cu intreruperi.

⁸ Cf. Zimmermann-Werner-Müller, *l. c.*, III, p. 613: „Procopii, castrum nostrum Rodna vocatum videlicet protunc tenentis”. Bistrițenii se plângeau că-i oprise de la pescuit.

privilegiu moldovenesc asemenea cu al acestui Domn trebuie să se admită deci neapărat și, pe lângă aceasta, că el a fost căpătat de regele Sigismund — nu credem de Ludovic însuși, rămas, probabil, ireconciliabil față de Moldova — cam în același timp cu privilegiul pentru negoțul în Țara-Românească. Dacă ni amintim că în 1394 regele făcuse o expediție contra lui Ștefan-Vodă, înaintând până la Hârlău, putem admite că Alexandru-cel-Bun a fost acel Domn supt care s'au codificat întâiu datinile vămii.

Se vorbește bine înțeles, de ce luau Ardelenii, la Rodnolor, dar *principiul unei desăvârșite reciprocități hotăria legăturile dintre țeri*¹, și aici ca și față de Țara-Românească a lui Mircea, în același an. Socoteala se face în groși, căci și Moldova primise, dacă nu de la început, cel puțin de la mutarea Capitalei în Siretiu, apoi în Suceava, sistemul monetar polon. Mărfurile se urmează în ordinea privilegiului muntean din 1413: postavurile (de Ypres, 32 de groși, de Louvain 24, de Colonia 7 sau o jumătate de florin, „după socoteala acelei țeri“; cel prost, „boboul“; 2 dinari), porcii, articolul mai important decât dincolo (1/28-30 sau, în cantitate mai mică, un dinar de fiecare), oile (același tarif), boii și vacile (2 dinari), piperul (de fiecare „piatră“, un florin), ghimberul, *gingembre* (tot așa), povara (ungurește *tăr*, turcește *iuc*), de lână (4 dinari), peștii (1/30), povara de său (4 dinari), caii (4 dinari). Sentit e numai postavul ce se aduce pentru îmbrăcămintea oamenilor din popor, și anume de cumpărătorul însuși, pentru sine ori pentru femeia sa².

Testamentul unui Ungur din Șoncherec, lângă Bistrița, evident un negustor, mort în Moldova, după ce făcuse un testament pe care Domnul — Alexandru-cel-Bun iarăși — îl întărește cu pecetea lui, ceia ce arată însemnătatea individului, dovedește că mai erau în aceste legături de comerț și

¹ Cf. și mai sus, capitolul precedent. Situația e identică: o veche datină de pe când țara era provincie a Ungariei, întâiu, al doilea, recunoașterea ei de Voevodul ardelean, al treilea, privilegiul de întărire al cestuilalt Voevod, ajuns neatârnat.

² Ultima ediție, Hurmuzaki, XV, pp. 7-8, no. XI.

alte articole, pe care tariful lui Stibor nu le prevede: el lasă măsuri de grâu (*annonae*), 20 de oi, cești de argint (*cant(a)rum, ciphus*), un veșmânt de purpură (olofir, în românește), o plapună zisă „poplan“ (grec. „paploma“) „de purpură“, o bucată de camocat, stofă orientală (cambă în românește, grecește: „kamuchă“)¹.

La data privilegiului lui Stibor, care evita și el, prin forma ciudată a spațiului, a pomeni puterea de Stat din Moldova, Alexandru-cel-Bun fixase baza legăturilor sale cu Liovul.

Încă de la începutul Domniei lui, din 1399, el avuse legături cu orașenii marelui oraș galițian. Ele ni arată în ce consista comerțul cu dâșii. Se trimet în Moldova, Domnului însuși, „căpitanului Moldovei“ și altor oameni de folos din această țară, puști (*baliste*), postavuri orientale, ori pripiții, trufandale din Orient, coșuri cu smochine, ba chiar spinări de moruni².

Pe atunci Domnia Moldovei ajunsese până la Mare; Roman, fratele lui Petru al Mușatei și tatăl lui Alexandru, o spune în titlul său: „eu, marele autocrat“ — ceia ce era mai mult decât „Mare-Voevod“ din titlul muntean — „cu mila lui Dumnezeu Roman Voevod, oblăduind țara Moldovei din munte la Mare“³. „Argintul frâncesc“, *rublele* genovese, și, probabil, ducății de aur de la Caffa veniau în așa de mare cantitate, încât Petru putea face un împrumut de 4.000 din aceste ruble „moștenitorului lituan“, ajuns rege al Poloniei, lui Vladislav Jagello, rudă sa, căpătând astfel ca zălog țara Haliciului, de unde a rezultat apoi stăpânirea moldovenea-

¹ Zimmermann-Werner-Müller, *l. c.*, III, pp. 426-7, 21 Ianuar 1407. — Fratele său stătea în Budac, aproape. Testamentul văduvei unui Bistrițean la Viena în 1403; *ibid.*, p. 301, no. 1494. Cf. *ibid.*, pp. 412-3, no. 1570; p. 435, no. 1589; pp. 514-5, no. 1666. — Privilegiul ducelui de Austria pentru Sibieni (1404), *ibid.*, p. 329 și urm.

² Al. Czolowski, *Pomniki dziejowe Lwowa z archiwum miasta*, II. *Księga przychodów i rozchodów miasta*, Lemberg 1896, pp. 20, 35, 30, 48; am avut la îndemână și volumele III și IV din această importantă publicație.

³ Hasdeu, *Archiva istorică*, I, p. 18 (30 Mart 1392).

scă în Pocuția ¹. Dar Cetatea-Albă n' o avea încă: altfel n' ar fi trimis el „un boier cu oaste“ ca să ridice din acest oraș, care era și reședință de episcop ortodox, moaștele Sfântului Ioan-cel-Nou pentru a le așeza în biserica Mirăuților din Suceava, lângă noul episcop și Mitropolit Iosif. La 1410 încă, un notar genoves pomenia Moncastro între cetăți care toate se știu a fi fost stăpânite de fapt de către ai lui. O știre întârziată, căci la 1408, *poate tocmai în acest an*, cetatea era a Moldovei, cum se vede chiar din privilegiul pentru Lioveni. Dar la 1412, când Sigismund încheie cu Iagello și ducele lituan Vitovt un tratat de împărțire a Moldovei, dacă ea n' ar voi să dea ajutor contra Turcilor, se fixează Ungariei *Chilia, care ajunsese și ea acum, — dar cea de pe term, în fața insulei Licostomului, — a Moldovenilor*, iar Cetatea-Albă, căreia i se zice ungurește: Fejérvár (= Belgrad, Bialogrod al Polonilor), Polonilor ².

În aceste condiții se negocia cu Alexandru-Vodă, — care făcuse omagiu Polonilor la 6 Octombrie 1407, în Lioveni, și ajunsese a cunoaște direct pe orășeni ³, — ca și cu regele, tratatul orașului pentru „drumul moldovenesc“. El fu încheiat la Suceava în ziua de 8 Octombrie 1408, — negociatori fiind pentru Moldova cei mai pricepuți dregători: starostele de Cernăuți, pârcălabii de Siretiu și Dorohoiu, Vornicul Sucevei, pe lângă doi boieri, iar pentru Lioveni patru negustori, din toate națiile — și pisarul —, de și „înțelegerea definitivă“ se desăvârșește în Moldova chiar, înainte de jumătatea lui Septembrie.

Acest privilegiu e vădit decalchiat — cum vom vedea — și după acelea pe care Liovenii le avuseră cu principii tătari, în calea lor spre Caffa, ori chiar cu Genovesii de acolo cari păstraseră sistemul Hanilor. El se caracterizează prin *vămi mari și vămi mici* ⁴, prin *vămi la fiecare oraș*, prin

¹ *Acta zapadnoi Rossii*, X, p. 22 = Hasdeu, *Archiva istorică*, I, p. 177. Cf. Nistor, *Die moldauischen Ansprüche auf Pokutien*, Viena 1910, p. 33.

² *Chilia și Cetatea-Albă*, pp. 57, 77, 79.

³ Hurmuzaki, I ², pp. 827-8.

⁴ Cf. Nistor, *Das moldauische Zollwesen*, în „Jahrbuch für Gesetzgebung, Verwaltung u. Volkswirtschaft“, XXXVI, I.

vămi de hotar și vămi de strajă. Pe de altă parte, monopolul domnesc e foarte strict, specificat anume, nu ca la Munteni, unde numai practica opri pentru Vistierie unele blănuri. Pe când în Țara-Românească — afară de favorisarea, trecătoare, a Brăilei de Vlaicu — nu se încearcă a se îndemna negoiul către o țară și a se îngreua cu alta, aici vădit se face aceasta în folosul Tatariei și în dauna Ardealului.

E un act de o mare complicație, foarte corespunzător însă în aparența sa haotică. Aceasta se vede și mai bine prin comparația cu acela pe care, cam tot pe atunci, îl dă Mircea acelorasi Lioveni¹. Târgoviștea e singurul loc în care ei își vor deschide lăzile, singurul în care vor da vamă. Aici Domnul alege ce-i place lui. Încolo, negustori sunt liberi a trece spre Severin și Porțile-de-fier, spre Brăila, spre munte, „și nicăiri să nu plătească vamă, nici într'un târg și nici într'o scală“, nici unde vama a fost „vândută“, dată în arendă, de Domnie, —, ci *taxele se vor trece în socoteala lui Vodă*. Se știe că lână și piper, pești de Brăila, ceară (și de Brașov) se aduceau mai ales de aici.

În Moldova, o vamă de hotar se plătește la Cernăuți — pe car nemțesc ori car armenesc, sau pe capete de vită —, la Cetatea-Albă ori la Tighinea, — după cum se iea un drum ori altul. — pentru Tatars; la Bacău și Bârlad pentru Munteni; la Baia și Moldovița pentru Bistrițeni; la Bacău și Troțuș pentru Brașoveni; la Hotin pentru Podolia.

Altă vamă, „mare“ (*glowni*), se răspunde la Suceava, unde se „descarcă postavurile“ și se vând neapărat, *dacă* sunt pentru țară (3 groși la grivnă, — vamă pe valoare, tricesimă². Și mărfurile menite exportului dau în aceeași proporție; chiar și la exportul vitelor se plătește, oricum, la Suceava. La ieșirea mărfurilor către Tatars se răspund însă aici tot vămi pe greutate (1 rublă la 12 cântare), nu-

¹ *Archiva istorică*, I, pp. 3-4. Solii ai lui Mircea se află la Liov și în 1408 și în 1409 (Czolowski, *l. c.*, pp. 78 și 83). — Actul lui Alexandru, la Hasdeu, *Archiva istorică*, I, p. 130 și urm.

² Cf. Nistor, *l. c.*, pp. 246-7. D. Nistor arată că groșii moldoveni nu erau groși întregi, ci jumătăți.

mai pentru că ele nu erau desfăcute. La exportul de mărfuri indigene se face plata pe valoare. Peștii din Muntenia dau însă pe grivnă 1 gros și jumătate, tricesima, pentru că sunt marfă neîmpachetată. Numai ceara munteană și brașoveană plătește pe greutate la Suceava, groșul de fiecare piatră. Există și un drept de *deposit* („sklad“), pentru caii de export.

Vămile locale se află la Iași, Siretiu, Cernăuți, Dorohoiu, Roman și Neamț. Se înseamnă tariful pentru cumpărătura (de vite), în care cas această vamă a pieții scutește, dovădindu-se cu cărțuție, orice plată la Suceava.

Mai sunt apoi, am spus, vama de vad și de strajă, pe care Cernăuții au și vamă de oraș și vamă de vad.

E de observat, pe lângă deosebirea firească a vămii pe vite, care nu s'au cântărit nicăieri și se pot prețui mai cu greu, că unele produse plătesc pe valoare, altele pe greutate. Se înțelege lesne de ce. Marfa care *intră* de transit prin țară — cum e a Muntenilor, a Ardelenilor —, nu și aceea care *iese* într'acolo¹, marfa care *nu se desfăce* într'un anume loc pe care-l străbate, dă numai pe greutate: la Siretiu se plătește, pe valoare, tot tricesimă, măcar în ce privește unele lucruri, pentru că era un târg obișnuit de desfăcere pentru mărunțișuri².

Mărfurile ce se aduc sunt postavuri, pălării, nădragi, coarde de arc, săbii. Doamna lui Alexandru primia în dar, „pentru a suplini lipsuri ale negustorilor lioveni“, la 1419 *postav de Anglia* —, care era pe acest timp o noutate în locurile noastre³; cum primia și Domnul, iar doi din negociații, căciuli (*mitre*) roșii de *scarlatto*, *Scharlach*⁴.

Se exportă în schimb mărfuri tătărești, în *tovarele* (ung.: *tár*), „poverile“ lor: mătasa, piperul, camha, tebenca (tot mătăsărie), tămâia („temianul“), vinul grecesc dulce

¹ La Bacău de ex. marfa ce trece în Muntenia plătește însă pe grivnă, nu pe cântar.

² V. observațiile d-lui Nistor, *l. s.*

³ *Studii și documente*, XXIII, pp. 291-2. Se dau și scrumbii.

⁴ Czolowski, *l. c.*, pp. 25, 34, 68.

„cevas“ în rusește). Marfa tătărească plătește la Suceava 3 groși de grivnă, în alte locuri 2 groși, fără a prejudeca asupra celei de la Suceava, care, oricum, trebuie răspunsă.

Apoi vite, care dau la Suceava câte un groș, și tot atâta pentru 10 porci ori 10 oi, ori 100 de vervețe, cai, 6 groși, vulpi, la 100, 10 groși, piei nelucrate de oaie, la 100, 4 groși, de miel, la 100, 2 groși, deb ou, la 100, 15 groși. Când se trece la Tătari, vama vitelor și oilor e foarte deosebită, mult mai mare pentru vite, ceva mai mică pentru oi.

Monopolul atinge, nu numai țderii — luați și din Ungaria — și caii moldovenesti cei buni (se pot vinde până la valoarea de 3 grivne și cei ungurești), dar și argintul, ba chiar ceara. Argintul „topit“, „ars“ din Ungaria (*lingots*) e supus preempțiunii domnești.

În sfârșit dreptul de *fondaco* se recunoaște Liovenilor, la Suceava, dar fără cârciumă, berărie, fabrică de mied, măce-lărie și pielărie.

A presidat o idee la alcătuirea acestui privilegiu. Lio-vul adusese un singur element: vama principală pentru orașul de căpetenie, dreptul pentru Domnul țerii de a impune vânzarea acolo ori de a o îngreui, făcând din Suceveni prin urmare negustorii exclusivi sau principali, ca, în Ardeal, Brașovenii și Sibienii, ca Liovenii și Cracovienii din Polonia galițiană.

Acest element nou apare și la Mircea, care-l introduce în folosul Târgoviștii sale, neavantajată în vreunul din privilegiile pentru Brașoveni. *Încolo, era însumarea datinelor locale din țară, însumare care se făcuse pe încetul, de la sine, căci negustorii din Liov ceruseră și căpătaseră numai o ușurare a vămii față de trecut.*

Moldova lui Bogdan găsise la Siretiu și Suceava, la Drohoiu și Hotin, la Bacău, Trotuș și Agiud, la Bârlad și Tecuciu patru regimuri deosebite, în toate privințile, căci erau patru situații politice deosebite: în orașele germane din Nord, în provincia de influență lituano-rusă din Nord-Est, în vechea provincie ungurească din Vest, în teritoriul care fusese tătăresc, cu câteva decenii în urmă chiar, din

Sud-Ost. Vama oraşelor, cu capriciile ei aparente, era o reminiscenţă a unor vremuri de autonomie, nu numai un mijloc de ajutor a dezvoltării lor sau de îmbogăţire a Vistieriei şi pe altă cale decât a vămii de căpetenie.

În ce priveşte toată jumătatea răsăriteană a ţerii, în ce priveşte chiar concepţia generală a Domnului şi poate, într'o privinţă, şi a Liovenilor, *teoria vamală e tătarească*. Până târziu s'a păstrat în Crimeia Hanilor datina de a se plăti, nu numai asupra capetelor de vită ori a „poverilor“ dar şi „*asupra valorii curente a mărfurilor în locul de vânzare*“¹. Privilegiul lui Alexandru-cel-Bun spune şi el anume că „preţul postavurilor va fi în Suceava după preţul obişnuit din Liov“². Tot acolo se păstrează principiul de a se trata deosebit mărfurile venite de la un teritoriu străin şi cele venite de la altul : ale Cazacilor şi Ruşilor plătesc la intrare 5 %, la ieşire 4 %, afară de vin, grâne şi sare. Cele din Polonia, din Principate dau 4 % intrare, 3 % ieşire. Musulmanul are un tarif, creştinul altul. Şi acolo exportul grânelor e liber. Pe lângă vama de la Perecop, pe valoare, pentru anume articole, este vama pe greutate : polobocul de vin, carul de sare. În sfârşit, Hanul îşi are o vamă, Calga, Nuredinul, Or-beiul, dregătorii de căpetenie — altele, în oraşe deosebite, Ghiuslevè, Balaclava, Perecop, etc. Şi nu trebuie să se uşte că la noi, dacă vama de la Suceava era a Domnului însuşi, cea de la Botoşani a fost mai târziu a Doamnei, cele din Sud, după Alexandru-cel-Bun, în vremea stăpânirii împărţite dintre fii săi Ilie şi Ştefan, a fratelui domnesc şi coregentului, cele de la Bacău, Tazlău ale mănăstirii Bistriţa, cea de la Moldoviţa a mănăstirii cu acelaşi nume³ (cum în Ţara Românească mănăstirea Tismanei avea

¹ Peyssonnel, *Commerce de la Mer Noire*, II, pp. 205-6 : „sur la valeur courante des marchandises sur la place“.

² *Arch. istorică*, I, p. 131 ; Iorga, *Negoşul şi meşteşugurile*, p. 249.

³ Pentru aceasta Nistor, *l. c.* Cf. lucrarea recentă a d-nei Lucia Charewicz, în revista istorică polonă din Liov, *Kwartalnik historyczny*, 1924 şi Jan Ptasnik, *Kultura wloska wiekón srednich w Polsce*, Varşovia 1922, n'am lucrarea aceleiaşi *Italia mercatoria*.

vama Calafatului și „Țarul“ bulgăresc Alexandru, pe a Rucărului). Unii termeni: *tarhat* pentru „povară“, *tarhan*, „scutit“, sunt de origine tătărească, și acest argument se adaugă la celelalte pentru a lămuri originile sistemului vamal moldovenesc. *Depositul* de la Suceava (pentru cai) își are părechea în depositul de la Perecop. Să amintim termenul a *tăngălui* (a însemna vitele) după tătărescul: *tamga*.

Prin acest tratat Alexandru se puna în legătură indirectă cu toată lumea apuseană, mai ales germană, dar și venețiană, căci Venețienii nu lipsiau la Liov încă din 1404¹, iar Tana venețiană, care lăncezia față de Caffa, nu avu relații directe cu Moldova decât după moartea Voevodului². Drumul moldovenesc, odată bine asigurat, înlocui răpede, aproape cu totul, în folosul aproape exclusiv al Liovenilor, cari izbutiră iute să înlătore pe rivalii din Cracovia³, vechiul drum tătăresc, între altele pentru că nu mai era de nevoie acum riscul trecerii pe la Tatarsi ori cheltuiala suplimentară a Caffei, căci tot ce era cerut se găsea în deposit la Cetatea-Albă, unde erau și negustori — îi vom cunoaște pe urmă — cari se oferiau au cumpăra pentru export pe sama lor tot ce aduceau Armenii și Nemții din Galiția. De aceia Tighinea rămase un simplu vad, și nu unul din cele mai bogate. Asediul turcesc din 1420, pe uscat și pe Mare, după așezarea lui Radu cel Simplu la Munteni, fu socotit așa de periculos de Poloni și Litvani, încât regele Vladislav înaintă prin Sandomir cu trupe de ajutor. Turcii plecară, dar un mare dregător lituan, un prieten al lui Alexandru, Voevodul Podoliei, Ghedigold, care aduse în Moldova pe soția polonă a moștenitorului, Ilie, veni cu 12.000 de oameni și 4.000 de cară cu lemne și cu piatră pentru a face, cu cea mai mare grabă⁴, în timp de numai o lună, un castei

¹ *Studii și documente*, XXIII, p. 293.

² V. mai departe.

³ Nistor, *Handelsbeziehungen*, I. c.

⁴ Aceasta înseamnă: *par force*. Descrierea lui Guillebert de Lannoy și în Hasdeu, *Arhc. istorică*, I, pp. 129-30. Pentru ediții, v. *Chilia și Cetatea-Albă*, p. 83.

nou pe lângă cel moștenit de la Genovesi. Chilia fiind și ea moldovenească, *între 1408*, când încă Sigismund voiă s'o întărească pentru a fi baza unei expediții cruciate îndreptate spre Galipoli¹, și *1412* se putea lua de acolo morunul tot așa de bine ca de la Brăila, și, cetatea fiind, cum spune lămurit Schiltberger, care a și trecut pe acolo, la gura chiar a Dunării², se putea trece în Marea cea Mare³, fiind legătură directă cu Constantinopolul. Nu lipsiau nici schimburile de marfă cu aceasta, căci de sigur pe aici veniră la 1410 oameni din Caffa ca să cumpere în „Valahia“ „trei clopote pentru turnurile cetății“⁴.

Călătorii începură să favorizeze această cale, care ducea prin posesiunile *unui singur domn*. Pelerinii ruși apăruseră, ca să nu dea ochii cu Latinii din Caffa, încă din 1416, când călugărul Epifanie trece pe la „Belagrod“. Peste câțiva ani diaconul Zosima plătește vama la „Mitrevu Căminu“, ceia ce înseamnă „vama Stâncii“, care trebuie așezată la Otac (rusește, azi : Atachi), în față cu Movilăul (Mohilev)⁵. Călătorul frances Guillebert de Lannoy venia în 1421 de la Curtea lui Vitold, care se afla la Camenița, de frica înnoirii atacului turcesc contra Cetății-Albe ; el voiă să treacă la Turci, deci prin Chilia. Văzu în cetatea de hotar Tatari în turbane cu bărbile „până mai jos de genunchi“, ospătându-se de trei ori pe zi, cu „Voevodul“ lor în frunte, văzu soli de la *orașele cele mari de negoț din Rusia răsăriteană, Pscov și Novgorod* — ceia ce arată *legături moldovenești și cu centre ale comerțului Hansei în Est* — și el înșiră darurile lor către Vitold, asemenea, evident, cu mărfurile lor ce străbăteau la noi pe această cale : blăni de jder, mătasă în haine, șube, căciuli de blană („șăpci blănite“), postavuri de lângă, dinți de peste („couraques“), lucruri de aur

² Ljubic, *Listine*, V, pp. 136-8. Cf. *Chilia și Cetatea-Albă*, p. 71.

⁴ V. mai sus.

⁵ Ed. Langmantel, p. 111 : „zu ainem Sloss das haist Gily und do-selbst fleust die Thonau inn das Meer“.

¹ *Notes et extraits*, I, p. 20.

² V. Iorga. *Basarabia noastră*, p. 13 (călătoria, și în Hasdeu, *Arch. orică*, I, p. 13).

și de argint. Erau aici pisari de latinește, tătărește și rușește (corespondența cu noi se făcea în această din urmă limbă). Erau și călăuzi, cărăuși, atât Ruși cât și Români, cari cunoșteau foarte bine acest drum și erau informați la timp de moartea Sultanului Mohammed, ceia ce zădărnicia planul de a trece, *peste Dunăre*, într'o Impărăție care era atunci, și trebuia să mai rămâie câțiva ani, tulburată, ca și Țara-Românească vasală.

Pentru Guillebert de Lannoy, ca și pentru toți călătorii din acest timp¹, Moldova era încă „Țara-Românească *vea mică*“. Pe aici trebui să treacă, pe un drum de „pustietate“ (Basarabia de astăzi e, multă vreme, și în documentele moldovenești, „pustiul“, *pustina*), până ajunse la reședința lui Alexandru, în „Cozial“, care e „*Sociav*“, Suceava. Vodă avea și el călăuzi și cărăuși, dar, pentru că, după știința lui, trei pretendenți se luptau pentru moștenirea otomană², el nu putea să-i ofere drumetului până la Dunăre, primejdia fiind prea mare. Călătorul se hotărî deci pentru drumul pe uscat la Caffa, căpătând de la Alexandru cal, strajă („*conduitte*“), călăuzi („*guides*“) și tălmaci de turcește („*truchemans*“). Se trecu iarăși prin „pustie“, cale de patru leghi, până se ajunse la Cetatea-Albă, cu locuitori „genovesi, români și armeni“. Despărțindu-se prea mult de escorta lui, Guillebert fu prădat de hoți până la cămașă și legat de un copac, — ceia ce nu se întâmpla, de sigur, negustorilor cari mergeau în caravane. Părcălabilul prinse de alminterea pe făcătorii de rele, cari, aduși cu funia de gât, fură iertați de păgubași, după restituirea ducațiilor. Călătorul merse *pe uscat* spre Caffa, pe când ai lui luau drumul Mării.

Ce drum părăsise, de nevoie, Guillebert, ni-o arată întâiu mențiunea din 1414 a trecerii prin „Basarabia“, deci pe la Chilia, a ducelui Sigismund Koributh, care visitase pe Mircea, încă în viață atunci, și venia acum la Liov³. Apoi

¹ V. și *Chilia și Cetatea-Albă*, p. 81 și urm.

² V. *Geschichte des osmanischen Reiches*, I, pp. 377-8.

³ *Studii și documente*, XXIII, p. 193.

călătoria Impăratului bizantin Ioan al VIII-lea, care se întorcea din Apus spre casă, în Octombrie 1424. El veni prin Moldova, unde amintirea visitei sale a hrănit legenda, și a fost luat, în „Megale Blachia“—cetește „Moldovlachia“—de tirremele bizantine pe care i le trimisese tatăl¹. Pe la Chilia dar apoi pe la Cetatea-Albă („Weysstadt“), ca să aibă tovărășia unor negustori, se întorcea, tot în 1424, Schiltberger. De aici luă drumul Liovului, și el îl făcu să treacă prin Suceava, și printr'un oraș nu se află încă în privilegiul din 1408 : *Aspasery*, care e *Iasbazar*, *Iașii*².

Legăturile Moldovei lui Alexandru-cel-Bun cu Brașovenii nu fură de sigur așa de strânse și dese ca acelea cu Bistrițienii, dar ele-și au totuși însemnătatea. Se urmau tradițiile de pe vremea Tatarului „Dimitrie“³, noul Stat românesc păstrând și în această privință sistemul moștenit dela stăpânii mai vechi ai acestor locuri. Privilegiul lui Alexandru însuși s'a pierdut, dar ființa lui o dovedită, ca și cuprinsul, prin întăriri de mai târziu. Brașovenii nu plăteau „vama cea mare“ în Moldova și, tot așa, nu se cerea Moldovenilor să răspundă „tricesima“ regelui. Acești negustori din Moldova erau destul de numeroși pentru ca, atunci când judele din Brașov încerca să strice obiceiul, oprind mărfurile acelor cari nu voiau să plătească, Domnul să interviev și Voevodul ardelean Stibor să se simtă dator a face aspre muștrări călcătorilor de datină⁴.

Încălcarea-și găsește explicația prin acordarea, cu câtva timp înainte, a privilegiului referitor la negoțul cu Muntenii, cari, ei, aveau să plătească în adevăr, pe basa *allor* convenții de reciprocitate, tricesima de la mărfurile de peste Mare, la Brașov chiar, unde se mutase vama Branului, care încăpuse acum în „mânilor străine“ ale lui Mircea⁵.

Dar, bine înțeles, această scutire nu împiedecă pe negus-

¹ Phrantzes, pp. 118-9; *Notes et extraits*, I, p. 377 nota 1,

² P. 111.

³ Nistor, *Handelsbeziehungen*, p. 139.

⁴ Zimmermann-Werner-Müller, III, pp 554-5, no. 1697.

⁵ V. mai sus, cap. I.

torii brașoveni de a răspunde anume drepturi la hotarul Moldovei, la Oituz, la Brețe sau Várhegy, cum și negustorii moldoveni erau îndatoriți acolo la o plată analogă. Probabil că de atunci încă, pe lângă această plată generală, care e *vigesima*, se plătia și *tricesima*, pentru vinul, boii și „altele ca acestea“ care se exportau în Moldova¹. În schimb Moldovenii aveau să răspundă numai patru groși de *tărhat* (Ungurii au luat de aici cuvântul lor *terh*). Postavul singur și pânza aveau tarif deosebit, 12 groși de aceeași povară. Aceasta se înțelege pentru acela din Colonia, care era cel mai obișnuit; cât privește pe cel din Louvain, el da 18, cel din Buda („Bâtvar“, *Budvár*) 8, cel de Silesia 4, — cum se vede din acte mai târziu² — deci mult mai puțin decât prin Bistrița, total biruită. Dacă se făcea însă o cumpărătură în țară — mai ales de la Lioveni, firește, — se plăteau 2 groși de *grivnă* sau marcă, după valoare; negoțul cu cotul al postavului era singur rezervat oamenilor de țară; represaliile rămâneau oprite³.

Brașovenii erau atunci într'un moment de mare înflorire.

După o lungă ceartă cu Sibiienii și cu întreaga „Universitate“ săsească, li se recunoscuse, într'o adunare solemnă, cu jurământ, dreptul de a desface în tot cuprinsul provinciei, nu numai postavuri de tot felul, cu bucata, și pânză, barhet (*barhanus*), bumbac fin (*sendon*) sau, cum se zice și azi în Ardeal, fără sensul special căpătat la noi, „giulgiu“, dar și vin, care nu se prea aducea de dincoace, miere și ceară, producții ale Voevodatelor libere⁴. Și chiar postavurile, giulgiul nu veniau exclusiv din Viena, din Germania, ci în mare măsură și din țerile noastre, unde erau aduse, cele d'întăiu din Galiția, celelalte din regiunile „ultra-

¹ Restituirea vechii stări de lucruri, după cererea Brașovenilor, de Sigismund Báthory, la 1588; Hurmuzaki, XI, p. 709, no. CLXIX.

² Bogdan, *Documente moldovenești din sec. XV și XVI în arhivul Brașovului*, București 1915 (extras din „Convorbiri literare“), pp. 26, 30.

³ Bogdan, *Doc. Mold.*, pp. 12, 14. Cf. Stoica Nicolaescu, *Documente slavo-române*, București 1905, p. 90, no. 37.

⁴ Zimmermann-Werner-Müller, III, pp. 470-1, no. 1625; pp. 505-6, no. 1656; pp. 552-3.

marine". În marea întindere a afacerilor lor, vedem pe Brașoveni întrebuițând și trecătorile care corespund altor orașe, expuindu-se astfel să-și vadă mărfurile confiscate de castelanul de Tâlmăciu, pe care-l bănuiau înțeles cu Sibienii¹. Bistrițenii, în schimb, erau siliți să ceară, la 1414, un privilegiu de colonizare pe pământurile lor din hotarul Moldovei, „în mare parte prădate și jăfuite”². Se capătă scutiirea formală de dări pentru asemenea locuri rămase pustii, săsește: *Gerotzel*³. La 30 Iulie 1414 se dobândi de la „Chesarul” însuși, care se afla tocmai în Spira, o întărire a privilegiului lui Stibor cu privire la tariful față de Moldoveni, și li se îngăduia orășenilor a scoate pe la Rodna și fier, pe care Liovenii se vede că nu erau obișnuiți a-l aduce, și din cauza greutății transportului⁴.

Astfel, pe la Brețc, pe la Trotuș, pe la Bacău, — unde se făcea *scriptura* vitelor, consemnarea de către diac⁵, — treceau în impul Domniei lui Alexandru-cel-Bun spre Suceava mărfuri brașovene¹. Privilegiul lui Alexandru slujia pentru aceste legături ca model, precum în Țara-Românească era ca model orânduiala lui Mircea. Acest comerț se împuternici chiar, fără îndoială, prin faptul că, în ultimii ani ai bătrânului Domn moldovenesc, alianța acestuia cu Svidrigailo, dușmanul regelui Poloniei, și conflictul armat ce rezultă cu acesta, trebuiră să înceteze, ba chiar să întrerupă relațiile cu Liovul.

Cu toată lupta crâncenă, întreruptă de mai multe ori și reluată cu și mai mare furie, dintre fiii și urmașii lui Alexandru, Ilie și Ștefan, viața de negoț a țărilor noastre nu

¹ *Ibid.*, p. 522, no. 1673.

² *Ibid.*, pp. 615-6, no. 1743.

³ *Ibid.*, pp. 617-9, no. 1750.

⁴ *Ibid.*, pp. 617-9, no. 1745.

⁵ Bogdan, *Doc. Mold.*, p. 14 și 15, nota 3. „Scriptura” din actul latin al lui Ilie (v. mai departe) trebuie redată cu același cuvânt în românește.

⁶ *Ibid.*, p. 13, no. 11; Nicolăescu, p. 89.

fu distrusă. Se va vedea în alt capitol mai pe larg, cum cresc legăturile cu orașele italiene și cu Levantul. Să semnalăm deocamdată intenția Venetienilor de a stabili, la 1435, un consul în Cetatea-Albă, printr'o simplă înțelegere cu „Domnul de acolo”¹. Gurile Dunării și ale Nisrului erau moldovenesti. La 1438 și 1440 se întăreau, împotriva Tatarilor, cari începuseră a roi asupra Moldovei, zidurile amândoror cetăților, de și n'avam decât numai inscripțiile, relative la această lucrare, de la cea d'întăiu². În tributul făgăduit de Iie la 1435 rudei sale, regelui Poloniei, nu e vorba numai de cai, de boi, de morun dunărean, pe 200 de care, dar și de porfiră orientală³.

Deci toți vecinii se grăbiră a-și inoi privilegiile. Cei d'întăiu fură Ardelenii. Dar nu Brașovenii, cari erau mulțămiiți cu situația odată dobândită, — datorți de Suceveni la dânsii se înseamnă la începutul stăpânirii acestui Domn chiar⁴, — ci ceilalți negustori sași de peste munți, prin *Bürgermeister*-ul dn Sibiiu, Iacob, întovărășit de jupânii Gaspar și Ioan, cu dreptul de a represinta întreaga „Universitate”, și mai ales cele Șapte Scaune, în oarecare opoziție cu Brașovul. E cereau, pentru a începe comerțul, un privilegiu nou, o învoială deosebită. Li se deschisese o *allă* cale de comunicație, prin Agiuđ — nu prin Trotuș și Bacău — ; li se fixă, nu un tarif mixt, de import pe „povară”, de export pe „grivnă”, deci pe valoare, ci *numai* un tarif pe valoare, pe marcă, și anume aceleași pentru mărfurile aduse în Moldova și pentru cele ce erau să se scoată de acolo : tot câte patru groși. Vitele plătesc pe capete : un cal 12 groși, o iapă 6, un bou sau o vacă 2 groși (numai în acest ultim cas se păstrează vechiul tarif bistrițean). Vama târgului pentru ce vor vinde în Moldova va fi de 2 groși ; la cumpă-

¹ *Notes et extraits*, I, pp. 573-4, 581. Cf. *Basarabia noastră*, p. 15.

² *Chilia și Cetatea-Albă*, pp. 98-9; Bogdan, *Inscripțiile de la Cetatea-Albă*, în „Analele Academiei Române”, pe 1908, p. 322 și urm.

³ *Chilia și Cetatea-Albă*, p. 95 (după Dlugosz, la acest an; reproduș de Cromer).

⁴ Hurmuzaki, XV, pp. 18-9, no. xxv.

rare, vor da 2 groși de oaie ori vită, 6 de cal (mai scump pentru cal și vită decât Liovenii, mai ieftin pentru oi). *Scriptura* de hotar a capetelor de vită rămâne fixată la un singur gros. Argintul și aurul nu se taxează. *Marfa nevândută nu va plăti nimic*¹.

Privilegiul are poate și o latură politică. Alexandru-Vodă introdusese în Țara-Românească, la moartea lui Dan al II-lea, pe ocrotitul său Aldea-Alexandru. Brașovenii în special, urmând ordinele primite, sprijiniau însă pe Vlad Dracul, care dădea și porunci în ce privește oprirea, la un anume moment, a mărfurilor moldovenesti aflătoare în marea cetate de hotar². Sibienii nu se arată a fi luat parte la asemenea pregătiri, și ei căutară deci să întrebuințeze nemeritul prilej spre a înlocui pe rivalii în activitatea lor comercială prin aceste părți.

Nu se constată prin nimic că acest negoț peste mână ar fi căpătat vre-o însemnătate, cum nu se constată, iarăși, că Bistrița ar fi avut o parte mai mare în schimbul cu Moldova ori prin Moldova. Brașovul acapără și aici tot terenul lăsat liber de Lioveni și de Orientali. Avem privilegiile și scrisori de la Ștefan, fiul lui Alexandru și înlocuitorul prin silă al fratelui său : în ziua de Sf. Gheorghe a anului 1437 el satisfacea pe trimisul Brașovului, pârgarul Mihail, întărind vechiul privilegiu și asigurând de represalii și „în cas de războiu, ferească Dumnezeu“. Pentru a se împiedeca astfel de zălogiri, „zăberiri“ „zăboare“ sau „opriri“, îndeplini o misiune la dânsul și Hannes Armbruster. Se dădeau și ordine la „boieri, șoltuzi, pârgari, juzi, vătămani și țării întregi“. Se luură măsuri și pentru îngăduirea *vânzării cu mărunțișul*. Cumpărarea de vite în Moldova se adeverește și printr'o scrisoare domnească³. După privilegiul lui Ștefan erau să vie : noul privilegiu al lui Ilie (Dorohoiu, 29

¹ *Ibid.*, pp. 19-20, no. XXVI.

² Bogdan, *Rel. cu Brașovul*, pp. 59-60.

³ Hurmuzaki, XV, p. 20, no. XXVIII.

April 1437), cerut tot de Mihail, al lui Roman (Bacău, 4 August 1447), al lui Petru (Suceava, 11 Septembrie 1448), — *pomenind și vama Sucevii* —, al lui Alexandrel, fiul lui Roman (Vasluiu, 3 August 1449, și Vasiliu, 12 August 1452¹).

Încă de la 3 Iunie 1443, Ilie făcuse jurământ Polonilor, încheind astfel ostilitățile deschise de părintele său². Dar el nu apucă să înoiască și privilegiile de negoț ale Liovenilor, căci, încă din toamna aceluiași an, era înlocuit de Ștefan, care păstră singur puterea timp de doi ani întregi, și o împărți apoi cu fratele împăcat, până ce, după alți șapte ani, legăturile fură rupte printr'o lovitură neașteptată și o hădă crimă.

În stăpânirea lui cea d'întăiu, Ștefan întări, la 18 Mart 1434, fără vre-o schimbare, drepturile negustorilor din Liov, așa cum i se ceruse³. Postavuri—și genovese—treceau din nou la noi și, în schimb, negustori din Liov, cumpărau marfa la Galați, poate morun⁴. Petru, fratele lui Ilie și Ștefan, întări, la rândul său, prin 1448, într'un moment când avea și porturile Moldovei-de-jos, care intrară apoi în stăpânirea definitivă a lui Alexandru-cel-Tânăr sau Alexandrel, actul acordat de părintele său⁵.

În același timp cu această reluare activă a legăturilor cu Moldova se dădu o basă nouă și celor cu Tara-Românească,

¹ Bogdan, *Doc. Mold.*, p. 12 și urm.; Nicolaescu, la datele corespunzătoare; Hurmuzaki, XV, p. 31, no. LI; p. 32, no. LIII; pp. 36-7, no. LXIII.

² *Chilia și Cetatea-Albă*, p. 92.

³ Kaluzniacki, *Dokumenta mold. i multanski*, Lemberg, no. 4.

⁴ Nistor, *l. c.*, p. 31, după *Akta grodzkie i ziemskie* (XII, p. 5; XIV, no. 1340; no. 745). Volumele III și IV din Czolowski, „Pomniki, dziejowe Lwowcz archiwum miasta” au apărut în 1905 și 1921. Găsim acolo, III, pp. 7, 8, 9, 28, 45, 59, 80) în 1414 pe Petru Wirth, pe Abraham, Moldoveni. Căciuli, postavuri și „popelicze” în Moldova. Opreliște de la Ilie-Vodă, IV, p. 27 (v. și pp. 43, 50). Piper de la noi, p. 51. Pașco din Siretiu, p. 68. Armeanul din Suceava, p. 53; v. și pp. 108, 124, 127, 178, 182, 188, 190, 279, 290. Vin de Malvasia oprit de Ilie la Colomeia, p. 111.

⁵ *Chilia și Cetatea-Albă*, pp. 100-1.

părăsite poate chiar cu totul de la Mircea încoace, și mai ales în timpul dușmăniei dintre Alexandru-cel-Bun și Dan al II-lea și apoi în cursul turburatei Domnii muntene a lui Aldea-Alexandru. Vlad Dracul, ocrotitul „Chesarului“ Sigismund¹, se impuse la capătul unei îndelungate lupte. În timpul stăpânirii moldovene împărțite, în Septembrie 1439, el primia la Argeș pe Cracovienii Martin Chmiel și Stanislav Divny, așezați în Lemberg, *burghesi* de acolo, și li acorda un privilegiu curios, care nu e numai pentru Liov și bine înțeles, nici în schimb, pentru Cracovia, ci pentru amândouă orașele împreună și pentru toată „Țara-Rusească“, ba chiar pentru oricine va veni din Moldova —, tot Poloni, căci *legături garantate prin invoieli între cele două țeri, cu aceleași producții și aceleași nevoi, n'au existat*. Cine va veni dintr'acolo, din Miazănoapte, nu va plăti mai mult decât vama de la Râmnicul-Sărat, de la Cursul-Apei. 2 florini ungurești de car, iar, încolo, „vama dreptă“ a supușilor Domniei, vama desfacerii prin orașe deci. La hotarul de spre „Țara Turcească“, nu se va plăti nimic. În ziua de 8 Septembrie, actul era pus în scris, așa cum cerea obiceiul, la Târgoviște).

Dar turburările provocate de lăcomia Scaunului între urmașii lui Alexandru-cel-Bun păreau că trebuie să aducă, nu numai ruina caselor boierești, peirea ostașilor, prada celor mai multe Ținuturi—mai ales prin aducerea de ajutători străini nemilostivi —, dar și pierderea acelor stăpâniri de la Dunăre și Mare prin care principatul își căpătase și-si putuse păstra până la 1433 însemnătatea comercială, economică. În scurta sa Domnie, Petru-Vodă „dădu Chilia Ungurilor“, adecă atotputernicul Voevod ardelean, patron și supraveghietor al țărilor noastre, în acelaș timp când era factorul hotărâtor în Ungaria însăși, Românul Iancu-Vodă

¹ La 1438 Brașovul fusese încredințat, cum am mai spus, apărării lui de regele cel nou Albert de Austria; Hurmuzaki, XV, p. 25, no. XXXIX.

² După original, în Hasdeu, *Arch. istorică*, I, pp. 84-5.

din Inidoara, Ioan Hunyadi, care trebuia să păzească această cetate, împotriva Turcilor și supt steagul vechilor ei stăpâni, Domnii munteni. Urmașul lui Petru, Bogdan, alt fiu din flori al lui Alexandru-cel-Bun, se îndatoră față de ocrotitorul de peste munți să nu tulbure cu armele această stăpânire¹.

În același timp, ca pe vremea vechiului tratat al lui Sigismund și Vladislav Iagello pentru împărțirea Moldovei, Polonii își rezervaseră și ei partea. În luptele lui Bogdan cu Alexăndrel, ei ajutară pe acesta din urmă, dar cu gândul, rostit limpede într'o dietă din Mart 1450, de a se așeza în Cetatea-Albă, unindu-se chiar toată țara cu Statele regelui². În anul căderii Constantinopolului, când oamenii lui Hunyadi erau încă la Chilia, Alexandru-Vodă cel Tânăr stăpâna totuși marele port de la limanul Nistrului, în care călătorii francesi vedeau la 1445 Greci, Armeni și Germani amestecați la câștig cu Moldovenii și trăin supt „jupânii“ acestora, (dacă nu e vorba, cum pare probabil, de *panii* pârcălabi)³.

Oricât ar fi de antipatic prin uciderea trădătoare a fratelui său Bogdan, care avea acum lângă dânsul pe viitorul Ștefan-cel-Mare, Petru cel de-al doilea, zis și Aron, dădu Moldovei liniște pe mai mulți ani, deci o nouă înflorire a prosperității sale. Dovadă și acordarea unor nouă și solemne privilegii de comerț.

În Iunie 1455, la 2 ale lunii, Petru-Vodă înoia Brașovenilor privilegiile de la Alexandru, Ilie, Ștefan și cel d'intăiu Petru, fără a scoate sau adăuga ceva⁴. Relațiile dintre Moldoveni și Brașoveni ajunseră a fi așa de strânse, încât cutare croitor din Roman își trimetea fiul la Brașov ca să învețe „bărbieria“, *adecă medicina*⁵. Negustorii brașoveni

¹ Chilia și Cetatea-Albă, pp. 102-3.

² *Ibid.*, pp. 103-4.

³ Wavrin, ed. citată, p. 95.

⁴ Bogdan, *Doc. Mold.*, pp. 34-5.

⁵ Hurmuzaki, XV, p. 22, no. XXXIII.

mergeau pentru „cinii“ în Bârlad¹. Cunoaştem şi legăturile lor cu Vasluiul, ai cărui şoltuz şi pârgari schimbau păreri cu judeful braşovean în privinţa unor judecăţi². De oare ce însă Petru Aron poftia, la 12 August 1456, pe Braşoveni să-i vie în ţară, se pare că privilegiul nu-şi produsese efectul într'o vreme când războaiele lăuntrice de la noi aduceau, nu numai prada, dar şi schingiuirea negustorilor străini³.

În 1456, anul supunerii Moldovei la tributul faţă de Turci⁴, Petru chema întâiu, la 15 Ianuar, din Suceava, pe „prieteni săi, toţi negustorii din Liov şi din toată ţara domnului nostru“ — căruia de curând îi făcuse omagiu — „Măriei Sale Craiului şi la toţi oamenii buni“, acordându-li un salvconduct, un *gleit* (*Geleit*), o carte de trecere sigură prin ţara sa, atâta timp tulburată de războaie; li se va cere numai „vama cea dreaptă“. E gata a le da cărţi asemenea cu cele ce aveau de la fraţii săi răposaţi, Ştefan şi Petru, şi „după obiceiul acela“⁵. El nu mai avea acum Pocuţia, care se pierduse îndată după moartea lui Alexandru, aşa încât cei din urmă dregători ai Moldovei stăteau la Hotin şi la Cernăuţi, iar Sniatinul, Colomeia, Carapciul şi Buciaciul (Buczacz) şi le cerea, în schimbul concesiilor sale, ca adăpost pentru el şi ai săi, la o vreme de nenorocire, de la Muzilo de Buczacz, starostele cetăţilor pocuţiene, şi de la starostele Podoliei⁶. Să nu se uite însă garantarea comerţului cu ţerile Sultanului printr'un privilegiu care urmă actul de închinare⁷.

Acestea erau legăturile lui Petru Aron, când el dădu „privilegiul cel mare“ din 29 Iunie 1456, pe care nu-l ceruseră Liovenii intimidaţi, pe lângă starea de anarhie a Moldovei.

¹ Bogdan, *Doc. Mold.*, p. 60.

² *Ibid.*, p. 61, no. XXIX.

³ Hurmuzaki, XV, p. 44, no. LXXVIII.

⁴ V. privilegiul Perei, în „Analele Academiei Române“ pe 1914, pp. 80-2.

⁵ Hurmuzaki, II², p. 672, no. DXV.

⁶ *Ibid.*, pp. 673-5, no. DXVI.

⁷ V. *Revista istorică*, 1924, p. 105 (9 Iunie 1456).

și de noua cucerire turcească a Bizanțului, de întinderea Osmanlăilor în Marea Neagră, amenințătoare, cum știm, pentru Chilia și Cetatea-Albă¹, de primejdia chiar a Caffei, de atacul lui Mohammed al II-lea asupra Belgradului, care începu în aceeași vară². Totuși, după poftirea lui, ei se înfățișară, cerând a se micșura vămile, aducându-se înapoi la starea din vremea lui Alexandru. Aceasta se și făcu, înșirându-se toate clausele vechiului privilegiu, dar în altă ordine. Se adăugia doar la „mărunțișuri“, care se desfăceau și vânduiau la Siretiu, pânda lituană și „pânza nemțească“. Se introducea o vamă nouă la Lăpușna și se înlocuia pentru acei ce trec, nu spre Cetatea-Albă, ci pe drumul tătăresc, vama Tighinei cu a noii așezări orășenești. Banii pentru strajă se fixau la 12 groși. Alexandrel introdusese, după cât se pare, o vamă deosebită a Cetății-Albe, pretextând că ar fi pentru darul ce e dator a face fiului Hanului; de aceia se spune acum, apriat: „Iar acea vamă tătărească, ce era pusă la Cetatea-Albă, iar eu acea vamă o iert Liovenilor, să nu dea niciun ban, fie și de la șezeci de mii (= „întunearec“ de pe vremuri, deci: număr fără margini), ori de ar fi acolo Tareviciul tătăresc, ori de n’ar fi“³. Trecerea carălor pe ghiață la Cernăuți rămâne liberă. Ca și pentru Ardeleni, se specifica acum că monopolul domnesc ori dreptul de preempțiune nu trebuie legat cu nicio silnicie. Mărfurile muntene veniau acum, nu numai pe la Bacău și Bârlad, dar și pe la Baia chiar, ceia ce înseamnă o relativă întărire a comerțului bistrițean. Cei ce îngrijesc casa negustorilor lioveni la Suceava vor putea să-și facă berărie, măcelărie, cărciumă, dacă se vor învoi cu orașul⁴.

Pentru a se înțelege și mai bine acest act, trebuie să ne gândim că Petru Aron, care-și potrivise bune legături cu toți vecinii — *solia la Sullan e din aceeași lună a lui*

¹ Chilia și Cetatea-Albă, pp. 112-5.

² Iorga, *Geschichte des osmanischen Reiches*, II, p. 74 și urm.

³ Hurmuzaki, I. c. pp. 678-9.

⁴ *Ibid.*, pp. 679-80.

Iunie, — ajunsese de curând — încă din 1455 — Domn al Cetății-Albe, prin moartea lui Alexandrel¹ și că Hunyadi, care schimbă în acest timp pe Domnul Terii-Românești, Vladislav, așezând în locu-i pe Tepeș (April), îi îngăduise legătura cu Chilia, căci se dă voie Liovenilor a merge pentru pește, nu numai la Brăila, ca în privilegiul lui Alexandru-cel-Bun, ci și la acestălalt oraș „băsarăbesc“, Chilia, garnisonat de Unguri. În sfârșit, cum vom vedea și mai departe, încă din 1455 pescari moldoveni luau prin surprindere, de la niște dinastii genovesi, Lerici², la gura Niprului, din care unii oameni voiau să facă poate o nouă Cetatea-Albă.

Negoțul și începu fără zăbavă. În zădar căutară să-l împiedece, în toamnă, anume persoane care se vede că aveau încă gâlcevi cu Moldova ori se îngrijiau mai mult de câștigul lor, schimbând deci calea obișnuită. Regele însuși, — căruia i se făcuse jurământ în chiar ziua de Sâmpietru, îndatorindu-se Vodă a da 300 de boi într'o eventuală campanie contra Cavalerilor Teutoni³, — interveni ca să deschidă calea către Ținuturile vecinului său⁴.

Peste câteva luni, Ștefan-cel-Mare, răsbunând asupra unchiului criminal moartea tatălui său și câștigându-și Domnia cu sabia, moștenia de la urgisitul înaintaș o situație politică și mai ales comercială care se poate zice priincioasă.

Avem scrisoarea prin care, încă din toamna anului 1457, el chiamă, la rândul său, pe Brașoveni în țara lui, acum liniștită. E un răvaș latinesc, neșpus de rău alcătuit, prin care el se arată gata a da și un act solemn, după vechea datină, pentru asigurarea drepturilor. „Dacă va sta cineva însă împotriva dumniilorvoastre, să i se taie capul⁵“.

Propunerea fu primită, firește, cu plăcere. La 31 Mart

¹ V. mai sus, p. 99, nota 1. Actul turcesc e pentru această cetate.

² Un Lerici e și pe coasta Speziei, lângă Genova. V. Formentini și Valenti, *La Spezia e la sua provincia*, Spezia, 1924.

³ Hurmuzaki, II², pp. 64-7, no. LII.

⁴ *Ibid.* pp. 63-4, no. LI.

⁵ *Ibid.* XV, p. 48, no. LXXXIII.

1459 privilegiul se și punea în scris, și el nu cuprindea nimic în afară de fondul și chiar forma actului din 1453¹.

Și acum se opriau cu asprime represaliile, ceea ce nu împiedeca pe Vasluieni, câteva luni numai după aceasta, să oprească lucruri de-ale unui om din Prejmer². Fii de Nemți din Suceava — unde până târziu se vorbi și se scrisse nemțește — își făceau ucenicia de meșteri, pielari, de pildă, la Bistrița³. Relațiile acestea așa de strânse fură întrerupte de adăpostirea fugarului Petru Aron, ieșit din Polonia, în acest Ținut și de marea expediție nenorocită a regelui Ungariei, Matiaș Corvinul, în Moldova, cu toate urmările ei. Zile mai bune veniră numai după câțiva ani.

Dar nimic nu tulbură legăturile restabilite de Ștefan cu Polonia în 1459, după cele d'întăiu ciocniri cu ocrotorii înaintașului său izgonit. Când acesta fu jertfit prin tratatul de la Overchelăuți, se deschise iarăși drumul de negoț pentru negustorii poloni și lituani, acordându-se reciprocitatea Moldovenilor⁴. Privilegiul veni în anul următor, la 3 Iulie 1460⁵. Trecând peste actul, mai recent, al usurpatorului, noul Domn se punea în legătură cu acela al unchiului său Ștefan, fiu al lui Alexandru. Dar, întărind prescripțiile de căpetenie ale *ultimului* document, el îl și schimba foarte mult, adăugându-l și definind lucrurile mai de aproape.

Marfa de mărunțișuri din Siretiu cuprinde acum pânza de Lituania și cea de Krosno (?) (*crozenscoe*), pânza suptire, barchetul, postav pecetluit (*pociati*), lucruri de plumb, talere de metal, brăie simple și cu nasturi de metal, unelte de fier și arme de tot soiul. Chilia figurează ca un loc de export deosebit de „Basarabil” munteni ca și de Unguri, și

¹ Bogdan, *Doc. Mold.*, pp. 36-8.

² Plângerea Brașovenilor din 27 Maiu 1460; Hurmuzaki, XV, p. 55, no. XCV.

³ *Ibid.*, p. 77, no. CXXXIV. Cf. și n-le CXXXV, CXXXVI, pe p. 78.

⁴ *Ibid.*, II², pp. 126-7, no. CVI. Cf. Nistor, *l. c.*, p. 33 nota 1.

⁵ Hurmuzaki, II², p. 686 și urm.

pentru întâia oară se adaugă și Turcii, — deci se deschide pe la Isaccea sau Oblucița drumul Dobrogii, care ducea în Împărăția cea nouă a Sultanului. Desvoltarea orașelor aduse, pentru acest export spre Sud și Vest, vâmi interioare nouă, în care se plăteau 2 zloți (de argint) de car, și anume: la Roman, Agiud, Putna, — până unde, după luptele pentru Aldea, mergea granița încă din 1445¹, — Vasluiu, Bârlad și Tecuciu, afară de vechiul Bacău, care se întâlnește de la început, ca „graniță“, la 1408. La întorsul cu mărfuri de la Munteni sau Turci se plătește, nu numai la Bacău, dar și la Roman, și acuma plata e pe car, în monedă turcească, doi zloți turcești². Romanul își are partea și din marfa ce trece la Brașov; la Trotuș se cer iarăși cei doi zloți de car.

Pe baza acestui nou privilegiu călătoriră Liovenii prin Moldova în anii următori, aducând lui Vodă spori (pinteni), pălării de vară, postavuri de Bruges, de Florența, cupe, scrumbii, vin de Malvasia, cai scumpi³. Cetatea-Albă era întrebuințată de ei și pentru a merge apoi pe apă la Caffa⁴.

Intervenii însă năvălirea lui Mohammed al II-lea în Țara-Românească împotriva lui Vlad Țepeș, luptele lui Ștefan pentru cucerirea Chilieii, prezența flotei turcești în Marea Neagră. Această stare de lucruri o întrebuințară negustorii din Camenița, cari începuseră a cumpăra ceară și „specii“, pentru a cere fără folos să li se îngăduie a ocoli Liovil și a lua o cale nouă, pe la Luck și Oleczko (1462)⁵. La reclamații presintate în 1463 de Lioveni, Ștefan declară în sfârșit printr'un nou act că e gata să se fie de îndatoririle

¹ Melchisedec, *Notițe istorice și arheologice*, p. 98 și urm. Cf. prezența Vornicului Moldovei la Putna în 1431, în Hurmuzaki, XV, p. 15, no. XX. Cf. Iorga, *Istoria Românilor în chipuri și icoane*, ed. I, II, p. 93. O a doua ediție, într'un volum, s'a dat la Craiova, la 1921.

² „Florenus turcensis“ deosebit de „florenus hungaricalis“, în Socoteliile Liovilului; *Studii și documente*, XXIII, p. 289, no. XXIII.

³ *Ibid.*, XXIII, p. 294 și urm.

⁴ Vigna, *Codice diplomatico tauro-ligure*, III, p. 472. Locul a fost semnalat și reprodus de Nistor, *l. c.*, p. 34, nota 4.

⁵ Hurmuzaki, II², pp. 144-5, no. CXCH.

luate cu trei ani înainte¹. Luarea Chilieii prin surprindere în 1465 îl făcu, de alminterea, deplin domn pe gurile Dunării, ale Nistrului, dacă nu și ale Niprului, unde Lerici va fi fost evacuată. Încercarea făcută de Poloni, încă din 1415, pentru a-și putea exporta grâul cerut de Constantinopolitani, de a preface într'un mare port localitatea tătărească zisă Cociubeiu² pe locul căreia a răsărit apoi Odesa, nu izbutise. De sigur prin Moldova lui Ștefan era să se facă acel contact de-a dreptul cu cetatea puternică a Genovesilor Caffa, pe care regele-l îngăduie la 1466³. Când însă, la atacul turcesc din 1475, Ștefan birui în Ianuar, cetățile lui se păstrară în Iulie, iar Caffa căzu, intrând pentru veacuri în stăpânirea Turcilor. *Domnul din Suceava se făcu pentru Poloni singurul stăpân al negoțului bizantin, ajungând astfel, cu neatârarea și puterea lui, nesfârșit de prețios pentru averea și înaintarea Poloniei*. O mare parte din silințele, târziile și prea slabe, ce e dreptul, pe care le cheltui regatul până în 1484, când Chilia și Cetatea-Albă fură cucerite de Sultanul Baieziđ, pentru apărarea Moldovei, se lămuresc prin aceasta.

Un timp, de pe urma campaniei isprăvite prin înfrângerea hotărîtoare de la Baia, relațiile politice de tot rele cu Ungaria împiedecară negoțul ardelean. De alminterea Brașovenii nu ajutaseră numai expediția contra Moldovei, ci dăduseră contingentul lor militar, care sângeră până la sfârșit, în luptă, — pentru care și fură îndată răsplătiți prin scutirea de noua vigesimă⁴. Pe la ei se trimise în Secuime, în cursul aceluiași an 1468, o scrisoare a boierilor moldoveni trădători față de Ștefan⁵. Prin părțile ardelenene „hoții moldoveni“ prădau și în 1469⁶. Că Brașovenii încercară însă a-și face din nou pacea cu cel mai puternic dintre

¹ *Ibid.*, pp. 699-700, no. XXXIV.

² Dlugosz, I, col. 367.

³ Hurmuzaki, XV, p. 171.

⁴ *Ibid.*, p. 65, no. CXIV.

⁵ *Ibid.*, p. 67, no. CXVII și nota respectivă.

⁶ *Ibid.*, p. 71, no. CXXIV.

Domnii români, aceasta se înțelege de la sine, cum se înțelege și aceia că ei nu întâmpinară piedeci prea mari din partea acestuia. Sibiienii, cari, deci, aveau și ei legăturile lor cu Moldova, dăduseră drumul negustorilor români pe cari Guvernul ardelean îi oprise la 1468, cu mărfurile lor, din ordinul regelui însuși¹. Din 1469 avem o scrisoare a lui Ștefan către Sfat, dar ea privește un act de represalii exercitat de Domn². Iar, la 1470, Radu-cel-Frumos, Domnul muntean, se plângea Brașovenilor că ei favorizează pe dușmanul său moldovean cu dare de vesti și export de arme³. Era și un lucru firesc: doar, în ziua de 27 Februar 1470, Ștefan „prădase și dărâmasse Brăila“⁴, ceia ce nu era numai un act politic, ci și unul economic, căutându-se a se strânge în Moldova tot comerțul Levantului.

Brăilenii nu uitară niciodată, cum nu uitară nici Râmnicenii, nici Buzoienii, prădați și ei, cu prilejul luptei de la hotar (Râmnicul-Sărat, Cursul-Apei) din 1481, aceste pagube din partea lui Ștefan și, în acest an 1481, ei răspunseră cu batjocuri grosolane la pofțirea Moldoveanului de a primi ca Domn din mâna lui pe Mircea-Vodă, fiu al lui Vlad Dracul și al Căltuneii din Brăila, pe care, ca Mircea Comisul, îl primise la 1471⁴.

Urmă, tot în 1471, solia formală a diacului moldovenesc Grigore la regele Matiaș⁵. În August, acesta era la Gilău, după ce vorbise cu cămărașul ocnelor regale din Ardeal, și în ziua de 20 Ianuar 1473 regele acorda Moldovenilor din nou voie întreagă și largă de a face orice negoț în provinciile sale⁶.

¹ *Columna lui Traian*, 1874, n-i 1; Bogdan, *Doc. lui Ștefan-cel-Mare*, II, pp. 308-9, no. CXXXVII.

² Hurmuzaki, XV, pp. 75-6, no. CXXXI.

³ Bogdan, *Cronice inedite*, p. 38.

⁴ Bogdan, *Relațiile*, pp. 178, 283-5. Brăila se întoarse apoi supt stăpânirea munteană. La 1401, Turcii se adunau lângă oraș (la Măcin); Hurmuzaki, XV, pp. 131-2, no. CCXXXVIII. O scrisoare a lui Vlad Călugărul (Bogdan, *l. c.*, p. 215) pomenește prezența lui Mezet-Pașa în acele părți.

⁵ Hurmuzaki, XV, p. 77, no. CXXXIII.

⁶ *Ibid.*, p. 80, no. CXXXVIII.

Dar încă din 3 Ianuar 1472 Ștefan însuși dăduse permisiune, solemn, Brașovenilor „să vie și să treacă la Domnia Mea și în țara Domniei Mele slobozi și în bună voie, cu toate mărfurile lor și cu tot avutul lor, mult-puțin cât îl vor avea“, fără a fi supărați cu monopolul Domniei ori cu opreliști¹. Sucevenii, locuitorii din Baia reluară deci vechile lor trimeteri de vite la Bistrița², iar Brașovenii cutreieră ca mai înaintea cu marfă mărunță târgurile și satele Moldovei, mergând până la Chilia cea bogată în moruni; în 1483 și negustorii din Sighișoara umblau după acest articol de comerț³. Pentru ulei și postav însă se trimiteau de Domnie oameni anume la Brașov⁴.

Luptele cu Turcii aduseră numai o întrerupere momentană a acestor legături, prielnice amânduror părților. Una din cele mai bogate și sigure descrieri ale biruinții moldovenești de la Podul-Înalt asupra Turcilor e datorită expunerii făcute de „un Român“ unui „negustor din Ungaria“ german ori sas⁵, și scrisoarea acestuia poartă data de Buda, 24 Februar 1475, câteva săptămâni după luptă, la care, cum se știe, luaseră parte și mulți Secui. În același an, de două ori, la 10 Iulie și la 1-iu Novembre, Domnul învingător, care-și scăpase de prmejdia turcească porturile, chema în Moldova curățită de dușmani pe „toți negustorii din sfânta Coroană a Ungariei“, chiar și pe vreme de războiu“, „fără înșelăciune și fără viclesug“. În a doua scrisoare, căpătată de solii regali, Gașpar de Hatvan și Mihai din Pesta, el asigură în deosebi pe Brașoveni, adăugind că „noi suntem slugile Craiului și ale Sfintei Coroane și prieteni ai voștri și ai Creștinătății întregi“⁶.

¹ Bogdan, *Doc. Mold.*, pp. 89-40; *Doc. lui Ștefan-cel-Mare*, II, pp. 315-6.

² Hurmuzaki, XV, p. 78; p. 113, no. CCIII; p. 158, no. CCXXXIX; p. 169, no. CCCXI; p. 203, no. CCCLXVI; p. 226, no. CCCVIII; pp. 290-1, no. DXXX.

³ *Ibid.*, p. 121, no. CCXIX.

⁴ *Ibid.*, p. 118, no. CCXIII.

⁵ *Acte și fragmente*, III, p. 92 și urm.

⁶ Bogdan, *Doc. Mold.*, pp. 42-3; *Doc. lui Ștefan-cel-Mare*, II, p. 329 și urm.

Pentru întâia oară deci, acest negoț trecea de marginile orașelor respective pentru a lua caracterul unui schimb general cu Ungaria aliată, suzerană. În adevăr, la 12 Iulie, aceiași trimeși ai lui Matiaș Corvinul încheiau un tratat, care cuprinde și clauza unei depline libertăți de comerț în Moldova ca și în tot regatul vecin¹. În August, din Buda, regele asigura lui Ștefan adăpostul ardelean din Ciceu, cetatea din prejma Dejului, în vecinătatea Vadului bistrițean, pe Someș, unde se așează un Vlădică al Românilor ardeleni, și la această posesiune, de care erau legate și multe sate, se adause Cetatea-de-Baltă, pe Târnave, în mijlocul provinciei². O însemnătate comercială nu pare să fi avut însă vre-odată această întindere a lui Ștefan în Ardeal³. Dar în toate luptele următoare cu Turcii el avu puțința de a-și culege știri și de a-și aduce arme de la Brașoveni⁴.

Nici Liovenii nu rămăseseră fără pierderi de pe urma erei de războaie cu Turcii și clienții lor care începe pentru Moldova încă din 1470: un act al arhiepiscopului din Liov vorbește la 1472 de peste 30.000 de florini ce s'ar fi luat de la negustori, mai mult germani, din acest oraș, cari sunt aduși apoi a cerși ori a muri pe paturi de spitale⁵. Moldovenii cereau acum mai multe arme și muniții și de la vecinii lor din Nord⁶. În 1478, servitori ai orașului „călăriau în Moldova“ cu Domnul⁷; un zidar mergea acolo, în anul următor⁸.

¹ Lewicki, *Codex epistolaris saeculi XV*, I, I, Cracovia, 189', pp. 219-20, no. 199. Cf. Dlugosz, XIV, p. 632.

² Hurmuzaki, II¹, pp. 8-10, no. XI. Cf. *Chilia și Cetatea-Albă*, pp. 270-2.

³ În 1474, încă, regele ajută întărirea Bistriței tocmai pentru vecinătatea ei cu Moldova; Hurmuzaki, XV, p. 82-3, no. CXLII.—Cetatea-de-Baltă avea bălcu la Sântă-Mărie; *ibid.*, p. 155, no. CCLXXXIII.

⁴ Bogdan, *Doc. Mold.*, pp. 44-8; *Doc. lui Ștefan-cel-Mare*, II, p. 337 și urm.; Hurmuzaki, XV, p. 105, no. CLXXXVII.

⁵ *Akta grodzkie i ziemskie*, IX, p. 108; Nistor, *Handelsbeziehungen*, pp. 38-9.

⁶ *Studii și doc.*, XXIII, p. 309, no. LV.

⁷ *Ibid.*, p. 312, no. LXVII.

Ibid., no. LXVIII.

Căderea Chilieii și Cetății-Albe, pe care Sultanul Baiezid, apărut cam pe neașteptate, le cuceri, cu ajutorul tătareșc, la 14 Iulie și 4 August 1484, însemna, nu numai o mare lovitură, cu urmări ireparabile, pentru Moldova, nu numai cea mai adâncă durere pentru sufletul lui Ștefan, nu numai o amenințare directă pentru Polonia întreagă și, în deosebi, pentru Camenița, pentru Liov, care-și luară îndată măsurile de apărare, dar încheierea unui capitol din istoria Levantului ¹.

De acum înainte comerțul cu Polonia e într-o continuă decădere, căci el mai lăncezește câțiva ani până ce, conștându-se că nimeni nu mai poate goni pe Turci din cuceririle lor, regele ceru și căpătă de la Turci, la 1487, pentru a doua oară — după 1464, voia de a face negoț cu aceleași porturi ². Din aceste legături cu Baiezid se poate vedea că și supt noua stăpânire negustori din Caffa veniau în provinciile lui Casimir ³. La 1489, la 1492, la 1497 apoi, tratatul, care era încheiat și pentru negoț, se întărește la Constantinopol ⁴.

Războiul lui Ștefan pentru Pocuția începu încă din 1490; urmă expediția de anexare a Moldovei pe care Ioan-Albert, fiul lui Casimir, o încercă în 1497 și care se sfârși cu catastrofa, cunoscută, din codrii Cozminului; în sfârșit Domnul Moldovei se luptă și în ultimii săi ani pentru Pocuția.

În tot acest timp, cu toată asigurarea, dată chiar prin pacea din 1499 ⁵, că negustorii își pot relua drumurile, comerțul fu adesea ori tulburat, uneori chiar și pe ani întregi întrerupt cu totul. Ștefan fusese cercetat de Lioveni la 1485, când merse, cu inima frântă, la Colomeia, să facă jurământ regelui Poloniei. În 1486 un sol mergea în Moldova să-l caute cu daruri de postav „macheliensis“, de Ma-

¹ *Ibid.*, pp. 317-8, no. LXXXVI.

² *Chilia și Cetatea-Albă*, pp. 296-7, n-le 1-11.

³ *Ibid.* Pentru încă un Venețian, din Creta, la Cetatea-Albă, v. *Ceva nou despre Cetatea-Albă*, în „Analele Acad. Rom.“ pe 1925.

⁴ *Ibid.*, p. 297, nota 2.

⁵ Hurmuzaki, II², p. 403 și urm.; Bogdan, *Doc. lui Ștefan-cel-Mare*, II, 417 și urm.

lines roșu, și de blană de biber; oamenii lui Ștefan la dieta din Piotrkow primară, cele de nevoie pentru întreținerea lor. La 1487 „afacerile orașului“ aduc misiunea în Moldova a lui Drzewicki, apoi, în 1490, aceia a lui Szarnowski, castelanul de Szarnow, în 1492 a lui Gheorghe Wayner, cu plângeri, întovărășite de peșcheșul postavului de Malines, acum obișnuit; în 1494 a aceluiași și a unui senator Ernst¹. La 1498 Turci atâțați de Domnul Moldovei prădau însă Palatinatul Rusiei și „cercetau“ chiar Liovul².

Încă dela 4 Ianuar 1499, înainte de actul solemn al păcii, Ioan-Albert îngăduia negustorilor moldoveni să vie la Liov. Nu știm bine ce urmări va fi avut această îngăduință, căreia Ștefan îi răspunse, fără îndoială, cu alta asemănătoare, dar relațiile se constată în oarecare măsură până la noua campanie moldovenească pentru Pocuția. Când o întreprinse, în 1502, Ștefan trimise din Colomeia pe omul său Ilie Steclă pentru a spune Liovenilor că „el nu vrea să aibă niciun războiu cu regele“, ci „și-a luat numai țara bunicului său, care i se răpise înainte de aceasta cu puterea³. Dar orașenii aveau să se gândească și la socotința, într-o toată deosebită, a suveranului lor, și astfel vameșii cei noi ai lui Ștefan de la Nijniiov pe Nistru rămaseră fără niciun câștig din partea lor⁴. Numai în Decembre 1503 mai găsim un sol al Liovenilor în Moldova⁵, unde peste câteva luni gloria lui Ștefan se stingea.

Ne oprim aici deocamdată pentru a urmări și relațiile cu Ardealul până în acest an de mare însemnătate pentru viața tuturor Românilor. Și aceasta cu toate că până la 1538 relațiile acestea se continuă cu Domnii următori ai Moldovei, și ei preocupați de aceeași problemă a Pocuției ca și Ștefan.

¹ *Studii și doc.*, XXIII, p. 318 și urm.

² *Ibid.*, p. 326, no. CXIII.

³ *Ibid.*, p. 328, no. CXIX.

⁴ Nistor, *Handelsbeziehungen*, p. 47.

⁵ *Studii si doc.*, XXIII, pp. 229-30, no. CXXIII.

Braşovenii nu păgubiră atâta din luarea cetăţilor moldoveneşti de la Mare, fiindcă întregul lor negoţ era, cum se vede şi din scrisorile pe care le trimete Ştefan în acest timp, numai o desfacere de „mărfuri mărunte”. Şi la dânsii Domnul Moldovei se aprovizionea cu arme şi, după deschiderea erei de conflicte cu Polonia, numai de la dânsii¹. Şi după moartea lui Ştefan negustori moldoveni se mai aflăteau până la Sibiu²; s'ar părea chiar, cum se va vedea şi pe urmă, că, în măsura în care scădea amestecul *activ* al Ardelenilor la noi, începea acela al Moldovenilor la dânsii. Bogdan Orbul intervine pentru ca ai săi să nu fie supuşi a plăti *tricesima* la Bistriţa decât în timpul bălciului ori la un cas de vânzare înainte ca bălciul să se fi deschis³. La 1516 acelaşi Domn stăruia la Braşov ca să nu se ia *vigesima* crescută de la oamenii săi⁴. Până şi ţărani îşi mânau vitelile spre vânzare la Saşii vecini⁵, dar şi Maramurăşeni unguri veniau în Moldova pentru a cumpăra boi⁶. Şi porci se treceau din Baia, la Rodna⁷, iar Sucevenii aduceau pe la 1530 peşte sărat⁸. Aur din minele domneşti se strecura pe furis la Bistriţa⁹, care căpăta la 19 Iulie 1523 dreptul de deposit pe care-l avea de mult Braşovul şi Sibiuul¹⁰. Meşteri de postav, ca „Ioan” din Suceava, pomenit în 1528, se găseau acum şi prin oraşele noastre¹¹. Meşteri-zidari însă tot se mai aduceau din acele părţi, şi unul din ei, Ioan, a

¹ Cf. Hurmuzaki, XV, p. 131, no. CCXXXV; p. 158, no. CCXL.

² *Ibid.*, p. 186, no. CCCXXXVI.

³ *Ibid.*, pp. 185-6, no. CCCXXXVII.

⁴ *Ibid.*, p. 231, no. CCCXCIX.

⁵ *Ibid.*, p. 204, no. CCCLXVIII.

⁶ *Ibid.*, pp. 258-9, no. CCCCLXXII.

⁷ *Ibid.*, p. 293, no. DXXXV.

⁸ *Ibid.*, p. 294, no. DXXXVIII. Cf. *ibid.*, p. 301, no. DLII.

⁹ *Ibid.*, pp. 230-1, no. CCCXXVIII. Se spăla aur şi de oamenii Saşilor, la hotarul nostru; *ibid.*, p. 232, no. CCCXXI. Plan de redeşchidere a minelor Rodnei, *ibid.*, pp. 247-8, no. CCCXLVI; pp. 250-1, no. CCCCLIV; p. 259, no. CCCCLXXIII.

¹⁰ *Ibid.*, pp. 269-70, no. CCCXCII.

¹¹ *Ibid.*, p. 305, no. DLVIII.

făcut să se vorbească de dânsul foarte mult în cursul Domniei lui Petru Rareș.

Cu toate că luptele acestui Domn în Ardeal, după catastrofa, în 1526, a vechii Ungarii regale unitare, trebuiră să facă adesea cu neputință pașnicile și sigurile legături de comerț, — el fu stăpân al Bistriței prin cesiune formală din partea unuia dintre pretendenții la moștenire și era cât pe-acți să ieie, după un serios asediu, Brașovul—, schimbul cu provincia de la Apusul Moldovei a fost adesea mult mai vioiu decât acela cu Polonia, împotriva căreia Bogdan Orbul, fiul lui Ștefan-cel-Mare, răspins ca pretendent la mâna unei surori a regelui Alexandru, purtă un înviersunat războiu și dela care Rareș însuși, în două războaie, se strădui a smulge moștenirea pocuțiană, pierdută îndată după 1504, a părintelui său. La 21 Octombrie 1529, în mijlocul campaniei contra Brașovului, Petru îngădui Ardelenilor negoțul liber în țara sa.²

Pe Bogdan Liovenii îl sprijiniră la 1505 în negocierile lui cu Sigismund³, și în Octombrie al aceluiași an mergeau la Curtea domnului Gheorghe Wagner, Ioan Koszner, care avea afaceri cu Sucevenii, și notariul Liovului, Mihail, „pentru întărirea privilegiilor de Vodă“, pe care-l intitulau, ca și pe marele său tată, numai „Palatin“: iarăși se desfăceau înaintea unui stăpânitor moldovenesc viguri de postav roș și brun de Malines⁴. La 1507 însă începea războiul, întrerupt numai cât timp Bogdan atacă pe vecinul său muntean, Radu-cel-Mare. La 1509, pentru întâiași dată un Voevod al Moldovei încunjură Liovul, împroșcându-l cu tunurile și dând lupte de călăreți supt zidurile îndoite ale orașului, fără nicio izbândă însă, căci Bogdan pierdu și tu-

¹ V. articolul d-lui Al. Lăpădatu, în „Buletinul Comisiunii Monumentelor Istorice“, V, p. 83 și urm.

² Nistor, *Handelsbeziehungen*, p. 155 și nota 6, după o copie a Academiei Române, pe care n'am mai găsit-o pentru a o cuprinde în vol. XV din Hurmuzaki.

³ *Studii și documente*, XXIII, p. 330, no. CXXIV.

⁴ *Ibid.*

nul cel mare și pe șeful artileriei sale¹. Chiar după ce pacea din Mart 1510 îngădui reluarea legăturilor², — cu dreptul pentru Poloni de a trece în Turcia și în „țara Basarabilor“, cu observarea depozitelor și vămilor³, — ele nu putură fi statornice și roditoare, căci de la 1510 la 1513 Moldova fu atacată de Tătari și la 1514 întâlnim o nouă ciocnire cu Muntenii⁴. Numai cei din urmă trei ani din stăpânirea lui Bogdan se strecurară în liniște.

La 1511 regele-l muștră că a adaus cu 6 aspri „vama obișnuită“, care avea deci alături o altă basă, ceia ce ne face să regretăm îndoit pierderea privilegiului din 1505⁵. Plângerea se repetă în vara anului 1512, prin același Gheorghe Krupski, pentru că Bogdan mai opria — în anul când aștepta o năvălire a Turcilor și Tatarilor fiului celui mai mare al Sultanului Baiezid, Selim, așezat și însurat în Crimeia — trecerea negustorilor spre Dunărea-de-jos. Ca motiv pentru aceasta credea că el ar putea aduce înainte faptul că nici negustorii lui nu pot merge, din cauza dreptului de deposit al Liovenilor, *până în Lituania*. — ceia ce iarăși arăta că *Moldovenii treceau tot mai mult un negoț activ, până 'n locuri destul de îndepărtate*. O afacere de represalii aduse observațiile aspre din cursul aceluiași an. Nici în 1513 nu se încetaseră cu represaliile, ba nici măcar nu se îngăduise trecerea Liovenilor și Caminecenilor — *înaintea mării lovituri tătărești* — în Turcia⁶.

În 1515, unele reclamații trăgându-se și banii bătuți de Domn fiind păgubitor pentru Lioveni, căpitanul orașului se gândia să oprească negoțul, ceia ce nu se aproba

¹ Iorga, *Ist. Armatei*, I, pp. 209-10.

² Hurmuzaki, II², p. 613 și urm.

³ *Ibid.*, II², p. 617.

⁴ *Ibid.*, II², pp. 13-4, no. xvi. Probabil însă că, precum a fost în cazul lui Ștefăniță, e vorba numai de o socotire a „zlotului moldovenesc“, neexistând ca monedă, în mai mulți aspri. Supt Ștefăniță se luau 8 aspri mai mult.

⁵ *Ibid.*, p. 67. Se pare că existau și legături de negoț ale Liovenilor cu Muntenia lui Mihnea-Vodă; *ibid.*, p. 69.

⁶ *Ibid.*, pp. 73 și urm., 83-4, 90-1, 103-4, 154.

însă de rege¹. Trebui ca după moartea lui Bogdan (în 1517) să se facă stăruinți, tot prin Krupski, pe lângă boierii epitropi ai lui Ștefan cel Tânăr, pentru a se căpăta, printr'o învoire generală a păcii, asigurări, care nu folosiră însă prea mult². Actul de înțelegere din 1519 se ocupa și de ușurarea și ocrotirea la hotare a comerțului³. Această convenție e interesantă, de altfel, și prin aceea că statornicește bâlciurile anuale de hotar, care se vor ținea, de Sfânta Treime și două săptămâni după aceea, la Hotin, și la Colacin, odată pe teritoriul moldovenesc odată, pe cel leșesc — era și un bâlcu la Bracław. Se specifică felul de judecată, cu doi marturi cari vor jura pentru pârât, din cei patru pe cari el îi va înfățișa. Se dă voie a se urmări hoții, și, la recunoașterea mărfii furate, ei vor fi spânzurați. Măsurile precise și numeroase se ieau pentru răspunderea proprietarilor pământului unde se face un furt spre a se înlătura opririle de persoane ori de mărfuri⁴. Ca Domn pe sama sa, Ștefan reproduce apoi către Lioveni, în Septembrie 1522, vechea invitare la comerț a marelui său bunic, și în Octombrie 1523 Liovenii făceau să li se cetească de un diac „privilegiile rusești ale Voevozilor Moldovei date negustorilor noștri“⁵. Senatorii mergeau îndată în Moldova pentru căpătarea drepturilor ce le-au avut din vechiu, întorcându-se în Novembre 1522⁶. În același timp negustorii moldoveni cercetau, nu numai provinciile Poloniei, ci și ale Lituaniei⁷, și Ștefan se ruga de rege să se îngăduie a căuta, prin mijlocul lor, la Lublin blăni de sobol, de „byelky“, de cacom, dinți de pește și postav „stamet“, — peșcheșul Sultanului⁸. Din răspunsul regelui

¹ *Ibid.*, p. 166.

² *Ibid.*, p. 264.

³ După *Acta Tomiciana* (în Hurmuzaki, II² și II³) și Hasdeu, *Arch. istorică*, I², p. 185 și urm., n-o 276, și în Nistor, *Handelsbeziehungen*, pp. 52-4.

⁴ Hurmuzaki, II³, p. 700 și urm.

⁵ *Studii și doc.*, XXIII, p. 333, n-o CXXXIV.

⁶ Hurmuzaki, II², pp. 706-7, n-o CCCLVII.

⁷ *Ibid.*, p. 708 și urm.

⁸ *Ibid.*

se vede că Voevodul ceruse — și căpătase și aceasta — 50 de măști de porumb, pentru acoperirea Mitropoliei din Suceava, care fuseseră refuzate lui Bogdan¹.

Năvălirile tătărești nu încetaseră însă supt urmașul lui Bogdan. Dând voie Brașovenilor să vie în Moldova ca să cumpere boi, Ștefăniță însemna cu durere „cât de pustiiță și de arsă e această țară de procleții de Turci și de Tatars, că și de Leși și de Munteni²“: în adevăr el suferise atacul tătăresc din 1518 și mântuise abia, la 1526, lupta pentru mireasă cu vecinul din Țara-Românească, Radu de la Afumați. Cât privește prădăciunile dela Leși, le cunoaștem: hoți ruși ai graniței, începătorii Cazacilor, așezați în cuiburile de lângă Nistru, Bracław, Winnice, Chmielnicz, năvăliau în părțile Sorocei și Orheiului și mânau spre adăposturile lor oile negustorilor turci, cari le țineau pentru pășune, cum vom vedea, pe aceste grase șesuri basarabene cu iarbă în-naltă, cu zecile de mii³. La o răzbunare pentru aceasta nu se ajunsese totuși, nădejdea lui Ștefan față de păgâni fiind mai mult în acest puternic Craiu de peste Nistru. Abusurile căpitanilor de Cernăuți și ale dregătorilor cari socotiau „zlotul moldovenesc“ cu 8 aspri mai scump și umblau, împotriva privilegiilor, prin marfa negustorilor, nu se făceau cu știrea și încă mai puțin cu voia Domnului. Iar, dacă, în Ianuar 1525, se luau măsuri pentru asigurarea bălciului, din cauza „zvonorilor suspecte ce se repetă despre Doumul Moldovei“⁴, aceasta înseamnă numai că se auzia din nou despre vre-un atac turco-tatar împotriva lui Ștefan. În 1526 încă relațiile cu Polonia erau așa de bune, încât Canenicienii încercau, împotriva dreptului de deposit al Liovenilor, să lege o linie de comerț prin orașul lor, între Turcia și Moldova, de o parte, iar de alta, Lituania și Moscovia⁵.

¹ *Ibid.*, p. 722. Cf. *ibid.*, pp. 16, 29.

² Bogdan, *Doc. Mold.*, p. 49.

³ Hurmuzaki, II³, p. 819.

⁴ *Studii și doc.*, XXIII, p. 333, no. CXXXVI.

⁵ *Ibid.*, n-o CXXXVIII. Nu e sigur că moneda polonă falsă ce se făcea în Moldova (Hurmuzaki, II³, p. 596, n-o CCCIII) era în legătură cu oficialitatea.

Relațiile erau deci bune, și ele urmară astfel și supt Petru Rareș, care succedea lui Ștefăniță, omorît de boieri. Îndatorit față de Poloni, el înoi la 1527, odată cu alianța sa și în schimbul unui act corespunzător al regelui, clausele asigurate ale convenției de hotar din 1519 a lui Bogdan, adăugînd că e bine pentru a se opri furtişagurile ca vînzarea de mărfuri polone să nu se mai facă la hotar și să se respecte depozitele, căile obișnuite și vămile¹. Dar la 1530 începu noul războiu pentru Pocuția și legăturile cu Moldova fură hotărît oprite de regele Sigismund, fie și pe calea lăturalnică a Grecilor „negustori ai Sultanului“, de cari ne vom ocupa în alt capitol². Cu toată mijlocirea altor vecini³, și mai ales cu toată înfrîngerea, la Obertyn, a lui Rareș, care nu se dădu totuși învins, relațiile nu mai putură fi reluate, până la căderea lui în 1538, prin expediția personală a Sultanului întezit de Poloni.

Se știe că rezultatul de căpetenie al acestei intervenții fu reunirea Tighinei, devenită acum un Bender păgân (Bender = poartă), cu raiaua cetăților de Miazăzi smulse lui Ștefan, cu Bugeacul. De și n'avem nouă dovezi că negustori poloni treceau pe la acest vad, *închiderea lui, datorită neapărat unor considerații economice, fu o nouă și mare lovitură dată prosperității moldovenești*. De aici silințele de a relua din partea boierilor, supt Ștefan Lăcustă, care, între nevoile scurtei și grelei lui Domnii (fu omorît de boieri în 1540), a fost silit a îndoi vama pentru Poloni⁴; de aici atacul contra raialei pe care-l făcu Alexandru-Vodă Cornea, ales și sprijinit de țară anume pentru aceasta; de aici toate legăturile tainice cu creștinătatea ale lui Petru Rareș, care, împăcat cu Sultanul, se întoarse în Moldova la 1541 pentru a mai ținea timp de cinci ani Scaunul domnesc.

Totuși comerțul negustorilor din Liov, din Camenița,

¹ *Ibid.*, p. 732 și urm.

² V. Nistor, *Handelsbeziehungen*, pp. 57-8.

³ Hurmuzaki, *Supl. II*¹, p. 48 și urm.

⁴ *Ibid.*, p. 121. Cf. pp. 119, 122-3.

a cărui însemnătate creștea tot mai mult¹, nu înceta cu totul, așa cum se trimeteau acuma, din Polonia, numai spioni², ori a Chiliei, unde se cumpăra doar morun de la nazirul pescăriilor împărătești. Numai în vremea urmașilor lui Ștefan-cel-Mare începând de la 1510, întâlnim, regulat, pârcălabi la Soroca³, puternica cetate de la Nistru zidită totuși de Ștefan-cel-Mare⁴, și acești pârcălabi apar de multe ori, în discutarea afacerilor de graniță, pe vremea lui Bogdan-Vodă, ca și, mai ales, supt urmașii lui⁵. Bogdan căpătase de la regele Sigismund proprietatea morilor de peste Nistru, prin care la vreme de nevoie se putea hrăni garnisoana⁶. Pe la Orheiul, care se ridică încă supt Ștefan⁷, pe la Soroca treceau deci carăle cu marfă după anexarea turcească din 1540. Încercarea Turcilor de a se așeza în Orheiul, ridicând ziduri, nu avu urmare: e pomenită numai în treacăt într'o scrisoare de temeri pentru viitor a ofițerului polon de la graniță⁸.

Deci, în momentul când Brăila munteană intra în stăpânirea Sultanului, același stăpânitor adaugă la posesiunile sale românești Tighinea. Aceleași consecințe se produc de amândouă părțile. Comerțul Moldovei și al Terii-Românești se îndreaptă tot mai mult către Răsărit, întră în domeniul levantin supravegheat și exploatat de Turci. Aceasta e ramura de căpetenie a schimbului de produse din țerile dunărene; legăturile ce se mai păstrează, de o parte mai mult cu Ardealul, de alta mai mult cu Polonia nu fac decât să complinească ori, în alte domenii, să suplinaască acest mare

¹ *Ibid.*, II², p. 184 (an. 154).

² *Ibid.*, *Supl.* II¹, p. 125 și urm.

³ *Ibid.*, II², p. 617; *Chilia și Cetatea-Albă*, p. 187.

⁴ Lăpedatu, *Soroca*, în „Buletinul Comisiunii Monumentelor Istorice” pe anul 1914, p. 85.

⁵ Hurmuzaki, II², *passim*.

⁶ *Ibid.*, p. 699, no. CCCCLV.

⁷ *Uricariul*, XVIII, pp. 480-1; I. Bogdan, în „Analele Academiei Române”, XXX, p. 361 și urm., actul Răzenilor; Lăpedatu, *l. c.*, p. 85, nota 3

⁸ *Chilia și Cetatea-Albă*, p. 323; *Studii și doc.*, XXIII, p. 46, no. XLV

negot al Răsăritului întins și asupra amânduror țerilor românești.

Trebuie să se caute acum, dacă, nu originile, care sunt străvechi și despre care s'a spus innainte tot cât era de nevoie, dar desvoltarea în veacul al XV-lea și în cei d'intăiu ani ai veacului următor a comerțului levantin, prin Greci, prin Genovesi sau Venețieni și prin Turci, în părțile noastre.

CAPITOLUL III.

Comerțul oriental și levantin în țerile noastre până la 1550.

Vechiul comerț răsăritean la Dunăre a fost făcut firește de Greci și alte neamuri ca supuși ai Imperiului bizantin. Dar acest Imperiu părăsise cu totul supt Paleologi tradițiile sale de inițativă economică, transmițându-le negustorilor italieni cari de multă vreme își făcuseră din apele Mediteranei orientale și ale Mării Negre un domeniu special. De și Bizantinii încercaseră a domina în veacul al XIV-lea cu ierarhii lor viața noastră binericească, de și aveau în Țara-Românească supt Mircea și legături dinastice, de și supt Alexandru-cel-Bun, care înlătură tendința de stăpânire prin Greci a Patriarhatului în Biserica sa, influențe culturale foarte puternice se observă încă și Domnul însuși cu soția sa Maria sunt represințați în costume bizantine, cu inscripții grecești¹, totuși comerțul direct al Constantinopolitanilor, al negustorilor din Salonic, din insule, din Moreia, încă supusă Imperiului, nu se întâlnește la Dunăre. Ceia ce nu înseamnă, bine înțeles, că unele casuri sporadice nu s'ar putea descoperi în acte încă inedite.

Intr'un domeniu avem însă o lămurire, colaterală, ce e dreptul, care dovedește că Bizantinii trebuiau să se îndrepte și ei la țerile dunărene pentru a-și îndeplini nevoi care nu suferiau zăbavă. Am pomenit și mai sus că la 1415 „Împăratul din Constantinopol și Patriarhul” trimeseră la regele

¹ V. Iorga, *Patrahirul lui Alexandru-cel-Bun*, în „Analele Academiei Române”, XXXV, p. 343 și urm.

polon Vladislav Jagello soli cu scrisori solemne, pecetluite cu plumb, pentru a cere grâu ; cronicarul Dlugosz, care a păstrat faptul, pare să fi văzut chiar aceste scrisori. Regele dădu voie să se facă aprovizionarea prin portul său „Kaczu-byeiow“, Cociubei sau Hagi-beiu, care era menit să ajungă pe urmă frumoasa și bogata Odesă ¹.

Pe atunci Împăratul cel bătrân Manuil, lipsia din Capitala sa, fiind dus în Moreia, unde, nesigur de intențiile noului Sultan, Mohammed I-iu, el făcea să se întărească Istmul de Corint. Rămăsese în locul lui Împăratul cel tânăr, Ioan, de la care vine cererea către Vladislav. Constantinopolul era de sigur strîmtorat în acel moment, și, de oare ce au fost momente, când, în vremea de asediu din partea Turcilor, strîmtoarea era și mai mare, trebuie să credem că grâu se va fi adus și altă dată din Nord, — și nu numai de la Marea Neagră, dar și de la Dunăre, de și n'aș merge așa de departe încât să bănuiesc că aceasta a putut să aibă o influență în crearea ca despot bizantin a lui Dobrotici. Trecerea, mai târziu, a lui Ioan al VIII-lea prin Moldova ², a putut să aibă ca urmare și vre-o înțelegere comercială. Cum se știe, el s'a întors prin Chilia.

Debarcarea lui Dan al II-lea, plecat din Constantinopol la Cetatea-Albă, cu puțin înainte, arată că drumul la această cetate ca și la cealaltă nu era de loc neobișnuit pentru Bizantini. În sfârșit vestea căderii Constantinopolei fu aflată de Poloni de la Domnul Cetății-Albe, Alexandru-Vodă, care va fi opoșit și pe unii pribegi ³.

Pe Genovesii din Pera i-am găsit în Țara-Românească încă înainte de anul 1390 ; la aceiași epocă ei stăpâneau încă de mult Chilia, pe care o găsim apoi în mâinile lui Mircea, și Caffa era prosperă, domnind cu bogăția și harnica ei mișcare toate ținuturile marginase cu Pontul. Mircea stătea încă în Scaun la 1418, când Împăratul Sigismund

¹ Dlugosz, I, p. 367.

² V. și mai sus.

³ Dlugosz, ed. nouă, XIV, pp. 142-3.

care nu odată avuse planuri asupra Chilei¹, unde voia să așeze și pe Cavalerii Teutoni, însărcină pe frații Ioan și Conrad Fischer să caute o cale între Germania și Ungaria, de o parte, iar, de alta, între „Chilia, Caffa și Pera“². Se știe că un delegat al Chilei luă parte și la desbaterile sinodului din Constanța (1414-8)³.

Veneția încercă să tragă și ea folos din aceste relații începute și dezvoltate de stătornica ei rivală. Într'un timp când Genova — care trecea, începând cu anul 1391, când se supuse marelui Franciei, Boucicaut, de la o suzeranitate străină la alta, — era în atârănarea marchisului de Monferat, ea primi propunerea „domnului de Cetatea-Albă, care e călugăr“⁴, — el ar putea fi Aron, viitorul Petru-Vodă — de a trimete acolo o galeră de comerț. Hotărîrea e din 19 April 1435; o galeră din flota României trebuia să cerceteze portul moldovenesc, și bailul venețian din Constantinopol fu înștiințat despre aceasta la 27 din aceiași lună. La 15 Mart din anul următor se numi și un consul de Cetatea-Albă, care nu avu succesori, Francisc Duodo. La 1439 încă se îndrepta într'acoace una din galerele ce se întorseseră la Rodos, dar în ziua de 2 Iulie comerțul fu oprit⁵.

¹ *Chilia și Cetatea-Albă*, pp. 71, 76-7.— Pentru Chilia v. și notița lui Sieveking în „Sitzungsberichte der kais. Akademie in Wien, phil.-hist. Klasse“, 162, partea a 2-a, p. 5, nota 1; citată întâiu la Nistor, *Handelsbeziehungen*, p. 182, nota 5.

² Altmann, *Reichstagsakten*, no. 2957. Locul a fost relevat de Nistor, *Handelsbeziehungen*, p. 80 și nota 4.

³ Hurmuzaki, I², p. 497, no. CCCCIX.

⁴ *V. Ceva nou despre Cetatea-Albă*, în „Analele Academiei Române“ pe 1925.

⁵ Iorga, *Notes et extraits*, I, pp. 573-4, 573 nota 3, 581; III, pp. 236, 240, 313. Cf. Bogdan, *Inscr. de la Cetatea-Albă*, I. c. Privilegiul din 1409 dat de Alexandru-cel-Bun Genovesilor, pe care Hasdeu declara că l-a văzut la Odesa în mâinile lui Alexandru de Stourdza, nu-mi pare a fi existat în adevăr: dacă actul ar fi fost de fapt supt ochii lui Hasdeu, acesta n'ar fi lipsit de la datoria de a-l publica. V. *Foaia de istorie română*, p. 50. Cf. Nistor, I. c., pp. 183-4 și mai ales Ptasnik, I. c. Cf. *Revista istorică*, 1924, p. 6. E vorba la d. Ptasnik, p. 52, de un „Petrus Messopero de Ansaldo, haeres Licostomi, consul Francorum“ (nu e greșit pusă virgula înainte de „haeres“?). V. și lucrarea d-nei Charewicz, citată mai sus.

Comerțul, mult mai firesc, al Genovei avea altă soliditate. Dacă întâlnim la Cracovia și Liov încă din 1404 un Venețian, din popor¹, familia Spinola avea pe la 1449 legături cu orașul, ca și membri ai familiilor Lercari și di Oliva, arestați în acest oraș la 1446 pentru împlinirea silnică, la Pera, a unui Liovean, „Zindihac“²; și câte un Lomellino apare la Liov ceva mai târziu³. Iulian Gibeletto din Caffa juca un rol însemnat încă de la jumătatea veacului al XV-lea, ca și un Centurione, un Accursio, un Iulian de' Valetarii, care ajunsese „jupan“ la Drohobycz, în Galiția, și vameș la Liov; mai avem pe un Lucchino din Caffa, pe un Iacob de San-Salvatore; tot Genoves trebuie să fie Cristofor, predecesorul lui Iulian la Drohobycz și vameș la Grodek; un Ainolfo Tedaldi, din Florența, se întâlnește apoi în aceste rosturi, pe când dintre Venețieni câștiga pe aici familia Velluti⁴. La 1466, în Ianuar, regele dădu chiar un privilegiu de trecere a Caffesilor prin țerile sale, plătind de fiecare cap de rob un florin la Liov⁵.

Putem bănuși astfel de oaspeți genovesi în Galiția și înainte de jumătatea veacului al XV-lea, cu atât mai vărtos, cu cât, precum s'a mai spus, din Caffa veniseră, de mult, Armenii, Tatarii și „Saracini“ Liovului. La Sniatin aflăm în 1403 pe agentul Genovesului Cristofor Frago (Frango, Phrangos, Frâncul)⁶. Pentru întâia oară se vorbește însă anume de un Genoves în Moldova în 1444, când Angelo Giustiniano se plânge că fratele său Craveotto a fost despoiat „în Moldova, pe pământul lui Ștefan Voevod“, de mărfuri în valoare de 4.500 de galbeni (*ducati*) „cari umblă în acele părți“, deci „zloși moldovenesti“, cari se plăteau în „aspri“ și pe cari până acum i-am găsit în acte po-

¹ *Studii și doc.*, XXIII, p. 293, no. 1.

² *Acte și fragmente*, III, p. 23, nota 1.

³ *Studii și doc.*, XXIII, p. 300, no. XXVII.

⁴ *Ibid.*, pp. 295-9, 301 și urm. Ainulf de Tedaldi, Florentin, avea și vama Liovului la 1466; *ibid.*, p. 298, no. XXI. Cf. și *ibid.*, p. 299, no. XXII.

⁵ *Ibid.*, p. 288, no. XIX; Hurmuzaki, II², p. 171.

⁶ *Akta grodzkie i ziemskie*, XIV, p. 94, no. 745.

lone de la jumătatea veacului al XV-lea înainte. În zădar merse Angelo în mai multe rânduri cu „sclavul“ lui la Suceava, stând acolo optsprezece luni și cheltuind 88 de „galbeni“ ai țerii pentru a cere despăgubiri, precum dovedesc marturii — alți Italieni veniți în Moldova, — Cristofor Guardia di San-Romolo, Francisc de Bergamo și Ioan Rovello, Genoves; el trebui să plece în deșert, pierzând doi cai pe drum. Căpătă deci la Genova dreptul de represalii, putând opri pe orice negustor moldovean spre a-și lua de la dânsul această sumă¹. Peste câțiva ani apare Preotul Dominic de Riva, care, în calea de la Suceava la Liov, e despoiat de un supus al regelui Poloniei, luându-i-se între altele, niște „postavuri de mătăasă“², pe acest timp Genovesii din Cetatea-Albă aveau și o arganisație locală — căci în 1448, pentru meritele câștigate acolo, ale unui Anton „de Francisc Jula“ i se dăruiseră³ 10.000 de aspri de guvernul Caffei, care hotărâște că se vor scoate din lucrurile ce se trimet în cetatea moldovenească ori se aduc de acolo⁴. La 1449 ei erau în măsură să facă pagube Turcilor, cari-și răzburau aiurea prin represalii⁴.

Deci pe calea dintre Liov, Suceava și, de sigur, Cetatea-Albă⁵ treceau înainte de Ștefan-cel-Mare și Genovesii din Caffa, din Pera, din Galiția chiar, unde acești capitaliști luau în arendă importante venituri regale. În schimb, Liovenii nu mergeau numai până la Caffa, de unde, cum am văzut, ajungeau și la Soldaia-Sudac⁶, — aici locuia la 1445 Românul Teodorea „de Thelica“ (Chelica?, Chilia?), care era intitulat la 1471 „cavalerul Teodorcha de Telicha“⁷. Ei treceau la Brusa, pentru cumpărare de piper, luând cu

¹ *Acte și fragmente*, III, p. 16 și urm.

² *Ibid.*, pp. 22-3.

³ *Notes et extraits*, II, pp. 255-6.

⁴ *Ibid.*, p. 240.

⁵ Pentru toate căile, note amănunțite în Nistor, *Handel und Wandel in der Moldau bis zum Ende des 16. Jahrhunderts*, Cernăuți 1912.

⁶ Vigna, *l. c.*, III, p. 472.

⁷ *Ibid.*, I, pp. 371-2; cf. Chilia și Cetatea-Albă, p. 118. Și *ibid.*, p. 137 și nota 2.

dânșii și mărfuri de-ale Romârilor ce se opriau la Cetatea-Albă, cum a fost, în 1449, casul unui Sucevean. În legătură cu un astfel de schimb e procesul din 1452 al lui Petru de Gravaigo, Genoves, contra lui Bogdan-Vodă al Moldovei, pentru represalii : Petru plătise pentru un| conațional, și vedem, din ce i se luă de dregătorii Domnului, care erau mărfurile ce se aduceau la noi de acești Italiani ai Levantului : „bumbac, pălării („capelli pilosi“), taftă („teftica“); între marturi, pe lângă doi concetățeni ai pârâșului, este și un Italian așezat în Cetatea-Albă, Hector Mansano¹. Gravaigo avea de cules aici o datorie de 4.000 de „galbeni de Moncastro“, de „zloți de Cetatea-Albă“².

În acest comerț levantin *negustorii de țară își aveau deci partea*, care nu era mică. Exista și înainte de Ștefan-cel-Mare în această Moldovă a veacului al XV-lea un avânt către luptă și cucerire, prin afaceri și alături cu afacerile. Astfel la 1455, când paisprezece locuitori din Cetatea-Albă, prinși de Tatauri, erau opriți până la prețul de răscumpărare — 3.400 de „zloți de Moncastro“, — ori poate și ca sclavi, în cetatea Lerici (Illex), de la gura Niprului, de către frații Senarega: Ambrosiu și alți patru. „Jupanii“ de acasă, adevărații pârâșii, împreună cu „bătrânii“ ce stăteau în fruntea municipalității, pregătiră, supt masca unei expediții de șaizeci de pescari, un asalt neprevăzut, în tovărășia prinșilor, și izbutiră a se face stăpâni pe Lerici. Faptul că administrația Cetății-Albe primi stăpânirea castelului și luă ca prinși pe doi dintre frați, unul greu rănit, arată, orice ar spune cei păgubiți, că prezența la Lerici a celor paisprezece prinși nu era chiar așa de curată: doar Toma, un al treilea frate, încasase o parte din prețul răscumpărării și se afla chiar în Cetatea-Albă, unde fu pus la prinsoare. Afacerea merse până la Domn, la Petru-Vodă, care dădu drumul celui rănit. De altfel stăpânirea la Lerici era reclamată și de Caffa, ca și de Oficiul colonial genoves al Sfântului Gheorghe. 10.000 de galbeni venețieni ar fi fost prădați cu acest

¹ *Acte și fragmente*, III, pp. 27-30.

² *Ibid.*, p. 31.

prilej, și Petru-Vodă îngădui să se iea și cu sila la „jupani“ suma de 14.000 de „galbeni turcești“ (*ducati turchi*), care fusese reclamată de Grigore Senarega, adus înaintea sa ¹.

Totuși Domnul Moldovei se hotărî să păstreze Lerici, de și se armase la Caffa o galeră pentru a relua cetatea, dacă se poate însă fără o ciocnire cu Moldovenii din Cetatea-Albă. Galera intră în gura Niprului, dar cererile făcute de comandantul ei nu găsiră nicio ascultare. Măsurile de recuperare ce fură luate în Octombre nu folosiră mai mult. Era mare lipsă de grâu în Marea Neagră, și prietenia Moldovenilor ajunsese cu atât mai prețioasă. În Mart 1456, după ce se ceruseră provisiile, care fură acordate, cu prețul de 50—55 de aspri *berbenița*, — era un grâu ca acel din Anhial, dar ținea mai bine la transportul pe Mare ², — se luă hotărârea de a se amâna recăștigarea portului pierdut de la gura Niprului ³. Totuși până la sfârșitul apropiat al stăpânirii lui Petru cetatea nu fu restituită, și Ștefan o ținea încă, împotriva reclamațiilor familiei Senarega, în 1465, anul când o altă lovitură îl puse și în stăpânirea Chilie ⁴. La 1472, călăuzi din Rusia polonă, de la Bracław și din locurile vecine, duceau pe magistrații viitori ai Caffei de la Camenița la „aqua Illicis“, la râul Lerici sau Niprul, de unde apoi se trecea la Caffa ⁵. După ce, poate, în 1475, Turcii luară Lerici, se credea că ei au fost izgoniți de acolo de cruciata polonă din 1496 ⁶.

Situația lui Ștefan, de domn al cetăților de la gurile Dunării până la hotarele Crimeii, de cumnat al fraților Comneni ce stăpâneau la Mangup sau Theodoroi, de-asupra Caffei, de ajutor în vremuri grele al mării cetăți de comerț a Pontului face ca numele lui și al Moldovei să fie foarte dese ori pomenite în actele, păstrate măcar în parte,

¹ *Ibid.*, pp. 32-6.

² Pegolotti, *Practica della mercatura*, p. 25 (întâiu la Nistor, *Handelsbeziehungen*, p. 188, nota 2).

³ *Chilia și Cetatea-Albă*, pp. 116-18.

⁴ *Ibid.*, pp. 129-30.

⁵ *Acte și fragmente*, III, p. 49.

⁶ *Chilia și Cetatea-Albă*, p. 173.

ale guvernului genoves în Marea Neagră. „Soli ai Cetății-Albe“ primiau daruri la Caffa în 1460 încă¹, precum de alminterea veniau aici și trimeși de-ai lui Vlad Țepeș, în clipa ultimei lupte și căderii acestuia, față de Sultanul însuși, care intrase în țara lui, la 1462². Ștefan avea ca reprezentat aici în 1463 pe un Bartolomeiu sau Barcae, — poate Bartolomeiu Dragffy, care joacă apoi un rol în Ungaria — : aducea un cal și primia în dar bucăți de camocat *supai* și *bestabes*, varietăți tătărești; i se dădu și un ospăt solemn³. Astfel de soț românești mergeau și mai departe, până la Sevastopol, până la Symbolon-Cembalo (acum Balclava). Nu lipsiau nici negustorii de frunte din Suceava, pentru cari se găsiu iarăși viguri de prețioase postavuri asiatice⁴, ori Armeni din Cetatea-Albă⁵. Luarea Chilieii fu îndată comunicată la Caffa, unde trimesul se învrednici de o foarte bună primire⁶.

Când apoi, la 1469, o flotă turcească se presintă la Sulina și se zvonia de o surprindere asupra Cetății-Albe, Caffesii, la cari Ștefan trimesese iarăși solii săi, avură aceleași temeri ca și Domnul Moldovei⁷. Se cereau acestuia cărți de trecere, se ajutau legăturile lui cu cumnatul său „Sachi“, Isac de Mangup (1471)⁸. În afacerile tătărești ale Sultanului Eminec, care fu întemnițat un timp la Cetatea-Albă, până izbuti să se strecoare de acolo⁹, în ale lui Uzun-Hasan, puternicul Han al Persiei — soț al unei Comnene din Trapezunt, rudă cu Doamna Maria din Mangup, — care se ridicase asupra Sultanului¹⁰, interesele Caffei și ale Mol-

¹ *Acte și fragmente*, III, pp. 37-8.

² *Ibid.*, pp. 39-40.

³ *Ibid.*, pp. 40-1.

⁴ *Ibid.*, p. 42.

⁵ *Ibid.*, p. 46.

⁶ *Ibid.*, p. 43.

⁷ *Ibid.* Cf. *Chilia și Cetatea-Albă*, pp. 31-2.

⁸ *Acte și fragmente*, III, p. 47.

⁹ *Ibid.*, pp. 50-1.

¹⁰ V. Iorga, *Veneția în Marea Neagră*, III („Analele Academiei Române“ pe 1914).

dovei erau solidare. Magistratii numiți pentru această cetate luau foarte adese ori drumul Moldovei.

Un Dorino Cattaneo, care ocupă în 1465 locul de „cămăraș și vameș al țării Moldovei“¹, un Conrad dal Porto stăteau în Suceava, și „bărbierul“, adevărat medicul Domnului înainte de 1460 era „maestru Zoane“, un Genoves². În 1464-5 se dădu un salvconduct general tuturor oficialilor Caffei³.

Totuși Ștefan nu era un observator riguros al păcii cu negustorii genovesi din Marea Neagră. De multe ori ei auvără a se plânge de dânsul pentru pagubele aduse oamenilor lor. Fiindcă Grigore de Reza, unul din consuli anului 1464, nu putuse furnisa destul de răpede „o sabie după moda românească“ — i se dăduse însă la venire un buzdugan aurit —, acest fu arestat în trecerea prin Moldova, la sfârșitul funcțiunilor sale, în 1467, și adus cu carul cu boi la Voevod, pentru că „nu i se înfățișase“; boierii ce-l păziau îl prădară și-l amenințară cu moartea.

De aici urmă solia lui Guglielmo Centurione din partea Caffei și alta din partea Hanului; solii nu îndrăzniră însă a ieși din Cetatea-Albă: cu aceasta Reza și ai săi își putură scăpa trupurile, dar nu și lucrurile⁴. Urmă solia genovesă a lui Carlo Cicogna (1470), care nu se mulțami cu un nou salv-conduct dat Caffesilor. În 1473 Ștefan opri, în trecerea lui, pe noul consul Antoniotto de Gabella, și salv-conductele Moldovenilor pentru Caffa fură suspendate în schimb, la 1474. În Septembrie încă, de și se lua grâu de la Cetatea-Albă, „unde este destul“, se vorbea numai de negocieri pentru pace, care se urmau la Suceava de un nou trimis, Cavallino Cavallo⁵. Poate că o deplină înțelegere nu fusese încheiată nici în acea grozavă zi din Iunie 1475, când

¹ *Studii și doc.*, XXIII, p. 296, no. xiv.

² *Acte și fragmente*, III, pp. 42-3.

³ *Ibid.*, p. 43.

⁴ *Ibid.*, pp. 4, 5.

⁵ *Ibid.*

⁶ *Chilia și Cetatea-Albă*, pp. 134-6.

puterea Caffei, atacată de flota lui Mohammed al II-lea, se prăbuși. Ștefan trimisese vre-o 300 de ostași din Cetatea-Albă, cu cumnatul Alexandru, împotriva domnului de Mangup, Isac, fratele acestuia, unit cu Turcii¹: o parte din ei luptară la Caffa și periră apărând-o. Între locuitorii prădați, prinși, vânduți ca robi, deportați la Constantinopol erau, pe lângă Caucasieni, Georgieni, Ruși, și de sigur Greci și Armeni, un număr de Români, mai ales Moldoveni. Soldaia, Cembalo, Kopa, Tana venețiană, Mangupul Comenilor ajunseră tot atunci în puterea Sultanului². Numai Chilia și Cetatea-Albă putură scăpa deocamdată³.

În 1476 erau însă la Suceava prinși genovesi, de la cari ni-a rămas o povestire a vicisitudinilor din acest an al înfrângerii lui Ștefan la Valea-Albă. Sclavii se duceau prin Moldova în Apus de către Caffesi, și Angelo Squarzafico, care avea cu el paisprezece roabe, fu omorât de hoți în munții Bistriței⁴. La Cetatea-Albă veniau în 1478 Florentini din Pera cu piper și cumpărau, pentru sume așa de mari ca 2.000 de „galbeni“, piei (3.000 de bucăți)⁵. Iar și după căderea cetăților din Sudul Moldovei câte un Italian din Caffa se afla la Suceava pentru a cumpăra postav apusean de la Armenii din Liov⁶. Când, la 1482, Matrega, în peninsula Taman, fu luată de Turci, seniorul, Zaharia de' Ghizulfi, se plânge că a fost prădat în Moldova, unde fugise, de Ștefan, fiind „lăsat gol“, de și pe urmă el îi oferia un adăpost, un „castel“ în Moldova, lui și alor săi⁷.

Soliile pe care Ștefan le trimise, din 1475 înainte, în

¹ Bogdan, *Doc. lui Ștefan-cel-Mare*, II, p. 334 și urm.

² *Studii și doc.*, XVI, p. 110 și urm.

³ *Chilia și Cetatea-Albă*, pp. 143-5.

⁴ *Acte și fragmente*, III, pp. 52-3.

⁵ *Studii și documente*, XVI, p. 122, no. xvi. Câte un Tedaldi la Liov încă în 1492, 1496, 1506; *ibid.*, XXIII, p. 321, no. c; p. 323, no. cvii; p. 831, n-o CXXV.

⁶ *Ibid.*, pp. 321-2, no. ci.

⁷ *Acte și fragmente*, III, p. 63.

Apus¹, pentru a-și arăta starea nenorocită și primejdia care-l amenință din partea Turcilor, atinseră în rândul în-tăiu Veneția și apoi Curtea romană și Florența². Ele aveau însă numai un scop politic: chiar când păstrau Tana, ale cării vechi legături cu Liovul³ încetaseră de mult, Venețienii nu încercaseră a înoda legături cu Moldova; acum, când punctul de plecare lipsia, cu atât mai puțin. O decădere desăvârșită și iremediabilă atinse și porturile Mării Negre îndată ce Ienicerii intrară în ele. Într'un târziu se mai pomeneste doar de un negoț sărac cu materii prime la Chilia⁴. Prin solia, din 1479, a lui Țamblac, „unchiul“ său, Ștefan asigura guvernul venețian că, atâta timp cât Chilia și Cetatea-Albă-i aparțin încă, el ar avea mijlocul să dea înapoi creștinilor Caffa și toată acea Goție crămlească⁵. Dar steaua lui Uzuan-Hassan apusese, marile speranțe ale Ligei creștine cu greu înjghebate contra Sultanului Mohammed al II-lea se stinseseră cu totul, ceasul păcii cu Turcii se apropia. În loc să redea creștinătății posesiunile pontice pierdute, Ștefan trebui să sufere durerea despoierii sale de portul Dunării-de-jos și de acela al Limanului. Vestea sosi la Veneția într'un moment când legăturile cu Poarta erau excelente, și Signoria, în loc să arăte păreri de rău aliatului de odinioară, se grăbi să felicite pe cuceritorul păgân⁶.

Și mai târziu soli moldoveni cercetară Veneția. Ei căutau un medic pentru vechea rană de la picior al stăpânului lor ori leacuri, și aveau și sarcina de a face unele cumpărături de obiecte de lux, ca brocartul de aur și mătasa, juvaierile, pentru Curte⁷. Dar, precum trimeterea lor — și tot așa! sosirea la Suceava de soli venețieni — nu mai avea

¹ Notițele, privitoare la cele de după 1479, din *Diarii* ale lui Sanudo le-am strâns într'un articol din „Archiva“ de la Iași, IX.

² *Veneția în Marea-Neagră*, III; *Studii și doc.*, XVI, p. 121, n-o xiv.

³ Tafel și Thomas, *Diplomatarium veneto-byzantinum*, I, p. 267. Cf. Nistor, *Handelsbeziehungen*, p. 197.

⁴ *Notes et extraits*, IV, tabla V.

⁵ *Veneția în Marea-Neagră*, III, p. 70.

⁶ *Ibid.*, pp. 75-6. Cf. și Hurmuzaki, VIII, pp. 28-8.

⁷ *Archiva* din Iași, I. c. Cf. și Nistor, *Handelsbeziehungen*, p. 201.

nicio însemnătate politică, ea nu însemna niciun adevărat schimb comercial. Când Matei de Murano, medicul venețian al Voievodului, descrie Moldova, el îi laudă situația și bogăția în tot felul de reade: grâne care se samănă în April și Maiu și se culeg în August și Septembrie, vinuri ca acelea din Friul, „patria“ friulană a Venețienilor, „pășuni desăvârșite“, care ar putea hrăni și peste 100.000 de cai. Dar vre-o amintire a unui comerț venețian serios, vre-un îndemn ca acest comerț să înceapă, vre-o indicație a domeniilor asupra cărora el s'ar putea întinde cu folos, nu întâlnim. Petru Rareș trimetea doar la Veneția ca să-i aducă otravă împotriva dușmanilor săi¹! Iar, pe de altă parte, afară de mențiunea unor negustori uciși la Dunăre în 1481², Turcii ei înșii nu veniau să înlocuiască pe acei Levantini pe cari-i înlăturase întâiu numai groaza, apoi și stăpânirea lor. Singuri Evreii băteau încă înainte de 1480 aceste drumuri, venind de-a dreptul din Constantinopol³.

Matei de Murano a putut vorbi în Suceava cu „negustori de vin din Constantinopol“, cale de cinsprezece—douăzeci de zile, cari, rostindu-se dușmănește despre Turci, erau prin urmare creștini. În mare parte creștini catolici, „Latini“, „Frânci“, dar de sigur și Greci în oarecare număr. Pe departe acești Greci nu erau așa de mulți în Moldova — cei din Cetatea-Albă dispărură iute între negustorii pământeni, cum vom vedea —, ca în principatul vecin al Țării-Românești, la care veniau acuma.

Aici rostul Genovesilor, al Venețienilor e nul. În 1469 doar un Gașpar Italianul pretinde că Ștefan diacul din Brașov a vândut fără drept piperul a patru Greci și provoacă represalii împotriva aceluia: în lipsa lui, procesul se judecă înaintea Vornicului Neagul și a delegaților târ-

¹ Hurmuzaki, XV, p. 414.

² *Ibid.*, p. 116, n-o. CCVII.

³ Un Avram din Constantinopol în Liov la 1477-9; *Studii și doc* XXIII, p. 312, n-o LXVI. Avram și Moise la 1479; *ibid.*, p. 313, n-o LXX. Dar un David fiul lui Moise, *Armean*, la 1484: *ibid.*, p. 316, n-o LXXXIII.

govișteni și brașoveni, în orașul celor dintâiu¹. Ce sărăcie în această privință față de Moldova, în care un Dorino Cataneo e vameș, un „meșter Ioan“ medic, atâția alții, negustori cunoscuți și sprijiniți de Domnie, în care sute de Italiani trăiesc supt oblăduirea pârcașabilor din Cetatea-Albă ori a altor dregători ai țării!

Rolul elementului latin l-ar fi putu juca însă Ragusanii, de foarte mult timp — încă din zilele Țarului bulgăresc Ioan Asan, dela începutul veacului al XII-lea, — amestecați, pe baza unor largi privilegii, în toată viața comercială a Peninsulei Balcanice. Ștefan Dușan îi oprise, în 1349, numai de a exporta arme „în țara lui Basarab“, iar Murad al II-lea li întărise dreptul de a face comerț și aici fără vre-o restricție².

În scrisorile ragusane de la începutul veacului al XV-lea informațiile privitoare la Țara-Românească și chiar la Moldova nu sunt fără motiv așa de nouă și exacte: ele se sprijină pe scrisorile negustorilor așezați la noi. Câteva nume se și întâlnesc în documente: la 1438 se judecă Liubisa Ivanovici cu „Bogdan Vlasievici și Racaț Boghisici și Maroe și Marin, frații Iurcovici, din Târgoviște“, pentru „o neînțelegere de târg privitoare la niște postav roșu („de certis cremesiis“; fr. *cramoisi*). Că e vorba de Târgoviștea munteană, o dovedește un act din Novembre, în care Marinco Iurghievici e arătat ca fiind „din Valachia“ („de Vlachia“). În sfârșit tot pe acest timp întâlnim alți doi Ragusani cari fuseseră păgubiți „în Valabia“ („în Vlachim“) de lucruri în valoare de 50 de perperi, împreună și cu calui care ducea această marfă³. Negustori din acest depărtat Dubrovnic dela Marea Adriatică se află și în Brăila; ni s'a păstrat scrisoarea slavonă a județului și pargarilor de acolo către Brașoveni în afacerea lui Mihociu, căruia i se zice din cauza obârșiei sale ragusane „Latinetul“, „Letinul“: venit din patria sa

¹ Hurmuzaki, XV, p. 73, n-o CXXVII.

² Miklosich, *Monumenta Serbica*, pp. 146, 410. Cf. Nistor, *Handelsbeziehungen*, pp. 204-5.

³ *Studii și doc.*, III, pp. LXXX-I.

de-a dreptul, acesta se făcuse supus muntean, „dându-i-se om domnului nostru Voevodului, și este orășean și plătește bir la un loc cu ceilalți orășeni“; el merge și pe Brașov, unde i se făcuse o năpaste¹. Dincolo de Dunăre, în Vidin, în Silistra, așezările Ragusanilor erau și mai vechi, și ei aveau o colonie, de prin veacul al XIV-lea, credem, în Timișoara. „Latinii“ din actele ungurești ale evului mediu sunt adesea, nu Italieni, ci Ragusani.

În timpuri mai vechi nu întâlnim și relații oficiale, — și de sigur că Ragusanii n'aveau privilegii, ceia ce aducea pe unul ca Mihociu, ba poate și pe tovarășii din Târgoviște, să treacă supt ocrotirea orașului unde se așează și a Domniei, ceia ce în Moldova, unde totul se făcea cu drepturi scrise, nu se întâlnește niciodată. Dar la 1517 se întrebuița calea prin Ragusa pentru a se trimete la Veneția „medicul hirurg“ al lui Neagoe Basarab, care aducea dogelui, ca și solii lui Ștefan-cel-Mare odinioară, blăni scumpe din Răsărit și căuta probabil brocarturi: alegerea căii celei nouă se datorește naționalității trimesului, el însuși un Ragusan, Ieronim Matievici, pe care orașul lui de naștere-l cinste dându-i daruri, la dus și la întors (cești de argint, între altele); pentru calul, „de vre-o 12 galbeni“, pe care-l aduseseră Guvernului micii Republice, se acorda „un tratament prietenos la vamă“ „lucrurilor și mărfurilor“ venețiene ce se îndreptau, în April 1518, spre Dunăre².

Cel d'întâiu Grec făcând din Țara-Românească negoț în Ardeal e Femiano („Themianos“), în serviciul lui Alexandru-Vodă Aldea, care fugea la Brașov, nu numai cu sinete ale unui negustor din Câmpulung, dar și „cu unele lucruri luate din Cămara noastră“, scrie Vodă, „ca un trădător și necredincios al nostru“; Alexandru trimete pe zisul negustor

¹ Bogdan, *Doc. și regeste*, pp. 236-7.

² *Archiva* din Iași, anul IX, articolul mieu, citat, „Două documente din arhivele ragusane relative la un trimes la Veneția de Basarab al III-lea (Neagoe)“. Cf. și Hasdeu, *Arch. istorică*, II, p. 69; Hurmuzaki, VIII, p. 45, no. LV.

după fugar¹. Avem apoi pe „jupan Sarandino“, din epoca lui Vlad Dracul². La 1495 se aresta la Braşov un Grec, pe care Voevodul Ardealului îl închidea în cetatea Branului³. Am văzut pe cei patru Greci judecându-se înaintea Vornicului Neagul la Târgovişte, îndată după aceea. Un Gheorghe Grecul lucra la Sibiiu, în 1500, cu Armeanul Avedic şi cu Români⁴. Întreprinzători şi şireţi, ei supărau pe Ardeleni, cari cereau, după 1500, Domnilor munteni să li se taie calea, dar aceştia răspundeau că n’au nici o putere asupra unor oameni cari sunt şi ei supuşi ai aceluiaşi Împărat din Tari-grad⁵. De sigur! nu un boier din satul Greci, un Grecean, ci un negustor din „Greci“, adică „dintre Greci“, e acel Duca, de care vorbeşte, pe la 1460, Braşovenii, când îi dau în mână lucruri, probabil tot ale lui, oprite cândva în oraşul lor: stofă de atlas, de urşinic, de cambă, de postav roşu, zis aici, româneşte, *ciocârlat* (*scarlatto, écharlate*), pafiale, covoare şi o plapomă, tot de cambă⁶. Printre aceşti Greci cari prin Muntenia făceau un neconţinut comerţ cu Braşovul este şi acel Gheorghe Lascar (Laskaris), care vindea ceară românească pentru aramă, fier, pânză şi postav⁷. Faptul că Vlad Dracul şi-l făcuse agent, nu înseamnă mai mult în ce priveşte obârşia lui decât pentru cutare Genoves din Moldova faptul că ajunsese vameşul lui Ştefan-cel-Mare.

Grecii figurează încă la 1545 în rândul întâiu faţă de Români în negoţul oriental al Sibiiului. Ei sunt datori, ca şi aceştia, să-şi depuie marfa în *Kaufhaus*, în „casa negustorilor“, un fel de *fondaco*, putându-le şi lăsa în sama dregătorilor ce o păzesc şi o supraveghează: *der Hausgraf*, „contele casei“, şi hangiu, *der Wirt*. Nu e voie a se vinde zilnic

¹ Hurmuzaki, XV, p. 15, no. XIX (anul 1431).

² Bogdan, *Relaţiile*, p. 69, no. XLVI.

³ Hurmuzaki, XV, p. 144, no. CCLXII.

⁴ *Ibid.*, pp. 153-4.

⁵ Bogdan, *Documente şi regeste*, p. 281, no. CXXII.

⁶ Bogdan, *Relaţiile*, pp. 297-8, no. CCXLI.

⁷ *Ibid.*, pp. 264-7, n-ie CCXIII-IV. — Zăgoreanu (literal: din „Zăgora“) de la p. 231, no. CXCI, nu e un Bulgar adevărat, ci un Scheiu din Braşov.

În oraș, nici a se desfăce cu mărunțișul prin sate, ci numai la Sibiu, în ziua târgului. La plecarea în Țara-Românească trebuie înștiințat Magistratul. Heringii (scrumbiile), vinul de Malvasia, piatra acră nu se pot vinde cu butea, untdelemnul („Paumoell“) cu funtul. Vânzarea către orașeni supt valoarea de 3 florini nu e îngăduită, precum nici aceia de covoare și plapome („Tekeltucher“) la gospodine. Cumpărarea de fier sau oțel li e îngăduită numai după ce orașul își va fi îndestulat nevoia. Se mai vede că pentru precupeție astfel de negustori se așezaseră prin satele vecine, ca la Avrig : de aceia se înlătură de aici toț aceia cari trec peste numărul de paisprezece¹.

Dintre Orientalii de altă confesiune sau de altă lege, găsim aici, la Munteni, câte un Armean. Astfel — precum îl vădește și numele — acel Hacic de Râmnic, al cărui fiu, un „sărman“ al Domniei, avea gâlcevi cu un Sas din Brașov pe la 1500 : el întreținea legături de afaceri cu un Evreu, ceia ce înseamnă unul venit din Turcia, cu mărfuri răsăritene².

Armeni mai erau : astfel acel Avedic care, la 1500, apare lângă Gheorghe Grecul și Români Mihnea și Chirca, lângă Dragotă din Argeș, într'o afacere de datorie cu un Sibian³. Dar Evreii nu sunt pomeniți în documente.

În schimb, din aceleași părți de peste Dunăre, avem Turci. Astfel „Turcul“ — și nu e vorba numai de un nume ca acesta — care scrie pe la 1480 Brașovenilor cu privire la un om din Făgăraș, a cărui femeie, robită, se îndatorise a o aduce din Nicopol, precum făcuse și cu femeia, copiii și însăși persoana altui Făgărașan, dintr'un cunoscut neam de boieri, Talabă⁴. Era deci unul din răscumpărătorii prinșilor de războiu, cari, pe vremea aceasta de neastâmpăr militar turcesc, făceau bune afaceri în toate țerile Răsări-

¹ Hurmuzaki, XV. p. 439, no. DCCCXXII.

² Begdan, *l. c.* p. 234.

³ Hurmuzaki, XV, pp. 152-4.

⁴ Bogdan, *Relațiile*, p. 285. no. CCXXX.

tului. În Moldova, un Evreu aducea la 1467 o doamnă polonă de la Tatarsi și fixă prețul de răscumpărare¹. Vitele pe care în vremea lui Neagoe Basarab le vindeau/la noi Turcii², erau de sigur tot din prada năvălirilor anuale. În legătură și cu Domnia pe acest timp, ei apar ca „prieteni“ ai lui Vodă, căruia-i aduceau banii trebuitori pentru tribut și cumpărători: nu treceau în Ardeal, ceia ce putea să fie uneori primejdios pentru dânsii, ci se opriau cu marfa la București, unde Vodă chema pe ceilalți „prieteni“, sași, să vie cu bani de cumpărătoare³. Un Turc, Mehmed, făcea afaceri la 1509 cu ginerele lui „Petre doftorul“, pe care Mihnea-cel-Rău, Domnul muntean, îl privia ca pe un boier al său: „doftorul“ dăduse garanție pentru ginere și era urmărit pentru datorie cu ajutorul pârçălabului ungar din cetatea Poienarilor. „Și ce“, striga Vodă, la amenințările de zăbierire ale acestuia, „putem noi să dăm legați în mâinile Turcilor pentru datoriile ginerelei lui pe acest om drept, cu copiii și soția sa“⁴?

Marfa turcească era mai cunoscută decât negustorii turci. Basarab-cel-Bătrân o definește odată: „piper, mătasă“ ș. a.⁵. Să adăugim, și după o însemnare de vamă brașoveană din 1507: bogasiile, camelotul, olofirul (purpura)⁶, camha, hazdeele⁷, covoarele (pe lângă „cocârlatul“ roșu)⁸. O altă socoteală de vamă, slavonă, din 1508-9, adăugia: astariul de bumbac, atlasul, *ceatma* de matasă brodată, *ceftul* tot de mătasă, sandalul, *cofteriile* de satin, găitanul, caftanele, mahramele, meșii și papucii, mutcalul (cit), tafte, sârme.

¹ Iorga, *Istoria Evreilor în țările noastre*, din „Analele Academiei Române“ pe 1913, pp. 4-5.

² Bogdan, *Doc. și regeste*, p. 150.

³ *Ibid.*, pp. 153-4, no. CLV; *Relațiile*, pp. 123-4, no. XCVIII: în locul d'întăiu e fixată scrisoarea în vremea lui Neagoe, în cealaltă, în a lui Basarab-cel-Mare.

⁴ Hurmuzaki, XV, pp. 190-1, no. CCCXLVII.

⁵ Bogdan, *Relațiile*, p. 128, no. CII.

⁶ Pentru acesta v. *Ibid.*, p. 152.

⁷ *Ibid.*, p. 167.

⁸ Hurmuzaki, XV, p. 176, no. CCCXXVI.

stofe de fir, beteală, blăni de singeap, testemele, mese (fețe de masă), teci, *paivane* (funii), năstrape și ibrice, tămâie, nestimate¹; în aceeași categorie intrau scrumbiile, vinul de Malvasia, piatra acră, plăpomele², untdelemnul.

Dar, cum e în cazul a doi negustori din Câmpulung, pe vremea lui Neagoe, cari luaseră marfă de la un „celebi“³, negustori pământeni, dacă nu negustorii greci, se îngrijiau de purtarea prin țară și trecerea peste graniță a mărfurilor levantine.

În Moldova, Grecii „nenaturalizați“, aceia cari sunt numai în trecere, cari nu-și au așezarea într'un anume oraș bucurându-se de toate drepturile pământenilor, sunt foarte puțini; i-au înlăturat de la început Italienii levantini. Niciodată o asociare a lor cu Moldovenii nu se face, așa cum am văzut că până la 1550 se făcea între Munteni și Greci. Doar la 1562 un „Giani (Dzany) Grecul, negustor în Moldova“, aduce șofran la Sniatin⁴, și îndată după aceasta apare ca negustor al Sultanului în Moscovia — pentru blăni și dinți de pește — Andrei Chalkondylas din Constantinopol, care făcea însă și pe ascuns afacerile lui Petru Rareș, dușman al Poloniei, până ce măsuri de oprire fură luate⁵.

În schimb, sunt foarte mulți Armeni, dar, iarăși, nici orientali, ca dincolo, nici străini de țară⁶, ci deveniți, de mult, indigeni în orașele de sus ale Moldovei, precum Grecii erau în cele de jos. Sunt Galițieni, de origine caffesă, așezați în Siretiu și în Suceava, în Roman deocamdată, — de unde vor trece cu vremea în Botoșani și Iași, în Galați, în Bacău, în Tirgu-Ocnei și în Focșani, îndată ce aceste orașe vor dobândi o însemnătate comercială sau, în general, economică. Astfel Cocșea Armeanul din Suceava, care făcea, se pare, și

¹ Bogdan, *Doc. și regeste*, p. 319 și urm.

² Hurmuzaki, XV, pp. 117-8, no. CXXI.

³ Bogdan, *Doc. și regeste*, p. 266, no. LXXVIII.

⁴ *Studii și doc.*, XXIII, d. 334, no. CXXXVII.

⁵ *Ibid.*, pp. 355-6, no. CXLII; Hurmuzaki, *Supl.* II¹, p. 47.

⁶ La 1475, un Armean din Tocat e în trecere la Liov (*Studii și doc.*, XXIII, p. 309, no. LVI).

el în 1462 negoț de răscumpărare a prinșilor de războiu din Polonia¹: el era în legături cu Dorino Cattaneo, cunoscutul vameș al lui Ștefan-cel-Mare² și îngrijia de negoțul cu pește, cu morun (chiar și prăjit), în cară, pe care-l făcea la Liov Ștefan-Vodă însuși³. Armenii Sahac și Agopșa, din Suceava, amândoi, — care oraș avea însă negustori germani, supt un șoltuz zis „grov“ (*Graf*) și pargari și purta corespondență cu Ardealul în limba acestora până târziu în veacul al XV-lea, ca și Baia singură⁴, — cumpără la Liov piei de iepure de casă; cel d'întăiu avea și locuință acolo⁵. Armenii din Suceava, unii cu nume tătărești, Tolac, Ulubeiu, Șabdbeiu, primesc la 1476 dreptul de cetățeni armeni ai Liovului, unde se strămută împreună cu câte un meșter rus din același târg⁶. Mai de mult era așezat acolo Armeanul Fârtat, pe care numele-l arată a fi de la noi⁷. La Siretiu erau negustorii Șimco și Hreor (Grigore), fiul lui Ohenco, Armeni rusificați, cari erau bine prețuiți pe piața Liovului⁸. Un Asvadur de acolo, socotit ca „Moldovean“, făcea la 1593 negoț de ceară în Galiția⁹. Când căzura cetățile de Miazăzi ale Moldovei, acel care merse în cercetare

¹ *Ibid.*, p. 295, no. IX.

² *Ibid.*, p. 296, n-o. XIV.

³ *Ibid.*, p. 306, no. XLVI. Pești de aceștia sumpără acolo Armeanul Calinic (*ibid.* și p. 306, no. XLVII: vânzare către negustorul de pește Liovean Matvei). Apoi p. 307, n-le XLVIII-LI; pp. 308-9, n-le LI-II.

⁴ Hurmuzaki, XV, *passim*. Ioan Kelcz din Baia („de Moldavia, civitate Valachie“), în legătură cu Liovul la 1508; *Studii și doc.* XXIII, pp. 331-2, n-o CXXVIII. Meșteri germani din „Moldova“ și Cotnari, *ibid.*, p. 332, n-le CXXX-I. Cf. „Ioan Moldoveanul de Bielce“, 1527; *ibid.*, p. 335, n-o CXXXIX. Ivan din Roman, *ibid.*, n-o CXLI (a. 1533).

⁵ *Ibid.*, p. 297, n-o XV; p. 311, n-o LXII.

⁶ *Ibid.*, p. 310, n-o LVII. Unul din Armeni era blănar (*ibid.*). La Liov, un Armean poartă numele de Timirbașa (*ibid.*, n-o LVIII). Mamă-sa se chema Mugal-catun (cadână).

⁷ *Ibid.*, p. 310, n-o LIX; p. 320, n-o XCVI. Un Dimitraș, poate tot Armean, acolo, la 1476 (*ibid.*, p. 311, no. LX). Tot așa un Mihne (*ibid.*, p. 315, n-o LXXVI).

⁸ *Ibid.*, p. 300, no. XXVI.

⁹ *Ibid.*, p. 322, no. CIV.

pentru Lioveni, în 1484, fu Armeanul Zaharca¹. Poate e același care funcționează mai târziu ca garant pentru Armeanul din Suceava „Derwal“². „Nicolae din Moldova“, negustor prin Liov în apropierea anului 1490, e același cu „Nigolos din Suceava“, Armean ca și cei de mai sus : gine-rele lui se chema Ivașco. Nicolae aducea cu dânsul și aur, argint, mărgăritare³. Un „Armean din Moldova“ era la 1500 rudă, „consanguineus“ cu „Iurgi Grecul“ tot de acolo⁴. Ceva mai târziu „Stepan Armeanul din Suceava“ ducea mărfuri moldovenești în Turcia ca și la Muscali⁵, în același timp când lucrau la Liov concetățenii săi Manea și Bogdan, în legătură cu Nigolos, pomenit mai sus⁶. Către 1550 apare, cumpărând acolo, cu cai moldovenești, „căldări cu două torți“, un Armean din Botoșani, orașul Doamnei Elena Rareș, Ivașco, ginerele lui Bogdan Sahac⁷.

Am întâlnit câteva nume de Evrei constantinopolitani la Liov, unde erau și destui Evrei din Germania. În Moldova acest element comercial lipsește cu totul. Iar, cât despre Turci, aflăm doar la Liov în 1547 pe „Șeremet și Fait, Turci, factori și plenipotenți ai lui Hogeia-Isaac-Emin, vameș în Adrianopol“⁸, cari de sigur treceau adesea și prin Moldova.

¹ *Ibid.*, p. 317, no. LXXXV.

² *Ibid.*, p. 319, no. XC.

³ *Ibid.*, pp. 319-31, n-le XCH-III, XCV, XCVIII.

⁴ *Ibid.*, p. 327, no. CXVI.

⁵ *Ibid.*, p. 329, n-o CXXII.

⁶ *Ibid.*, p. 332, no. CXXIX. Cf. negoț cu malvaste și morun la 1516, *ibid.*, p. 333, no. CXXXIX.

⁷ *Ibid.*, pp. 338-9, no. CCXLI.

⁸ *Ibid.*, p. 339, no. CXLIX.

CAPITOLUL IV.

Negustori și orașe până la 1550.

Stăpâni direcți pe o mare parte din pământul țerii, păstrându-și drepturi asupra unora dintre produse, Domnii amânduror Principatelor erau printre cei d'întăiu negustori. Ștefan-cel-Mare vindea, cum am văzut, morun la Liov. Pentru aceasta se întrebuițau în Moldova ca agenți străinii veniți în țară cu afaceri și cărora li se vânduseră vămile, așa încât erau mai mult în atingere cu negustorii din alte părți, cari și aveau mai mare nevoie de dânsii. Așa se întâmplă, pe vremea lui Ștefan, cu Genovesul Dorino Cattaneo, cu Simca Armeanul, care-i luă locul¹, cu Grecul Chiracol, Vistier și Vameș pe la 1480². De la un timp vameșul mare era (Chiracol, Trotușan) și Vistierul-cel-Mare³. De la vecini se căpătase scutirea totală de vamă a mărfurilor Domniei; avem dovezi pentru Moldova. „Să nu-i luați vamă de loc, căci e cumpărătura Domniei Mele“, scrie odată și Radu-cel-Frumos Brașovenilor, la cari trimete pe Frâncul, un „Frânc“, latîn sau ragusan, pentru „lucruri ce-i trebuie Domniei Mele“⁴. Tot așa, ceva mai târziu, Ștefan-cel-Mare arată acelorași Brașoveni că Trotușan Spătarul, omul său, aduce „marfă de-a noastră“ ca s'o schimbe acolo cu lucruri de nevoie: scări de șea, arme și funii: „vă mai rugăm pe dumneavoastră să nu ni luați vamă, căci eu al vostru sunt în toată viața mea și bucuros voi face voia voastră, oricare

¹ *Studii și doc.*, XXIII, pp. 321-2, no. CI.

² Bogdan, *Doc. moldovenești*, pp. 58-9, no. XXVII.

³ *Ibid.*, p. 59.

⁴ Bogdan, *Relațiile*, p. 109, no. LXXXIV.

v'ar fi voia"¹. Se vede mai târziu că și Domnii Moldovei iertau de vamă cumpărăturile din țara lor (boi și altele) ale birăului brașovean². Dar era vorba totdeauna numai de cumpărături, și anume pentru hrană, pentru casă ori pentru Stat, pentru războiu, pentru daruri la Poartă. Când găsim pe vameși, ca pe Chiracola și Bucium, plângându-se că li s'a luat de vecini vamă de la „marfa lor“, înțelegem că această marfă era de fapt a unuia mai mare și mai tare decât dânsii³.

Tot ca mari proprietari de moșii, ca oameni cu trecere politică, boierii trebuiau să facă negoț. Îi găsim în această calitate de negustori în amândouă țerile, mai ales de pe la 1450 înainte. Cel mai însemnat „om de afaceri“ din Moldova fiilor lui Alexandru-cel-Bun e Mihul Logofătul, fiul bogatului popa Iuga, „rugătorul“ și favoritul lui Alexandru, care Mihul începuse ca grămatic sau pisar prin 1453⁴. Credincios epitrop al lui Vodă-Alexandru, el avea legături cu nobilii mărginași din Polonia, ca Ioan de Buczacz, cari-i rămăneau datori și se porniau la dușmănie cu dânsul, încheind apoi acte formale de pace prin care se obligau a plăti în bani, supt pedeapsă de gloabă în boi pe moșiile lor⁵. Mușile de Buczacz, starostele pocuțian de Colomeia și Sniatin, și starostele oștilor podolene, Bartoș de Buczacz, îl priviau ca pe un „frate și prieten“ și-i făgăduiau adăpost la Sniatin ori Colomeia, cu dreptul de a se ținea din jumătatea vămii și din venitul morii orașului; putea să se așeze, de altfel, și la Carapciu, unde ar fi avut toată vama, ca și satul vecin, Stâncea, și alte posesiuni vecine ale familiei⁶. În sfârșit regele

¹ Bogdan, *Doc. Moldovenești*, pp. 47-8 și de aici în *Doc. lui Ștefan-Cel-Mare*, II, pp. 467-8, no. CLXXXVIII.

² Bogdan, *Doc. Moldovenești*, pp. 55-6.

³ *Ibid.*, pp. 58-9. Pentru scutirea de vamă a lui Rareș, Hurmuzaki, XV, p. 360, no. DCLXXII.

⁴ Hurmuzaki, I², p. 868. Cf. *ibid.*, pp. 876, 880-1, 882-6, 884-5.

⁵ *Ibid.*, II², pp. 660-1, no. DX.

⁶ *Ibid.*, I², p. 888, no. DCXCI.

însuși îi acordă, la 1453, prin trimeșii săi în Moldova, cari dau actul lor din Siretiu, o pensie de 100 de mărci pe an de la ocele Cracoviei și ale Rusiei întregi¹. Peste trei ani, în 1456, el și frații căpătau voie de a sta în Galiția, la Colomeia, la Drohobycz și în Camenița, pentru afaceri². Mihul merse la Turci ca să facă, supt Petru Aron, care-i întărise multele moșii³, supunerea țerii ca Logofăt, „cancelariu“, cum îi ziceau Polonii, dar, de sigur, și ca un bun cunoscător al țărilor răsăritene. Ștefan-cel-Mare îl chiamă înapoi, cu un act dat din Bacău la 1484 și întărit cu iscăliturile boierilor, restituindu-i și „moșiile părintești“⁴. Iertându-l pentru trecut în Iunie 1460, Domnul pomeneste „lucrurile nevrednice de amintire ce s'au întâmplat cândva, la Basarabeni sau a-inrea“⁵.

Întors în țară, Mihul reluă negoțul care-l îmbogățise. În 1460, cu câteva luni înainte de actul iertării, regele Poloniei îi cruța toate vămile, lui și agentului, Rusul Hrinieț. Se arată că acesta mergea la Liiov, la Cracovia și chiar în Lituania, și se înșiră mărfurile ce era obișnuit să aducă : oi (*pecora*) ; ori, mai curând : vite albe, vite cornute, piei, mătăsuri de Levant⁶. În 1461, Muzilo de Buczacz, vechiul „frate“, fiind însărcinat cu o misiune la Vlad Tepeș, Domnul muntean, Mihul, ca „om bun“, îi imprumută o sumă însemnată în „bani mărunți“, ughi și bani, ducați turcești (*floreni turczenses*), ca aceia cari sunt pomeniti și în privilegiul lui Ștefan pentru Lioveni⁷. Ba-i mai vându și un „cort turcesc“, zis polonește „namyoth“, pe

¹ *Ibid.*, II², p. 48, no. xxxiii ; *Inventariun cracoviense*, ed. Rykaczewki la această dată.

² Hurmuzaki, II², pp. 67-8, no. LIII. Cf. V. Pârvan, *Alexandrel-Vodă și Bogdan-Vodă*, București 1904, p. 104 și urm.

³ *Uricariul*, XI, pp. 9-11, 79-81 (după Ulianițchi).

⁴ Hurmuzaki, II², pp. 683-4, no. dxviii. V. și *ibid.*, p. 685. Ori în *Bogdan, Doc. lui Ștefan-cel-Mare*, II, p. 257 și urm.

⁵ Hurmuzaki, I. c.

⁶ Hurmuzaki, II², p. 132.

⁷ *Ibid.*, pp. 135-5, no. cxv. Actul trebuie să fie scris în Moldova. Martur e și un „Dominus Czyran“ (Civrano?).

care-l trimese regelui său¹. La întoarcerea sa din Tara-Românească, unde se pusese la cale o intrigă păgubitoare lui Ștefan, Mihul, care avuse înțelegere în această privință, căpăta, încă din Ianuar 1462, voia de a se adăposti în Polonia, cu frații Duma și Teodor și cu toată casa lui². Îndată după aceea începea războiul pentru Chilia al lui Ștefan împotriva lui Vlad, și Mihul părăsia Moldova.

Trebui ca, în 1468, să intervie regele Poloniei pe lângă soții lui Ștefan, Stanciul, pârcălabul de Cetatea-Albă, și pisarul Toader Prodănescul, trebui o misiune polonă anume și stăruința clerului și a boierilor Moldovei, pentru ca Ștefan să primească înapoi pe acela ce nu fusese niciodată amestecat între boierii săi activi: i se restituie numai curtea de pe Siretiu și două sate, rămânând ca purtarea lui să hotărască de i se vor lăsa și celelalte³. Mihul se temu însă a se întoarce, și în August 1470 el era îngăduit din nou a veni în țară, lăsându-i-se pe samă patru din satele confiscate⁴.

Și mai departe el fu cunoscut în Polonia ca „Mihul cancelariul țării Moldovei“. La 1479 îl vedem făcând afaceri în Liov, cu Armeanul Calinic, în calitate de reprezentant al lui Hărman sau Hrăman, pârcălabul de Cetatea-Albă⁵. Însemnătatea lui de odinioară scăzuse deci. Iar după aceea nici nu i se mai aude de nume: Duma se îndeletnicește însă cu negoțul în aceste părți și la 1477⁶. În legătură cu el făcea negoț și pârcălabul Hrăman, al Cetății-Albe.

Tomșa Vistiernicul trimetea la 1529 pe omul său, Cârstea, ca să ducă la „Bistrița pește și „ceva postav și unele blăni“⁷.

¹ *Ibid.*, p. 136, no. CXVI.

² *Ibid.*, p. 143, no. XXI.

³ Hurmuzaki, II⁵, pp. 705-7; Bogdan, *Doc. lui Ștefan-cel-Mare*, II, pp. 305-6.

⁴ Hurmuzaki, II⁵, pp. 707-8; Bogdan, *l. c.*, pp. 309-10.

⁵ *Studii și doc.*, XXIII, p. 313, no. LXIX.

⁶ *Ibid.*, pp. 311-2, no 65; p. 313, no. 71. Pentru moșiile lui v. și Bogdan, *Doc. lui Ștefan-Cel-Mare*, I, p. 177, nota la no. c. El lăasă o fată, Marușca. În 1490 Mihul nu mai trăia (*ibid.*, p. 490).

⁷ Hurmuzaki, XV, pp. 332-3, no. DCXVII.

Firește că un negoț mai însemnat îl făceau pentru Domnie Marele-Vameș Ieremia și Toader Vameșul de Suceava, cari, în 1527, poftiau pe Bistrițeni să vie în țară, cu toate greutatețile politice¹. Ștefan-cel-Tânăr, care înoie voia de negoț, plângându-se că i se opresc oamenii de la Bistrița, își aducea de acolo fierul². Alți boieri moldoveni făcând negoț în Polonia, pe sama lor, nu-i întâlnim apoi, afară de Grigore Rosenberger, ca agent la Liov și Cracovia, după întoarcerea lui Petru-Vodă, pe care-l servise cu credință, în 1541, pe negustorul sucevean Teodor³.

În Țara-Românească e altfel. În negoțul mai mărunț, fără nevoie de capitaluri mari, de întinse legături, de îndrăzneală și pricepere, de „factori“ influenți sau credincioși, se poate amesteca mai fiecare boier. Și-i aflăm în adevăr, prin scrisori păstrate, pe foarte mulți, de toate treptele. Pe când Mihul umplea Polonia de numele său, Stoica, armașul lui Tepeș, se judeca la Brașov pentru marfă cu un jurat al cetății⁴. Un Barbu Craiovescu, în Oltenia, un Gherghină, unchiul lui Radu-cel-Mare și părcălab de Poienari, în munții Apusului, aveau legături cu Sașii de peste munți⁵. Un „Koryz“, „boier și negustor“, precum îi spune și Domnul său, făcea la 1487 negoț cu Brașovul⁶. Și vestitul Dragomir al lui Manea trimetea Sașilor oamenii lui cu piper⁷. Piper și bogasii vindea tot atunci Dragomir Udriște⁸. Vornicul-cel-Mare Drăghici expedia la Brașov, pe la 1530, prin oamenii săi, Tudor, Dralea, Gonțea, ceară și 63 de boi⁹, și se pare că și colegul său Vornicul Vintilă

¹ *Ibid.*, p. 297, no. DXLII p. 298, no. DXLIV.

² *Ibid.*, pp. 274-5, no. CCCXCIX.— Trotușan, ca Logofăt, era învinuit că stricase pacea (*ibid.*).

³ *Studii și doc.*, XXIII, p. 336, no. CXLIV.

⁴ Bogdan, *Relațiile*, p. 92, no. LXIX.

⁵ *Ibid.*, pp. 232-3, no. CXCIV; Hurmuzaki, XV, pp. 150-1.

⁶ *Ibid.*, p. 126, no. CCXXX.

⁷ Bogdan, *Doc. și regeste*, p. 21, no. CXLVIII.

⁸ Bogdan, *Relațiile*, pp. 2'4-5, no. CCXXXIX.

⁹ Bogdan, *Doc. și regeste*, p. 300, n-le CLVII, CLXIX.

făcea negoț cu Brașovenii¹. Câte un boier ca Drăghici Tatarul, de pe la 1550, n'avea nevoie să fie negustor pentru a oferi județului brașovean Benckner să cumpere de la el un „cal bun turcesc, cu care ar putea să steie și înaintea Craiului“².

Aici însă, la Munteni, găsim și un mare număr de târgoveți *români*, cari fac negoț cu produsele țerii : peștele în rândul întâiu, dar, neapărat, și mierea, ceara, poate și lâna. E cunoscut acel Neacșu Lupa din Câmpulung, de la care avem cea d'întâiu scrisoare românească, aceia prin care, la 1521, arată Brașovenilor, într'o limbă curată, mișcărilor Turcilor dunăreni : el avea știrile sale și direct, prin oameni dela Nicopol, „Nicopoaia“ lui, — nu Turci, ci probabil agenți proprii, cari mergeau la schela de pe malul drept pentru negoț ; el însuși știa desăvârșit părțile turcești până la Porțile de Fier, „locul cela strămtul ce știi și dumneata“, spune el corespondentului brașovean, arătând că „nește meșteri den Tarigrad“ s'au prins a trece corăbiile de războiu, ce se gătesc, pe acolo. Era în legături cu boierii de spre Dunăre ; și ginerele bătrânului negustor, Negre, poate tot negustor și el, umbla prin aceleași părți, adunând știri³. Neacșul (sau și Neagul) făcea negoț de peste : crapă, știuci, covoare, taftă, astare, purpură, camhă, piper, fămie (în tovarășie și cu alții), *ceti*⁴, dar și de chepenege, de mătăsurii, brâie, damascuri, bogasii, struguri, orez⁵. El își urmă afarile și prin 1530, când Vlad-Vodă intervine pentru o sumă ce se datoriază „acestui om al nostru, Neacșul din Câmpulung“⁶. La 1527 el avea un proces cu Sasul Valentin Gerell

¹ *Ibid.*, p. 302, no. CLXXXI.

² *Ibid.*, 304, no. CLXXV.

³ Între alte ediții (Hurmuzaki, XI, Stoica Nicolaescu, *l. c.*), aceia din Iorga, *Brașovul și Români*, pp. 283-4.

⁴ *Quellen der Stadt Kronstadt*, I, pp. 7, 9, 15, 21, 24, 58-9.

⁵ *Ibid.*, pp. 58-9.

⁶ Bogdan, *Documente și regeste*, pp. 182-3, no. CLXXVIII.

din Braşov¹. Pentru o datorie a lui i se judecă fii cu Aldea din Râşnov : afacerea privia o vânzare de peşte².

Prin aceşti negustori ajung a fi pomenite şi oraşele din Ţara-Românească, de la care în tot timpul până pe la 1600 abia dacă găsim un act municipal.

Luându-le după ordinea în care apar în documente, *Argeşul*, care păstră până târziu pecetea vulturului din vechea stemă a Domniei³, primia doar din când în când, ca pe la 1430, 1481, 1508, 1512, 1517, visita Domnului⁴. Doar Neagoie, care se întâlneşte dese ori aici, stând în casele domneşti, răscumpărase prin frumoasa-i mănăstire trecerea Mitropoliei la Târgovişte ! Trecătoarea în Ardeal se făcea şi prin acest loc în secolul al XV-lea, căci la Argeş fură opriţi de un boier creditor la 1487 lucrurile, aduse din „Ţara Turcească“ (*regnum Turcie*), ale Braşoveanului Gheorghe Csukas⁵. Dar numele lui Dragotă din Argeş era cunoscut în Ardeal pe la 1500, când era însărcinat şi cu misiuni din partea Domnului⁶, şi tot aşa se purta prin părţile ardelen, şi în calitate de om de casă al Domnului, pe la 1510, un Bratul⁷. Nichifor din Argeş primia pe la 1500 sarcina de a ridica la Câmpulung marfa unui Braşovean⁸. Un Tatul (Tachol=Tatthol) de Argeş, un Petru, un Văleu aduceau exclusiv ceară⁹.

¹ Hurmuzaki, XV, pp. 299-300, no. DXLVIII.

² Bogdan, *Doc. şi regeste*, pp. 309-10, no. CLXXXVI.

³ Academia Română a cumpărat în 1914 un act din veacul al XVII-lea cu această pecete, foarte bine păstrată, de la d. Timuş din Ploieşti, fratele răposatului episcop Gherasim.

⁴ Bogdan, *Relaţiile*, p. 31, no. XVI; Hurmuzaki, XV, p. 108, no. CXCIV; pp. 183-4, no. CCCXXXIV; p. 221, no. CCCC. Cf. *ibid.*, p. 113, nota 1.

⁵ *Ibid.*, p. 126, no. CCXXX; v. p. 235, no. CCCXXXIX; p. 236, no. CCCCXXI.

⁶ *Ibid.*, p. 153, no. CCLXXX; Bogdan, *Doc. şi regeste*, p. 311; *Quellen*, III, p. 301.

⁷ Hurmuzaki, XV, p. 207, no. CCCLXXIV.

⁸ Bogdan, *Relaţiile*, p. 238, no. CXCIX.

⁹ *Quellen*, I, p. 31, etc.

În *Câmpulung* fusese la începutul veacului al XV-lea, când era aici și o cetate domnească ¹, — Mircea-Vodă dă de acolo privilegiul din 1413 ² — un mare negustor de lege catolică. E un „Letin“, Gașpar din *Câmpulung*, — om atât de însemnat, încât, atunci când Împăratul-rege Sigismund trecu la noi în cunoscuta expediție pentru cauza lui Dan Voevod, la 1427, el interveni pentru o dispensă în folosul „credinciosului nostru iubit, Gașpar din *Câmpulung*, locuitor în Sibiiu“ (*in Cibinio residens*), care luase din greșală, în persoana catoliceii Margareta, o rudă duhovnicească ³. Mai întâlnim acolo pe Ioan, fiul lui Gașpar, care era în serviciul Domniei muntene la 1431, și Alexandru-Vodă Aldea îl numia „slugă statornică a noastră și a domnului nostru“ (Sigismund) ⁴. Ioan Hunyadi însuși se amesteca la 1453 într'o afacere, pendinte la Brașov, a acestui Ioan „de Hozywmeze“ (Hoszumezö, numele unguresc al *Câmpulungului*; cel german l-am văzut că era : Langenau) ⁵. La începutul veacului al XVI-lea erau însă numai Români ca negustori în *Câmpulung* : Radea (*Ragya*) ⁶, Stoica Gonțea (*Goltha, Gotthe*) ⁷, Dumitru Florea, Stoica Plăcintă, Stan Cozma, Neacșul, Stan, Stoica Turcoane („Turcoala“) ⁸, Șerb, Buda, Cucurig, David, Boncilă, Neacșul, Rașea ⁹, sau, cam la aceiași dată, un Sava, un Chircoman, un Pera, un Ioan Frunică ¹⁰. „Ceară este destulă gata la *Câmpulung*“, scrie odată Mihnea-Vodă cel Rău ¹¹, ceia ce arată că negoful argeșean și cel câmpulungean erau de o potrivă. Sunt însă în socotelile Brașovului și destui negustori de pește.

¹ Bogdan, *Relațiile*, p. 38, no. XVIII.

² Hurmuzaki, XV, pp. 9-10, no. X.

³ *Acte și fragmente*, III, p. 82, no. 2.

⁴ Hurmuzaki, XV, p. 15, no. XIX.

⁵ *Ibid.*, p. 39, no. LXVII. Pe dosul scrisorii i se zice însă: „de Longocampo“.

⁶ *Ibid.*, p. 196, no. CCCLVIII.

⁷ *Ibid.*, p. 287, no. DXXXIII; *Quellen*, I, p. 7.

⁸ Hurmuzaki, XV, p. 277, no. DIII.

⁹ *Quellen*, I, pp. 10, 16, 18, 27, 47, 55-7, 61-2, 65-6, 74.

¹⁰ Bogdan, *Doc. și regeste*, p. 310, no. CLXXXVII.

¹¹ *Ibid.*, p. 140, no. CXLII.

ba câte unul, ca Iacob „Langfeltes“ (Langfeld, Câmpulung), și de piei¹. Ei aduceau și marfă turcească (și mătă-să), precum o aceia pe care Stoica și Stanciul, pentru cari intervine Neagoe Basarab, o luaseră de la un Celebi pentru a o da Brașovenilor². În schimb cumpărau de la Brașoveni, ca și alți negustori de sama lor, chepeneg, brăie, frăie, hamuri, etc.³.

De la acest oraș s'au păstrat însă și acte municipale, pe-
cetuite cu stema ce se întâlnește și în veacul al XVIII-lea. Aveau în frunte un județ, căruia Sașii îi ziceau „maior“ (ca în franc. : *maire*) : astfel Stoica Hurduzău („hurduzău“ înseamnă pod cu lanțuri), de pe la 1540, care pecetluiește cu o albină (amintim negoțul cu ceară)⁴. Avea pe lângă el doisprezece pârgari. Acest Sfat are dreptul de a hotări și împlini represalii ; după acordarea satisfacției, Vodă li cere să dea înapoi cele oprite⁵. Ei ascultă marturi și jurători și dau acte doveditoare, încredințări⁶. „Judele și cei doisprezece pârgari din Câmpulung“ („ausz der Langer Aw“), prielnicii megieși ai dumneavoastră“, corespund la 1524 în limba germană cu prietenii de la Brașov⁷. Sătenii din Rucăr⁸ făceau negoț deosebit, de-a dreptul cu Brașovul. Și *schilerii*, vameși de aice, iarăși pe sama lor⁹.

În sfârșit *Piteștii* vecini, poate numai un târg fără magistrat, trimetea și el negustori la Brașov : un Oprea, un Dragomir, un Ioan, un Moș, un Tăbuș, un Mircea și Căndea¹⁰. Neagoe-Vodă residă și aici¹¹.

¹ *Quellen*, I, pp. 2. 3.

² Bogdan, *Doc. și regeste*, p. 266, no. LXXVIII.

³ *Quellen*, I, p. 7.

⁴ Bogdan, *Doc. și regeste*, pp. 309-10, no. CLXXXVI.

⁵ *Ibid.*, p. 285, no. CXXXIV.

⁶ *Ibid.*, p. 238, no. CCXXVII

⁷ Hurmuzaki, XV, pp. 277-8, no. DIII.

⁸ *Quellen*, I, pp. 8, 22 Tot așa aceia din Voinești, Suslănești, Ionești, Purcăreni, Mircești, Bunești (*ibid.*, pp. 8, 16, 19, 25), din Breaza, (*ibid.*, p. 7).

⁹ *Ibid.*, p. 55.

¹⁰ *Quellen*, I, pp. 2, 10, 11-2, 14, 18-20. Cf. și Bogdan, *Doc. și regeste*, p. 226.

¹¹ Hurmuzaki, XV, pp. 237-8. Cf. *ibid.*, p. 420, no. DCCLXXIX.

În 1503, pleacă din Braşov, aducând cu el postav de Malines, postav *trichtisch* şi postav de Görnitz¹, pe lângă alte lucruri, în sumă totală de 167 de florini şi jumătate, un negustor târgoviştean, un „angrosist“, anume Rădilă²; fiul lui, Stoica, lucra alături cu dânsul³.

El e dese ori pomenit şi pe urmă, căci pare a fi acelaşi cu Rădilă din Câmpulung⁴, ca importator de postavuri de Colonia, *Pernisch* şi *Halbgarnisch*, de cuţite stiriene, până la 39.000 de bucăţi, pentru care plătia în ceară, tafte, orez, ş. a.; avea legături şi cu Sibiul, unde ducea şofran⁵. Între negustorii mari ai acestui oraş, cari vin cu carele lor până la Braşov, aducând tămâie, piper, ghimber, „papilia simplicia“, bumbac cu cântarul, bogasii, brăie orientale, găsim pe Gogoasă (*Gogosch*), pe Chircă Negrea⁶ şi chiar pe Tudor Voicu, Radislav, Dan, Frăţilă, Şerban, Mărcuş, Vâlcu, Nichifor, Stoian, Dumitru al lui Dragotă, Mihalco, Coste, Urle, Tatul, etc.⁷. Era odată aici o colonie puternică de catolici de peste munţi, având biserica lor în margene; de şi pe urmă se află, cum vom vedea, două biserici apusene în oraş, nu aflăm niciun nume care să amintească pe Saşii şi Ungurii de pe vremuri. „Schussman“ pare să însemne Gişman, iar Frâncul arată numai că acel numit astfel se ţinea de legea francească, latină⁸. Doar dacă Braşovenii trime-de comerţ⁹. Dintre Răsăriteni aflăm numai pe Grecul Frangopol¹⁰. Dar şi „popa Armeanul“ („Popa Armeneus“) din

¹ Acuma se desfăcea la noi şi postav de Nürnberg (*Quellen*, I, p. 48), *Langwerder* (*ibid.*).

² *Ibid.*, p. 18.

³ *Ibid.*, p. 50. Tot aşa fiul lui Tudoran Bogatul, Stan, făcea negoţ şi el; *ibid.*,

⁴ *Ibid.*, pp. 23, 28, 40-50. Un proces al lui cu un Sas pentru cuţite; Bogdan, *Relaţiile*, pp. 221-2.

⁵ *Quellen*, I, p. 280.

⁶ *Ibid.*, pp. 46-7.

⁷ *Ibid.*, pp. 2, 11-2, 14, 20-1, 28, 33, 53-4, 72-3.

⁸ *Ibid.*, pp. 12, 33.

⁹ V. şi Bogdan, *Relaţiile*, p. 101.

¹⁰ Hurmuzaki, XV, pp. 20, 32.

Târgoviște figurează în acest timp printre importatori ¹. Un Mihnea fratele lui Anghel, negustor din Târgoviște, avea la 1500 un proces în Ardeal, pentru care intervine și Radu-Vodă cel Mare ², și un astfel de proces purtă peste zece ani și alt negustor târgoviștean, Sava ³.

Ca și Argeșul și Câmpulungul ⁴. *Târgoviștea* avea pe lângă pârcălabul domnesc, un Cristian, un Panigrad, și cârmuirea ei deosebită, cu județul și cei doisprezece pângari, ale căror drepturi nu erau inferioare celor arătate mai sus pentru alte orașe. Dacă avem un județ Sava pe la 1524 ⁵, un județ (*iudex* pentru Sași) Mitrea pe la 1530—40, care scrie la Brașov, de la municipalitate la municipalitate, pentru o afacere a negustorului târgoviștean Cristodor, asociatul lui Neacșul de la Câmpulung ⁶, altă dată, pe la 1545, se înfățișează toți orașenii, ca un corp cetățenesc, pentru a încheia cu Brașovenii un act unic, un adevărat tratat de comerț: nu vor mai duce marfa lor la Sibiiu, cum ajunseseră a o face, poate după un conflict cu orașul acestălalt mai apropiat, ci vor aștepta cu dânsa la Brașov timp de două săptămâni; dacă nu se va putea ajunge în acest timp la o învoială, să poată vinde străinilor aflători în cetate: Moldoveni și Sibiieni chiar, ori s'o poată ridica ei pentru a o duce la Sibiiu. Aceste condiții doresc să se însemne într'o „carte cu jurământ”. Și, asociindu-și în această înțelegere un personagiu de importanța comercială a lui Dragotă din Argeș ⁷, ei încheie astfel: „Noi, Târgoviștenii, și cu Dragotă din Argeș, ne mulțămim cu aceasta. Cu alți târgoveți din Țara-Românească să facă așa cum vor și ei ⁸.

¹ *Ibid.*, p. 59.

² *Quellen*, I, pp. 153-5.

³ Bogdan, *Doc. și regeste*, p. 142, no. CXLV. Și Zamvel, „omul bun” al lui Vlad-Vodă, ucis în drum înainte de 1450, trebuie să fie un negustor (Bogdan, *Relațiile*, p. 81).

⁴ Cf. și Ștefan Metes, *Relațiile comerciale ale Țerii-Românești cu Ardealul*, p. 104 și urm.

⁵ Bogdan, *Doc. și regeste*, p. 236, no. CCXXV.

⁶ *Ibid.*, p. 310, no. CLXXXVII.

⁷ V. mai sus.

⁸ Bogdan, *Doc. și regeste*, p. 311, no. CLXXXVII.

Pentru legăturile cu Domnia e interesantă scrisoarea județului târgoviștean Sava¹, din care se vede că Domnii dădeau veste orașului de Scaun despre cele întâmplate și-i cereau acel „colac“, pe care Sașii de peste munți îl dădeau și ei la asemenea prilejuri acelorași Domni, numindu-l „evangelium“, „dar de vestire bună“. Aceste știri erau trimise de Târgovișteni apoi și la Brașov².

În această regiune erau și alte mici centre, de unde veniau negustorii la Brașov. În rândul întâiu *Târșorul*, *Novum forum*³, pomenit și în privilegii de comerț ca loc unde se lua vama, oprindu-se pe la 1480 cu sila — printr'un abus necunoscut de Domn — negustorii brașoveni cu marfa lor acolo⁴. De aici veniau peste munți, cu cară de pește, pentru a cumpăra mărunțișuri, *parvalia*, Frățilă, Mușat, Mircean⁵, Dimitrie Albul, Dimitran, Cernat, Crăcea, Albaș, Vântul, Manea Șerb, Stan Cocoș, Cârstea, Vancea, Nicoară, „Radul Negru cel cu barba mare“, Stănilă⁶. Avem și o scrisoare a Târșorenilor, între cari foștii județi Cârstea, Oană și Gostilă, către Brașoveni pentru un om din Râfov, căruia i se oprise calul⁷.

Câmpina, târg pentru Mocanii de pe valea Prahovei, își avea și ea negustorii, cari ca și cei din Argeș și Câmpulung, duceau Sașilor vecini mai ales ceară. Astfel Mansul, Șerban și Costea, de pe la 1500⁸.

Teleajenul, care nu era deci numai cetatea munteană atacată de Ștefan-cel-Mare, — pe locul unde e azi orașelul Vălenii-de-Munte, credem, — ci și o piață de negoț, trime-

¹ V. pentru el, și *ibid.*, p. 307, no. CLXXVI.

² *Ibid.*, p. 236, no. CCXXV.

³ Hurmuzaki, XV, p. 13: „in Traxsor, videlicet in Novo Foro“.

⁴ Bogdan, *Relațiile*, p. 188, no. CLV.

⁵ *Quellen*, I, pp. 12, 15.

⁶ *Ibid.*, pp. 3-4, 21-2, 54, 62-3, 67-70, 74-6. Mai vezi: Stanislav, Radu fiul lui Manună, Stan fratele lui Dumitran, Basa; *ibid.*, pp. 55-8.

⁷ Bogdan, *Doc. și regeste*, p. 309, no. CLXXXIV. În n-1 următor o cumpăratură de cal la Târșor.

⁸ *Quellen*, I, pp. 2, 15, 20.

tea oameni cu pește, ca Oancea, pomenit și el în socotelile Brașovului¹.

Precum se îndreaptă către Târgoviște, tot astfel Dan-Vodă scrie, la 1431, și *Săcuienilor*, poate din târgul cu acest nume, care a perit lăsându-și amintirea în titulatura județului dintre Prahova și Buzău, zis până la dispariție, cu formula slavonă : *sud Saac*. Acest târg — dacă a ființat — cade însă foarte răpede fără a mai fi pomenit în izvoare.

Mai bine s'a ținut, până mai târziu, *Gherghița*, unde se afla Vlad Tepeș la 1458² și după el, la 1476, Basarab-Vodă cel Bătrân³, *Cetate Nouă*, după ce fusese nouă a Târșorului⁴, — dacă nu e vorba de casele întărite din Florești, de care vom pomeni îndată⁵. Gherghiceni întâlnim pe la Brașov: un Bratul, un Triful, un Haneș⁶, un Vasile și Tudoran Roșul, un Stănilă, un Petre Turcul, un Văsiu Negrul, un Albu, un Stanciu, un Sâmbotin, un Drăgan⁷. Gheorghiceni aveau în fruntea lor pârgari, deci și județ, fiind un oraș constituit⁸.

Se știe că *Floreștii* din Ilfov ajunseră una din trecătoarele reședințe la țară ale Domnilor noștri pe vremea lui Basarab-Vodă cel Bătrân (1477)⁹. Găsim câte un om din Florești cu carăle la Brașov, și ne întrebăm dacă, unde e tipărit, în Socotelile orașului: „Florest“, la 1500, trebuie să se cetească Ploiești sau tot Florești¹⁰.

Ajungem astfel la cetatea *Bucureștilor*, întemeiată numai

¹ *Ibid.*, pp. 4, 30, 33.

² Hurmuzaki, XV, p. 49, no. LXXXVI.

³ *Ibid.*, p. 87, no. CL.

⁴ *Ibid.*, p. 89, no. CLIII. Și *ibid.*, pp. 91-2, no. CLX. Erau doi pârcălabi: Dimitrie și încă unul (*ibid.*).

⁵ Bogdan, *Relațiile*, p. 336. În 1482 și Basarab-cel-Tânăr e acolo; Bogdan, *l. c.*, p. 183, nota.

⁶ *Quellen*, I, pp. 18, 25.

⁷ *Ibid.*, pp. 49, 59-62, 67-8, 71.

⁸ Bogdan, *Relațiile*, p. 199.

⁹ Hurmuzaki, XV, pp. 97-8, n-le CLXXII-III.

¹⁰ *Quellen*, I, p. 6.

pentru a păzi, la vadul Dâmboviței, drumul de la Rucăr spre Giurgiu. Se știe¹ că întâiul act municipal bucureștean pe care-l cunoaștem e abia din anul 1577. Dar încă de pe vremea lui Radu-cel-Frumos, care avea nevoie de ajutorul Turcilor giurgiuveni, Domnia se așezase pentru mai multă vreme în această a doua „Cetate a Dâmboviței“, de la șes, și se știe că aici prinse Ștefan-cel-Mare familia dușmanului său muntean, sus pe culmea de la „Mihai-Vodă“². Înă de pe la 1476 veniau aici „negustori turci cu marfă bună și multă“, prieteni ai Domnului, care înștiința pe Brașoveni că se pot tocni cu dânșii în chiar cetatea sa de Scaun, împrejurările de războiu neîngăduind oaspetelui a trece mai departe³. Nu s'ar crede după aceste date ca orașul, cu toată vecinătatea Giurgiului și însemnătatea liniei de negoț pe care se găsea, să fi avut o viață comercială așa de vie, cum apare din frecvența negustorilor ce vin de aici la Brașov încă din cei d'întâiu ani ai veacului al XVI-lea: Drăgan, Ivan, Radu, Iova, Drăgoiu, Mihnea fiul lui Constantin, Mihail, Iucșa⁴.

Cu aceasta se mântuie o linie de comerț, căci *Giurgiul*, chiar înainte de cucerirea temporară ori de supunerea desăvârșită de către Turci, n'a fost nicioadată decât o cetate, fără un oraș supt el, cu magistrații lui și viața lui comercială.

Trecând pe altă linie de comerț, aceia care ducea pe la Buzău la Brăila, găsim întâiu în *Buzău* chiar (Buzo sau Buzău s'ar crede că vine de la Buză; orașul e numit însă după râu, care nu poate fi numit după persoane; în general numele de râu sînt vechi, și, în sfârșit, râul numit grecește „Monsaios“) un centru vechiu și însemnat, de și întâia pomenire nu e mai depărtată decât anul 1470⁵. În

¹ *Gesch. des rumänischen Volkes*, I, p. 197; traducere Otilia Enache Ionescu, I, pp. 261-2.

² Cf. Hurmuzaki, XV, p. 64 și urm.

³ Bogdan, *Relațiile*, pp. 123-4, no. XCVI.

⁴ *Quellen*, I, pp. 9, 12, 14, 35, 49, 53, 62, 70-1.

⁵ V. și Bogdan, *Relațiile*, p. 52 și aiurea.

acest an 1470, Radu-cel-Frumos, care alergase aici ca să apere țara împotriva năvălirii lui Ștefan-cel-Mare, îl numește *oppidum, oraș*¹. Se știe însemnătatea specială pe care a căpătat-o orașul în luptele ce se purtară pentru Scaunul muntean după moartea lui Neagoe-Vodă. Dintr'o scrisoare a doi boieri mari ai țării, Calotă Vornicul și Harvat Logofătul, aflăm că pe la 1520 „Badiul din târgul Buzăului“ făcea negoț cu pește în Ardeal și avea încurcături din această pricină². Încă pe la jumătatea veacului al XV-lea Voinea din Buzău era un om de care ținea seamă Domnia³. Dar însemnătatea comercială a Buzăului se vede mai bine prin marele număr de negustori buzoieni cari se îngrămădesc pe piața Brașovului, vânzând pește și primind în schimb mărfurile pentru țerani pe care le cunoaștem acuma : Simion, Dobrotă, Hasaban, Sârbul, Draghea, Nenciul, Neagu, Negrilă, Manuilă, Copaciu, Manea, Tudoran, Oprea, Solomon Găvozdan, Costafan⁴.

Brăila ni e cunoscută în începuturile ei. Pe la 1450 orașul avea încă legături cu Chilia și gurile Dunării⁵. Nici un negustor străin nu apare între cei cari se duc cu carăle la Brașov. Numele lor sunt curat românești: Nicula, Bucur, Filip, Stoica, Aldea, ba unul chiar e moldovenesc-maramurășean, Domuncuș⁶, într'o vreme când, pe de altă parte, negustorii din Bârlad și alte orașe ale Moldovei poartă nume caracteristic muntene. Brașovenii încercară pe la 1490 să facă ei înșii cumpărăturile lor de pește la Dunăre, dar fură împiedecați de Domnie. Vlad-Vodă li scria cu muștrare : „Altă dată oamenii voștri cumpărau doar peștele și tot ce li trebuia de la oamenii noștri, și n'au fost niciodată

¹ Hurmuzaki, XV, pp. 75-6, no. CLXXXII.

² Bogdan, *Doc. și regeste*, p. 295, no. CLVIII.

³ Bogdan, *Relațiile*, p. 192.

⁴ *Quellen*, I, pp. 9, 104, 18, 66-7, 71.

⁵ Hurmuzaki, XV, p. 38, no. LXVI.

⁶ *Quellen*, I, pp. 21-3, 26, 29. Găsim și câte un „Bralay“, după ungu-rește : „Brailay“ (p. 3).

volnici așa cum sunt¹. Alături de „boierii brăileni“, de „cnezii“ satelor libere din prejur², orașenii se înfățișează ca un corp deosebit, cu obișnuitele drepturi ale centrelor muntene; am văzut mai sus că străinii, Grecii, de sigur, „Letineții“ din Ragusa, cari se așezau în mijlocul lor, își părăsiau dreptul lor deosebit. Nu lipsiau nici copiii la învățătură ai Brașovenilor³. Orașenii plăteau birul Domniei, dar deosebit, nu la un loc cu țara⁴. Ei aveau Scaun de judecată, și corespundeau cu cetățile săsești de peste munte⁵.

Târgul de Floci e pomenit pe la 1490 în același rând cu Brăila în ce privește negoțul de pește. „Când au mai umblat oamenii noștri la Brăila și la Floci și peste tot locul la Dunăre, să-și cumpere ei singuri peștele, cum umblă acum⁶ ?“. „Flocenii“ — căci așa li se zicea târgoveților⁷ — nu făceau negoț de lână, ci de pește. Fără însemnările de vamă ale Brașovenilor n'am ști că ei veniau adesea în cetatea de hotar cu carăle lor. Găsim însă pe la 1500 pe negustorii : Ștefan, care cumpără postav, Bran, Cârstea, Dobromir, Mansul⁸.

Până și din *Cornățel*, lângă gura Argeșului, acum un simplu sat, se rătăcia câte un „pescar“ de aceștia la Brașov, ca acel Costea din 1500⁹; din *Dridih* venia altul în același an¹⁰. Iar mai din jos, din șesul dunărean, de la Ruși (se zicea și pe atunci) : Roși-de-Vede vin de două ori la Brașov negustori de aceștia¹¹.

¹ Bogdan, *Relațiile*, pp. 193-4.

² *Ibid.*, p. 282 și urm.

³ Hurmuzaki, XV, p. 51, nota 3.

⁴ Bogdan, *Doc. și regeste*, pp. 236-7.

⁵ *Ibid.*, și p. 309, no. CLXXXV.

⁶ Bogdan, *Relațiile*, p. 194; cf. și n-1 precedent.

⁷ *Ibid.*, p. 33. Cf. într'o scrisoare moldovenească din 1560: „flocos sen massas panni quos sollent panni tonsores tondere de pannis“; Hurmuzaki, XV, p. 556, no. MXXXIV.

⁸ *Quellen*, I, pp. 2, 3, 11, 17, 23.

⁹ *Ibid.*, p. 20.

¹⁰ *Ibid.*, p. 24.

¹¹ Radislav; *ibid.*, p. 14; cf. și p. 31.

Lângă Olt, vechea vamă a *Slatinei*, de ale cărei începuturi s'a vorbit, trimetea și ea oameni pentru cumpărături la Sași : un Petcu, un Coico, un Tatul, un Gherghe, un Gonțea¹.

În Oltenia toată, de și se pomenește odată *Severinul*, ca ultim punct al hotarului țerii la Apus, era un singur oraș care întreținea relații de comerț (căci nu poate fi vorba de neînsemnatul Târgul-Jiului), Râmnicul-Vâlci: un Buda, un Mușat, un Neagomir, un Stan veniau de acolo la Brașov². Ștefin, județul de aici, era pe la 1500 prieten al vestitelor frați Craioveștii și ajuta pe Domn să facă la Brașov — și cu atât mai mult, de sigur, la Sibiu — cumpărături de „belgi“ (cacomi) și alte lucruri de lux³. Lângă dânsul stătea părcălabul Voevodului, avându-și scaunul, de sigur, în Cetățuia ce domină orașul⁴.

Moldova, în schimb, are negustori cari, de și stau, de obicei, la Cetatea-Albă, până la căderea ei, joacă un rol care, ca al boierului Mihul, cuprinde întreg principatul, și chiar țerile vecine. La 1465 Gheorghe Pollo, Grec de origine, probabil, avea afaceri la Liov, fiind în legătură cu vameșul țerii, Dorino Cattaneo, și cu Armeanul Cocșa din Suceava⁵. Încă de la 1469 apare în actele liovene un Dumitru fiul lui Iurgi Volata din Cetatea-Albă, care făcea negoț de piper⁶: tatăl, acel Iurgi Volata sau „Walata“, se întâlnește și el, la 1472⁷. Dimitrie își păstra legăturile încă în 1476⁸; afacerile lui se întindeau, de alminterea, și *asupra Țerii-Românești, ba chiar asupra Brașovului, căci ni s'a păstrat scrisoarea prin care Vlad Călugărul se plânge*

¹ *Ibid.*, pp. 14, 17, 23, 26.

² *Quellen*, I, pp. 13, 17, 20.

³ Bogdan, *Doc. și regeste*, p. 308, no. CLXXXIII.

⁴ Hurmuzaki, XV, p. 344, no. DCXL.

⁵ *Studii și documente*, XXIII, p. 296, no. XIV.

⁶ *Ibid.*, p. 302-3, n-le XXXVI-VIII.

⁷ *Ibid.*, p. 306, n-o XLV.

⁸ *Ibid.*, p. 310, no. LIX.

Sfatului de acolo că, Dumitru Volata având la ei niște vechi datorii — fără să se arăte pentru ce —, „nu i se plătește niciun ban, de și așteaptă de cincizeci de ani“¹.

Cel puțin aceiași însemnătate ca familia Volata o avea o altă familie de negustori, a lui Kaliani sau Calian (Polonii îi ziv și Kylianus; este un sat Calienești în acest timp²), din Cetatea-Albă. Tatăl, negustor de piper și aromate, care venia și la bâlciul polon din Saroslav, se întâmpină încă de la 1473, în aceeași binecuvântată Domnie a lui Ștefan-cel-Mare³. El făcea negoț pentru sume mari, cu sutela de ughi. I se zicea „vestitul Kaliani“, de și „famatus“ (nu însă și „famosus“) era un titlu de onoare ce se dădea negustorilor⁴. Fiul său Duca (mai curând decât Luca) lucra alături cu dânsul⁵. Până la 1498 îl mai vedem urmându-și la Lemberg socotelile cu Armenii; la această dată se pare că tatăl său nu mai era în viață⁶. El trebuie să fie acel Duca, vameș la Suceava, care urmă, pe la 1498, în aceeași situație lui Simco⁷. Dar, după obicei, el nu-și părăsi operațiile de comerț, și la 1500 îl vedem cumpărând din Liov postav de speța zisă *Trichten*⁸.

Un Român de naștere era alt mare negustor moldovean de pe la 1500, Nicolae Brânză, de și nume de acestea curat românești le poartă pe atunci și Armenii. Locuința lui era în târgul Siretiului, unde se mai aflau Germani, ca Andreas Rymer (alt Rymer funcționa atunci ca jude de Suceava, unde catolici erau și măcelarul Vlasie și Vartolomeiu, pomeniți lângă dânsul). În moștenirea lui, depusă la Martin

¹ Bogdan, *Doc. și regeste*, p. 252, no. xxxiii. Se pomenește aiurea aducerea la Munteni de berbeci din Moldova.

² Bogdan, *Doc. lui Ștefan-cel-Mare*, II, p. 173.

³ *Studii și doc.*, XXIII, p. 317, no. L; cf. p. 309, no. LIV.

⁴ *Ibid.*, pp. 313-5, n-le LXXI-IV; pp. 315-6, n-le LXXVI-IX, LXXX-III.

⁵ *Ibid.*, p. 314, no. LXXIV.

⁶ *Ibid.*, p. 320, no. XCIII.

⁷ Cf. *ibid.*, pp. 321-2, no. CI și pp. 323-6, no. CXII. Cf. pentru Simco, *ibid.*, p. 316, no. LXXX (anul 1483). Chiar și Bogdan, *Doc. lui Ștefan-cel-Mare*, II, p. 214 și urm.

⁸ *Studii și doc.*, XXIII, p. 323, no. CXVIII. Cf. *ibid.*, p. 329, n-le CXX-I.

Wasserbroth din Liov, pentru fiii vitregi, Anton și Gheorghe, erau ughi, „galbeni tătărești“ (genovesi, de Caffa) „aspri vechi“, dinari ungurești vechi, „amestecați cu groși vechi moldovenesci“, argintării, între care un potir, „în mijlocul căruia este chipul Sfântului Ioan“. La Liov își avea și casa, de piatră, pe care o lăsă pentru opere pioase¹.

Să mai pomenim din negustorii moldoveni de frunte, ce merg până acolo, pe Teodosie din Suceava, care-și plătia datoriile în morun și în piei², pe Tudor Românul, Sucevean, care avea acolo un proces la 1541³, în legătură cu părcălabul de Cotnari, pomenit mai sus, al lui Petru Rareș, Germanul Grigore Rosenberger. Pe același timp un Iacob Bobul, poate Armean, cerceta, ca odinioară Kaliani, bâlciul din Iaworow⁴.

Un mare număr de negustori moldoveni mergea cu boi și vaci — și până la o sută de capete — la Brașov. Astfel pe la 1500 Andrica, Babuș, Jidovul („Sydo“), Gavril, Andrica, Ionașcu, Tudor, Simion, Cocora, Laurențiu, Cozma, Stănilă, etc.⁵.

Sucevenii ocupau atunci întâiul rând: Armeni, ca Vartan, Gașpar, Avac, Măgârdici, ori Nemți: Hanăș, Martin, și Români: Anghel, Ivașco, Bărbosul, Nicolae, care aduna Sașilor produse orientale: muscat, cinamom, smochine, cuișoare (*cariofolia*, *clous de girofle*), fachieale, și cumpăra în schimb oțel pentru oastea lui Ștefan⁶, apoi Drăgan⁷, David, care sosia pentru a-și face cumpărăturile, cu piei de lup, etc.⁸. Actele pe care le avem în acest timp de la Suceveni sunt numeroase. La 1510 Trotușan Vistierul aduce

¹ *Ibid.*, p. 331, no. CXXVI. La p. 333, no. CXXXII, i se zice: Ioan Brânză.

² *Ibid.*, p. 318, no. LXXXVII.

³ *Ibid.*, p. 336, n-le CXLIII-IV.

⁴ *Ibid.*, p. 339, no. CXLVIII.

⁵ *Quellen*, I, pp. 2, 13, 15-7, 19-20, 22, 30, 53-4.

⁶ *Ibid.*, pp. 13, 51.

⁷ *Ibid.*, p. 36.

⁸ *Ibid.*, pp. 53, 61, 63-5, 72-4.

mărturia lui Toma Sasul, a lui Stan Șoltuzul și a lui „Gavril Românul, negustori“¹. Stan acesta avea pentru legăturile cu străinătatea un secretar german, și în nemțește e redactată scrisoarea lui către Bistrița, din 30 Mart 1514, în favoarea lui Solomon Croitorul („Salomon Schneyder“)², zis și Wolf, pentru care se mai face o intervenție, în 1527, tot printr'o scrisoare germană, de Ianuș Tâmplarul („Janusch Tyschler“), care-și zice „grof“ pentru șoltuz și pomenește și pe „jurații săi din Suceava“ („myth sampt zaynen geschworen Burgern auff der Socza“)³. Nu va fi fost Român nici postăvarul Ioan, pe care-l recomanda Petru Rareș în 1528, când mergea la Bistrița pentru cumpărare de grâne⁴. Copii de Sas de aici mergeau la Bistrița ca să învețe și lucrul pieilor, aducând scrisori de ucenicie de acolo, ca în 1472⁵. Cum vom vedea și mai departe, Suceava-și păstră caracterul ei internațional până la sfârșitul acestui veac, când se mai scriau încă misive nemțești, ba chiar ungurești⁶, — ceia ce însemna numai că era mai ușor să se găsească pentru relațiile cu Ardealul un diac unguresc decât unul nemțesc.

Reședință a Mitropoliei, având și pe vameș⁷ — un boier până la jumătatea veacului al XVI-lea, precum la 1527 era Vistierul Ieremia, vama de Suceava fiind unită cu această demnitate, — pe ajutorul de vameș (care era la aceeași dată un străin, Tadeu⁸, hrănită din bielsugul, cheltuiala și risipa Curții⁹, care rămase aici pentru cea mai mare parte a

¹ Hurmuzaki, XV, p. 204, no. CCCLXVIII.

² *Ibid.*, p. 226, no. CCCCVIII.

³ *Ibid.*, pp. 292-3, no. DXXXIV.

⁴ *Ibid.*, p. 305, no. DLVIII.

⁵ Scrisoare a lui Johannes Rymer, *ibid.*, p. 77, no. CXXXIV.

⁶ *Ibid.*, pp. 750-1, no. MCCCCLIII. Cf. *Studii și doc.*, V, pp. 609-10.

⁷ Vama cea mică a Sucevei se încasa la Vicov; Bogdan, *Doc. lui Ștefan-cel-Mare*, II, p. 214 și urm.

⁸ Hurmuzaki, XV, p. 297, no. DXLII. Vameșul Matiaș (de Suceava), la 1546-7, *ibid.*, p. 455, no. DCCCXLV; pp. 459-60, no. DCCCLIV.

⁹ Ea avea aici și o *sladniță*, o berărie; Bogdan, *Doc. lui Ștefan-cel-Mare*, I, p. 336 și nota 2.

anului, favorisată apoi prin învoielile de negoț până după 1550, Suceava era, nu numai cetatea de Scaun a Moldovei, dar și principalul ei oraș comercial. Caracterul încă străin i se arată însă și printr'aceia că niciuna din bisericile-i frumoase n'are un negustor drept ctitor.

Siretul vecin, cu șoltuz și pârgari, pomeniți în 1479¹, cu goștinari-cari strângeau ceara domnească², a dat pe bogatul negustor Nicolae Brânză, contemporan al lui Ștefan-cel-Mare. Târgul, unde Domnia avea mori, pe care Ștefan le dăruie Putnei³, dându-i voie a-și face aici punte umblătoare și berărie⁴, era însă în totală decadentă încă de pe la 1500: negustori de aici nu se întâlnesc prin vecinătate; colonia germană și armenească se pierduse răpede ori trezuse la Suceava⁵.

Și din această decădere nu folosise *Dorohoiul* vecin, ce apare întâiu în tratatele de comerț din veacul al XV-lea, aproape simultan, în actul lui Ștefan din 16 Februar 1459, prin care se pomenesc „judecătorii“ din Dorohoiu și ureadnicii lor, cari judecau și în satele vecine⁶. *Botoșanii* (de la Botăș, întemeietorul satului), moșie a Doamnei Elena a lui Petru Rareș, încep a se ridica numai în vremea ei, când se înalță din munificența evlavioasei principese cele două biserici de zid: a Sfântului Gheorghe și a Vovideniei, nu departe de ctitoria mănăstirească a lui Ștefan-cel-Mare din satul Popăuții. *Hârlăul* sau târgul Bahluinului, de care sunt legate tradițiile despre mama lui Petru-Vodă, nu se putu ridica nici el la vre-o însemnătate comercială: Ungurii de acolo, dintre cari se pomenesc, la 1470, Kárlák László, Tóth

¹ *Ibid.*, I, pp. 230, 256, no. CXL.

² *Ibid.*, p. 33².

³ *Ibid.*, I, p. 181 și urm. Cf. și *ibid.*, p. 160.

⁴ *Ibid.*, p. 429.

⁵ Ne întrebăm dacă numele satului vecin, Grecii (*ibid.*, p. 83 și urm.) nu înseamnă într'adevăr o veche colonie grecească. Fiind al Mitropoliei, e cu putință ca Biserica să-i fi așezat sau atras aici.

⁶ *Ibid.*, p. 29, no. XVII.

Isván, Slaszko, Sebestyén, Tazekis și Imre, își căutau, după învoiala cu Domnul, de viile acestuia¹, ca și concetățenii lor români, Bilio, Toader și Dumitru Răul, din 1490². Către 1500, ca și în 1477 și 1480, Ștefan, care isprăvi abia la 1502 biserica-i de aici, pe când încă din 1485 curțile lui erau gata³, stătu mai mulți ani în Hârlău, întărindu-și bătrânețele, făcând și dani mănăstirilor, din fălcile, „corocinile“ și fârtatele de vie cumpărate de la Agata, soția altui cățmo sau Körvák, Lörincz, și întărind pe cele date de Vistiernicul Iuga, care și el le luase pe „zloți roșii ungurești“, pe galbeni buni de aur, delă Jurcău (Zsurkó) măcelarul, fiul lui Kis László⁴, ori de la Oláh János și Gáspár⁵. Era și un „drum al Hârlăului“⁶, dar negustorii nu-l bătură prea mult⁷.

Același lucru se poate spune și despre *Cotnari*. Numele pare să fie delă „Cotunari“ (din: *Cotună*). Amândouă aceste localități erau în sama pârcălabului domnesc, care avea supt poruncile lui meșteri străini pentru vinurile alese ale Curții și boierilor. Pe vremea lui Ștefan-cel-Mare nici nu e pomenită localitatea, ce pare a se fi format după ce împrejurări necunoscute aduseră, supt Petru Rareș, trecerea Ungurilor și Sașilor de la Hârlău în această parte, apropiată. Școala lui Despot fu așezată întâiu în Hârlău și numai după ce arse aici, se mută la Cotnari⁸. Cel d'întăiu act pe care-l cunoaștem e dat nemțește de „Tamasch, Groff am Kottnersberg“, „Tămaș, șoltuzul dealului Cotnarilor“, la 18 Iunie 1556; se vede din el că erau legături cu depărtata Rodnă și că la Cotnari acel șoltuz avea scaunul lui de judecată, „unsser Rechtenstul“⁹. Grigore Rosenberger, era

¹ *Ibid.*, p. 149 și urm. Cf. și *ibid.*, pp. 7, 215.

² *Ibid.*, p. 429.

³ Iorga, *Inscripții*, I, p. 5.

⁴ Bogdan, *Doc. lui Ștefan-cel-Mare*, II, p. 146 și urm.

⁵ *Ibid.*, p. 152 și urm.

⁶ *Ibid.*, I, pp. 127-9.

⁷ O biserică, de la Rareș, *Inscripții*, I, p. 8.

⁸ Hurmuzaki, II, p. 407.

⁹ *Ibid.*, XV, pp. 521-2, no. DCCCLV.

părcălab aici, și deci acest loc chiar era dat unui German și catolic. Petru Șchiopul stă la Cotnari, în 1576, precum stătuse Ștefan-cel-Mare la Hârlău¹.

Hotinul ca și *Cernăuții* din Nord pe la 1500 — cu două biserici², — ca și *Neamțul*, din Apus, ca și *Soroca* și *Orheiul*³, era numai o cetate și o vamă; un „podgrad“, un oraș supt ziduri, se întemeie doar mai târziu.

În fundul apusean de către munte, *Baia* vegeta, neavând alte legături decât acelea, foarte dese, cu Bistrița vecină. Se păstrează scrisori germane trimise de șoltuzul — care-și zice și el *groff*, iar județului de pargari: *Stuhl*—și pargarii acestei „cetăți“ sau „băi a Moldovei“ către Sașii vecini⁴. Și aici ucenicii plecau de la meșterul din *Baia* ca să-și desăvârșească învățătura la vre-un Bistrițean⁵. Câte un nume ca al lui Ioan Székely, ca acela al lui Adorian, vădește și Unguri⁶. Dar chiar în aceste vremuri apar Români: un Dobre, un Negrilă. Ștefan n'a făcut doar biserica sa numai în amintirea biruinții asupra lui Matiaș Corvinul și, oricum, n'ar fi fost nevoie ca Petru Rareș să facă, la 1532, o a doua⁷. La 1499 aflăm aci și pe preotul Mihul⁸. *Baia* avea judecata ei, la care se luau mărturii „pe suflet“, cu jurământ⁹, dar Băieșii (de aici numele de familie Băieșescu și noul sat Băieșeștii) nu făcură niciodată un negoț mai întins.

Originile *Iașilor* le-am văzut. Încă din 12 Iunie 1459.

¹ *Ibid.*, p. 665, no. MCCXXX. Ieremia Movilă aici la 1599; *ibid.*, XII, p. 472, no. DCCCLVII.

² Bogdan, *Doc. lui Ștefan-cel-Mare*, I, p. 423.

³ Un sat „supt Orhei“, *ibid.*, II, p. 98.

⁴ Hurmuzaki, XV, p. 78, n-le CXXXV-VI; p. 158, no. CCLXXXIX.

⁵ *Ibid.*, p. 203, no. CCCLXVI.

⁶ *Ibid.*, p. 293, no. DXXXV. Cf. *ibid.*, pp. 290-1, no. DXXX; p. 292, no. DXXXIV; p. 310, no. DLXX; p. 317, no. DLXXXVI.

⁷ *Inscripții*, I, pp. 62-3.

⁸ Bogdan, *Doc. lui Ștefan-cel-Mare*, II, p. 134 și urm.

⁹ Hurmuzaki, XV, p. 293, no. DXXXV. Cf. și pp. 370-1, no. DCXCVI.

Ștefan-cel-Mare dă un act din acest oraș¹, pe care străinii îl numiau „Forum Philistorum“. „Târgul Filistenilor“, identificând cu Filistenii pe Iazigi, de unde se credea că vine numele de Iași. N'ar fi nevoie de mărturia dn 1472 că era „târg“², căci l-am întâlnit în această însușire încă supt Alexandru-cel-Bun. La 1492, în August, se isprăvia biserica doimnească a Sfântului Nicolae, lângă Curțile domnești³, iar din însemnarea pe un Mineiu dăruit de Ioan Tăutul Logofătul la 1491—2 aflăm că era pe atunci la Iași și o „mănăstire cu hranul Adormirii Maicei Domnului“, a Uspeniei⁴.

Cel d'întăiu act ieșean de la șoltuz, zis *voit*, după datina polonă, și pângari, e abia din anul 1581 sau 1582⁵. Până atunci însă registrul vamal brașovean dă vre-o doi, trei negustori din „Yest“ sau „Gesch“ („Gykesch“) sau, în sfârșit, „Gessmark“, pe care nu greșim de sigur interpretându-l Jassmarkt⁶, Iași (pentru Unguri: Jászvasár, pentru Orientali, cum am văzut, Iaspazar). Astfel, un Ilie, un Dragoș, etc.⁷.

„Târgul-de-jos“, *Romanul*, cu cetatea lui Roman-Vodă, „Cetatea Nouă“ a lui Ștefan, luase pe această vreme o dezvoltare mult mai însemnată decât a Iașului. Intrebuințat

¹ Bogdan, *Doc. lui Ștefan-cel-Mare*, I, p. 31 și urm. Cf. alte acte din Iași, *ibid.*, II, p. 295 (1463); I, p. 138 (1469); cf. p. 143; p. 198; II, p. 326 (1475); I, p. 168; *ibid.*, p. 209 (1476); II, pp. 68 (1495), 97, 101 (1497), 171 (1500), 174, 176, 179 (1500), 182 (1501), 191 (1502).

² *Ibid.*, p. 169.

³ *Inscrpții*, II (*Studii și documente*, XV), p. 135, no. 375.

⁴ *Ibid.*, pp. 363-4.

⁵ V. *Studii și doc.*, XXIII, p. 365, no. CCXXII; Iorga, *Călători, ambasadori și misionari* (din „Buletinul societății geografice“ pe an. 1898) p. 406).

⁶ „Jassmarkt“ e adevărit și documentar la 1562; Hurmuzaki, II, p. 406 no. CCCLXXX; XI, pp. 836-7, 839; II³, pp. 678 (un Ianuș de „Josmark“ i 684. Alții de „Yesch“, *ibid.*, p. 686.

⁷ *Quelleu*, I, pp. 14, 18-9, 31.

mai târziu și ca reședință domnească—de Ștefan-cel-Mare în multe rânduri¹, de Alexandru Lăpușneanu la 1560² —, el avea numai, în cetate, vechea biserică Sf. Paraschiva a lui Roman-Vodă, în care se odihnia maica lui Alexandru-cel-Bun, Anastasia, soția întemeietorului³; până ce Petru Rareș, cu meșteri pe cari-i cunoaștem⁴, făcu biserica episcopală, isprăvită sub fiul său Iliăș și vestitul episcop Macarie, la 1550⁵. Vechea pecete era latină, și locuitorii cei d'întăiu au fost coloniști; peste puțin însă ei se pierdură între Români mai vechi sau între cei ce luară loc lângă dânșii. La 1469 încă mai erau la Roman Germani, ca Martin Wasserbroth⁶.

Din privilegiul lui Ștefan-cel-Mare pentru locuitorii unui sat dăruit „Mitropoliei“ din Roman la 1466 știm ce cărau acești țerani în slujba negustorilor romașcani: pește proaspăt și sărat, postav, pânză, fier, plută (?), oale, vase de lemn, miere și ceară, mere, varză, pe lângă boi, vaci, cai, berbeci și piei de jderi și veverițe, ducându-le și până la Chilia și la Cetatea-Albă⁷.

Din actele liovene cunoaștem pe câte unul din negustorii români de la Roman în cea d'întăiu jumătate a veacului al XVI-lea: astfel „Ioan din târgul Romanului, Român“, la 1533⁸. Tot „Român“ i se zice la 1568 lui Vartan, pe care numele-l arată însă a fi Armean⁹. La Brașov vedem viind pe la 1500 o sumedenie din acești oameni de la „Romesmarkt“, de toate neamurile: Germani, ca Mihail Rymner, Armeni, ca Asvadur, Români ca Petru — mai ales acesta.

¹ Bogdan, *Doc. lui Ștefan-cel-Mare*, I, p. 8 și urm., etc.; II, pp. 317 și urm., 351 și urm., 359 și urm.

² *Studii și doc.*, XXIII, p. 84, no. xcii. Doamna Ruxanda a făcut, la 1568, biserica Precistei (*Inscripții*, II, pp. 22-3, no. 48).

³ Melhisedec, *Cronica Romanului*, I, p. 39 și urm.

⁴ Hurmuzaki, XV, p. 448 și urm.

⁵ Melhisedec, *l. c.*, p. 183.

⁶ *Studii și doc.*, XXIII, p. 302, no. xxxv.

⁷ Melhisedec, *l. c.*, p. 126 și urm.; Bogdan, *Doc. lui Ștefan-cel-Mare*, I, p. 94 și urm. Cf. *ibid.*, pp. 9 și urm., 341 și urm.

⁸ *Studii și doc.*, XXIII, p. 335, no. cxli.

⁹ *Ibid.*, p. 349, no. clxix.

— Simion, Lupșa, Gavril, Solomon, Lazăr, Neacșul, Ivan, Ignat, Gheorghe, Toma, Onea¹. Toți sânt mari negustori de boi.

Și din *Bacău*, acum târg românesc, cu toate „viile Ungurenilor“ care-l încunjurau², veniau negustori de aceștia de vite la Brașov, precum e Dragoș de pe la 1500³. Se aflau și aici „judecători“ domnești, ca la Dorohoiu, pentru că era încă un oraș cu drepturile lui⁴. Uu timp, Alexandru-Vodă, fiul mai mare și moștenitorul lui Ștefan, stătu la Bacău, păzind Țara-de-jos, de la 1482 la 1488⁵ și poate chiar până la 1491, când isprăvi aici cea d'intâiu biserica de piatră, a Precistei⁶.

De la *Trotuș*, vin la Brașov în veacul al XVI-lea Magoiu, Mihail, Petru și alții⁷. Oameni din Brașov și Sighișoara adceau aici pe la 1550 viuri⁸. Domnul ținea cămărași, pentru ocenele de sare, care fură apoi fixate în noua localitate a Ocnei, ajunsă cu vremea un târg⁹. Pe la 1550—70, unul din acești „cămărași de ocne“. Anton, fixează patru *bâlciuri* la Trotuș, în zilele de 26 Septembrie, 8 Novembre, 16 Ianuar și de Dumineca Mironosițelor — înșirarea se face în această ordine, anul începând la 1-iu Septembrie. Moldovenii vindeau cu acest prilej vite, porci și pește¹⁰.

Găsim chiar între oaspeții de afară ai Brașovului și *Vrânceni*, ca Benedict de pe la 1600¹¹. Și trecătoarea așe-

¹ *Quellen*, I, pp. 4, 8, 11, 17-8, 20, 22, 25-6.

² Bogdan, *Doc. lui Ștefan-cel-Mare*, II, p. 28.

³ *Quellen*, I, p. 21. Asupra orașului în vremea lui Ștefan-cel-Mare, Bogdan, *Doc. lui Ștefan-cel-Mare*, I, p. 3 și urm., 55-8; II, pp. 258-9.

⁴ *Ibid.*, I, p. 30.

⁵ *Ibid.*, II, pp. 367 și urm.; Hurmuzaki, XV, pp. 117-8, no. CCXI.

⁶ *Inscripții*, II, pp. 25-6, no. 54.

⁷ *Quellen*, I, pp. 10, 18, 21.

⁸ Hurmuzaki, XV, pp. 399-400.

⁹ *Ibid.*, p. 360, no. DCLXXII. Cf. studiul nostru despre privilegiul Ocnei, în „Analele Academiei Române“ p. 1914.

¹⁰ Bogdan, *Documente Mold.*, pp. 62-3, no. xxx.

¹¹ *Quellen*, I, p. 31.

zare orășenească a *Putnei* trimete pe câte un negustor cu numele unguresc, că Balaș de pe la 1500, Luca ș. a. ¹.

Vasluiul avea biserică domnească și curți domnești. Ștefan residând aici încă de la 1464, dar mai ales în Ianuar 1495, în Februar-Mart 1497 și Mart 1502 ²; cea d'întăiu există încă; din cealaltă se păstrează unele ruine ³. Târgul căpătă de la Ștefan însuși, la 15 Octombrie 1491, un întreg domeniu, care trebuia să-i slujească de moșie, cu nu mai puțin de șaisprezece sate și siliști, în preț de 1.490 de zloți tătărești. *De drept, orașul însuși cu toate aceste posesiuni era al Domniei*, „uric“ lui Vodă și urmașilor săi, dar folosința era a târgoveților. — orânduire ce nu se întâlnește niciodată la Munteni. Târgul, care-și avea șoltuzul și pârgarii, pe lângă „săracii“ obișnuți, era scutit, din veniturile ce le ridica Vodă, de vama cea mică, dator fiind totuși a da de la o majă de pești ori de la căruță unul ⁴. Avem și o scrisoare slavonă a „șoltuzului și pârgarilor de Vaslui“ cu privire la tovărășia ce avuse un om de-al lor cu un Brașovean, și ei o adresau „șoltuzului și pârgarilor de Brașov“ ⁵. Brașovenii pretuiiau așa de mult aceste legături, încât la 1460 ei anunțau Vasluienilor restabilirea bunelor relații cu Ștefan și-i poftiau să vie la ei ⁶. Și de fapt găsim acolo pe Vasluienii Puda, Negrică, Oprea, Simion, Andrica, Stan, Ieremia, pe la 1500 ⁷.

Bârladul capătă dela Ștefan-cel-Mare, pe la Ianuar 1495 un privilegiu întru toate analog cu al Vasluiului, numai căt aici suma jertfită de Domn e mult mai mică, abia o

¹ *Ibid.*, pp. 13, 18-20.

² Aici era și Ștefan fiul lui Alexandru la 1445; Hurmuzaki, XV, p. 32, no. LIII.

³ Inscripția a fost publicată de T. Burada, în *Revista pentru istorie, arheologie și filologie*, cred, dar nu pot regăsi locul.

⁴ Bogdan, *Doc. lui Ștefan-cel-Mare*, I, pp. 476-85.

⁵ *Ibid.*, pp. 453-4.

⁶ Hurmuzaki, XV, p. 55, no. XCV.

⁷ *Quellen*, I, pp. 18-23.

sută de zloți tătărești. Se spune însă că a fost la început o cerere din partea șoltuzilor, a pârgarilor, a târgoveților de Bârlad și a „săracilor“ de pe vechiul lui hotar, „care de veacuri s'a ținut de acel târg al Bârladului“¹.

Fără biserică domnească, fără curți de locuință, Bârladul era mult mai rar cercetat de stăpânitorii țerii decât Vasluiul. Dar numărul negustorilor lui ce treceau cu vite la Brașov în 1500 întrece pe al oricărui oraș din Moldova afară de Suceava și Roman. Găsim astfel — și e de luat aminte că aici n'au fost niciodată altfel de străini, decât doar accidentalii Unguri, ca Várgo Jörg și Kovács Miklós, pe la 1530², — pe Ianciu, Luca, Martin, Mircea, Dragomir, Solomon, Mihail, Miclăuș, Toma, Costea³. Un Hârlea era soltuz în cea d'întăiu jumătate a veacului al XV-lea, și el scrie Brașovenilor pentru o judecată a sa⁴.

Din *Tecuciu* vin numai întâmplător la Brașov negustori de vite pe la 1500⁵, iar de la Huși un Dragușan, un Simon⁶. Cu privire la această din urmă localitate, notăm că la 1491 era un drum care ducea „de la Vasluiu la Huși“⁷. Se știe că Ștefan-cel-Mare, care stătu acolo în 1497 și în 1502, dăruise orașului, încă din 1404—5, o biserică de piatră⁸. Ba iată și din părțile *Chigeciului* un negustor de vite la Brașov, pe la 1500⁹.

Orașe ale Domniei, cu hotar dăruit de dânsa, care-și

¹ Bogdan, în „Convorbiri literare“, XLI, pp. 46-52; *Doc. lui Ștefan-cel-Mare*, II, p. 62 și urm.

² Hurmuzaki, II³, pp. 63-4. Cf. Antonovici, *Documente bârlădene*, 4 vol. (acte interne; cele vechi sunt mai ales reproduse din alte colecții)-

³ *Quellen*, I, pp. 12, 15-7, 19-20, 22-4.

⁴ Bogdan, *Documente Moldovenești*, p. 60.

⁵ *Quellen*, I, p. 16.

⁶ *Ibid.*, pp. 23, 27.

⁷ Bogdan, *Doc. lui Ștefan-cel-Mare*, I, p. 483.

⁸ *Studii și documente*, XVI, p. 254; cf. Melchisedec, *Cron. Hușului*, *passim*.

⁹ *Quellen*, I, p. 27.

păstra dreptul de supremă proprietate, creațiuni fiscale și domaniale, avându-și șoltuzii la ordinele pârcălabilor și Vornicilor, iar unele total lipsite de organizația municipală, toate, în sfârșit, fără nici un element de autonomie și inițiativă, orașele moldovenesti, de și cercetate de negustori mai bogați, nu se putură ridica mai sus decât cele muntene, a căror slăbiciune nu stătea numai în condițiile de organizare. Când banul, care venia din afară, lipsi, ele decăzură ca locuri de schimb internaționale, păstrând numai însemnătatea curat internă de piață în care țeranii puteau afla ceea ce nu producea industria lor casnică. Domnia se hrănea în adevăr din negoț, pe care-l lăsa să se întindă și-l îndemna în marginile nevoilor ei fiscale, dar țara se ținea tot din plugăria îndătinată și din creșterea vitelor. Nu e de mirare deci că, afară de vechea cultură tradițională, elementele superioare care se produsură și înfloriră la suprafață nu putură pătrunde, pline de binecuvântare, în adânc.

ISTORIA
COMERȚULUI ROMÂNESC

CARTEA A II-a

COMERȚUL ROMÂN DE LA 1540 LA 1700

CAPITOLUL I-ii.

Decăderea orașelor săsești. Factori noi ai comerțului oriental. Alte direcții ale comerțului românesc.

Îndelungatele lupte pentru stăpânirea Ardealului dădură negoțului săsesc, până la stabilirea Bathoreștilor, o lovitură din care cu adevărat nu se mai ridică niciodată. Cărmuirea pricepută a lui Ștefan Báthory, administrația liniștită a fratelui său Cristofor nu izbutiră să restabilească prosperitatea activă a trecutului. Acest principat ardelean vasal al Sultanului se putea bucura de sprijinul Turcilor în ce privește legăturile cu vasta lor Împărăție și nimic nu tulbura — decât doar dese schimbări de Domni în Țara-Românească, dar nu mai dese decât acelea din veacul al XV-lea — schimbul de mărfuri cu țerile noastre. Dar starea de dușmănie, de neîncredere față de vecinii austriaci din Apus împiedeca esențial acele mari relații economice care făcuseră cândva din Sași depositarii mărfurilor apusene pentru Sud-Estul Europei. De altminterea, răscoala lui Sigismund Báthory, ajuns la majoritate, împotriva Turcilor trezi iarăși flacăra mistuitoare a războaielor pentru stăpânirea Ardealului, și ele ținură până la așezarea, prin 1620, a lui Gavril Bethlen și până la cumintea guvernare a lui Gheorghe Rákóczy I-ii.

Expedițiile lui Petru Rareș în Ardeal prin părțile Bistriței, tendința lui de a stăpâni întreg Ținutul nu erau, firește, lucruri potrivite pentru a întări negoțul bistrițean cu Moldova, care lăncezia, cu toate darurile de arce și de săbii, păhare și cupe, de linguri, de pălării și mănuși, de cizme, de cireșe și prune uscate, de bere, care se făceau

Domnului și boierilor țării vecine¹. Stăpânirea moldovenească în aceste părți n'avu nici o urmare apreciabilă în ce privește legăturile de comerț². Dușmănia trecătoare cu Brașovul lăsă însă urme. Numai pe vremea lui Alexandru Lăpușneanu³, care-și aducea de aici doftori și leacuri pentru urâta-i boală de ochi, cerând Bistrițenilor fier și aramă, blăni, vin scump pentru hramuri, sumane sure, pâslă, șofran, apă tare, apă de trandafir, pucioasă, pergament, ceară roșie, funii, postavuri, uleiuri, rădvane, făcea reparaturi de ceasornce, ș. a., mișcarea se făcu mai vie din partea Moldovei, Domnul însuși luând pe sama lui proprie — cum a făcut-o și în alte direcții, dintr'un adevărat sistem, pe care-l împrumutase de la Turci — exportul vitelor.

Trimeterea de *boi* moldovenești se întâlnește din când în când, ca și în trecut⁴, la Bistrița ca și la Brașov: prețul unui bou era în Ardeal, pe la 1550, 3-10 florini, atunci când un cal bun se vindea cu 10 florini⁵. Ii aduceau peste munți și mai departe oameni și din cele mai depărtate orașe ale țării: un Ungur din Huși, — Hustvár pentru ai lui —, Ambrosiu Kobák, lua asupra-și să cumpere boi din Moldova pentru tovarășii lui sași, și tot același negoț îl făcea și un alt Ungur, din Agiud, „Edgethallomm“, Antal; aceste afaceri aduceau une ori pe Ardeleni înaintea Scaunului de judecată al șoltuzilor noștri, cari-i despăgubiau trecând în sama lor averea imobilă, de case și vii, a răilor platnici: când se exercitau represalii asupra locuitorilor altui oraș decât al celui cu pricina, municipalitățile ardeleni desa-

¹ *Studii și documente*, I-II, p. 11 și urm. Stăruințele lui Ieremia Vameșul și lui Toader vameș de Suceava, la 4 Iulie 1527, pentru ca negustorii din acest oraș să-și re'a activitatea; Hurmuzaki, XV, p. 298, no. DXLIV.

² Cf. Nistor, *Handelsbeziehungen*, p. 105 și urm.

³ Chemarea Bistrițenilor la dânsul în 1557; Hurmuzaki, XV, p. 523, no. DCCCCLVIII. A Brașovenilor, p. 531, no. DCCCCLXXII. El face și o casă de adăpost pentru drumeți la Câmpulung: *ibid.*, p. 527, no. DCCCCLXIV.

⁴ Cf. locurile arătate în tabla vol. XV din Hurmuzaki, p. 19 4,

⁵ *Ibid.*, p. 417, no. DCCLXXV.

probau fapta¹. Lăpușneanu oferă pentru plata postavului, cingătorilor oștirii (4.500) și a rădvanelor, ce-i veniau și de la Bistrița, pe la Brețe — calea obișnuită spre Brașov² —, boi îngrășați³.

Odată e vorba de oi ale lui Vodă — după 1580 se treceau destule⁴ —, dar negoțul de căpetenie al Lăpușneanului cu Ardealul se făcea prin „porci bine îngrășați”, cari ajunseseră a fi moneda lui curentă, față de acești vecini. Ei se trimiteau printr'un credincios domnesc, frumos recomandat într'o scrisoare latină sau germană, și se încredințau spre desfacere prietenului birău, arătându-i-se ori ba prețul, care se ridica până la 12 dinari, un *pfening* și jumătate, și declarându-se că orice monedă e primită⁵ (dar Vodă admite să se introducă de la Bistrița asprii lor occidentali „moneda lor albă”⁶). Dacă nu i se făcea însă pe plac, greșindu-se la preț, el protesta că acasă la el iewa și până la trei galbeni pe 200 de porci și că, dacă ei ascultă sfaturile vre unui răuvotor al lui, își va călca prietenia de până atunci, va închide pasurile pe care le-a deschis numai „de multa voastră rugăminte”. „De ce uitați așa de răpede de prietenia noastră și vă cade greu, nu putem ști. Dar să știți voi prin aceasta că vom închide iarăși pasul acela din țara noastră prin Ținutul vostru și nu vom lăsa să treacă nicio vită, și nu va avea voie nimeni dintre voi a călători pe acel drum”. „Dacă nu veți ținea samă de mânia lui Vodă”, adăugia secretarul, „veți plăti-o scump”. Li se

¹ *Ibid.*, pp. 458-9, no. DCCCLII.

² Pentru Bistrița anume era calea Suhardului, pe la Câmpulung; *ibid.*, p. 619, no. MCLVIII. Cu privire la vama Brețcului, *ibid.*, pp. 649-50, no. MCCII. Cea de la Varhég, *ibid.*, XI, pp. 709-10, no. CLXIX.

³ *Ibid.*, p. 496, no. DCCCCXX; p. 526, no. DCCCCLXII; p. 546, no. MIII; pp. 554-5, no. MXXI.

⁴ *Ibid.*, p. 691, no. MCCLXXIV.

⁵ *Ibid.*, p. 489, no. DCCCCIX; p. 533; no. DCCCCLXXVIII; p. 542, no. DCCCCXVII.

⁶ *Ibid.*, p. 566, no. MXLVI. Trimetea și florini (*ibid.*, p. 489, no. DCCCCVIII).

⁷ *ibid.*, pp. 544-5, no. MI.

amintia că ar fi bine ca, pe lângă prețul așa cum li fusese fixat, să se adauge și un mic dar pentru a-l potoli pe Domn¹. De fapt, se opri calea, și numai peste câteva săptămâni ea era redeschisă, în același an 1559, uitându-se „rușinoasele lucruri“ petrecute din partea lor, cari supăraseră pe negustorii lui Vodă și uitaseră a-i trimite banii pe vite².

Cai se trimet rar din Moldova; miere și ceară niciodată — ba încă seaducea la 1564³ ceara *curată* din Bistrița. Nu mai vedem nici aducerea de mărfuri levantine. Țara lui Alexandru-Vodă avea deci numai sarcina de a hrăni marele oraș sășesc, unde, spune una din scrisori, „carnea e scumpă“.

Pentru acest singur scop cerură Bistrițenii în 1560 să nu mai fie un singur târg, *iarmaroc*, pe an. Lăpușneanu li răspunse cu privilegiul din Hârlău, 17 Septembrie 1561, arătând că „aceasta nu e voia lui“, că la Hotin se țin șapte iarmaroace pe an și tot așa li se acordă și lor, împărțindu-se, în ce privește locul, între ei și orașele moldovenesti, și anume în chipul ce urmează: unul „în târgul nostru *Baia*, care se zice pe nemțește *Moldenmerkh*“ (deci: *Stadt Mulda, civitas Moldavie*)“ la 14 Octombrie, „în ziua pe care Moldovenii o numesc în limba lor *Vinerea Mare*“ (Sf. Paraschiva)“ al doilea la Bistrița, de Sf. Nicolae, al treilea la *Baia*, de Sf. Toader, în Postul Mare, al patrulea la Bistrița, de Dumineca Mare, al cincilea, „la noi“, de Sâmpietru, al șeselea la Bistrița, de Sf. Ilie și, în sfârșit, al șeptelea la *Baia*, de Sântă-Măria Mică“. Datele nu sunt alese arbitrar: atunci se făceau iarmaroace în toată Moldova⁴. Se adauge că nicio marfă nu va mai fi oprită, așa cum era obiceiul din vechiu, și se prevede că negustorii vor putea să se înțeleagă

¹ *Ibid.*, no. MII. Cf. și *ibid.*, p. 546, no. MIII.

² *Ibid.*, pp. 547-8, no. MVI. Și înștiințarea de la vameși; *ibid.*, p. 552, no. MXV.

³ *Ibid.*, p. 609, no. MCXXXVIII.

⁴ Dar și în alte zile; privilegiul pentru Trotuș, Bogdan, *Doc. Moldovenesti*, pp. 62-3, no. XXX.

pentru a-și amâna plata de la un iarmaroc la altul¹. Așa se și urmă de fapt, și vedem că la 1563, în momentul când se isprăvia tragedia lui Despot, înlocuitorul Lăpușneanului, principele ardelean recomandă Bistrițenilor să-și ție iarmarocul afară din ziduri².

Întors în Domnie, Alexandru-Vodă restabili vechea stare de lucruri³, în momentul tocmai când Petru-Vodă, vecinul muntean, furios de ocrotirea pribegilor la Brașov, opria pe vecinii săi de a mai lua oi⁴ din țară, declarând că renunță la *mazerea* ce se aducea de la dâșii⁵ (și în Moldova⁶). Dar de acum înnainte, că și în toată această Domnie a doua, porcii — ca și alte mărfuri vii — nu se mai trimet cu oamenii Curtii peste munți, ci se arată, la 1564, Bistrițenilor că Vodă „are bielsug de porci de vânzare” și, deci, să se anunțe „tuturor celor ce se află în cetatea d-voastră ca oricine are voie să cumpere porci *să vie la noi cu bani, galbeni de aur sau taleri, și pe bani gata să poată cumpăra de la noi*”⁷. Și el însuși nu mai trimetea vite ca plată, ci bani, taleri de Brandenburg, *ioachimici*. — Petru Rareș dăduse, cum se știe, cu douăzeci de ani în urmă, 100.000 de florini în boi moldovenesti la bălciul din Iaroslav pentru întreținerea oștirii cruciate pusă supt comanda lui Ioachim de Brandenburg⁸ —, a căror schimbare la Bistrița în „bani mărunți, dinari ungurești”, îi aducea folos⁹. Trebui, în

¹ Hurmuzaki, XV, pp. 669-70, no. NLIV.

² *Ibid.*, p. 582, no. MLXXIX.

³ *Ibid.*, p. 597, no. MCXII. Îngăduirea din partea principelui ardelean; *ibid.*, pp. 599-600, no. MCXVII. Plângere a Bistrițenilor pentru creșterea vămii; *ibid.*, p. 693, no. MCYIV. Alexandru-Vodă ceruse de la ei și o pităreasă pentru pâne de lux; *ibid.*, p. 604, no. MCXXVII.

⁴ Pentru ele, v. *ibid.*, p. 645 no. MCXCVI.

⁵ *Ibid.*, XI, pp. 581-2, no. VIII. Cf. și *ibid.*, pp. 582-3.

⁶ *Ibid.*, XV, p. 09, no. MCXXXVIII.

⁷ *Ibid.*, p. 608, no. MCXXXV. Asemenea cumpărături și altă dată; *ibid.*, p. 1926.

⁸ Papiu, *Tesaur*, I, p. 13 și urm.

⁹ Hurmuzaki, XV, p. 608, no. MCLXXX. V. și *ibid.*, p. 609, no. MCXXXVII.

1565, o cerere formală a oraşului pentru ca să se îngăduie exportul de 200 de boi, fără vamă, la dânsii¹.

Această politică de negoţ mai întins aparţine, de fapt, nu atâta împrejurărilor, cât lui Lăpuşneanu însuşi, pe care din ce în ce mai mult ajungem a-l cunoaşte şi supt altă latură decât a tiranului setos de sânge, cum îl făcu boala de ochi care-i tulbură pe încetul mintea. Invitat de nobilul polon, vecin cu Moldova, Procopie Sieniawski, el întră în legături cu Albert, ducele Prusiei, care cerea să-i caute „iarbă turcească“, revent, în Moldova şi căruia el îi înfăţişă un cal arab, un cal bun moldovenesc şi un cort turcesc din partea boierilor săi : oferia să trimeată boi, „vacii turceşti“, cai, ierburi în Prusia, chiar şi pe credit deocamdată, şi în schimb doria să aibă de acolo hamuri, coifuri, platoşe, halebarde (*Hacken*) şi chiar tunuri. Omul său, Mihail Rohozinski, vizită Curtea ducelui în 1559 şi se răspunse la această poliţetă, în 1560, prin solia lui Marcel Konarski, care aducea o parte din arme; dar nu ştim dacă, la plecare, a dus cu dânsul cele o sută de vacii pe care le oferia Vodă².

De aceia nu fără o invitaţie formală din partea Voievodului, care oferise export de boi şi ceruse sfat cu privire la legăturile sale cu Turcii³, veni ră la el în 1559 „un Florentin, nepot al unui casnic al Craiului ardelean“, şi un Veneţian, pentru a cumpăra boi pe cari să-i vândă în Germania ; capuchehaiielele de la Poartă ale lui Alexandru-Vodă vorbeiau în acelaşi sens bailului Veneţiei⁴. Alexandru, care întrebuinta pentru alinarea grozavei sale boli şi pe un

¹ *Ibid.*, pp. 611-12, no. MCLXII. Ioan-Vodă cel Cumplit permite la :572 exportul vitelor; *ibid.*, pp. 651-2, no. MCVII. Cf. *ibid.*, pp. 650-1, no. MCCV. Porci cumpăraţi din Moldova la 1580, *ibid.*, pp. 680-1, no. MCCLIII.

² Iorga, *Nouveaux matériaux pour servir à l'histoire de Jacques Basilikos l'Héraclide, dit le despote*, Bucureşti, 1900, p. 29 nota 1; *Studii şi documente*, XXIII, p. 70 şi urm.

³ Rpportul de bail din 26 Septembrie 1559, notat în *Rev. pentru istorie, arheologie şi filologie*, II¹ p. 175, dnr lăsat la o parte de colecţia Hurmuzaki, vol. VIII.

⁴ Hurmuzaki, VIII, p. 87, no. CXVI.

Italian din Asolo în Bresciano, pe care-l bănuî apoi că a vrut să-l otrăvească, silindu-l astfel a se turci ca să scape¹. trimese și un sol la Veneția, pe Toma, întovărășit și condus de Sibianul Ioan Nyró; ei erau acolo în Maiu 1560, primind, în schimb pentru sobolii aduși, daruri în valoare de o sută cincizeci de galbeni, în „catifea de purpură, cu păr mare și mic“, pentru stăpânul lor : de atunci a rămas în Arhivele Veneției un răvaș de câteva rânduri slavone privitor la această misiune². Misiunea, care oferia vânzarea de boi, e interesantă și pentru istoria vechii noastre arte, căci ctitorul Slatinei cerea ca, „*pentru a împodobi în Moldova sfintele lăcașuri ale lui Dumnezeu, să meargă acolo cariva dintre pictorii și alți meșteri ai voștri potriciți pentru astfel de opere*“³. Republica răspunse că drumul pentru negoț e lung și greu, că totuși se vor da instrucții furnizorilor de carne și că nu vor lipsi meșterii ceruți. O legătură se stabili în același an cu un don Giuseppe de Francisci, care trimetea pentru primirea cirezilor de boi pe agentul Giambattista Galliecioli din Brescia : el căzu în mijlocul încercărilor de răsturnare ale „nebunului“ de Despot, dar după luptă i se arătară străinului cirezile domnești; se hotărî ca acei meniși să iea boii să nu vie până la Sf. Gheorghe viitor; plata trebuia să se facă: „partē în „aur curat, bani ungurești, iar alta în mărfuri, precum e catifea (*vilar*), un fel amestecat cu aur și cu flori în el (brocard), catifea păroasă de mătăasă (atlaz), mătăasă roșie (*cramoisi, carmasinum*), damasc, atlazul propriu zis (*atlanticum*) și alte câteva feluri de mătăasă și postav de acesta, precum *ciocâr-*

¹ *Ibid.*, pp. 89-90, no. CXIX.

² *Ibid.*, p. 88, no. CXVII.

³ *Rev. p. ist., arh. și fil.*, I², p. 141. De altminterea în 1553 o mare solie moldovenească venia la Brașov cu argint, ca să se lucreze de meșterii orașului; Hurmuzaki, XI, pp. 790-1. Odată vine tot la Brașov un om al lui împreună cu Ștefan argintarul din Cluj, pe care deci îl ducea în Moldova; *ibid.*, p. 796. Pare că tot la el merg și argintarul Erasm și fântănarul din Sibiu; *ibid.*, 798. Cf. și p. 800. O anaforniță (*scutella*) de argint făcută la Brașov; *ibid.*, p. 801. Și p. 803. Lucru de păhare pentru Alexandru; *ibid.*, p. 804.

lat (*écarlate*), granat, postav de Londra, Bergamo, etc.", neluându-se nicio vamă pentru bucățile păstrate Domnului, ci numai pentru cele pe care le-ar desface între boieri. Se pare că era vorba și de un export de piei din Moldova¹.

Interesanta solie e cunoscută și printr'un alt izvor. La Brașov, de unde Lăpușneanu-și aducea cam aceleași lucruri ca și de la Bistrița — ba chiar și mese și scaune de lagăr și „pilule purgative“², poftind chiar odată, în 1556, pe judele Brașovului să-i cerceteze și, firește, să-i aducă și darurile cuvenite³ —, fără a trimete însă cirezile de boi și turmele de porci pentru plată, sosia, la 26 Novembre, întorcându-se de acolo din Moldova, negustorul italian care era să inițieze un așa de însemnat schimb de mărfuri cu Moldova. Sașii îi ziceau lui Giambattista Galliciuoli („Galicyol“) „sol (*orator*) al domnilor Venetieni“, și el împunea prin alaiul cu care-și făcea călătoria: pe lângă fiul Bartolomeiu, „cetățean din Padova“, erau 21 de călăreți; boieri moldoveni îl petreceau. Brașovenii se crezură datori a face mari cheltuieli cu mâncarea și băutura neobișnuitului oaspete, care stătu trei zile întregi în mijlocul lor⁴.

Dar năvălirea lui Despot și usurpația lui de trei ani de zile în Moldova împiedecă realizarea unui plan la care pe urmă nu se mai gândi nimeni: am văzut că, și în ce privește orașele săsești vecine, spiritul întreprinzător al lui Lăpușneanu slăbi în a doua Domnie. Dar, pentru a însemna și antecedentele acestui plan de comerț mai depărtat, — peste capul mijlocitorilor vecini, — să amintim și cazul, de la 1520, al lui „Vincentiu Italianul, ginerele lui Iacob Italianul“, care, în legătură cu unii Moldoveni, făcea negoț de vite prin Ardeal. Încă de la 1556, Italienii veniau la Brașov pentru cumpărare de grâu⁵. În 1568, Italieni de-ai lui Alexandru-Vodă din București cercetau orașul⁶. Un Moro-

¹ *Ibid.*, VIII, pp. 88-9, no. CXVIII.

² Cf. și Nistor, *Handelsbeziehungen*, p. 157 și urm.

³ Hurmuzaki, XI, p. 793.

⁴ *Ibid.*, p. 804. Cf. *ibid.*, p. 802.

⁵ *Ibid.*, p. 793.

⁶ *Ibid.*, p. 805.

sini, Alexandru, fu oaspetele Braşovenilor, în trecerea spre Bucureşti şi la întors, în 1573-4¹. Şi Iancu Sasul ţinea „Velşi“ pe lângă dânsul², ca şi, mai ales, Petru Cercel italianisantul, care trimetea la Braşov pe un anume Franco. În sfârşit la 1575 trecea prin oraş spre graniţa munteană *un scriitor*, „Velşul care venise de la prinţul Ardealului, ca să scrie istorie“ („die Historien zw beschreiben“)³.

Totuşi aceste încercări nu rămaseră fără urmare. Unul din biografia lui Despot, Gratiani, după ce vorbeşte de roditoarele câmpii ale Moldovei, unde totuşi se samănă numai cât li este de nevoie locuitorilor şi numai sămănătura de primăvară, din April, — vom vedea însă că un puternic export se făcea în Turcia —, după ce înseamnă viile moldoveneşti, al căror produs nu se prea exporta însă pe acest timp, ci se întrebuinta mai ales în ţară, mai mult amestecat cu miere, căci nici aceasta nu trecea peste hotare, înseamnă marele număr de boi — aşa de mulţi încât se pot pune câte doisprezece la plug — şi adaugă: „*de aici din Moldova se scoate acel mare număr de boi, cu carnea cărora se hrănesc în mare parte, nu numai neamurile Ungariei şi Rusiei, ci şi Poloniei, Germaniei şi chiar Italia, iar mai ales cetatea Veneţiei. Acestora li zic Veneţienii boi ungureşti şi preferă carnea lor acelei a altor soiuri*“⁴. Iarmaroace de boi se fac în Moldova de şapte ori pe an — deci informaţia este foarte dreaptă⁵ —, „viind mare număr de negustori, în câmpii foarte întinse; la fiecare trei zile sfătuindu-se negustorii asupra preţului unui cap, pe care-l urmează apoi mulţimea cealaltă“ — datina ruperii preţului —, „care preţ rare ori trece peste trei galbeni de aur, toată grămada aceia de boi în câteva ceasuri se vinde şi se mână în felurite

¹ *Ibid.*, pp. 810, 812.

² *Ibid.*, pp. 820, 826, 828.

³ *Ibid.*, p. 813. Cf. şi *ibid.*, p. 840.

⁴ *Gratiani de Iohanne Basilico*, in Legrand, *Deux vies de Jacques Basilicos*, Paris 1889, pp. 169-70.

⁵ V. mai sus, p. 188.

părți. Din aceasta fac câștig mare boierii cari cresc cirezi, și Voevodul însuși de aici se îmbogățește foarte mult; căci și el obișnuiește a vinde un mare număr de boi pe fiecare an, din moștile sale, și din aceste iarmaroace cresc mult vămile (*vectigalia*) sale¹.“ Despot însuși plăti o mare datorie — către nobilul ungar Francisc Zay — cu 1.425 de boi, pe cari veni să-i ridice un negustor din Cașovia². Pretendentul Ștefan Mâzgă făgăduia aceluiasi Zay, între altele, 60 de vaci pe an, pe lângă două polobdace de *mied* și de său³, iar Petru Șchiopul făcea daruri de boi Brașovenilor⁴. Se fabrică și pastramă de vacă pentru cetăți⁵.

În schimb, caii cei mici, dar suferitori, nedeprinși cu grajdul, ținuți pe câmp și în miezul iernii și hrăniți cu iarba pe care o scormonesc cu copita, nu figurează, la același scriitor, printre articolele de export⁶. După Reicherstorffer, Sasul care cercetă Moldova supt Petru Rareș, nici nu era voie ca ei să fie scoși decât pentru soli⁷, dar știm că această oprire privia numai caii cei buni⁸. Mierea se întrebuinta numai pentru daruri: Hanul primia pe la 1560 două poloboace⁹. În ce privește lemnul, Lăpușneanu făcu să vie la el în 1559 niște oameni din Săcele, apoi un Sas, ca să-i așeze opt fierăstraie¹⁰.

În acest timp Țara-Românească n'avea nici articole de export de însemnătatea vitelor moldovenesti, nici Domni

¹ Legrand, *o. c.* p. 170. Se găsi, din lucrurile lui Alexandru-Vodă, numai la Lăpușna suma de 20.000 de galbeni; Hurmuzaki, II, p. 411.

² *Ibid.*, II⁵, p. 538.

³ *Ibid.*, Supl. II¹, pp. 258-9, no. CXXXV.

⁴ *Ibid.*, XI, p. 818.

⁵ Iorga, *Nouveaux Matériaux*, p. 12; „haveva (il Dispota) salato molti buoi“. Și Botero (*Relationi*, ed. 1596, p. 96) pomenește exportul de „carni secche di bue“ la sfârșitul veacului.

⁶ Gratiani, *l. c.*, pp. 170-1.

⁷ Ed. Papiu, p. 141.

⁸ V. și mai sus, p. 91.

⁹ *Barrillas*; Hurmuzaki, II, p. 405.

¹⁰ *Ibid.*, XI, pp. 800, 804.

de străbătătoare energie a Lăpușneanului. Legăturile cu Brașovul urmau domol pe drumul cel vechiu: pești aduși în oraș de negustorii târgurilor muntene, *parvalia*, mărunțișuri cumpărate în schimb. În registrele de socoteli ale Brașovului de pe la 1530 înaintea găsim oameni din Târgoviște, din Argeș, din Brăila, din Râmnic (Maican), din Câmpulung, din Pitești, din Buzău¹ (Bubăilă), din Câmpina și Gherghița, Teleajen și Târșor (Mircan, Șeremet, Guliman), din București², din Chiojd, din Văleni („Vaylen“), din Târgul-de-Floci (Micul), din Nămăiești, din Teșani, din Dridih, din Slatina (Ciocârlie, la 1530), pe lângă Moldoveni³ din Suceava, Siretiu („Zyreta”), Roman, Bârlad⁴, Trotuș, Vasluiu (de unde vine la 1530 șoltuzul Ivan⁵), Bacău, ba chiar câte un Grec de peste Dunăre, ca Mavrodin din Nicopol⁶. Dar avem impresia că între acești negustori, cu toții Români, erau și foarte mulți cărăuși⁷. În timp de pace darurile obișnuite se făceau Domnilor și boierilor, mai ales la schimbare de stăpânire, la nunți și alte prilejuri de veselie, dar și când era vorba de a se redeschide calea⁸. Dese ori erau primiți solii, cari se ospătau cu hrană de fruct ori de post și cu vin, din dărnicia interesată a „jupânilor“. Câte un vechiu prieten, ca Neacșul Lupu sau Hurduzău, mai dădea vești, în scris sau din gură, la hotare⁹. Dar nimic nu ne face să credem că acest comerț s'ar fi ridicat vre-odată ori că el s'ar fi ținut măcar la nivelul pe care l-am constatat la începutul veacului al XVI-lea. Unde e vorba de mărfuri mai însemnate: porci, boi, vaci, piei (și de oaie), se întâlnesc la aducători tot nume străine, ceia ce înseamnă că

¹ Cf. Hurmuzaki, XI, p. 784.

² *Ibid.*, II³, p. 682.

³ Mai mult pentru postavuri. V. înșirarea tuturor varietăților *ibid.*, p. 677.

⁴ Cf. *Ibid.*, XI, p. 799.

⁵ *Ibid.*, II³, pp. 685-6.

⁶ *Ibid.*, pp. 651-2.

⁷ Aflăm odată și pe „popa din Filipești“ (*ibid.*, p. 683).

⁸ *Ibid.*, XI, pp. 800, 803, 837.

⁹ *Ibid.* Găsim odată: „Item Myhele ad Ruckor, ad Hwrdezow misso“.

acum agenții sași și unguri veniau să și le caute în țară¹. Une ori doar vedem pe un Stan ori pe un Valentin Dogarul („doleator“) din Târșor, care aduce boi², dar pe acesta din urmă numele-l vădește străin; ori, tot așa, din „Muscel“, un Stoica, din Buzău, un Coman³. Odată vedem numai scoțându-se din Țara-Românească peste o sută de boi ai unor demnitari ardeleni⁴. Rare ori apare în Ardeal „vinul muntean“, „blescher Wein“⁵. Pentru exportul de grâu din Țara-Românească în Ardeal, care se făcea prin negustori munteni, trebuia o permisiune specială dela Domn, care era dăruit și atunci cu „vin sublimat“ (rachiu), cu turtă dulce și cu jimble într'un vas anume, dar de cele mai multe ori *din Ardeal trecea grâul dincoace*⁶. Acum însă călătoriile la Buzău, la Brăila, la Gherghița, la Pitești și până la Silistra, la „Drâstor“ („Dresther“) și Nicopol se făceau mai mult în vederea culegerii de știri cu privire la Turci⁷.

Altfel, calea se păstra deschisă cu îngrijire: iarna, când dădeau zăpezile cele mari, țerani de la noi o curățiau și primiau pentru aceasta mulțămită dela Sași⁸. Când se adunau pricinile, boierii delegați de Domnie se întâlneau cu oamenii Brașovenilor la Rucăr ca să le încheie. Relații zilnice se întrețineau cu schilerii de la hotare⁹. La judele de Câmpulung se trimeteau solii ca la un vecin bun și de folos.

Aceleași lucruri se pot spune despre Sibiiu, care făcea aceleași daruri — odată, la 1541, se trimete și un pictor la

¹ V. de ex. Hurmuzaki, II², pp. 673-4.

² *Ibid.*, pp. 682, 689.

³ *Ibid.*, p. 690. Pentru boi din Moldova, și XI, p. 791.

⁴ *Ibid.*, p. 838.

⁵ *Ibid.*, p. 808.

⁶ *Ibid.*, p. 784. Cf. și *ibid.*, pp. 803, 813 (oprire). Făină de lux se lua însă de la Brașov și de Moldoveni; *ibid.*, p. 800. Jimblărițe se cereau de Lăpușneanu; *ibid.*, p. 801. Cf. și *ibid.*, p. 806.

⁷ Cf. și *ibid.*, pp. 785-6.

⁸ *Ibid.*, p. 796.

⁹ *Ibid.*, p. 799.

Domn¹ —, care se îngrija de aceleași întâmplări politice de peste hotar și avea să se teamă de aceiași închidere a comerțului². Și în această parte grâul se trimetea de dincolo de munți, ceia ce se opri adesea³. Dar din Oltenia veniau oi în munți⁴, până la Miercurea, purtându-se negoț cu ele — odată se făcură plângeri pentru 5.000 de oi și o sută de cai furați⁵ —; boierii din aceste părți făceau încă din veacul al XV-lea un însemnat export de porci⁶. Domnul însuși împărția daruri din ei⁷.

Aceste Ținuturi aveau particularitățile lor economice, pe care izvoarele nu ne ajută să le statornicim mai exact, pe baze mai largi⁸. Sibienii trimeteau mai mult postavuri proaste, — și în Moldova⁹. Ei păziau să fie în bună stare calea Turnului Roș¹⁰. Legăturile lor statornice erau mai ales cu Râmnicul, cu Slatina, chiar și cu Argeșul, de și spionii mergeau și până la Nicopol, Ruscuc, Vidin; Banul oltean era persoana către care în rândul întâiu erau îndreptați ochii Sașilor, și ei luară măsuri când, puțin după întemeiere, mănăstirea Craioveștilor de la Bistrița fu prădată de oameni din părțile lor¹¹.

O compensație pentru slăbirea tot mai mare a legăturilor cu Ardealul sărăcit și tulburat o putea găsi principatul muntean în *tot mai strânsa legătură cu Orientul*, de care am vorbit și mai înainte, fără să arătăm deocamdată locul din ce în ce mai mare pe care-l reclamă, dacă nu mono-

¹ *Ibid.*, pp. 856, 86¹-1, 865. E cunoscutul Filip Moler.

² *Ibid.*, pp. 862-3.

³ *Ibid.*, p. 851.

⁴ *Ibid.*, p. 844.

⁵ *Ibid.*, p. 882.

⁶ *Ibid.*, pp. 849-851.

⁷ *Ibid.*, p. 865.

⁸ Nu știm ce poate însemna acel „portus oithensis” la care boierii cheamă pe omul cetății; *ibid.*, p. 857.

⁹ *Ibid.*, p. 879.

¹⁰ *Ibid.*, p. 850.

¹¹ *Ibid.*, p. 851.

polul turcesc, cel puțin rezervarea ocașională a unor anumite articole de export, și din cele mai însemnate, de către stăpânii turci.

În acest negoț oriental, mai ales turcesc, elementul național juca un rol și mai restrâns decât acela pe care-l putuse juca, și-l juca însă, în relațiile comerciale cu orașele săsești. Întâlnim Greci în număr mare, și de sigur mai ales Greci din Constantinopol, unde, în vremea care dă Imperiului un capitalist așa de bogat, întreprinzător și influent ca Mihai Cantacuzino, zis Șaitanoglu, negustor al Sultanului, arendaș al vămirilor împărătești și al salinelor de la Anhal, ducele de Arhipelag, măcar ca funcție, dacă nu ca titlu, făcător de Patriarhi, Mitropoliți și Domni¹, inițiativa economică a grecității se trezise mai întâiu. Îi găsim în fiecare moment în a doua jumătate a veacului al XVI-lea, veniți cu Domnii, cari, mai ales de la Mircea Ciobanul înainte, nu se mai ridicau prin moștenire, ori printr'o năvălire biruitoare de pribegi, ori și prin ajutorul unui partid de boieri din țară, ci prin alegerea de către „meghistanii“ Porții din stocul de pretendenți disponibil în Țarigrad ori în felurite locuri de surgun. Curtea lui Mircea, apoi a văduvei sale, Chiajna.— de și fiica lui Petru Rareș, care n'avea nimic a face cu Grecii, și a unei principese sârbești—, a lui Petru, fiul lor, apoi a înlocuitorului acestuia, Alexandru, fiul altui Mircea, care-și trăise toată tinereța între Grecii și Levantinii Capitalei împărătești, a Ecaterinei, soția lui, o Levantină și ea, dar ortodoxă, din neamul chiot Salvaresso (mama ei era Greacă), și, în sfârșit, a lui Mihnea fiul lui Alexandru e o Curte grecească: scrisorile particulare ce pleacă de aici sunt, măcar de la o vreme, redactate numai în limba aleasă, la modă, care, în acest cerc restrâns, era și o limbă usuală. Între acești Greci, mulți erau rude, vechi prieteni — Iacob Paleologul din Chios, vizitând Bucureștii, a fos primit cu o cinste deosebită de Ecaterina² —, per-

¹ Iorga, *Contribuțiuni la istoria Munteniei*, în „Analele Academiei Române“, XVIII, pp. 16-19.

² Cf. și Hurmuzaki, XI, pp. 809-10.

soane influente între conaționali și coreligionarii lor; atâția erau însă creditori veniți ca să supravegheze Cămara domnească, de unde trebuiau să fie plătiți, ba adesea ca să-i și culeagă veniturile. Oameni de încredere, ei erau întrebuințați în multe misiuni secrete, și mai ales în dese călătorii de afaceri: socotelile Brașovului pomenesc astfel pe Grecul care aduce vestea despre Domnia nouă a lui Pătrașcu-cel-Bun, pe Cristian Grecul, din suita aceluiași, pe un Postelnic Ghica și un Stanciul Grecul, al lui Petru-Vodă, ș. a.¹ Unii dintre dânșii începeau ca boieri ca să mântuie ca atotputernici agenți la Poartă, stăpâni pe soarta Domnilor, în numele cărora luau grelele îndatoriri bănești la Ieniceri, gelepi și alți oameni de afaceri din Constantinopol; alții — ca Banul Iani, fratele mamei lui Mihai Viteazul², ca Andronic Cantacuzino, — purtau titlul unei boierii de țară, dar residau, pândind și plătind pentru patronul și ocrotitorul lor, în Capitala Imperiului, de unde numai anume împrejurări, mai târziu, îi putură scoate pentru ca să se așeze, cu neamul lor cu tot, în principatul pe care-l serviseră.

Dar mulți Greci de-ai Sultanului, fără legătură chiar cu aceștia, cu Grecii „politici“, veniau la noi, — mai ales, dacă nu exclusiv, în Țara-Românească, pentru a face negoțul, dintr'un loc mai potrivit, cu Ardealul și părțile vecine. *Români se luau cu dânșii*, ca asociați ai lor, dar fără aceiași putere de capital și aceiași îndrăzneală. Astfel la 1545 am văzut că Sibiiienii luau măsuri în ce privește *acest nou comerț greco-românesc*, care li se părea că li-ar amenința inițiativa și li-ar primejdiu câștigul³.

Peste vre-o douăzeci de ani, când Petru-Vodă al Terii-Românești avu un conflict cu Brașovenii din pricina pribegilor, la 1564, și opri negoțul, temându-se totuși de represalii posibile, el se rostește astfel cu privire la mulții negus-

¹ *Ibid.*, pp. 790, 802, 865, 873.

² Să nu fie el acel Ioan Grecul care anunță la Brașov Domnia lui Pătrașcu, tatăl lui Mihai? V. *ibid.*, p. 865.

³ *Ibid.*, XV, p. 439, no. DCCCXXII (document analizat mai sus).

tori greci de prin Ardeal, pe cari ajunge ca să-i apere autoritatea Sultanului : „Ci, de spre partea negustorilor cari sînt Greci, nu sînt negustorii noştri, ori din țara noastră, ci sînt ai Împăratului, și faceți în voie ce veți voi să faceți”¹. Nici la Sibiiu nu lipseau Greci de aceștia². Când însă vre unul dintr’înșii era ucis în cale, reclamația se făcea tot de Domnul muntean³. Ei aduceau mărfurile știute, dar și strămături, bogasii, piper, șofran, cordovane (piei roșii), ierburi (*simplicia, des simples*), pe care le vindeau „aromatarilor” sași⁴.

Atâția se așezau însă prin orașele noastre. Găsim astfel pe la jumătatea veacului pe Ivan, Mihai și Gheorghe Grecul din Pitești, pe un Dicu, pe un Plako, un Dimitrie, un Ghinea, un Iene, un Frățilă, care e taxat tot de „Grec”. Mai târziu, un Gheorghe Comnenul are de lucru prin Ardeal⁵.

În Moldova, comerțul *polon* ar fi putut înlocui pe al Sașilor din Ardeal, când acesta începe să decadă. La Lioveniaiu Bărlădeni, ca Aron Tetul și Mihăilă, în legătură cu Evreii din Olesko⁶; ba chiar se rătăceau cu afaceri până și câte un ciubotar din Lăpușna, aducând boi măcelarilor lioveni⁷. Cu Liovul vecin păstrau legături coloniile armenesti din Suceava și alte orașe: aici își lucra odoarele pentru biserica Sf. Cruci preotul Narses (Noșeț), din 1557⁸. Client al negustorilor din orașul polon era și acel Vartan din Roman, pe care-l cunoaștem și de aiurea⁹. La bâlciul de la Liov mergeau în 1557, — pe lângă câte un Român, ca Andreico, Toma și Nicoară Telici, Romașcu din Suceava, Avram Șirzinca de Iași, Giurgiu din Siretiu, — Armenii Manea din Suceava și Hagigadur din Botoșani, ducând cu dânșii

¹ *Ibid.*, XI, p. 581, no. VIII.

² *Ibid.* p. 881.

³ *Ibid.*, pp. 800, 802 (anul 1559).

⁴ *Ibid.*, II³, p. 693. Cf. *ibid.*, pp. 685-6.

⁵ *Ibid.*, XII, pp. 419-20, no. CCCCXXXVII.

⁶ *Studii și doc.*, XXIII, p. 354, no. CLXXXIV.

⁷ *Ibid.*, pp. 348-9, n-le CLXVI-VIII.

⁸ *Ibid.*, pp. 30-1, no. CLIV.

⁹ *Ibid.*, p. 349, no. CLXIX.

boi, piei crude de cerbi, postavuri croite și vin moldovenesc, pe care le opriră în cale Evrei poloni precupeți ¹. O apucătură pe care acești mijlocitori vicleni, și une ori și silnici, o exercitară și după aceasta, trecând în Moldova pe ascuns, pentru a precupeți ei vitele de la țerani sau boieri, de-a dreptul, dând în schimb postavuri leșești, până ce Petru Șchiopul hotărî prin 1573 izgonirea lor statornică ². Alte ori Evreii, ca acei din Olesko, dădeau pentru boi zapise iscălite de o familie întregă fără să se creadă însă datori a plăti ³.

Un Sarcur, un Ivanis, un Ciaric Armenii făceau la 1565 și ei negoțul — între altele, de camelot — cu Lioveni de nația lor ⁴.

Boieri mari, ca Postelnicul Crăciun, vameși, ca Nicoară de la Hotin, fratele aceluia pe care Despot îl prădă și închise, erau amestecați în marele negoț de boi din acest timp ⁵. Alexandru Lăpușneanu însuși cumpără de aici arama și plumbul pentru ctitoria lui de la Liov chiar, și, în 1558, regele-i îngăduia a o face fără a plăti vama ⁶, cum, până la o anumită sumă, — 300 de ughi —, era datina față de Domnie și în Ardeal ⁷. La căderea lui din 1560, el lăsa în Liov sume de încasat, cu privire la care scrie, lacom de a și le însuși, Despot usurpatorul ⁸. Faptul că biserica moldovenească a Liovului fu ajutată esențial de dânsul, cu bani și transporturi de boi, dându-i icoane, zavese, odăjdii și recomandând ca femeile să stea de o parte, cerând apoi a i se trimete tineri pentru învățătura cântărilor slavone și grecești, că el dădu o piatră cu numele său, care trebuia să fie scris și pe clopote, — unul zis chiar „Alexandru“, — că făcu să se aurească la el crucile, că-și ținea acolo un

¹ *Ibid.*, pp. 341-2, no. CLV. V. și *ibid.*, p. 344, no. CLXI.

² *Arhiva istorică*, I¹, pp. 173-4.

³ *Studii și doc.*, XXIII, p. 354, no. CLXXXV.

⁴ *Ibid.*, p. 345, no. CLXII.

⁵ *Ibid.*, pp. 345-7, no. CLXIII.

⁶ Hurmuzaki, *Supt.* II¹, pp. 205 și urm., 212 și urm.; *Studii și doc.*, XXIII, pp. 343-4, no. CLVII.

⁷ Hurmuzaki, XV, p. 360, no. DCLXXXII.

⁸ *Studii și doc.*, XXIII, pp. 343-4, no. CLVIII.

ispravnic anume, că el găti praznicul de sfințire, că luă aceeași parte la clădirea bisericii Sf. Gheorghe, alegându-i patronul, că, în sfârșit, îngrijia și de aducerea lumânărilor la slujbă ori de mărimea litiilor, arată cât de mare însemnatate punea pe această lature a legăturilor lui cu străinătatea.

Pe la 1561 negustori mari din Liov, ca Melchior Hase, veniau la Hotinul lui Nicoară vameșul. Aici se mutase bălciul cel mare de boi, care până atunci se ținuse la hotar, în Șipineț și în Lențești (unii din boieri și negustori pretindeau că ar fi fost întâiu la Botoșani). Măsura fu primită de rege cu neplăcere, și se făcură deci greutăți negustorilor domnești cari mergeau la Muscali să cumpere blăni și „dintți de pește“ (fildes), spre a se adăugi la tribut¹. Măsura nu ținu însă mult, de și Albert Laski, sprijinitorul lui Despot, ceru în schimb și capătă Hotinul tocmai pentru valoarea pe care i-o dădea iarmarocul, și tot de aceea fostul asociat căută să i-l smulgă și cu putere. Se culegea, în adevăr, de aici un venit de 10.000 de galbeni pe an². Despot nu reveni asupra măsurii de schimbare a iarmarocului, de și chemă pe Lioveni la dânsul — se pare că și pe Cracovieni³ — și ceru regelui să-i dea pe urmă pe negustorul Drăgan, trimis de Alexandru cu o însemnată sumă de bani la Muscali. — căci acea sumă nu e a lui Alexandru, ci a țerii întregi, și dată negustorului de aceea ca să scape țara creștină de dușmanul păgân, Turcul“, scrie însuși Despot⁴.

La restabilirea Lăpușneanului, Sultanul porunci ca iarmarocul să fie adus înapoi la locul cel vechiu. Spre sfârșitul anului 1564, el scrie regelui Poloniei că „Voevodul de acum al Moldovei, Alexandru, trăind cu Domnia Ta în bună

¹ Iorga, *Doc. și cercetări*, extras din „Economia Națională“, pp. 171-8.

² Iorga, *Nouveaux matériaux*, p. 58, nota, Sultanul însuși, ispitit, ar fi cerut de la Despot cetatea pentru dânsul (*ibid.*). Cf. *ibid.*, p. 65, nota 1.

³ Pățania unuia, în Sommer, la Legrand, *l. c.*, pp. 47-8. Cf. *Arhiva istorică*, I, p. 48, no. 51.

⁴ *Nouveaux matériaux*, pp. 47-9.

prietenie, nu face niciun rău Ținuturilor vecine; *el a suprimat bâlciul de lângă Hotin, pe care-l orânduise, și, potrivit cu scrisoarea noastră împărătească, starea de lucruri așa cum a afla-o va trebui să fie păstrată, fără nicio schimbare*¹. De aceea, ca și pentru a mai împiedeca usurpații ca a lui Laski, dar încă mai mult pentru a nu se mai trezi pofta de anexare din partea Sultanului, Hotinul fu ars („igne combusta“), distrugându-se toată lemnăria și rămânând numai zidurile goale².

Astfel, făcându-se deplina împăcare cu puternicul vecin, Lăpușneanu se poate interesa iarăși de biserica din Liov, neisprăvită și așa de puțin sprijinită, încât preoteasa popei Teodor trebuia, ca să-și ție familia, să vândă ceapă în piață; se arată gata a plăti zugravii cari ar lucra la dânsa, cu „colori bune“³, — și ni aducem aminte că același Lăpușneanu trimesese odată pe Ioan Benckner, din Brașov, în Polonia, ca să-i cumpere colorii de 4.500 de aspri, tot așa de bune, pentru biserica de la Slatina⁴; făcea daturii de ceară pentru făclii, pregătia praznicele, socotind oăia zece aspri, comandă țigle pentru acoperiș⁵. Tot odată Alexandru trimetea pe popa Tudor din Iași și pe notariul Filip pentru a urmări datoriile Postelnicului Crăciun la Melchior Hase⁶.

Alexandru-Vodă se mutase la Iași, părăsind statornic Suceava. Ar fi greu să se găsească toate motivele acestei importante schimbări. De una trebuie să ținem samă aici. În Sudul Moldovei se făcuse în acest timp, în fostul sat de pescari al Galaților, pomenit în acte din veacul al XV-lea numai în această calitate, un nou centru de comerț, locuit, credem, în mare parte de Orientali de curând așezați, ca și orașul vecin al Renilor sau Tomarova, despre care un

¹ Hurmuzaki, *Supl.* II¹, p. 244.

² *Nouveaux matériaux*, pp. 85-6.

³ Hurmuzaki, *Supl.* II¹, pp. 249-50.

⁴ *Ibid.*, XV, p. 605, no. CXXXI.

⁵ *Ibid.*, *Supl.* II¹, p. 254 și urm.

⁶ *Studii și doc.*, XXIII, p. 348, no. CLXV.

singur contemporan spune apriat că „era locuit de negustori greci“¹. Și Galații erau acum un oraș, un „oppidum“². Despot puse odată tabăra aici, vădindu-se cu acest prilej ura ce fierbea între ostașii de țară și străinii favorizați de dânsul³. Tot ca oraș apare el apoi și la 1595, dar afirmându-se caracterul lui de mare deposit al pescăriilor: mai ales marfă de morun⁴.

Un dregător sau „ureadnic“ de Iași, Cristea, jucase un rol în misiunile lui Lăpușneanu⁵. Mateiu, vameșul de Iași, purta, la 1569, — când Domnul era acum tânărul Bogdan, care înnoise privilegiul general de comerț al Polonilor prin actul de închinare către rege⁶ — un proces la Liov, alături cu Parascheva din Lăpușna, „și tovarășii săi români“⁷. Un Marcu de Iași se judecă la 1570 cu Armeanul Chircor, și un Iurco Baranovici, „Moldovean din Iași“, își trimete plenipotențiarii⁸. Drăghici Armeanul din Iași avea legături cu coreligionari din Camenița⁹. La 1572 se făceau chiar contracte pentru dusul mărfurilor de la Liov direct la Iași, și același act care dă această știre pomenește pe un Ivan din Iași, negustor—ca Ursul sau Faurul—ori numai cărauși¹⁰, ca Armeanul Ivan Vartirès din 1573, ori ca Lupu, din 1583¹¹, ca Toma, Telega, Pătrașcu, Alexe¹². Altă dată mărfuri se duc aici de la Reni¹³. La 1581-2 putem cu-

¹ Sommer, în Legrand, *o. c.*, p. 31.

² Cf. Nistor, *Handelsbeziehungen*, p. 173.

³ Sommer, *l. c.*, pp. 31, 42. Cf. notele, p. 137, și Hurmuzaki, II, p. 424; *Studii și doc.*, XXIII, pp. 388, 397, n-le CCLXII, CCXCV.

⁴ *Ibid.*, p. 436, no. CCCLXV. Cf. *ibid.*, XVI, p. 223 și urm.

⁵ Hurmuzaki, XV, pp. 562-3, no. MXXXVI (anul 1560).

⁶ *Ibid.*, II⁵, la data de 1569-70 (cf. și II, VVII, la această dată).

⁷ *Studii și doc.*, XXIII, pp. 349-50, n-le CLXX-I.

⁸ *Ibid.*, p. 351, n-le CLXXII-VIII.

⁹ *Ibid.*, p. 355, no. CLXXXVII.

¹⁰ *Ibid.*, p. 356, no. CXCIV; p. 359, no. CCIV.

¹¹ *Ibid.*, p. 358, no. CC; p. 373, no. CCXXVIII.

¹² *Ibid.*, p. 384; p. 386, n-le CCLVI-VII, CCLIX; p. 393, no. CCLXXXIII; pp. 396, 398, 400 și urm.

¹³ *Ibid.*, pp. 394-5.

noaște și municipalitatea din Iași, prin zapisul dat de Alexe voitul (șoltuzul) și cei doisprezece pângari jurați ai săi, cuprinzând o mărturie în chestia unui negustor grec, care li schimbase bani în unghi pentru „*dajdea către Visteria domnească*”¹. Se vindea de Ieșeni, ca Gherman, și carne de morun, de oameni din Iași, ca Vartic al lui Cristofor, postav caragiu². Legăturile dintre acest oraș în plină dezvoltare și Galiția erau așa de strânse, încât Ieșanul Petru dădea în suma unui fost consul din Sniatyn pe un copil, ca să-l crească³.

N'avem dovezi despre legături mai strânse între acel harnic client al Polonilor care a fost Lăpușneanu și alte țeri, dar cu Polonia el avea legături aproape zilnice, și ele erau însemnate. Astefl încă din 1569 Alexandru ridică pretenții la Liov contra unui Armean local, Lazăr Ludzodzowicz, care, ruinat, se ascunsese într'o mănăstire⁴. După căderea din Domnie, Bogdan-Vodă Lăpușneanu, refugiat în Polonia, cu musicanții⁵ lui străini, urmăria pe creditorul său din Liov, Toma⁶. O datorie a lui de 11.713 taleri vechi și 30½ groși poloni, era reclamată, în schimb, de Italianul Carlo Soderini, care opri pentru aceasta argintăriile pribea-gului, rămase la argintarii *cracovieni* Cesar și Petru Swieszkowicz⁷.

Ioan-Vodă cel Cumplit începuse, în 1572, reclamând nu numai pe „Iotrul” de Bogdan, dar și, în schimbul supu-

¹ *Relațiile comerciale cu Lembergul*, pp. 52-3.

² *Studii și doc.*, p. 389, no. CCLXVIII; p. 436, no. CCCLXV; p. 393 (și alți Armeni); alt negustor din Iași, *ibid.*, p. 358, no. CCL.

³ *Ibid.*, p. 378, no. CCXXXVIII.

⁴ *Ibid.*, I, p. 350, no. CLXXII. Un Sucevean are atunci afaceri cu Nicolae Klopoth din Lemberg; *ibid.*, p. 331, no. CLXXXIII.

⁵ *Ibid.*, p. 356, no. CXCI.

⁶ *Ibid.*, pp. 355-6, no. CXC.

⁷ Hurmuzaki, *Supl. II*¹ pp. 267-8, no. CXXXVIII V. și *ibid.*, p. 292 (despre datoriile „răposatului Voevod Petru”). Cf. cu *Studii și doc.*, XXIII, p. 362-3, n-le CCXV-VI.

nerii și jurământului de vasalitate, „Pocuția, ocina sa dreaptă“¹. El mută deci iarăși iarmaroacele la Hotin², unde se păstra un centru comercial, cu toată arderea cetății de Alexandru-Vodă, căci un Costea, un Holub Trohin, un Matei și Ivan făceau obișnuitul negoț de boi cu Liovul³.

Această hotărîre nu dură însă mai mult decât Domnia strașnicului vecin, care peri ucis la capătul unei răscoale, viteze, dar nenorocite. La 1577, Polonii se plîngeau încă de „feluritele și noile feluri de vămii și tricesime născocite în Moldova și Turcia de patru ani încoace“, și care sunt insurportabile⁴. Și iată acum că, la 8 Ianuar 1579, puțin timp înaintea de una din acele năvăliri căzăcești care au fost blăstămii stăpînirilor sale, Petru Șchiopul restituie iarmarocul la Șipineț și Lențești, dar tot odată fixează și vama legiuită, care în ultimele timpuri fusese mult crescută în chip abusiv: „acum, de o bucată de timp încoace, ați fi început a impune alte vămii, disproporționate și nelegale“. Mărturia cunoscătorilor arată că odată la Colomeia polonă din Pocuția se lua numai „câte 3 groși de car, fie cât de încărcat, iară acum li ieau (negustorilor moldoveni) câte 5 groși, și mai ieau pe de-asupra câte 10 groși, de bucata (vigul) de postav de Lund („Lyndysch“ al Sașilor, foarte căutat), și, apoi, mai venind la rînd și vameșii din Liov, cer și ei de la bucata de postav câte un taler și de tot insul din Moldova, cât de sărac, câte 4 zloți leșești“. Acuma, când se face favoarea așezării bălciului în locul voit de Poloni și când se făgăduiește că vameșii de la Șipineț nu vor lua mai mult decât banul și boul, se cuvine ca „vămile cele vechi“ să fie restabilite. „Cel d'întăiu iarmaroc se va ținea la Păresime; iar despre celelalte vă vom înștiința în deosebi“. Cum s'a arătat mai sus, precupeția Evreilor, dăună-

¹ Hurmuzaki, *Supl.* II¹, pp. 270-1. Cf. și *ibid.*, pp. 272-3 (răspunsul).

² *Archiva istorică*, I¹, p. 173.

³ *Studii și doc.*, XXIII, p. 352, no. CLXXIX; p. 355, no. CLXXXVI; p. 358, no. CXCIX.

⁴ Hurmuzaki, XI, p. 597.

toare negustorilor moldoveni, era împiedecată printr'o expulsare generală și fără termin¹.

Urmașul trecător al lui Petru, Iancu-Vodă, fiul lui Petru Rareș și al nevestei de meșter din Brașov, nu prevedea sfârșitul său de sabia călăului pe piața din Liov, când strângea și mai mult, aproape indiferent față de Ardealul său, legăturile cu Polonia, în spre care-l îndreptau împrejurări de familie ce se vor lămuri pe urmă. În 1582, când i se făcu socoteala averii și datorțiilor în regat, cuprinzându-se și ale tuturor supușilor săi, se descoperiră vânzări de boi făcute de Sima Vorsi și de Nicoriță (Nicoresio), unul vameș și cestălalt mare-vameș al Moldovei, — „a cărui autoritate e mare și ținea loc de judecător în afacerile negustorilor²”, și care, cum e cazul cu Teodor Chiriac, supt Aron-Vodă, împrumuta Domnului bani și cai de preț pentru nevoile către Turci³, — pentru sume mari, de multe mii de taleri, primind în schimb postavuri de Lund și de Colonia; afacerile se făceau la bălciurile cele mari pocuțiene, din Colomeia ca și din Sniatyn, și se observa ușurința, dată cândva Bistrițenilor de către Domnii Moldovei, de a putea amâna plata banilor de la un iarmaroc la altul. Același Nicoriță, care-și avea în Galiția factorul, Grecul Manuil, luase de la Domnul său „cinci *iuci* (cuvânt turcesc pentru povară sau *tar*) de taleri, cari fac laolaltă 12.500 de taleri⁴”, pentru a comandă, prin cunoscutul său Stanislau Scholcz din Liov, lucrări de artă la argintarul Ioan Rotendorf, care trebui să tocmească pentru acestea un mare număr de lucrători și pentru un timp îndelungat: se bănuiește că el și-a potrivit plată dublă și că a stricat argintul amestecându-l.

¹ *Arch. istorică*, I¹, pp. 173-4. Dar mărfuri veniau și mai departe de la Hotin la Liov; *Studii și doc.*, XXIII, p. 397, no. CCXCVI; p. 398.

² *Ibid.*, p. 394, no. CCLXXXVI. Polonește i se zice lui Sima: „glowny mythnik” (*ibid.*, p. 395, no. CCLXXXVI). Cf. Fourquevaulx, în *Acte și fragmente*, I, p. 39; „le grand commercier, qui est celui qui arrente au duc de Moldave tous les revenus de son duché”.

³ *Studii și doc.*, VI, p. 12, no. 6. Dăduse șase cai în preț de 12.000 aspri, și i se dăru o moșie.

Se primiau și în schimb pentru vămi neplătite vase de argint, în suma vameșului, deci în a Domniei ¹.

Nicoresio e intitulat Grec, dar avea legături cu Italia, căci, după ce plecă din slujba lui Petru Șchiopul, se retrase, cu toată averea, la Ancona ². Mai erau Greci așezați prin orașele Moldovei ³, ca acel Emanuil de Siretiu, care peri ucis la Liov chiar, noaptea, pe la 1586, și a cărui avere fu sechestrată de Doamna Maria „Jankulina“, rămasă în orașul unde fusese tăiat soțul ei ⁴. El lăsa un fiu, Zaharia, și un frate Ștefan, și în afacerea moștenirii sale se amestecă și „Iosif Armeanul, fiul popei Gligore din Suceava ⁵“ se aflaseră la dânsul, pe lângă lucruri și marfă, 835 de ughi ⁶. La 1587 un Mihai Grecul din Iași făcea să se pue sechestrul la Liov asupra averii unui datornic ⁷. Petru Șchiopul, care urmă datinele înaintașilor săi în ce privește negoțul mare cu străinătatea, se servia de Grecii Panas Simon, adese ori pomenit în actele liovene, și Ianachi, tovarăși în negoțul (*negociatione*) moldovenesc al Domnului (sau : „al Domnului moldovenesc“), și lui Ianachi i se spune chiar, ca odinioară lui Drăgan Românul, „negustorul Domnului moldovenesc“; în josul unui zapis ce-l privește, scris la Iași, în ziua de 14 Octombrie 1586, se întâlnesc, pe lângă Sima Vorsi, pe lângă Panas, pe lângă Simon Massari Venețianul, cunoscut și de aiurea, și Sebastiano Montacuto, și Grecii Gheorghe Melanchrinos (Melanhren), Leon Varșami, Alexandru Rali, cu privire la o parte din cari se va vorbi și pe urmă ⁸. Manole Masino, Grec constantinopolitan, avea, la 1588, un asociat grec statornicit în Iași și întrebuinta cărăuși români, ca Marcu Fărtatul, Maxin Lupu, Nichita,

¹ *Ibid.*, XXIII, p. 366 și urm., p. 37 și urm. Plata lui Rotendorf se fixează la 1 florin, 15 groși de marcă (*ibid.*, p. 373, no. CCXXVII).

² *Ibid.*, p. 383, no. CCXLVII.

³ Un Grec călător ucis supt Despot; Sommer, în Legrand, *l. c.*, p. 38.

⁴ *Studii și doc.*, XXIII, p. 384, no. CCL.

⁵ *Ibid.*, p. 385, no. CCLIV.

⁶ *Ibid.*, pp. 385-6, no. CCLV.

⁷ *Ibid.*, p. 391, no. CCLXXII.

⁸ *Ibid.*, pp. 398-9, no. CCC.

Stan din Muntenia, Grecul și Iliș, cu alți Ieșeni, ale căror nume sînt rediate însă grecește de scriitorul din Liov, după actul ce avea înaintea ¹.

E adevărat că încă din 1588 Cancelariul și Hatmanul atotputernic al Poloniei, Ioan Zamoyski, avea intenția de a croi alt drum de comerț levantin, care, de la noua sa cetate Zamosc, unde se așezară câțiva Armeni și Greci, trebuia să ducă pe alături de Moldova la Constantinopol ²; e adevărat că un Florentin formă proiectul de a face Nistrul navigabil ³; e adevărat că tulburările continue din Moldova, zguduită de năvăliri căzăcești, de deasa schimbare a Domnilor și, în curînd, și de războiul împotriva Turcilor, făcea pe unii din acești Greci să se gîndească și la o altă cale de întoarcere, prin „Polonia-Mică, Imperiu, Austria și Veneția“ (1590) ⁴. Dar aceasta nu împiedeca o adevărată și mare prosperitate a țerii, totuși așa de des încercată, și un câștig însemnat pentru noii mijlocitori ai comerțului răsăritean, Grecii. La 1595, în plin războiu, un alt atestat din Iași arată acolo pe călugărul Climent de la Muntele Sinai și pe „negustorii din Iași“, cu toții Greci: Dima „Balagora“, Dimo Mihail, Chryso Ienachi, Manuil Simotos, Pano Limidari, Gheorghe Ierosolimitanul („Iorosmoli“), Nicolae Paleologul — și alt Paleolog, Dimitrie, umbla pe atunci prin Galiția după afaceri, și am văzut Paleologi mergînd prin Țara-Românească în Ardeal puțin mai înainte, — Lazăr și Dimitrie ⁵. Ei aveau și legături cu Nicolae Pogoniadj, „Grec din București“ ⁶, care mersese, cu zisul Clementie, din Iași, la Muscali, ca să cumpere piei de sobol „și alte

¹ *Ibid.*, p. 400, no. CCCIV.

² Hurmuzaki, p. 717. Cf. *Studii și doc.*, XXIII, p. 430, no. CCCLIV; p. 436, no. CCCLVI; p. 455, no. CCCXXXI.

³ *Acte și fragmente*, I, p. 14.

⁴ *Studii și doc.*, XXIII, pp. 401-2, no. CCCIX.

⁵ *Ibid.*, pp. 443-4, no. CCCLXXX.

⁶ Un „Iani din București, Grec“, la Liov, în 1594; *ibid.*, p. 430, no. CCCLIII.

lucruri“, pe care le duce la Liov ¹. Și cu acest oraș avea legături, venind ca agent al unui conațional, și Pavel Caraman (Caramanlâul, din Caramania), „Grec din Țara-Românească“ ². Un Grec de acolo intentase proces în anul următor unui Ioan Egumenul (un mirean, se pare, „Iegumenos“, dar și Macarie, egumenul de la Sf. Nicolae din București, făcea negoț, personal, cu Liovul ³), „Grec“ pentru vama nedreaptă pe care i-o luase în Moldova Alexe, fratele acestuia ⁴. Alături de acești Greci, și printr'înșii, nu numai vameșii, dar și boierii Moldovei făceau un comerț rentabil cu Liovenii. Astfel Luca Stroici, ale cărui scrisori de patron către comunitatea din jurul bisericii ortodoxe de acolo ni s'au păstrat, trimetea, printr'un agent polon, nobilul Piotrowski, și un Teodor Cernescu („Czerniesko“), în acest oraș „cofe“ de vin moldovenesc, pe la 1590-1 încă, supt Petru Șchiopul ⁵.

În 1592 locul de vameș la Hotin, unde erau „veniturile cele mai imbielsugate“ ⁶, îl aveau Grecul Andrei Damilo sau da Milo, zis și „Milinko“ ⁷, de loc însă din Pera, care e dese ori pomenit în actele Liovului; la plecarea din țară a usurpatorului Petru-Vodă Cazacul, ce se zicea fiu al bătrânului Lăpușneanu, el fugi, luând cu dânsul 7.000 de taleri vechi ai Vistieriei, 700 de viguri de atlas „de colorii deosebite“ ale Voevodului, soroace de sobol și blâni obișnuite de același fel, pe lângă câteva pietre scumpe. Din hârtiile ce se aduseră cu acest prilej se poate vedea care era viața de negoț ce s'a desfășurat la acest mai însemnat

¹ *Ibid.*, Cumpărături de acestea făcea și Zotu Tzigaras, ginerele lui Petru Șchiopul, pe ia 1593; Hurmuzaki, XIV, pp. 97-8, no. CLXXV.

² *Studii și doc.*, XXIII, p. 444, no. CCCLXXXII.

³ *Ibid.*, pp. 448-9, no. CCCC.

⁴ *Ibid.*, p. 447, no. CCCXCIII.

⁵ *Ibid.*, p. 403 și urm. Ca arbitri, un Român și un Armean din Iași; *ibid.*, p. 410.

⁶ Pentru un vameș din Suceava, Toader, în 1546; *Studii și doc.*, VII, p. 379, no. 14¹.

⁷ Odată i se zice și Cretan; *Ibid.*, XXIII, p. 446, no. CCCXCI. V. și mai departe.

punct de graniță, supt privigherea vameșului hotinean : era un târg le 21 August, „târgul cel d'întăiu“, care ținea, se pare, cel puțin zece zile, urmînd și pînă târziu în Septembrie; veniau Evrei și alți negustori, aducând — firește în schimb pentru boi — taleri poloni, noi și vechi, și zloți de aur, iar, din jos, venia *caravana Constantinopolului*; deosebit era apoi „iarmarocul“ (în polonește *jarmork*), de la care se culese pentru Vistierie în 1592 nu mai puțin decît 3.453 de taleri ¹. Un pisar — la această dată tot Grec și el, Manuil Achiellis, — ținea socotelile ². Numai vama de la Iași putea să steie alături în ce privește produsul cu aceasta ³. De la Hotin o singură dată Petru-Vodă pomenit mai sus iea 16.000 de galbeni de aur ⁴. Suma totală a arendării era de 80.000 de taleri bani gata pe an, afară de un dar de cai turcești și de viguri de atlaz. Damilo dădu o arvună, la Iași, de 800 de galbeni. Arenda se putea înnoi, și atunci, la 15 August, se făceau daruri lui Vodă : cai împodobiiți ori ba ⁵. Partea vameșului se întindea și la Soroca, și el avea legături pînă la Sniatyn. Vama de la boi și viței se lua de dregători pînă la 18 Septembrie — anul financiar încheindu-se la 1-iu —, iar de la oi pînă la 26 ale lunii următoare, „după obiceiul și datina cea veche“ ⁶. Domnul lua une ori sumele ce-i trebuiau „pentru trebile lor“, pentru datoria față de Sultan, de „Măria Sa Împăratul, stăpânul nostru“, de la negustori străini cunoscuți lui mai bine și-i trimetea pentru plată la vameși, cari în schimb primiau un număr de boi domnești, ca să-i neguțeze. Cu prilejul actelor privitoare la Grecul nostru, aflăm că între acei cari veniau pentru acest negot de boi în Moldova începeau a fi și *Apuseni din părțile germane* : astfel Andrei Papa, de la care iea Petru-Vodă

¹ *Ibid.*, pp. 422-5.

² *Ibid.*

³ *Ibid.*, p. 426.

⁴ *Ibid.* Pentru Damilo și ai lui, v. și paginile următoare.

⁵ Hurmuzaki, XI, p. 326.

⁶ V. și *Studii și doc.*, XXIII, p. 439 și urm.

la nevoia lui suma de 16.800 de florini, era „German din Ținutul cetății Hamburg“¹.

Cu aceiași Greci urmă afacerile la Liov și Aron-Vodă împreună cu Vornicul-cel-Mare al Moldovei, Crâstea, și alți boieri², ba chiar cu Mitropolitul Moldovei, care ajunsese apoi egumen de Drohobycz, în posesiunile cneazului pravoslavnic Constantin de Ostrog³. Nicolae Nevridi, zis Domestic, Grec din Constantinopol, era vameșul său, — până ce-l osândi la moarte pentru ca să despoaie, — așa încât și îndreptarea de comerț a noului Domn tindea tot către Polonia, cu mijlocirea grecească obișnuită. Și așa a fost și supt Ștefan Răzvan, care-i smulse Domnia în 1595⁴. La moartea sa silnică⁵, Nevridi, care e același cu Nicoriță-Nicoreșio, lăsa la Camenița lucruri de ale lui, în sipete căptușite cu piele, și vinuri de Malvasia și de Moldova în pivniță⁶.

Între negustorii greci, cari, pe la Cernăuți, pe la Ștefănești, pe la Hotin, treceau în Polonia, spre orașele pociuțiene ori spre Liov, cu carăle conduse de cărăuși români de la Iași, Roman, Suceava, — dintre cari unii, ca Frumosdin 1600, își aveau și locuința în suburbiile liovene, — și curbanii cusuți, ca la Nevridi, până la 3.000 de galbeni, în pieptarele caftanele lor⁷, — erau ortodocși. Nicolae Nevridi însuși era născut dintr'o mamă greacă de legea răsăriteană; numele lor curat grecești arată ca ortodocși pe o sumă din acești Constantinopolitani: un Lascar Pragiota (Eupragiotes), un Ienachi Simota, curtean al lui Ieremia Movilă, care dă mărturia sa și în procesul din Tirol, cu vameșii, al

¹ *Ibid.*, p. 432. Germani par a fi alți creditori domnești, Nicolae Walpern, Ioan Wolda; *ibid.*

² *Ibid.*, pp. 437-9, n-le CCCLXIX-LXX.

³ *Ibid.*, p. 455, no. CCCCXXLXXI

⁴ *Ibid.*, p. 439 și urm.

⁵ Un Grec fu ucis pe locul satului dorohoian Letoviștea pe la 1587, și, plătind moartea lui, căpătă satul acesta Ivanco, diacul leșesc al lui Petru Șchiopul; *Uricariul*, XXIII, pp. 19-20.

⁶ *Studii și doc.*, XXIII, p. 443, no. CCCCLXXX.

⁷ *Ibid.*, pp. 364-5, no. CCCXIX-XX.

lui Petru Șchiopul fugar („Enachi Simon Grecul“)¹, un Condoleu (Kontoleus), un Saul de „Danin, cetate a Grecilor“, ori familia Palamidi, — din care unul, adăpostit la Ostrog, scrisese în versuri grecești povestea glorioasă a lui Mihai Viteazul, precum o scrisese în închisoarea-i ardeleană alt Grec, dar acesta un boier și un ostaș, Stavrinov Vistierul, — ori Procopie Syropulo, Manoli Masino, Anton și Gheorghe Coresi, Marcu Lani, din Constantinopol, Apostol Ioan Apendikos. Avem și un Grec din Macedonia, Pan Limidari². Ajunse apoi, „negustorul Măriei Sale Voevodului“, și la 1604 el scria din Iași, împreună cu vameșii Manea și Alexe, cari țineau de mult veniturile țerii, în afacerea unui negustor „Giva, din Grecia, din Epir, ce este aproape de Macedonia“³. Dintre Epiroți unul, venit ca negustor, ajunsese Mare-Spătar al Moldovei și ginere al lui Petru Șchiopul, Zotu Tzigaras din Ianina, al cărui frate, Apostol, urmă și mai departe a face negoț la Veneția, unde trebuiau să se sfârșească și zilele fratelui său⁴. Un Ștefan, care face negoț de vite în Ardeal la 1599, și alții se mai întâmpină în acest timp⁵, și avem scrisori de-ale unor Greci din Moldova către vameșii Bistriței. Tot între acești Greci trebuie așezat și Filip Cavac din 1590, vameș al Moldovei, care făcea afaceri și cu depărtatul oraș Baia-Mare⁶: familia se întâmpină în Chios.

Cu mult mai obișnuiți decât acești credincioși ai „bisericii moldovenesti“ ori „rutene“ (rusești) din Liov erau însă Peroții catolici, ca Andrei Damilo însuși ori alți Levantini, cari se zic anume „catolici“ și poartă uneori caracte-

¹ *Ibid.*, p. 456, no. CCCCXXV; Hurmuzaki, XI, p. 317 și urm., no. CCCCXLVIII; cf. *Studii și doc.*, XXIII, p. 389, no. CCLXVII.

² *Ibid.*, p. 440, no. CCCLXXIV.

³ Hurmuzaki, XV, pp. 809-10, no. MDCLIII. N'aș crede că el e „negustorul anume Pană“ care fu ucis în Ardeal, lăsând 80 de piei de bou la Bistrița; *ibid.*, p. 838, no. MDCLXXXIV.

⁴ V. memoriul nostru despre legăturile cu Epirul, în „Analele Academiei Române“ pe 1914.

⁵ Hurmuzaki, XII, pp. 435-6, no. DCLXIX.

⁶ *Ibid.*, XV, p. 703, no. MCCXCVI.

teristice nume italiene, de și li se spune și lor tot Greci : Toma Alberti din 1581, probabil același cu călătorul de care vom vorbi mai departe, Anton Confortino, foarte mult pomenit și petrecător adesea în Liov, cei doi de' Albori, mai vechi prin aceste părți, Pero Galanta, din Galata Constantinopolului, pomenit încă de pe la 1572, Mihail Cavalò, notarul lui Sima Vorsi¹, Cosma de Campis (un Pompeiu de Campis își zice însă : Italian)².

Un avânt mare capătă însă pe acest timp, care e și al cuceririi Ciprului de la Venețieni — din motive economice, semnalate Sultanului Selim de intimul său Evreu istețul don Jose Nasi, doritor de o pălărie ducală în Arhipelag —, insulele grecești. Și acelea supuse Sultanului, căci Rodos, unde se trimese în exil pretendentul Radu Vlad, boierul Socol, complicele său, apoi Petrașcu, fiul lui Petrașcu-cel-Bun, împreună cu credinciosul său grămătic Radu din Măni-cești, care și-a scris acolo „Evangeliariul dela Londra“, și tot așa Iancu Sasul, viitorul Domn al Moldovei, iar, pe urmă, după destituirea lui, Petru fiul lui Mircea (Șchiopul) și frațele Miloș³, fără a uita pe Mihnea, Domnul Țării-Românești ca și, în sfârșit, pe pretendentul Ioan Despot din 1592⁴, dădu Moldovei două Doamne : pe Maria Amirali, a lui Petru Șchiopul, și pe cealaltă Marie, Paleologa, a Iancului-Vodă. Aceasta rămase până târziu în Liov, făcând negoț cu alți Greci, precum făcea și fiul ei din altă căsătorie, Filip al lui Anton, pe care-l găsim la Brașov, pentru afaceri, și în timpul Domniei tatălui său vitreg, și precum făcea și ginerele ei, Anton Catacalo, ales din aceeași lume a Grecilor ortodocși ce purtau negoțul între Orientul turcesc și Galiția⁵. Ici și colo nu lipsește la Liov și câte un

¹ *Studii și doc.*, XXIII, p. 395, no. CCLXXXVI. Pentru ceilalți, ca să nu se acumuleze prea mult citațiile, vezi tabla volumului citat.

² *Ibid.*, p. 440, no. CCCLXXIV ; p. 450, no. CCCCI.

³ *Doc. și cercetări*, p. 182. Tot acolo și „Iovan cel prins în Rodos“.

⁴ Hurmuzaki, XI, tabla, la : Rodos.

⁵ *Ibid.*, p. LI și nota 10 ; p. 862.

negustor din Rodos, ca Bernard Gambili, de mai multe ori pomenit ¹.

Joacă însă un rol *Chioții*, de sudiiție genovesă (insula rămase până la la 1566 în stăpânirea familiilor venite din Genova, plătind Turcilor, cari o anexară apoi, numai tributul), sau și venețiană (aceasta din urmă căutată, de sigur, după anexare). Încă din 1542 un Ioan de Chios apare la Liov ². Câteva decenii mai târziu în aceiași zi se aflau în acest oraș un Nicolae Anselmo, un Petru Cafaluco, un Iani (Giani) Coresi, toți din Chios ³. Tot pe atunci se purta prin aceste părți și un alt Chiot cu vechiu nume genoves, Giani Salvago (Salvaigo), care era agent al lui Nicoriță vameșul ⁴. Către sfârșitul veacului, doi Anselmo, unul zis și Valporga, un Oramlaco, Grec, un Castrati se întâlnesc lângă compatrioții lor pomeniți ceva mai sus ⁵.

Unul dintre acești Chioți ajunse însă la o mare însemnătate în noua sa patrie. E Sima Vorsi, pe care l-am crede același cu Simion prin care Alexandru Lăpușeanu trimetea, la 1558, bani pentru biserica sa din Liov ⁶. Încă de la 1582 el era Mare-Vameș al Moldovei, supt Iancu-Vodă, și fu primit cu cinste de Brașoveni, la cari venise într'o călătorie de afaceri ⁷. La 1584, *Sima încerca pentru întâia oară o legătură directă pe Mare cu Veneția*: corabia lui, cu marfă domnească — în nădejde să se poată cruța vama, — purta 12.000 de piei de bou, lână, ceară și altele, pe care trebuia să le schimbe cu produse ale industriei venețiene, ca acelea pe care, cu douăzeci de ani înainte, voiă să le aducă și Lăpușeanu. Corabia fu îndreptată însă de vânturi la Cerigo, insula venețiană care avu pe acest timp ca episcop

¹ *Studii și doc.*, XXIII, p. 385, no. CCLV.

² *Ibid.*, p. 339, no. CXLVII.

³ *Ibid.*, p. 440, no. CCCLXXIV.

⁴ *Ibid.*, p. 443, no. CCCLXIX. Cf. și *ibid.*, p. 446, no. CCCLXXXVII.

⁵ *Ibid.*, p. 440, no. CCCLXXIV.

⁶ Hurmuzaki, *Supl II* ¹, p. 207, no. CI.

⁷ *Ibid.*, p. 823.

pe vestitul Maxim, în legătură cu țerile noastre, și rectorul de aici reclamă a treia parte din încărcătură, ca de la niște naufragiați. Trebui ca Petru-Vodă însuși să intervie pe lângă bailul din Constantinopol, arătând că acest drept nu se exercită în provinciile „prea-luminatului și prea-puternicului Impărat al Turcilor“ în dauna lor ¹. Sima muri în Moldova, lăsând trei fii, crescuți aici: Antonachi, Constantin și Hector ². Acesta din urmă cercetă pe fostul lui stăpân Petru-Vodă în retragerea acestuia de la Innsbruck, la 1593, cu un Cristofor Negri, din Cipru acesta ³; mai târziu el se așază la Constantinopol, fără a se mai întoarce prin Moldova ⁴. Constantin învățase „artele umanoare“, în vrâstă de paisprezece-cinsprezece ani, la școala din Liov, supt rectorul Adam din Brzesk; Simon de Massari, casnic al tatălui său, îl apusesse aici și-i căutase gazdă ⁵.

În călătoria menționată, tânărul Vorsi era întovărășit, am spus-o, și de un *Cipriot*, Cristofor, Negri ⁶. Il cunoaștem și din actele Liovului, unde apare încă din 1587 ⁷: era factorul lui Sima și avea discuții de afaceri și cu văduva „Ianculina“, Doamna Maria ⁸. În Cipru fusese exilat la început Petrașcu menționat mai sus ⁹; de acolo se răscumpărau robi, ca popa Adam care se află în suita de exilat a lui Petru Șchipul ¹⁰. Familia Vorsi făcea afaceri, nu numai cu Constantinopolul, Roma, Veneția și Ancona, dar și cu Cipru ¹¹. Însă elemente din acele părți nu veniau pe la noi la sfârșitul veacului al XVI-lea.

¹ *Columna lui Traian*, 1874, p. 239.

² *Studii și doc.*, XXIII, p. 402 și nrm.

³ Hurmuzaki, XI, nr. 361-2; „Analele Academiei Române“, XVIII, p. 30 sau, la data de 20 Februar 1578, Hurmuzaki, XIV, pp. 53-4, no. XCIX.

⁴ *Ibid.*, XI, p. 529, no. DCLVII.

⁵ *Studii și doc.*, XXXIII, p. 411.

⁶ Hurmuzaki, *l. c.*

⁷ *Studii și doc.*, XXII, p. 395, no. CCLXXXVI; p. 408, no. CCCXXII.

⁸ *Ibid.*, p. 413, no. CCCXXIX.

⁹ *Acte și fragmente*, I, p. 119. Cf. Hurmuzaki, XI, tabla.

¹⁰ *Ibid.*, p. 897.

¹¹ *Stud. și doc.*, XXIII, p. 407, no. CCCXIX.

Din *Creta* era numărul cel mare al negustorilor greci. Începutul îl făcu Constantin Corniact, o mare personalitate, al cărui chip în veșmânt de brocard, întocmai ca al boierilor Moldovei, se poate vedea pe perețele bisericii moldovenesti din Liov¹. După ce fu, mai mult timp, Vameș-Mare al Moldovei, îmbogățindu-se, el trecu în Polonia, unde regele-l făcu, pe la 1570, vameș al Rusiei; rămase la Liov până la moarte, patron al bisericii și fruntaș al negustorimii grecești ortodoxe, în corespondență cu Orientul². Deschiderea granițelor moldovene supt Iancu Susul se făcu prin stăruința lui pe lângă noul Domn³. Un frate al lui Iani murise mai de mult prin aceste locuri⁴. Un altul, Michelin, fu omorât din ordinul lui Despot, luându-i-se 60.000 de galbeni de aur și căutându-se încă 40.000⁵.

Între Cretani se ridică apoi la însemnătate, supt Petru Șchiopul, Battista sau Bati Amorosi, care era vameș al Moldovei, împreună cu Teodor Chiriac, la 1579⁶. El e unul dintre marturii procesului din Tirol al lui Petru Șchiopul⁷, și până la sfârșitul veacului acest Cretan se întâlnește la Liov, împreună cu compatrioții Anton și Mihail Perdicari, cu Cavaco și alții⁸. Rămăsese catolic, făcea daruri bisericii catolice din Suceava și-și ținea un nepot la Colegiul Grecilor din Roma⁹.

Alături cu Constantin Corniact încă apar factorii Iani

¹ Wladislaw Lozinski, *Patricyat i mieszczanstwo lwowski w XVI i XVII wieku*, ed. a 2-a, 1892, p. 312. Cf. Hurmuzaki, *Supl.* II¹, p. 96 și XIV, Apendice, la început. Cf. în „Analele Academiei Române” pe 1924, *Notele polone ale mele*.

² *Ibid.*

³ *Studii și doc.*, XIX, p. 52.

⁴ *Ibid.*, XXIII, p. 344, no. CLIX.

⁵ *Studii și doc.*, XIX, pp. 49-51, no. II. Cf. și *ibid.*, p. 51, no. III.

⁶ Hurmuzaki, XII, pp. 307-8.

⁷ *Ibid.*, XI, tabla, la Amorosi.

⁸ *Studii și doc.*, XXIII, p. 426.

⁹ Hurmuzaki, III¹, p. 547. I se zice aici: Chiot. Dar în actele Liovului el apare între negustorii cretani; *Studii și doc.*, XXIII, p. 426. no. CCCCL.

și Gheorghe Paczo din Retimo, din aceeași insulă Creta, apoi un „Michailo de Candia“ în 1554¹, un Mare Langis, un Anton Ierakari, un Leoni Varșami, asociat al „Iancu-linei“ — un alt Leonin, Servo, era cumnatul lui Corniact, — un Kokoli Kaliota, un Mussurus, un Mihail Cacavela din Rettimo, ba chiar un Barbarigo, un Gravani, un Perdicari, un Ianuli, și începătorul neamului Catargiilor în părțile noastre, Simon „Caterdzi“ (înseamnă: fabricant de catarge), din 1595². Tocmai la urmă sosește, dar ca Italian, ca Venețian, acel Batiște Vevelli, care, deocamdată pierdut în mulțimea celorlalți negustori, se ridică pe încetul, după epoca Movileștilor, în Moldova, și ajunge a fi mare boier, negociator de tratate, intim al lui Radu-Vodă Mihnea și al lui Alexandru Iliș, pentru a isprăvi apoi în ghiarele mulțimii din Iași, ridicată împotriva amestecului lacom și imperios al acestui străin³.

Italienii curați se amestecau foarte puțini în asemenea întreprinderi: rasa întreprinzătorilor Genovesi din al XV-lea veac părea că a dispărut cu totul. Doar din Veneția dacă apare câte unul care-și caută de-a dreptul câștig în aceste regiuni. Astfel, pe lângă Pompeiu de Campi, un Leonard Bersiano, un Anton de' Massari, un Iuliu del Pace, dați ca „Italieni“ fără vre-o precizare⁴, avem, către sfârșitul veacului, pe un Semitecolo, — agent al lui Bartolomeo Paruta, — pe un Ioan Foscarini, despre cari se spune anume că sunt Venețieni, și nu de cei din Creta⁵.

Toți acești Greci, Levantini, Rodieni, Ciprioti, Chioți și mai ales, Cretani nu mai aduc, precum ne-am așteptat, piper, scortişoară, cuișoare, șofran — cu care fac negoț și

¹ *Ibid.*, p. 340, no. CLIII. Pentru Paczo, pp. 344, 347.

² *Ibid.*, pp. 371-2, 377, 384, 388-9, 438, no. CCCLXXI.

³ *Ibid.*, pp. 447-8, no. CCCXCV; pp. 453-4, n-le CCCCXVII-VIII; pp. 455-6, n-le CCCCXXIV-V. Pentru uciderea lui, — Miron Costin, în *Letopisiți*, pp. 203-4.

⁴ *Studii și doc.*, XXIII, pp. 374, 435.

⁵ *Ibid.*, pp. 451-2.

Moldoveni, iar ei numai sporadic¹—, și nici brocard, mă-tăsuri, stofe orientale — o singură dată *mohair*². Aceste produse orientale, „ultramarine“, nu mai veniau prin Constantinopol și porturile Levantului din vechile Indii, ci din Indiile cele nouă, descoperite la sfârșitul veacului al XV-lea prin navigatorii Spaniei și Portugaliei: arare ori Domnii noștri mai trimet peste munți năramze, care se vor chema în curând portocale, rodii, pepeni turcești și alte curioșități răsăritene³, în schimbul darurilor obișnuite, la care se adăugia câte o pălărie de catifea purpurie, câte un surguciu de pene⁴. Brocardul, ca și hârtia orientală, sunt acum mărfuri venețiene, și vedem pe Mihai Viteazul aducând de la Veneția, în 1600, colorii de tot felul — care odată se căutau și în Polonia —, zahăr, măslina, cofeturi, păhare de sticlă, piei de leopard, săbii turcești, „scimeterre“ (în număr de șese), piei pentru teaca lor și postavuri de toate calitățile și de toate colorile⁵.

Încă de mai înainte găsim importându-se la Munteni din Moldova vin de Malvasia (după localitatea din Moreia zisă grecește Monembasia)⁶. La 1557 Grecul Gavril din Suceava făcea negoț cu vinuri de Orient⁷. Sașii aduceau direct prin Galați alte asemenea vinuri⁸. Cretanii mai ales își făcură dintr'însul, ca și din alt vin dulce grecesc, vinul „muscat“ sau *muscatello*, o specialitate, care îmbogăți pe mulți dintre dâșii. Se aducea, în coafe și în „berbenițe“⁹, pentru mesele luxoase din țerile germane în legătură cu Lioul. Pe lângă aceasta ceva untdelemn în amfore¹⁰ și puține alte

¹ *Ibid.*, p. 356, no. CXCIV.

² *Ibid.*, p. 340, no. CLII.

³ Hurmuzaki, XI, pp. 796-7.

⁴ *Ibid.*, pp. 794-7.

⁵ *Ibid.*, VII, p. 203, no. CCXCVIII.

⁶ *Ibid.*, II⁴, p. 52.

⁷ *Studii și doc.*, XXIII, p. 342, no. CLVI.

⁸ *Quellen*, III, pp. 264, 347; cf. *ibid.*, II, p. 394.

⁹ *Studii și doc.*, p. XXIII, p. 395, no. CCLXXXVI.

¹⁰ *Ibid.*, pp. 395-6, no. CCLXXXVII.

produse ale țerilor calde complectau marfa lor. Vinul moldovenesc se adăugia une ori la altă marfă ¹.

Acești negustori creștini nu erau singurii cari se hrăneau din această ramură de comerț. Armenii moldoveni mai păstrară un timp însemnătatea lor. La 1574 vedem un mare număr dintre ei, mai ales Suceveni, în legătură cu Bistrița cești ⁶ și erau *aromatarii* spișerii Iașului ⁷. Intim și tovarăș vama Moldovei cu Tudor Românul ⁸. Armenii din Iași erau mulți, și ei aveau cele mai strânse legături cu conaționalii din Liov ⁴; Ungarulo, Armean, ieșean, moare astfel la Lublin prin 1595, spoveduit, după cererea lui, de preotul noii biserici din Zamosc ⁵. Ei duceau în Galiția și săftiane turcești ⁹ și erau *aromatarii*, spișerii. Iașului ⁷ Intim și tovarăș de afaceri al lui Petru-Vodă Alexandrovici Cazacul fu, pe același timp, un Ovac Matisovici, care fu prins și dus la Constantinopol împreună cu acest stăpân al său ⁹. Dar cel mai mare rol îl jucă Bogdan Donovac sau Donovacovici, fiu al unui Drăgan — care ar putea să fie negustorul de la Muscali al lui Alexandru Lăpușneanu, căci Bogdan însuși fugi la Liov de răul lui Despot ⁹. Ctitor al mănăstiroarei armănești Hagigadar lângă Suceava ¹⁰, el își avea casele la Suceava, pe „Ulița Armenească cea mare“, bolți „la începutul bolților mănăstirii armenești“, pășuni de vite la „izlazul Armenilor“, vie între viile armenești, aici ca și la

¹ *Ibid.*, p. 443, no. CCCLXXX.

² Hurmuzaki, XV, pp. 661-2, no. MCCXXIV; pp. 675, no. MCCLI; cf. p. 561, no. MXXXIII.

³ *Ibid.*, p. 552, no. MXV.

⁴ *Studii și doc.*, XXIII, p. 38, no. CCCLXX.

⁵ *Ibid.*, p. 436, no. CCCVII.

⁶ *Ibid.*, p. 451, no. CCCCVII.

⁷ Mancinelli, în Hurmuzaki, XI, p. 115, no. CXCI. V. și *ibid.*, XV, p. 816, no. MDCLIX.

⁸ *Studii și doc.*, XXIII, pp. 432-3.

⁹ Un ordin turcesc privește, la 1560, pe acest Drăgan, care, mergând la Mosc, se află în Liov; *Doc. și cercetări*, p. 178.

¹⁰ Iorga, *Armenii și Românii, o paralelă istorică*, în „Analele Academiei Române“, XXXVI, pp. 27-8.

Cotnari; Petru Șchiopul confiscă pe acestea din urmă, dându-le lui Sima Vorsi. Dar, pe lângă acești Armeni de țară, cu nume vechi românești, vine în acest timp un întâiu rând de Armeni din Turcia. Acestora li aparțin frații Petru și Iosif Grigorovici. Armenii, cari îndeplinesc misiuni diplomatice — Iosif merge până în Persia — pentru Împăratul Rudolf și mai ales, în ce privește pe cel dintâiu, cunoscut Ardelenilor ca „Armin Péter“, pentru Mihai Viteazul¹. Tot așa câte un Armean din Caffa, ca acel ce e pomenit în a doua jumătate a veacului al XVI-lea în Liov², ori ca Bostan de Cesareia, agentul la Constantinopol al lui Petru Șchiopul, care-și trimetea la 1585 plenipotențiarul într'o afacere ce privia moștenirea lui „Serchiz Armeanul din orașul Sitlia, care este în Grecia“³.

Cu mult mai însemnat e rolul Evreilor turcești, în continue legături cu cei din Polonia. Cei mai mulți vin din Constantinopol, la Galați, la Reni, la Chilia, la Iași, la Hotin și de acolo la Liov, întrebuintând, până la Targradul lor, cărăuși români, plătiți 4 florini, 15 groși de fiecare „centenariu“ de marfă ori 9 taleri pe carul de Malvasie, cu îndatorirea de a duce și altă marfă la întoarcere, de a plăti ei vama carului și cailor, de a purta cu dânsii și pe agentul evreu însărcinat cu paza lucrurilor și de a se opri pentru ziua de Sâmbătă. Avem astfel pe Haim Cohen în 1570, pe Avram Mosso, asociatul lui⁴, pe Nahman Tor, pe David, pe Iacob Felenchino, pe Avram Gambais și o sumă de alții⁵, până la sfârșitul veacului.

¹ *Ibid.*, pp. 28-9. Cf. *Studii și doc.*, XXIII, p. 451. Petru Narses (Norșef de Suceava (1554), v. *ibid.*, pp. 340-1, no. CLIV.

² *Ibid.*, p. 351, no. CLXXV.

³ *An. Ac. Rom., I. c.*; *Studii și doc.*, XXIII, p. 378, no. CCXL. Cf. Hurmuzecki, XI, p. 330.

⁴ *Studii și doc.*, XXIII, p. 352 și urm. Cf. și *ibid.*, p. 351, no. CLXXVI p. 384, no. CCXLIX.

⁵ *Ibid.*, pp. 356, 358, 359-60, 393, 394 și urm., 396, 398, 453 și tabla de acolo, la: Evrei.

În sfârșit, împotriva părerii că elementul turcesc a rămas mesimțitor la foloasele negoțului ori că n'ar fi fost în stare să și le capete pentru sine, nu odată găsim negustori musulmani, și anume din mai toate părțile vastului Imperiu, aducând și ei, ca și creștinii și Evreii, vin de Malvasia pentru mesele mari ale Europei. Soliman-cel-Măreț însuși intervenise odată la regele Poloniei pentru Mehmed Toctamiș, care era, de fapt, ca și Mohammed Celebi din 1571¹, ca și creștinul, Grecul Andreas Svero din 1575, ca și, mai de mult, Andrei Chalkokondylas, „negustor împărătesc“ pentru blănille și „dinții de pește dela Mosc². În 1547 încă Turcii Șeremet și Fait fac negoț la Liov în numele lui Hogeaisac, vameșul Adrianopolei³. Dar adevărații negustori, pe sama lor, sunt un Balibeg, un Sadic⁴. Pe cei mai mulți îi știm și de unde vin : din Caffa, din Cetatea-Albă (Hasan-Aga și Hagi-Hasan), din Silistra, din Rusciuc, — Chemal, care și moare în Liov, — din Brusa, din alte părți ale Anatoliei⁵.

Iesuitul Mancinelli găsi la Iași și *Ragusani*. Ei ajung să capete vama țerii, precum o căpătaseră pe rând Armeni, Genovesi, Greci de toate spețele. La 1593 arendași ai vămilor erau astfel, pe lângă Grecul Mano ori Manea, tovarăș până atunci cu un Alexe, probabil de același neam, Ragusanii Dominic de Giorgio și Gianî („Dziani“), care avea ca agent într'o afacere la Liov pe compatriotul său Lucian⁶. Acest Gianî nu e altul decât „Giva“ al lui Petru Șchiopul, Giovanni de Marini Poli, cu care — și cu fratele Pascal — el avu să poarte un lung și supărător proces în pribegie.

Ragusanii jucau însă un rol mai mare în Țara-Românească. Aveau o colonie puternică la Timișoara și așezăminte

¹ *Ibid.*, p. 353, no. CLXXXI.

² Cf. Hurmuzaki, *Supl.* II¹, p. 218; *Studii și doc.*, XXIII, p. 359, no. CCV.

³ *Ibid.*, p. 339, no. CXLIX.

⁴ *Ibid.*, p. 365, no. CCXXII; p. 373, no. CCXXVIII.

⁵ *Ibid.*, pp. 351, 357-8, 373, 384.

⁶ *Ibid.*, p. 429.

de bancă la Sofia și la Silistra, unde lucra Casa de' Luccari, căreia-i aparține cronicarul Iacob, pus, prin legăturile de afaceri ale familiei sale, în măsură să cunoască prezentul ea și tot trecutul principatului muntean. La 1585 cardinalul Ludovic de Este el însuși recomanda lui Petru Cercel pe „dunnealui Domenico de' Gorgii din Ragusa, care-și are de scos felurite datorii ale lui din țara Excelenței Voastre“¹; il vom regăsi pe acest „Duminecă“ în Moldova lui Petru Șchiopul, ca arendaș al vănilor. De la Sofia venise, ca fugar pentru datorii, Ioan de' Marini Poli în Țara-Românească, unde afacerile erau conduse cu energie de mâna Doamnei-văduve Ecaterina, o Levantină, care avea surori și nepoate sărace : pe una din aceste, Prepia, fiica Lucreției Frangopulo, o luă el de soție, făcându-se a trece la ortodoxie, dar în 1590, după ce Giovanni străbătuse de atâtea ori țara în căruță, culegând dijmele Domniei de miere și ceară, după ce figurase, îmbrăcat în brocard de aur, între boierii Sfatului, căsătoria era desfăcută; foasta rudă *letină* a Doamnei ortodoxe trecu în Moldova, la unchiul tânărului Mihnea-Vodă, după un mai bun câștig². Mărturiile cu privire la procesul lui îl acuză că și-ar fi bătut joc de trupul și averea fetei altui „neguțătoriu den Ragusa, ce lăcuia în Târgoviște“, care, murind, i-ar fi recomandat toate, „ca unui prieten și ca unuia ce era de o limbă și de o țară și de un loc“³. În Moldova, Ragusanii ar fi fost recomandați și sprijiniți de sfetnicul albanes al Domniei, Bartomeiu Bruti⁴.

Un mare venit al Domniei era din goștina oilor : în Maiu se făcea socoteala acelor ce veniau în partea Cămării și se desfăceau îndată către *gelepii* și *casapii* constantinopolitani, ai *capanului* împărătesc, cari adese ori innaintau o parte

¹ Hurmuzaki, XI, p. 193, no. CCCXVIII.

² Resumatul carierei sale, *ibid.*, pp. LXXIX-LXXX; cf. Iorga, *O familie domnească în exil* în „Biblioteca pentru toți“, după actele publicate în același volum și după cele din „Analele Academiei Române“, XVIII, p. 1 și urm. (v. pp. 77-8).

³ Hurmuzaki, XI, p. 319.

⁴ *Ibid.*

din prețul lor, sau chiar prețul întreg, pe câțva timp; la 1591 se vindea de către dâșii oaia *chivirgic și araman*¹ cu 33-7 aspri noi și 40-8, ba chiar 52 de aspri vechi. Și unii particulari primiau banii cu anticipație. Se puteau strânge astfel până la 45.880 de oi pe an, ceea ce arată marea bogăție în turme a Moldovei, din care putem deduce bogăția și mai mare în acest articol a Terii-Românești, care nu făcea creștere de vite mari. Cumpărătorii erau în cea mai mare parte Greci din Constantinopol, dintre cari unul se chiamă Cazacul; dar mai veniau pentru acest însemnat câștig și Turci din Caramania, Caramaniți sau Caramanlâi, Arvaniți sau Albanesi — să nu uităm marele rol pe care-l joacă atunci supt Petru Șchiopul Bartolomeiu Bruti, căpitanul de Lăpușna și Postelnic, originar din Albania venețiană — oameni din Scutari. Casapii erau Turci mai toți. La plecarea unui Domn, datina era ca datoriile să treacă asupra urmașului, și astfel pe lângă oile plătite și ale creditorilor Domnului actual se mai luau atâtea altele în sama unor datorii, vechi de mai mulți ani, față de un înaintași². În sumă intra și un număr de boi și vaci³. Tot transportul trecea Dunărea pe la vaduri. Vameșii aveau învoială a scuti de taxa de trei aspri numai 150 de capete de oaie, rămânând ca, în lipsa lor, ei să răspundă suma corespunzătoare⁴.

Să adăugim că turme mari de oi și de vite din Dobrogea, din părțile Oceacovului pășteau pe pământul gras al Moldovei, și de la acestea nu se putea lua nici dijma locului, nici goștina obișnuită⁵. În ce privește Moldova, Turcii n'aveau un bâlcu la hotare; Muntenii mergeau însă la cer din Rusciuc⁶, și la aceștia erau și mai deși negustorii turci.

¹ *Doc. și cercetări*, p. 179.

² Hurmuzaki, XI, p. 221 și urm.

³ *Ibid.*, p. 229. Aș ceti acum: ageladia, în loc de: alladia. — Pentru desetina de stupi, *ibid.*, p. 233, no. CCCLVIII.

⁴ *Ibid.*, p. 318.

⁵ *Doc. și cercetări*, p. 175.

⁶ *Ibid.*, p. 176.

în trecere ¹, ori chiar așezați, ca, prin 1560, un locuitor din Salonic ². Oile din acest principat treceau pe la Nicopol și aiurea, cadiii dunăreni făcând cumpărătura. Se cumpăra și sare, cu miile de chile ³.

Între oile ce se ridică din Moldova la data arătată mai sus sunt și cele date beglerbegului Rumeliei, care tocmai plecase cu oastea asupra Poloniei. E vorba de un dar din partea Domnului ⁴. Se mai înseamnă că o mie de oi a fost luată de unul din comandanții trupelor împărătești, Ibrahim-Pașa ⁵.

Acestea erau furnituri militare, care făceau parte din îndatoririle neapărate ale Domnilor către „Împăratul“ lor din Constantinopol. În epoca lui Soliman-cel-Măreț, pentru care avem documente, se cerea de la noi grâu și orz pentru grajdurile împărătești ori pentru caii oștirii, câte 6 aspri chili, și lemne, trimețându-se la Reni, la Galați, la Chilia, și Brăila, unde așteptau corăbiile, la Nicopol, cu plata văslașilor, ori, în cas de războiu spre Apus, la Belgradul sârbesc. Se cereau cai pentru begul de Caffa și alți șefi vecini. Une ori plata se apropia din tribut ⁶. În afară de aceste furnituri erau însă cele pentru aprovizionarea Capitalei turcești, care, acestea, erau permanente și invariabile. La începutul fiecărei Domnii se fixă suma cu care era dator noul Voievod. „La suirea ta în Scaun“, scrie Soliman lui Alexandru Lăpușneanu, „îți scrisesem să trimeți pe fiecare an din Moldova la Constantinopol 12.000 de boi pentru hrana Capitalei..., cu un oarecare câștig pentru proprietari..., ca și pentru ei“, și i se lămurește că trebuie să se trimeată o mie de capete de vită pe lună ⁷. Domnul, preocupat de propriul său

¹ *Ibid.*, p. 178.

² *Ibid.*, p. 179.

³ *Ibid.*

⁴ Hurmuzaki, XI, p. 226. Cf. *ibid.*, și p. 327.

⁵ *Ibid.*, p. 228.

⁶ *Doc. și cercetări*, p. 179.

⁷ *Ibid.*, pp. 178-9.

câştig, nu se arăta dispus să observe prea de aproape asemenea porunci — doar se formase în Statele austriace, în legătură cu unele împrejurări politice de la hotare, planul de a trece boi, în număr mare, de la noi și din Ungaria „de-a dreptul la Viena“, pentru a scăpa de tributul față de Rusia și Polonia ¹ —, și atunci, se recurgea la o prohibiție totală a exportului. Dar cine putea să facă supravegherea? Și mai departe vitele treceau la negustorii străini, cari plăteau mai sigur, mai mult și în bani mai buni. Oprirea decretată față de Alexandru-Vodă fu înnoită astfel față de Bogdan: „Exportul din Moldova și Dobrogea în Polonia și alte țări creștine, de oi și boi, fiind oprit, porunci categorice au fost îndreptate către părintele tău ².“ Probabil, însă, cu tot atâta efect: îndată Ioan-Vodă cel Cumplit hrăni cu oile și boii țării sale pe Cazacii chemați tocmai să apere siguranța și libertatea Domniei sale împotriva Turcilor.

Știm deci ce drum apucau produsele Moldovei și Terii Românești pe acest timp. De unul singur se vorbește de o bucată de vreme mai puțin (am văzut pe negustorii din Iași): peștele. Și totuși el formă încă una din bogățiile terii, de și acum la gurile Dunării, unde se prindea morunul, erau alții, Turcii, cari lăsară foarte răpede ca vechiul „vânat“ de pește să decadă. Mancinelli a văzut pe la 1580 în aceste regiuni, pe amândouă malurile Dunării, „lemne ca niște furci pline de carne de morun uscată, cu preț foarte jos, vânzându-se o bucată întregă, mare cât omul, cu 60 de aspri, adică un scud, care cuprinde înăuntru aproape o putinică de icre“ (de alminterea în părțile turcești dobrogene 15 ouă de găină ³ se dădea pe un aspru, cu doi aspri se lua o găină și cu patru „o măsură mare“ de vin, cât

¹ Hurmuzaki, XI, p. 83, no. CXXVIII.

² *Doc. și cercetări*, p. 179. — Evrei turcești în legătură cu Petru-Vodă Munteanul, fiul lui Mircea; *ibid.*, p. 182.

³ Ouă la târg cu căruțele în Moldova pe acest timp; Forquevaux, în *Acte și fragmente*, I, p. 39.

patru *fiaschi* de Italia ¹⁾. Iar călătorul frances Fourquevaux, care trece prin aceleași locuri aproape în același timp, notează că „la gurile acestui râu mare se prind foarte mulți moruni, pe cari i-am văzut vânzându-se, ori mai bine dăruindu-se, cu mai bine de doi solizi („souls“) din moneda noastră bucata, și totuși așa de mari, încât fiecare făcea povara unui catâr ; pentru care nici nu fac atâta pescuire, deși sunt foarte buni de mâncat, decât ca să-i spintece și să scoată ouăle, din care fac icre“ — *caviars et boulargues*, — mâncare foarte căutată în Grecia și în țerile unde se ține legea grecească, din cauza posturilor lor, între care este unul de sunt siliți a nu mânca nimic cu sânge“ ²⁾.

¹⁾ Hurmuzaki, XI, p. 116.

²⁾ *Acte si fragmente*, I, p. 34.

CAPITOLUL V.

Starea comerțului românesc la începutul veacului al XVII-lea. Crisa dispariției elementului străin.

O luptă mare, de și tăcută, trebuia să înceapă îndată, aceea care a înlăturat pe rând pe toți acești mijlocitori străini, rămășițele Apusenilor din evul mediu ca și Armenii, Grecii, Levantini, Turcii, Evreii din vremuri mai nouă, ca să îngăduie crearea unei mari clase a negustorilor de țară, creștini de legea Răsăritului, cari, ce e dreptul, nu mai erau ocrotiți de niciunul din privilegiile altor epoce, în care a se isola însemna a trăi, dar erau apărați în de ajuns de văditul interes al Cămării domnești și al societății întregi pentru ca dănuirea lor în dreptate să fie cu puțință.

Înainte de a cerceta cauzele multiple, speciale pentru fiecare categorie a acestor schimbări — pe lângă cauze generale, ca cea revoltă a simțului național în Moldova care costă viața lui Vevelli ori fenomenul asămănător din Țara-Românească din care ieșiră, supt Grecol Leon-Vodă, măsurile contra Grecilor, iar pe urmă Domnia pronunțat indigenă a lui Matei Basarab, — e de folos, credem, să înfățișăm, pe basa actelor municipale și a însemnărilor de călători, încă odată viața din orașele noastre între anii 1600 și 1630.

Începem cu Moldova, în care, cu mai puțină independență față de puterea Domnului, vămile mari de comerț aduceau mai multă bogăție.

O singură și simplă pomenire în actele Liovului¹ ori

¹ V. *Studii și dec.*, XXIII, tabl.

câte una în acte interne ¹ nu arată vre-o însemnătate a *Cernăuțului* și nici măcar faptul că la acest vad s'ar fi întemeiat un târg cu o însemnătate deosebită. *Siretiul* și el era în mare decadere, de și-și păstră șoltzul și pârgarii până la 1650 și pecetluia zapise cu chipul Sf. Ioan ². Toată această parte de sus suferia vădit de retragerea elementului străin, german și armenesc, care-și găsea o situație mai prielnică în noi fundațiuni orașenești din Polonia, ca Zamieskul, mai târziu Zalesczykul.

Suceava se mai păstra un timp prin ocrotirea Movileștilor cari, în iegătura lor politică mai strânsă cu Polonia, o preferară Iașilor. Acte germane ori ungurești găsim tot mai rare; vădit că vechea rasă conducătoare se obosește și dispare, cu obiceiurile ei de cancelarie ca și cu legăturile ei în străinătate. Mai vedem la 1594 judecând șoltzul — era și unul deosebit pentru Armeni ³ — Toma Urmeniș (numele acesta însuși înseamnă Armean) cu „bătrânii cetății, români și armeni“, pe sufletele lor, în chestia plângerii unui pârcălab Andrei de Bistrița cu privire la „o samă de oameni uciși în munte“; se adaugă la acest județ și duchiul Mitropoliei (Mitropolitul fiind acum la Iași), și hotărârea se pune într'un „sinet“ (*Shynet*), „cum ni este legea în țară“. O nouă plângere a pârcălabului aduse din partea Domnului trimeterea afacerii înaintea Sfatului Bistriței, căruia i se comunică această de Urmeniș într'o scrisoare germană ⁴. Știrile despre Turci și Tataři se comunicau încă, în această

¹ *Studii și doc.*, V, *passim*.

² La 1592 Costin șoltzul; *Uricariul*, XXII, pp. 63-4. *Studii și doc.*, V, p. 219, no. 37. Alexa e șoltzul la 1643; fost șoltzul e Toader fiul lui Pătrășcan. — Grecul biv șoltzul în 1648; *Uricariul*, XXIII, p. 215. — Un Ștefan din 1709 în *Studii și doc.*, V, cap. IX, p. 397. — Orașul avea încă două biserici de zid și una de lemn ale Românilor, două ale Armenilor (Bandini, în „Analele Academiei Române“, XVI, p. 250). Se vedeau rămașițele bisericii Dominicanilor (Hurmuzaki, VIII, p. 307). V. și *Uricariul* X, pp. 97-9 (voitul Alexa, 1645)

³ Hurmuzaki, XV, pp. 727-8, no. MCCCCXXXV.

⁴ *Ibid.*, XII, pp. 313-4, no. CCCCLXX.

epocă de lupte, prin răvașe ungurești ¹. În aceeași limbă mărturisia pentru niște negustori opriți la Bistrița „judele cu doisprezece cetățeni și cu toți pângarii” ². Nemțește scria și Andrei Accesman, a cărui origine i-o arată numele, un hangiu care arăta că el nu iea chezășie pentru nimeni din cei ce se abat la ospătăria lui ³. De aici înnainte avem scrisori de la represintanții Domnului în această mai veche Capitală a sa: un Dima Portar de Suceava, un Vornic Stârcea, cerând de la Bistrița cuie de șindilă, „câte trei mii la un leu bătut”, ori alte îndatoriri; dar, când este vorba despre cutare negustori cari au vândut niște boi, bănuindu-se a fi „Crăstia și Gavril de la noi”, nu mai scrie Sfatul orașului în nemțește ori ungurește, ci, în rândul întâiu, „Vornicul de Suceava” și, alături de dânsul, „șoltuzul cel armenesc” ⁴; e vorba de un „Vornic de târg”, dregătorie nouă care înseamnă substituirea unei autorități în numele lui Vodă vechii libertăți, oricât de nedepline, a orașului întemeiat și dominat în parte de străini ⁵. O singură dată după 1600, în 1623, aflăm o scrisoare germană, dar pentru o cumpărătură de său în sama lui Vodă, și șoltuzul, „Marckgroff („*Marktgraf*) von der Suctzaw”, e Românul Isac ⁶. Ori, iarăși, scrisoarea particulară din 1633 a negustorului sucevean care vinde morunul cu prețul de 4 florini 20 de bucăți și scrumbiile câte un polturac una ⁷. Dar autoritatea superioară a Vornicului urmează și în Domnia lui Vasile Lupu: Dumitrașco trimete el pe un negustor armean, Bogdan, la Bistrița pentru cuie de șindrila, „să fie de treabă să acoperim Curțile Măriei dumisale Domnul nostru în uraș la Suceava” ⁸. O nouă trimetere a acestuia pentru același scop, adăugându-se

¹ *Ibid.*, XV, p. 751, no. MCCCCLIV.

² La 1636 erau doar opt case de Sași catolici (Remondi, în *Acte și fragm.*, I, p. 80).

³ Hurmuzaki, XV, pp. 750-1, no. MCCCCLII.

⁴ *Ibid.*, p. 784, no. MDCXII.

⁵ *Ibid.*, p. 786, no. MDCXVIII.

⁶ *Ibid.*, pp. 931-2, no. MDCCCX.

⁷ *Ibid.*, p. 993, no. MDCCCCLXXV.

⁸ *Ibid.*, p. 1014, no. MDCCCXV.

dorința de a nu se închide „drumul pe la Câmpulung“, e făcută de „Portariul-cel-Mare“ (același ca „Vornicul“, *dvor*, slavon, fiind egal cu „poartă“; pârcaľabul era, în schimb, un boier mare, — pe atunci însuși Gavril, fratele lui Vasile Lupu, care iscălește „Hetman și pârcaľab Suceavei den țara Moldovei“¹) — „de cetatea Suceavei și șoltujii, cu Sfatul, pârğarii, bătrânii de orașul Suceavei“². Acest Portar-Vornic, pe la 1640, Polonul Hancea („Ancza“), se îngrijia de trebile orașului ca și, mai ales, de clădirile lui Vodă, cerând, de la Bistrița, pietrari și olari³. Și căpătăm impresia că și grija șoltuzilor, a pârğarilor privia mai mult lucrurile domnești.

Și în acte interne întâlnim ca marturi la zapise, alături de boieri aflători în oraș, de câte un hotnog de la cetate, de popa târgului, pe „Dvornicul of Suceava“, care odată, în același veac al XVII-lea, are caracteristicul nume românesc de Ionașco Tăbârță: modest se înșiră lângă acest important personagiu locuitorii și vre-un negustor, a cărui calitate de „cupet“ e anume arătată, ca Zota din actul pomenit⁴. Un altul, datat din 28 Decembre 1639, arată din cine se alcătuita în afară de boieri lumea de frunte a Sucevei: „Onea șoltuzul de Suceavă cu 12 pârğari și cu toți bătrânii târgoveți și preuții toți“: Grăma, Gheorghie, Drăguș, Gonțul, Ionașco de la vechea mănăstioară din Ițcani, Vasile de la „Mitropolia Veache“, „și alți preoți toți“, Ianache fost șoltuz, Constantin, fruntașii Grigore Cărăscul — avem și o piatră de mormânt de la cineva din această familie de „burghesi“⁵ — „Chira și Gheuca, Ieremia Iulăș, „ce au fost fânar (păzitor al gropilor cu fân) în zilele Eremiei-Vodă, în trei ai, de la Orăș Hatmanul“, plus un număr de „megiași“ din satele-suburbii vecine: Scheii (apoi Scheia), Tătărășii și

¹ *Ibid.*, p. 1044, no. MDCCCCLXI.

² *Ibid.*, p. 1041, no. MDCCCCLVI.

³ *Ibid.*, p. 1053, no. MDCCCCLXXIII.

⁴ *Studii și doc.*, V., pp. 74-5.

⁵ Kozak, *Inscripțen*, I, p. 146.

Ipăteștii¹. Armenii se mai întâlnesc apoi individual, un Simion fiul lui Săhac și alții²; ei își păstrează până la 1670 și la sfârșitul veacului, „șoltuzul armenesc de târg de Suceava“, „protopopol armenesc“, diaconul, iscăbindu-se toți armeneste³; ba încă la 1677 orașul adăpostește și un episcop al lor⁴, dar e vădit că și vremea lor s'a încheiat. De alminterea caracterul lor național se șterge tot mai mult.

Ca să avem o icoană a vieții sucevene în acest timp, lăsam să urmeze această scrisoare către Bistrița în limba noilor stăpâni exclusivi :

+ Întru tot cinstit și de la milostivul Dumnădzău cu mare cinste dăruit, domniisale giupănul Andreiaș, birăul de cetate Bistriței, și la tot Svatul dumilevoastre pace și cu sănătate să vă dăruiască milostivul Dumnădzău. Altă, să priimiți domnevoastră de la noi, mai mici și buni priiatini dumilevoastre, cu plecare închinăciune, de la mine, șoltuzul den trăgul Sucevei, și de la ai noștri bătrâni orașului, și de la noi, toți orășenii. Dăm știre dumilevoastre c'am înțeles de tot bine pre rândul scrisore dumitale. Scrii domneata, ca unul carele ești domneta destul înțeleptu; prentu aceia dăm știre domniitale și a tot Svatul domniitale forte cu mare dreptate cum știm noi, cu sufletele nostre, de rândul acestor oamini, anume Gligorie feciorul popei Petrei den Rebrșora și Luca feciorul lui Mătej den Bărgău-cel-de-sus, cum ei au venit aicea în oraș. Deci n'au ședzut la o casă de om bun, unde-au băut, sau la gazdă, ce, daca s'au îmbătat, ca niște omini fără de ispravă, ei au eșit nopte de au înblat ca niște tâlhari cu sabii și cu corduri și cu toporă. Deci e'au dat de strajă, straja i-au întrebat ce oamini sântu de înblă așa cu arme

¹ *Studii și doc.*, V, p. 75, no. 2. Un fost șoltuz Pascali, 1646, *ibid.*, p. 400. Cf. *Uricariul*, XXII, p. 70.

² *Stuăii și doc.*, V, p. 75, no. 3.

³ *ibid.*, VII, p. 379, no. 14, 2-3. Cf. *Armenii și Români, l. c.*, p. 31.

⁴ *Studii și doc.*, V., p. 403.

gole pren trăgu. Ei s'au semetit: ce-au dat așa, au și tăiat pre un fecior a străjerilor, de dzace așa demicat. căt el va muri, și, așa făcându ei, au sărit straja de i-au prinsu, că de bună voe nu să da. Deci apoi noi vrum să-i băgăm în cetate ca pre nește răi făcători, iar apoi, daca s'au spus că-s den idicul (=Ținutul) domnii tale, noi i-am lăsat, numai să se înpace cu acei omini ce i-au vătămat și dzac răniți, și încă, de va muri omul, ei-ș vor mai întreba cu dănsii. Deci au datu unul bărbiiarului o fotă și o năframă, iar altul au dat iar bărbiiarului, să îmble să tămăduiască pre cel om ce dzace tăiat d'ânșii, de au dat 3 zloți și giumătate, și globa au plătit 6 zloți. Atăta au dat, iar mai mult un ban n'au dat. Iar, de'r hi omini buni, ei ar hi în pace. Prentu aceaia să fii domneata sănătos. Prentu aceaia pohtim pre domneavoastră să nu-i creadeți ce vor grăi, că, de ce grăesc ei, grăesc cum le-i voe, iar, de n'am socoti prientișugul și cinstit libov dumilevostre, care domneavostă purure arătați cătră noi, ca nește oamini buni și înțelepti, și întru tot ai noștri priatini buni, ei, ce răutate au făcut și grozăvie, ei nici cu o sută de taleri nu s'ar plăti. Și, de ar hi făcut ei așa la domneavoastră cum au făcut ei la noi, ei ar hi putredzit în nește temnițe, de nu ș'ar pune și capete. Iar noi am socotit cinstit prientișugul dumilevoastre, și altă nu le'm făcut, ce s'au inpăcat cu omini ce i-au tăiat, și au plătit ce pre unde-au băut; și încă apoi ei au scris și carte inșiș pe sine cum ei sânt vinovați, și ce au făcut rău ei, pren vina s'au plătitu, și ei cum nu vor scorni nici pără pre sine, nici să părăscă nime cum s'au inpăcat. Care v'om trimis și la domneavoastră pre mai mare credință, să vedeț. De aceasta dăm știre dumitale, și să dăruiască milostivul Dumnădzău să afle prea domneta această scrisoare a noastră întru bună pace și cu sănătate, depreună și cu tot Svatul dumitale și cu tot orașul dumilevostre, de la Hristos, amin.

Scris în Suceava, Ghenar 27.

† Cu cinste să se de această carte a noastră întrucinstită mână dumisale giupănul Andriiaș birăul de la cetate Bistriței și la tot Svatul dumilorsale¹.

Visitatorului apostolic Bandini i se vorbi prin 1640 de cei „peste 8.000“ de catolici ce fuseseră „numai Sași, amestecați cu Unguri și Italieni“, dar el nu găsi decât 25, cari, „uitându-și de limba nativă, sunt mai asemenea prin graiu și fire cu Români“ : una dn bisericile de piatră ale lor zăcea ruinată în grădina domnească, cealaltă, „din sus de Curte“, cu un altar dăruit de Ieremia Movilă, fusese refăcută la 1638, dar n'avea credincioși². Trecuseră vremurile de hotărîtoare influență polonă când un predicator de această nație vorbea grecește, cu tălmăciu moldovean lângă dânsul, către cei 2.000 de soldați, leși și unguri, cari apărau tronul Movileștilor³. În schimb, supt raportul românesc orașul înfloria, având, pe lângă cei 3.000 de Armeni, 20.000 de Români, cu șeptesprezece biserici (Armenii având numai patru și Vlădica lor la Zamea⁴).

În Decembre 1592 Petru Binder, jude (*Richter*) de Baia (*Banya*), „împreună cu cei doisprezece cinstiți sfetnici jurați“, arătau, în nemfește, colegilor de la Bistrița cum au judecat, după cererea lor, într'o afacere, luând jurământul pârîtului și osândind pe vinovat de să-i rămâie în minte⁵. Mai pe urmă, alt Sas din Baia, Nicolae Kirschner, apare ca informator, prin scrisori în limba lui, al Bistrițenilor⁶. Pe atunci spițerul lui Petru Șchiopul, Iacob Otth, făcea „rost de

¹ Bistrița, Archiva Orașului; în Hurmuzaki, XI, pp. 1053-4, no. MDCCCCLXXIV; publicată și în *Documentele Bistriței*, I, pp. 65-7, no. LXXXVIII.

² „Analele Academiei Române“, XVI, p. 247. Cf. pentru lucrul făcut de Ieremia la Dominicani (?), Hurmuzaki, VIII, p. 307 și urm.

³ Querini, în Hurmuzaki, III¹, p. 550. Erau atunci, pe la 1600, 6.000 de vetre, dar numai 30 de familii catolice.

⁴ Bandini, *l. c.*, p. 249.

⁵ Hurmuzaki, XV, p. 715, no. MCCCXIV.

⁶ *Ibid.*, XII, p. 103, no. CLXIV.

episcop“ în oraș. Târgoveții aveau vile lor la Cotnări ca și Suceveni. Scaunul de judecată funcționa, în toate pricinile, chiar „în cele mai grele“: osândiți la moarte cari se adăpostiau în cimitirul lor scăpau prin aceasta¹.

De atunci încă preponderența elementului românesc se observă: un zapis e dat la 1591-2 de șoltuzul Giurgiuman, de primul pârgar Cristea, pârgarii Cozma Băloș, Giurgiul, Ioan Hutco, Ioan Giogioș, la cari se alătură numai doi străini: Matos (Matthes) și Chircul Hanos². Dar corespondența se oprește aci, și, dacă pe la 1590 se numărau aici 3.000 de verte (63 de familii catolice)³, peste mai puțin de o jumătate de veac, un vizitator apostolic putea să scrie aceste rânduri triste: „acest oraș era locuit odată de Sași și a avut peste o mie de case și peste șase mii de oameni; iar acum abia se numără patruzeci de case“—și erau două biserici catolice, dar două ortodoxe de piatră și alte două de lemn — „și în ele două sute cinzeci de suflete, cu copii cu tot“⁴. Oștile lui Mihai trecuseră pe acolo, despoind biserica latină a lui Alexandru-cel-Bun de odăjdii și argintării⁵, dar era și un alt motiv, hotărîtor acesta: rosturile administrative ca și viața economică, atîta cît putea să rămăie în noile împrejurări, se mutaseră aiurea: în satul cel mare ori mai curând în șirul, în Tinutul de sate al Câmpulungului moldovenesc⁶.

Până la 1600 n'avem cu privire la această localitate decît prea puține lămuriri: casa de adăpost clădită în munte de Alexandru Lăpușeanu pentru călătorii prin munte, vama

¹ Bandini, în „Analele Academiei Române“, XVI, p. 246.

² *Studii și doc.*, V, p. 69, no. 1, I. Un fost șoltuz Ștefan la 1610; *ibid.*, p. 397.

³ Querini, în Hurmuzaki, III¹, p. 547. La 1636 numai 38 de case ale „Sașilor catolici“; Remondi, în *Acte și fragmente*, I, p. 80.

⁴ Bandini, *l. c.*, p. 243. Nume săsești rămăseseră până la 1671: Ianăș (Ianășoaia), Hanos; *Studii și doc.*, V, p. 69, I, II.

⁵ Hurmuzaki, VII, p. 307.

⁶ La 1667, aflăm încă șoltuzul, un Măteiaș, lângă Pricop și Dumitru, foști șoltuzi; Ghibănescu, *Surete și izvoade*, IV, p. 120 (130).

pomenită de două ori după 1580¹. De la începutul veacului celui nou apare pentru întâiași dată Vornicul, care, având lângă el pe vechiul vameș, une ori un Grec fără trecere ca Gavril Cocri, dar de la o bucată de vreme totdeauna Român și el, joacă unul din rolurile cele mai mari în viața economică și chiar, ca informator și transmițător al dorințelor domnești, în cea politică a Moldovei. El trece la Bistrița porcii și boii, „poloboacele cu pâne“, „sacii cu pâne“², el îngrijește de oile pentru capanul împărătesc care se ridică din acest Ținut de păstori liberi al celor vre-o cinsprezece sate³. El are sarcina de a cere să fie drumurile deschise de a face morală vecinilor pentru abusuri, de a li aminti folosul străvechilor legături de negoț: „Trec negustorii den țara noastră cu dobitoace și cu alte negoate în țara voastră, și să hrănească unii cu alții“⁴.

Altă dată el se razimă pe faptul că „Măria Sa Craiu au slobozit calea să înble neguțătorii de la dumilevoastre la noi și de la noi la dumilevoastre“⁵. Un al treilea răvaș constată că: „acest cap de țară a Moldovei nu poate hi fără dumniavoastră, și dumnilor voastre ancă are hi îndemână cu noi“⁶.

Evident că în acest timp și iarmaroacele de la Baia, așa de cercetate pe vremuri, încetează. Nu e vorba pe atunci de un Folticeni, biet sat ajuns la însemnătate numai în pragul zilelor noastre, iar Piatra, odinioară și ea cu unii coloni unguri, de unde prefacerea ungurescă în Karácsonkő a numelui întreg de „Piatra-lui-Crăciun“, n'are alt rost decât acela a unei așezări de lemnari, — abia 300 de case pe la 1650, mai toți Români⁷ — lângă biserica Sf. Ioan a

¹ Hurmuzaki, XV, pp. 691, 694.

² *Studii și doc.*, V, p. 72, no. VII, 2.

³ Cantemir, *Descriptio Moldaviae*, p. 123. Starea de nesupunere ori neliniște a Ținutului s'a produs numai după războiul turco-polon.

⁴ Hurmuzaki, XV, p. 807, no. MDCXLVII.

⁵ *Ibid.*, no. MDCXLIX.

⁶ *Ibid.*, p. 808, no. MDCL.

⁷ Bandini, *l. c.*, p. 235.

lui Ștefan-cel-Mare, pe care și-o păstrează până foarte târziu în pecete, dar noul *Neamț*, din umbra cetății bătrâne, începe să aibă un târg cercetat, pentru vânzare de cai, între altele¹. El avea acum, pe la 1600, un șoltuz și doisprezece pârgari, și oameni din Câmpulung veniau până aici la „zi de târg“, cumpărând cai după datină, fără chizeș, fără „sodăș“², dar cu scriere în „catastivul târgului“³. Pecetea purta o cruce, flori, săgeți. Domnia-i fixase un hotar, ca și Vasluiului, Bârladului, și la 1616 se judeca la dânsa pentru niște poiene din acel hotar „șoltuzul cu toți târgoveții din Neamț“⁴. Era și o biserică domnească, a Sf. Dumitru⁵, cu „popa domnesc“, căreia i se zicea anume „biserica lui Ștefan-Vodă“⁶. De și odinioară fuseseră și aici Sași — urmașii lor ziceau pe la 1650: „numai Sași“ —, de și la 1629 încă se făcea o bisericuță catolică în cimitir, lângă pietrele unor clădiri vechi mai însemnate, de și se mai păstrau urme ale husitismului din veacul al XV-lea⁷, târgul de la începutul veacului al XVII-lea, legat cu Ardealul prin valea Hanguului, avea o populație de „orașeni“ exclusiv românească, cu nume ca: Floreciu, Flocea, Ursul, Bordeiu, Giurgea, Bordea, Bordișor, Leancă, etc. Doar câte un nume neobișnuit ca Vealtin, Hanos, Sandor, Ilie Sasul, dacă rămăsese din vremurile amestecului cu străinii colonizați⁸. Și aici însă autoritatea de căpetenie nu mai era a șoltuzului și pârgarilor: o vedem bine din acel act de la 1672 care pomenește, într'o chestie de proprietate, că „județul“ îl face pârcălabul sau

¹ Biserica de acolo căreia i se zicea „săsească“ (*Studii și doc.*, VII, p. 375, no. 7), latină, era în ruine; Bandini, *l. c.* Mai erau două bisericiuțe românești de lemn (*ibid.*). V. și ceva mai departe.

² Hurmuzaki, XV, p. 753, no. MCCCCLVII.

³ *Ibid.*, p. 807, no. MDCLVIII.

⁴ *Studii și doc.*, VII, p. 373, no. 10, 1.

⁵ *Ibid.*, p. 374, no. 3; p. 375.

⁶ *Ibid.*, p. 376, no. 9.

⁷ Bandini, *l. c.*, pp. 240-2. Erau abia 20 de familii catolice la 1636; Remondi, *In Acte și fragmente*, I, p. 80.

⁸ *Studii și doc.*, VII, p. 374, no. 4; p. 375, no. 7.

Portarul¹ de sus de la cetate, care-și primește ca răsplată „Ieul bătut“, iar „feciorii“ lui un potronic; se mai plătesc diacului, ce scrie, doi potronici, pentru osteneală,—târgului, ai cărui șoltuz și un pârgar sunt totuși de față, revenindu-i numai cele „13 costande de băut“². De alminterea pârcălabul cu aprozii, vătafii și pușcăriașii lui se amesteca zilnic în trebile târgului, pe care firește că-l domina cu autoritatea lui. Și aici ca și la Iași, Domnia apăsa greu cu „dările la dânsa“ și mulți târgoveți fugiau din cislă, vânzându-se apoi pentru ei bucatele celorlalți; „rămășițele“ se puteau ridica și până la suma enormă de zece galbeni³.

O altă cetate, unită însă cu vama cea mai bogată a țerii în acest moment, care dădu un târg înfloritor, prin „podgradul“ său, e a *Hotinului*. La începutul veacului al XVI-lea „mitnicii“ sunt acuma doi (ca la 1619: Gheorghe și Mihail); pe lângă preotul cetății, pe lângă vătași și pușcașii lor, întocmai ca la Neamț, este acum un șoltuz cu doisprezece pârgări, căruia, ca și la Iași, i se spune și în acte slavone interne: „voit“, și în „târgul Hotinului“ slujește și un preot deosebit; vedem și pecetea acestui tâng, care represintă, se pare, un pușcaș la pândă între două stele. Și aici firește autoritatea pârcălabului, care une ori se alege și din rudele Domnului, ca Gheorghe din epoca Movileștilor, întuneacă orice altă putere⁴.

E evident că o parte a țerii, aceia în care stătuse puterea ca și bogăția vremurilor trecute, decade, din împrejurări de viață politică și economică generală pe care le vor cerceta pe urmă mai cu de-amănuntul: e partea de la Miazănoapte și Apus. Precum Suceava sărăcește, precum Siretiul, Baia nu mai au acum nicio însemnătate, astfel deca-

¹ Echivalența, *ibid.*, p. 374, no. 4.

² *Ibid.*, pp. 374-5.

³ Un cas la 1661; *ibid.*, p. 374, no. 4.

⁴ *Ibid.*, V, p. 81, no. 16. Pârcălabul „Tudorie“ de la 1619 era însă un Grec. V. și *ibid.*, pp. 81-2, no. 18.

dența atinge acum *Romanul*: cu cât crește numărul cărăușilor din Iași cari duc mărfuri la Liov, cu atâta cei din Roman sunt mai rare ori pomeniți. De la Ștefan Tomșa, ctitorul Bisericii Albe, de la Doamna Ruxandra a lui Alexandru Lăpușneanu, care dădu orașului noua biserică a Precistei, nu se mai clădi niciun alt lăcaș de închinare¹. La 1603 încă mărturisiau și pentru episcop, la vânzări de ocine, pe lângă cei doi pârcașlabi, Nicoară și Drăgan Ciolpan șoltuzul, Giurgiuman—un Român,—cu cei doisprezece pârğari ai lui, la cari să adăugiau „toți prezviterii”—nu „preoții” ori „popii”, în acest oraș al Sfintei Paraschiva, „Precesta”—și „mulți oameni buni din târg”. Însă iarăși „Scaunul Romanului”, „județul” îl formau, nu numai magistrații municipale, ci și dregătorii domnești, — confuzie fatală pentru acești din urmă, cari n’aveau nici bogăție, nici privilegiu, nici tradiție ca să se poată răzima pe dânsa. Mai erau în oraș și goștinarii domnești².

Pentru sărăcirea și despoporarea Romanului, care avea, pe la 1600, doar 400 de familii, din care 25 catolice³, mai contribui foarte mult și tendința episcopului de a-și face cât mai mulți poslușnici, și anume nu dintre săracii fără profesie, ci dintre meșteșugari: „cojnici” sau pielari, măcelari și alții. La 1612 se ridicară contra șoltuzului și pârğarilor plângeri formale că nu țin samă de calitatea de poslușnici a unora din orășeni, foști săteni colonizați supt Petru Rareș încă, supt Iancu Sasul și Petru Schiopul, ci-i trag la sarcinile, tot mai grele de purtat, ale Domniei. Mai

¹ Melhisedec, *Cron Romanului*, I, p. 39 și urm.

² *Ibid.*, p. 226-7. Dar că la această dată chiar pârcașlabil de Roman nu mai aveau legături cu cetatea distrusă — pretindea Melhisedec — de Alexandru Lăpușneanu, ci erau administratori de Ținut, stând în oraș, nu putem crede. Cf. casurile de la Neamț și Hotin. Dar că erau și „pârcașlabi de Ținuturi”, cari culegeau prin sate anume gloabe judecătorești aceasta se vede din actul lui Miron Barnovschi, publicat în *Archiva istorică*, I¹, p. 175.— Un alt act de la Roman, în Hunfálvy, *Die Rumänen und ihre Ansprüche*, p. 129, nota 3.

³ Melhisedec, *l. c.*, pp. 233-9. Cf. cu *Studii și doc.*, VII, p. 378, no. 12.

⁴ Querini, *l. c.*, p. 549.

ales supt Constantin Movilă, mulți târgoveți fugiră la „sat”, ca să scape de sarcini nesuferite. Conflictul ajunsese în această privință așa de ascuțit, încât pentru întâia oară vedem într'un oraș moldovenesc o luptă formală între tendința lui de a trăi și încălcările venite din partea altei puteri. Orașeni se suie în clopotniță și strigă împotriva Vlădicăi care-i năvălește: „aici nu este episcopie, ci chervăsărie”¹. Interesant strigăt și prin aceia că din el se vede cum pătrundeau, odată cu interesele orientale, și unele turcești: cum era caravana Hotinului și a Liovului, era deci caravana, și popasul de caravană, Romanului. La 1626 orașul unit cu pârcălabul de Roman înaintă Domniei un catastif de birnici în care trecuseră și o samă de poslușnici; dar, iarăși, Vlădica se împotrivi, și învinse². Această biruință fu definitivă: orașul nu mai încercă să se lupte, dar el se cufunda tot mai mult în sărăcie.

Dar că dispăruse și de aici străinătatea, nemțească, armenescă³—, pentru care ca și pentru oaspeți se ținea la 1570 un dragoman, Armeanul Hărtan⁴,—e sigur. Din trecutului internațional rămăsese și aici doar câte un nume ca ale lui Tămaș și Băștean (Bastian) din 1586⁵, și pecetea latină cu „sigillum Romanow”⁶, vile de la Cotnari, lângă ale Sucevenilor și Băiașilor⁷, ruinele bisericii Ungurilor și bisericii Sașilor, lângă cele patru biserici de zid și șase de lemn ale Românilor, amintirea celor 800—1000 de locuitori catolici ce se mai puteau număra la începutul veacului al XVII-lea⁸, și mai ales înfloritoarea colonie a Armenilor,

¹ *Ibid.*, pp. 212-3.

² *Ibid.*, pp. 253-4.

³ Un Coman, un Bogdan la jumătatea veacului al XVI-lea în Brașov; Hurmuzaki, II³, p. 684.

⁴ *Uricariul*, XVIII, p. 179.

⁵ *Arch. istorică*, I¹, pp. 134-5. Ei mărturisesc lângă Dionisie „dichiul” de la Mitropolia din Roman.

⁶ *Studii și doc.*, V, p. 84, no. XVI.

⁷ Bandini, *l. c.*, p. 236.

⁸ La 1636 erau doar 10 familii; Remondi, în *Acte și fragmente*, I, p. 80.

din cari nu e unul care să nu facă negoț¹, și a căror bogăție, gospodărie și cultură chiar întreceau pe al Românilor¹.

Șcheia vecină era socotită ca oraș încă în vremurile lui Despot-Vodă². Ea se menținea ca târg și supt Movilești. Se pare că, un moment, ea se folosi de scăderea Romanului vecin: cel puțin actul din 22 April 1646, de mărturie pentru un loc cu vad de moară și pășune „de păscut boii“ în apropiere, al mănăstirii Secului, arată un centru orășenesc deplin și destul de însemnat. Lângă „Gheorghe șoltuzul și doisprădzeace pângari de târg de Șchie“ vedem pe preoți, în număr de trei: Toader, Bilăi, Axintie, pe diaconiș Bălan și Pătrașco, pe o sumă de „târgoveți“ toți cu frumoase nume românești: Tofan, Cozma, fiul lui Panul, Tecuciu, Toader fiul lui Poledită, Stratul, Gavril fiul Neancii, Cioban, Toader Burduga și fratele Costin, Dămian, Constantin Gruia și alții. Pecetea cu un pește ar dovedi că se făcea mai ales negoț de pescărie³.

Cum am spus, *Piatra*, „târgul *Camen*“, în slavonește, avea șoltuz și pângari abia la începutul veacului, când prinde a se ridica, dar Domnia-și ținea aici un ureadnic, care-i supraveghia și scutelnicii, butnari și puntași, cari nu dădeau „talerul“ cerut de la orășeni: un ordin al Doamnei Marghita a lui Simion-Vodă Movilă ni vădește această stare de lucruri⁴.

La *Bacău*, unde Vodă-și avea ureadnicul pe la 1570⁵, decăderea e și mai adâncă. Viile Ungurenilor sunt părăsite, „cărarea porcilor“ nu mai duce marfa vie, pe la Trebes.

¹ „Armeni, opulentiores Valachis, domos et plateas cultiores habent, in moribus quoque mag's urbani“; Bandini, *l. c.*, p. 237.

² Hurmuzaki, II, p. 406, no. CCCLXXX.

³ *Studii și doc.*, VII, pp. 378-9, no. 2. Prezența Vornicului Prăjescu e de sigur numai întâmplătoare. El e pârcaș de Roman, cu cel de Hotin și Suceava la un loc; *ibid.*, V, p. 215, no. 24.

⁴ *Arch. istorică*, I¹, p. 70, no. 82.

⁵ *Uricariul*, XVIII, p. 179.

către Ardeal¹. Vechi orășeni străini, ca Ferent, care făcea negoț de boi la Brașov pe la 1550², n'au lăsat urmași. Biserici nouă nu se mai zidesc; în biserica lui Alexandru, fiul lui Ștefan-cel-Mare, cu morminte din veacul al XV-lea, nimic nu amintește veacul următor. Pârcălabul domnesc, de Ținut, e mai târziu (c. 1660) factorul decisiv³. Episcopul catolic nu mai dădea pe acolo niciodată, și reședința lui, la Nordul orașului, era o ruină; Franciscanii străvechi, „călugării cu tălpi de lemn“, din mănăstire, fugiseră. Dintre străini se păstrasera pe la 1650 doar 680 de oameni⁴, în cel mai însemnat centru deci al Apusenilor, cari aveau o biserică de zid și una de lemn, dar informatorul adaugă că „Românii sunt în număr și mai mic, împărțindu-se dregătoriile orașului pe picior de egalitate și pe rând“. Cară mai treceau însă către Cicul secuiesc, și pârcălabul era acolo ca să supravegheze luarea vămii de la dânsele⁵. Un zapis înșiră încă la 1655 pe șoltuzul Boldul Gherghil (Gergély), lângă „pârgarul mare“ Ionașco, apoi pe Nortbat (Rothbart?) Mihro, Tiler, Martin, Ținpur, Oanăș, Marco⁶.

Acela care avea pârcălabi, supt Gheorghe Ștefan-Vodă, un intim al Domnului, purta numele caracteristic de Toader Ungureanul și mai târziu un fiu de Ungurean are această situație⁷.

La *Agiud*, odată centru pur unguresc, aflăm supt Vasile Lupu pe „Petrea șoltuzul“ cu cei doisprezece pârgari ai lui „din târgul Agiudului“, mărturisind pentru un loc din Sto-

¹ Bandini, *l. c.*, p. 233.

² Hurmuzaki, II³, p. 686.

³ *Studii și doc.*, VII, p. 369, v, no. 1; p. 375, no. 5.

⁴ La 1635 se socotiau 40 de familii; Remondi, în *Acte și fragmente*, I, p. 80.

⁵ Bandini, *l. c.*, p. 229.

⁶ Ghibănescu, *Surete și izvoade*, IV, pp. 290-1 (255).

⁷ V. și mai sus.

⁸ Ajud ca nume; Bibl. Acad. Române, ³/LXI.

ieștii-de-Sus, din care se vor face cu vremea Focșanii¹. Și la 1686—90, supt șoltuzii Savii Mătcă și Apostol, viața orășenească urmă².

La *Trotuș*, de unde veniau la Brașov negustori români, pe la 1550³, se mai păstrau atunci treizeci de case de catolici, dar biserica lor era în ruină. Acte municipale din acest timp, pe la 1600, ni arată totuși aproape exclusiv numele ungurești. Astfel, în 1587 Coșea Giurgiu, Miș Peatri, Tămaș, Măteiaș, Luțea Tămaș⁴; în 1591 șoltuz e Tămaș, dar e ade-vărat că între „oamenii bătrâni“ găsim numai pe Buhociu, Chihnea, Condrea⁵. Pe la 1620, șoltuz e Nistor, dar pârgari: Ion, Petrea, Andrăcău Ghiarghili, Benia Iștion, Nicola Miha, Dumitru Fodorman, Foloșii Mărtin⁶. La 1649 găsim însă nume curat românești: Verdeș, Boacă, Giurgea, Iftodie, Buhociu, Grădina, Gavriliță, Manta, etc.⁷. Totuși vizitatorul Bandini spune că sarcina de „jude“ se ocupa pe rând de Unguri și de Români, cari aveau două bisericiuțe de lemn⁸. La 1656 era, de fapt, un Miclăuș, la 1658 un Gheorghe. Vameșii funcționau încă la jumătatea veacului⁹.

În curând Trotușul, unde, precum se știe, peri Gașpar-Vodă Gratiani fugar, Trotușul, așa de însemnat odinioară — încă în veacul al XVI-lea —, încât, vorbindu-se de Bacău, se explica spundu-se că e o localitate nu departe de Trotuș,

¹ *Studii și doc.*, VII, p. 313, no. 1. Cf. p. 321, no. 18; Ghibănescu, o. c., IV, p. 312.

² Ghibănescu, *Surete și izvoade*, IV, p. 329 (240); pp. 336-7 (247).

³ Hurmuzaki, II³, p. 684. Dar la p. 690 un Hermann.

⁴ *Uricariul*, XXIII, p. 211 și urm.

⁵ *Arhiva istorică*, I¹, p. 105.

⁶ Ghibănescu, *Surete și izvoade*, V, pp. 283-5 (193-4). Cf. *Uricariul* XVIII, p. 333 și urm.

⁷ *Studii și doc.*, VII, p. 380, 16. Actul fără dată, cu Costin șoltuz, Dumiiaru chihaiia, Condrea, Isoci Mihai, Benea, Iștion (*Uricariul*, XX, pp. 181-2) trebuie să fie din veacul al XVI-lea.

⁸ Bandini, l. c., pp. 210-2.

⁹ *Studii și doc.*, I. c., și *ibid.*, V, p. 122, no. 26 (șoltuzul Gheorghe Stoian, 1658).

decăzu întra'atâta, că drepturile lui de târg trecură asupra aşezării de şangăi vecină, de la Ocna, simplu sat cu birău, care deveni astfel, după 1700, târgul Ocnei¹. Pecetea trotuşeană cu ciocanul nu se mai pune pe zapise, dar apare aceea, cu şangăul ciocănind, a Târgului-Ocnei.

Satul *Focşani* apare şi pe la 1650; dar îl găsim acuma, prefăcută în târg la 1662², şi la 1680 era şi un dascăl, Toader³. Avem şi menţiunea dughenilor în 1686⁴. Domnia ţinea un pârcălab⁵.

Cât despre vechea *Putnă*, de la râul cu acelaşi nume, de mult ea dispăruse şi din amintirea locuitorilor acestui Ținut de hotar. „Unde a fost târgul Putnei“, zice un act de pe la 1570⁶.

În schimb nu e oraş al reginii de la Siretiu la Prut care să nu se ridice ori să nu-şi refacă însemnătatea în aceste decenii de mare prefacere economică. Doar am văzut că linia caravanelor şi a carelor pornia de la Silistra, de la Chilia, de la Reni, de la Galaţi, şi ţintia drept la Hotin, urmându-se deocamdată malul drept, mai bogat în locuitori şi neasămănat mai sigur, cum vom vedea şi pe urmă, decât malul basarabean. Toate oraşele din această regiune trebuiau să profite de pe urma acestei circulaţii aproape continue.

Iată *Dorohoiul*: în veacul al XV-lea numai un popas al Liovenilor, unul din locurile unde se culegea vama pentru Domnul Moldovei şi o trecătoare reşedinţă domnească, a-

¹ Memoriul nostru despre şangăi, în „Analele Acad. Rom.“ pe 1914.

² *Studii şi doc.*, VII, p. 314, no. 4; p. 316, no. 9. Un săpunar de acolo în 1669; *ibid.*, p. 317, no. 12. Cf. vol. V, p. 335.

³ *Ibid.*, VII, p. 321, no. 19.

⁴ *Ibid.*, p. 322, no. 23.

⁵ *Ibid.*, no. 24. Cf. şi p. 323, no. 30; p. 324, no. 31. Apoi *Uricariul*, XX, pp. 77-8.

⁶ *Uricariul* XVIII, p. 180. Cf.: „unde a fost târgul Saratei“ (loc de luptă cu Tatarii supt Ştefăniţa-Vodă, *Istoria armatei române*, I, p. 220); *Arch. istorică*, I¹, p. 155.

vând biserică de la Ștefan-cel-Mare, el își avea hotarul delimitat încă de atunci (la 1522 se scoate o parte pentru o danie)¹. Dacă starostele graniței de la Miazănoapte urmează să fie până la 1600 în Cernăuți², Dorohoiul își are un om al Domniei, un „urednic“, mai târziu (c. 1658) „părcălab“, care stă însă alături și — ca în atâtea cazuri citate mai înainte — lucrează împreună cu șoltuzul și pârgarii, întovărășiți, la mărturii și judecăți, de „oameni buni“. Străini nu se găsesc aproape de loc: doar „Ștefan Hăcimondi ot trąg Dorogoiu“ din Decembre 1604; încolo șoltuzii, pârgarii, frunțașii se cheamă Cazacul, Cioban, Tiron, Micul Sava Crivopis (Rus ?), Ionașco al Popei, Mihăilaș, Tomșea³. Mai târziu șoltuzii sunt Ion, Grozav, Miron⁴, Ionașco, Lașcenco (c. 1662)⁵, Pealcu (1668)⁶. Un timp este, se pare, aici, ca și la Ștefănești, pe Prut, o strajă, în războaiele ce se poartă de-a lungul epocii Movileștilor: de aceia găsim, pe la 1600, un hotnog, vătași, alături de urednic⁷. Pece-tea, care poartă o cruce și ca un fel de caduceu, pare că începe cu un S latin, pentru „sigillium“⁸.

Botoșanii prind să se ridice tot atunci⁹. Pe la 1579 el era destul de însemnat ca să se poată crede că acolo fusese la început târgul de hotar al boilor înainte de a se mută la Șipineț și Lențești. Un fiu al cunoscutului părcălab

¹ Biblioteca Academiei Române, doc. 4/LII.

² *Studii și doc.*, VII, pp. 369-70, no. 1. Un Mare-Vătaf de Ținut, la începutul veacului; *Arch. istorică*, I¹, pp. 70-1, no. 84.

³ *Ibid.*, p. 315; *Uricariul*, VIII, p. 13; Ghibănescu, *Surte și izvoade*, V, p. 53 (45).

⁴ *Studii și doc.*, XIX, p. 25. — Hotarul Dorohoiului, ca și al altor târguri, *ibid.*, pp. 6-10.

⁵ Ghibănescu, *Surte și izvoade*, IV, pp. 90-1 (10)-1). — Un Vasile, la 1661, și popa Darie; *ibid.*, pp. 88-9 (97-8).

⁶ *Ibid.*, p. 107 (117).

⁷ *Studii și doc.*, V, p. 73, x.

⁸ *Ibid.*, XIX, p. 25. Cf. și *ibid.*, V, p. 536, no. 28.

⁹ Sat din ocolul lui, dat de Domn, în 1588; *Uricariul*, XVIII, p. 214 și urm.

Gheorghe de Hotin, Pătrașco, era pe la 1600 ureadnic al orașului, având la 1604 lângă el pe Maxin șoltuzul¹. Același titlu îl poartă, la 1609, Toma². Ureadnicii devin peste timp, ca la Suceava și la Câmpulung, Vornici ai Domniei³. Ei stau lângă șoltuz și pângari⁴. Numeroși Armeni, un Hanco, un Chirilă, un Minciună, stau, la începutul veacului al XVII-lea, lângă Românii Moșul, Condrea, Gheorghită, Păvăl, Groseaiu, Adam, Cernea, Vicol⁵. Pecetea veche a orașului purta un păun⁶. La 1670 mărturiile se dau împreună de „târgoveți români și armeni de târg de Botășeni”⁷.

În apropiere, *Hârlăul* își păstra, de formă, pe lângă ureadnicul, vierii și „vătaful de vierii” al Doamnelor⁸, șoltuzul (către 1620, Costin Beghiul⁹) și pângarii: un timp, Radu Mihnea stătuse aici, isprăvindu-și zilele în palatul de stil italian lângă biserica lui Ștefan-cel-Mare, în 1626, dar, după acest incident domnesc, târgul nu mai iese la iveală prin nimic¹⁰. Bandini spune anume că, doisprezece ani înainte de visitația sa, cele mai bune case, care erau ale Ungurilor catolici, fură luate după moartea lor de Români¹¹.

O municipalitate momentană, în vremea primejdiei la

¹ *Uricariul*, XVI, pp. 10-1; XVIII, p. 420; Ghibănescu, *o. c.*, V, pp. 237-8 (116); *Studii și doc.*, XVI, p. 374, I.

² *Studii și doc.*, V, p. 214, no. 20.

³ 1641: Grigore; 1659: Gheorghe; Ghibănescu, *Surete și izvoade*, III, p. 219; IV, p. 86 (94); 1646: Dumitru; *Uricariul*, XXIII, p. 381; 1668: Gheorghită Gheanghea; *Uricariul*, XXV, pp. 275-6.

⁴ 1641: Dumitru șoltuz; Ghibănescu, *Surete și izvoade*, III, pp. 239-40 (140).

⁵ *Studii și documente*, V, pp. 214-5, 219, 220, 221, etc.

⁶ V. planșa la p. 220, *l. c.*, și cea de la p. 122, vol. VII.

⁷ *Arch. istorică*, I², p. 21, no. 290.

⁸ Ca la 1606, în numele soției și mamei lui Ieremia-Vodă; *Studii și doc.*, VII, p. 314, nota 1.

⁹ Ghibănescu, *Surete și izvoade*, V, pp. 188-9 (133).

¹⁰ V. *Studii și doc.*, V, p. 73, no. XII: p. 606. Din 500 de case de catolici, Bandini (p. 251) găsi doar 5.

¹¹ *L. c.*, 252. Cf. *Uricariul*, X, pp. 209-10.

Răsărit, de către Poloni, se întâmpină și la Ștefănești pe Prut¹, care e „târg“ și prin 1670².

Iar *Târgul-Frumos* începe ca oraș încă de la 1608³.

În Iași, colonia de Germani cari-și împodobiseră biserica lor cu steaguri și steme pe morminte în veacul al XVI-lea⁴ — acum era biserița de lemn dăruită de Ienachi Postelnicul — și cari primiseră pe la 1590 învățăturile bisericesti ale Iesuiților ca să se întoarcă de la rătăcirile în care căzuseră⁵, ca și coreligionarii din Hârlău, Cotnari, Vaslui și Huși, se pierdu neașteptat de răpede — în 1650, din 1000 de Unguri, erau numai, prin vii, 300, — în același timp când plecă pentru totdeauna Ragusanii, Italienii, Levantinii, Negustori armeni din Liov se mai purtau însă pe la 1600, când „Stecico Armeanul, negustor din Liov“, dă un act slavon eneaghinei Nastasiei Cărămăneșei, mama lui Dumitrașco Buhuș, înaintea unor Armenii din Căminuța⁶.

Avem chiar ca un act de deces al vechiului Iași străin. La 23 Mart 1631, Moise-Vodă Movilă face această constatare „pentru rândul neguțitorilor de târgul Eșii, cum au venit înaintea noastră și s'au jăluit cu tânguire mare, și lacrimi de sânge au vărsat înaintea noastră cum că *sânt toți oameni streini de prin alte țări și de prin alte pământuri și, din pricina luăturilor, toți negustorii cari erau cu putere și cu avere au fugit în alte țări străine, rămâind numai puțini negustori, cari erau săraci*“. Crezând cu „nu e bine a se face aceasta într'un oraș care e cetate de Scaun“ și nevroidind „să rămânem fără de neguțitori“, Moise iartă dăjdile Dom-

¹ *Studii și doc.*, XI, pp. 73-4, no. 103: „Belcea șoltuz și cu doisprăzecea pârğari“. Acolo și un „orândariu“.

² *Ibid.*, p. 78, no. 141. Ocolul c. 1590; *Urcariul*, XXIII, p. 32. Cf. *Urcariul*, XXV, p. 215: „Vechii Ștefănești, care acum se numesc Poienile Oancei“. Sunt Ștefăneștii din Roman.

³ *Urcariul*, X, p. 133. Cf. memoriul meu în „Analele Academiei Române“, anul 1912.

⁴ Hurmuzaki, XI, p. 161.

⁵ *Ibid.*, p. LXIV.

⁶ *Studii și doc.*, V, p. 74, no. 2. O Uliță Rusească, *ibid.*, p. 90, no. 64; *Arch. istorică*, I¹, p. 140, no. 202.

nilor de mai înainte, impunându-li numai — după datina ce am constatat-o în 1580¹ — „să aibă a schimba banii ce li se vor da de la Vistieria domnească să facă bani buni de argint²“.

În schimb, în noua Capitală, acum definitivă, înfloresc bisericile noastre: pe lângă a lui Ștefan, restaurată de Antonie Ruset la 1678 și făcută „Scaun de Mitropolie“³, și a lui Iurie Danco, pe lângă a Golăeștilor, pe lângă Sf. Sava, a călugărilor de la Ierusalim, găsim acuma biserica lui Bărboiu Vornicul, a lui Nicoriță, Sf. Nicolae de sus, Sf. Ioan din Măji, fundație a lui Vodă Miron, Vovedenia, Blagoveștenia⁴, Sf. Gheorghe Lozonschi, care nu e decât fundațiunea pârcălabului ce-și mai zice „Izlozeanu“ și a cărui origine din Lozna (deci Lozonschi) a fost de curând fixată⁵, și a soției sale Crâstina, pe care au aflat-o pe la 1620 în Hotin și care, din neamul Movileștilor, își zicea „cneaghină“ cu înțelesul de: princesă; apoi și Sf. Teodor, cu icoană de la Solomon Bârlădeanu⁶. Domnul li dădea din belșug „obroace și mile“, și catastihul lor pentru biserica Sf. Nicolae s'a păstrat⁷. Un mare număr de meșteri trebuitori pentru Curte și pentru boieri, de doftori, spiceri⁸, berari, croitori⁹, cizmari — era și o Uliță Ciobotărească¹⁰ —, etc., butnari, fierari, până la ceasornicarul frances Gaspard Caillé,

¹ Și la 1662 se găsește la Iași „Miha schimbătorul de bani“; Ghibănescu, *l. c.*, IV, p. 221 (25).

² *Uricariul*, II, ed. a 2-a, pp. 50-2. În *Uricariul*, XX, p. 60, Pană șoltuz supt Vasile Lupu (1639). Necula și Mihalcea (1639); Ghibănescu, *l. c.*, III, p. 329. Un Lupu negustorul apare pe la 1645. Un ceasornicar român Petre, la 1649, în Ghibănescu, *l. c.* p. 139.

³ *Studii și doc.*, V, p. 00, no. 65.

⁴ *Ibid.*, XI, p. 55, n-le 42-3.

⁵ Sever de Zotta, în *Archiva genealogică*, I.

⁶ *Inscripții*, II, p. 28, no. 353; *Studii și doc.*, V, p. 83, no. 28

⁷ *Ibid.*, no. 24. Cf. Hasdeu, *Arch. istorică*, I¹, p. 140, no. 202.

⁸ *Studii și doc.*, V, p. 89, no. 60: Mihalco, în 1670.

⁹ *Ibid.*, p. 83, no. 28.

¹⁰ *Ibid.*, p. 84, no. 35.

din Ulița Mare¹, de prin 1670, și până la Sava Cofetariul de la 1685, se așezară aici, contribuind la prosperitatea ca și la pitorescul orașului de Scaun, care, de și avea numai case de lemn — 8.000 la 1617² — și până pe la 1650, cuprindea însă mari bogății.

Dar șoltuzul sau voitul — la 1620 se dată un zapis ieșean după Gașpar-Vodă și „Gligorcea Lapteacru, cu 12 pârgari³ — și pârgarii nu se putură păstra cu autoritate în acest mediu, totuși bogat în negustori mândri și bogați, cari, aciuiați mai ales prin dughenle mănăstirilor, Barnovschi, Sf. Vinere⁴, așteptau ca și fratele lui Vodă, trecând pe lângă boltile lor, să-și ridice întâiu șlicul⁵. În locul lui se așeză deci „starostele de negustori de târg de Iași“⁶, pe care-l întâlnim în tot decursul acestei epoci⁷. El plătia pentru oraș darea anuală de 28.000 de lei (?) pe la 1650⁸. Venituri speciale încasau și cei doi Vornici ai Doamnei, pe cari-i găsim încă dn 1642.

Vasluiul nu participa la acest nou comerț moldovenesc. Dar el rămânea un oraș, cu șoltuzul și pârgarii, cu negustorii săi români: un Boza, un Zamă ș. a.⁹. Din cele trei sute de case de Unguri, cari-și aveau biserica și dascălul de școală, nu mai rămăsese nimic pe la 1650; în luptele Movileștilor, Polonii arseseră biserica aceia și-i prădaseră

¹ Erbiceanu, *Mîr. Moldovei*, p. 23 = *Studii și doc.*, V, p. 89, no. 60. Vinde casa sa popei Ursul; *ibid.*, p. 90, no. 63.

² Tommaso Alberti, *Viaggio a Costantinopoli*, ed. Alberto Bacchi della Lega, în „Scelta di curiosità litterarie“, etc., no. CCXXXI, Bologna, p. 25.

³ Hasdeu, *Arch. istorică*, I¹, p. 182. Se arată că există un „catastih al orașului Iași“.

⁴ *Studii și doc.*, V, p. 90, no. 64.

⁵ *Ibid.*, III, p. 41.

⁶ *Studii și doc.*, V, p. 91, no. 64.

⁷ La 1644 încă Pană Caceaun, staroste de neguțătorii*; *Arch. istorică*, I¹, p. 120, no. 172. La 1669: Vasile Capezan, Ioan Moschici; *Studii și doc.*, VII, p. 317, no. 12.

⁸ Bandini, *l. c.*, p. 257.

⁹ *Studii și doc.*, V, p. 76, no. XIX.

odoarele : ea nu se mai ridică din ruinele sale : o parte din credincioși fu răpită de Tatars, în epoca lui Vasile Lupu, alta muri de ciumă; câțiva trecuseră la legea românească. Se mai arătau casele în care cu puțin înaintea locuiseră ultimii supraviețuitori¹. Dintre cei o mie de locuitori, erau 300 de case de Români, având, pe lângă biserica lui Ștefan, ale cărui curți se dărâmaseră, *cinci* altele de lemn, și o sută de Armeni. Supt Vasile-Vodă se întâmplă că pârcălabul — care era și aici, în rost pur administrativ, neexistând cetate—să fie Italian².

Bârladul (Dan Bârlad ca nume în 1548³) era însă în adevăr un centru însemnat, având încă la 5.000 de oameni, 150 de catolici — 20 de case și două biserici⁴ —; am găsit câțiva Unguri ca negustori și pe la 1550. Românii aveau nu mai puțin de două biserici de zid și patru de lemn. Bârlădenii nu-și caută nici de ogoare, de și locul e foarte roditor, nici de vii, scrie un călător străin la jumătatea veacului al XVII-lea, că „de negoț înaintea de orice alta⁵”.

Se și vede după marele număr de acte municipale ce ni s'au păstrat de aici și care dovedesc o puternică înflorire a orașului. Pe lângă „țărani“, ca și la Roman, erau târgoveții, cu șoltuzul în frunte, Român totdeauna. La 1590 găsim pe șoltuzul Iordan⁶. Pe la 1630-2 locul îl ținea Ion Carapoton, și negustorii de frunte erau Necula, Apostol, Maftei Roșca, Ienachi Goian, Crăciun, Ciudin, Dumitrașco

¹ Bandini, *l. c.*, p. 200.

² *Ibid.*, pp. 200-1. Actul de întărire pe moșia orașului, dat de Gheorghe Ghica, la 16 Maiu 1659 (*Uricariul*, I, p. 143) e fals, cum dovedește afectarea națională („hiriși moldoveni“), limba fantastică și lipsurile intenționate.

³ *Uricariul*, XVIII, p. 129 și urm.

⁴ Remondi, în *Acte și fragmente*, I, p. 79; un izvor inedit în Arhivele Vaticanului (côpii Vladimir Ghica, în Biblioteca Academiei Române) dă: 100 de case.

⁵ „Negotiationi potius quam ulli alteri labori student“: Bandini, *l. c.*, p. 201.

⁶ *Studii și doc.*, VI, p. 12, no. 4. Cf. și *ibid.*, p. 13, no. 8.

Jurga, din care numai cei dintâi își zice, cu mândrie, „ne-
gușitorul“¹, ori, după alt zapis. Grecii Neofit și Iani, giné-
rele lui Dorin, Levantinul Zani, iar, ca Români, Rădea,
Crăciun, Cernea, fost șoltuz, Martin Șoltuz, Toma Roșca,
șelar, „Necula Bărbosul, Ciornocuj“², și, în sfârșit, după un
al treilea act, din 1603, de la șoltuzul Sandul : Ursul, Guiul,
Căzacul, Dediul, Tașlica³.

Pe vremea lui Vasile Lupu orașul era încă în plină în-
florire : zapise locale înseamnă pe Grasul șoltuzul, pe popa
de la biserica domnească, pe foștii șoltuzi Simion, Cerna,
Crăstea și Toader Davidescul, pe fostul vameș Ifrim, pe
Ionașcu Țifărdan, Dumitru Iorguleț, Necula Cuciuc, Ilie
Cârcotă, pe locuitorii Jupul, negustor, Scarlet, Hilofie fiu
Vântului, Ursul Vântul, Constantin și Ianachi Goian, Io-
nașco Dinga, Gavril și Iane, fiii Necului negustorul, Hilip
Ciudin, pe lângă Grecul Micrò⁴. Câtva timp înainte era
șoltuz un Anton, care-și zice însă „voit“, ca și șefii muni-
cipalității ieșene și ai celei hotinene. Lângă el apare însă,
ca și lângă voitul Cristea Dănilă, după noile norme admi-
nistrative, și omul domnesc, căruia i se spune : nemestnic,
Precup Negrea⁵; altă dată găsim pe același funcționar supt
numele de „dregător“. Căpitani, Mari-Vătași se întâlnesc
aici, ca și la Iași, la Dorohoiu, în acest veac nou⁶: ei erau
însă administratori ai Ținutului⁷. Și starosteale Chigheciu-
lui vecin, cu codrul său vestit și vitele ce pășunau în po-
iene, stătea adesea în oraș⁸. Dar cu timpul și aici locul șol-

¹ *Uricariul*, XVI, pp. 198-200; *Studii și doc.*, V, pp. 69-70, II, 1; VI, p. 19, no. 28.

² *Studii și doc.*, VI, p. 16, no. 19.

³ Hasdeu, *Cuvente den bătrâni*, I, pp. 131-2.

⁴ *Uricariul*, XXI, pp. 255-6; *Studii și doc.*, XVI, pp. 190-1, no. 32; *Uricariul*, XVII, pp. 90-100. La 1667; *Uricariul*, XI, pp. 278-9. Cf. *ibid.*, XXIII, p. 65.

⁵ *Studii și doc.*, V, p. 73, no. XI; p. 213, no. 12. Cf. *ibid.*, VI, p. 14, no. 12; p. 16, no. 20.

⁶ *Ibid.*, p. 13, no. 11.

⁷ *Ibid.*, p. 15, no. 6 : „Simion Mare-Vătaș de Ținutul Iașilor“.

⁸ *Ibid.*, p. 15, no. 16; V, p. 73, XI.

tuzului fu luat de starostele de negustori, pe care Domnul îl putea pune ispravnic la unele rosturi ale lui, ca fabricația de silitră¹.

La *Huși* (de la Husul; cf. Husovici²), Domnia ținea un Vornic³, la început „ureadnic“, „diregătoriu“ numai⁴, care stătea, cu „dăbilarii“ săi, aceiași ca și goștinarii de aiurea lângă șoltuz și pârgari⁵. Și aici episcopul, creat la sfârșitul veacului al XVI-lea numai, își avea moșia, mult disputată, și poslușnicii și, ca și la Roman, dintre meșteșugari: cojocari, curelari, olari, butnari — căci era loc de vii vestite —, măcelari⁶. Și aici târgul plătia „dajdea“ lui la Domnie, și se amestecau și aici, intenționat, pentru ușurare, sătenii vecini supuși Vlădicăi⁷. Ca și la Roman, se ridicară plângeri în această privință și, tot ca și la Roman, târgoveții fură învinși: „De va mai veni jaloba la Domnia Mea că-i învăluiti (pe poslușnici), cu tine, șoltuze, îmi voi întreba“, scrie Vasile Lupu⁸. Se cere de la acest târg — și de sigur și de la celelalte — pe la 1650 o mulțime de slujbe domnești: „lucru“, jold, podvoade, cai de olac, cară de fân, „teslărie“, „ghiață“ și altele⁹. Și aceasta nu ajungea: dregătorul și șoltuzul primiau une ori porunca de a „face fânu. Domniei Sale acolo la târg“, de „a secera pânea Domniei Sale“ — pe moșia târgului —, ca niște simpli robotnici, supt porunca aprozilor și comișeilor¹⁰. Să mai adăugim că, după cât se pare, buțile de vin, săcara, mierea, tămâia, berea pentru hramul bisericii episcopale se aruncau, cu po-

¹ *Ibid.*, p. 70, no. 2.

² *Ibid.*, XIII, p. 130.

³ *Studii și doc.*, VI, no. 15, no. 16; Melhisedec, *Cronica Iașului*, I, p. 35 și urm.

⁴ Funcționa și pentru Stănilești, la Prut; Melhisedec, *o. c.*, p. 33.

⁵ *Ibid.*, p. 31 și urm.

⁶ *Ibid.*, pp. 33, 38-9, 104, 115, 133.

⁷ *Ibid.*, pp. 34-5, 110.

⁸ *Ibid.*, p. 35.

⁹ *Ibid.*, p. 69. Cf. *Uricariul*, XXIII, pp. 35-6.

¹⁰ *Ibid.*, p. 71.

runcă domnească, tot asupra târgului¹. Scutiți de bir erau și fântânarii fântânii domnești, pusă și ea tot în sama bietului șoltuz². Vama Hușului privia numai transporturile de sare și pește ale orașenilor și țăranilor din împrejurimi; ea era după „adetiū“, după vechea datină deci, pe care am întâlnit-o și la Vaslui, la Bârlad, și care cruța pe orașeni de a plăti vama cea mică de la mărfuri.

Pe la 1670 târgoveții, între cari un Butucea, un Rânjea³, erau Români, spre deosebire de satul unguresc, catolic, din față al Cornilor, care și-a păstrat până astăzi caracterul confesional, dar nu și pe acel național maghiar. Pe atunci biserica latină a unui oraș care fusese cândva plin de emigrați din Ardeal, aduși, ea și toți Ungurii din Moldova răsariteană, pentru cultura viilor domnești și boierești, era o colibă acoperită cu stuf și altarul se făcuse din lut⁴. Și totuși încă la 1649 se putea scrie că „locuitorii acestui oraș sunt Unguri și Români, dar cu mult mai mult Unguri (682 de toți), și în toate ei sânt cei dintâiu, dând o foarte mică parte din oraș de locuit Românilor. Totuși așa merg între ei dregătoriile, încât, dacă, într'un an, e judele ungar, în anul următor, un Român are locul⁵. Un zapis arată la 1650, supt șoltuzul Gavril Zbârcea, între târgoveți și câte unul cu nume catolic: Mihil, Lucaciu, Beneti⁶. De fapt însă nu erau mai mult decât o sută de case ungurești⁷.

Avem și acte de la *Fălciu*, sau slavonește: Falcin (nume de om) pe malul Prutului, a cărui pecete pare a purta o cruce; alt zapis are un rac. Era și aici o biserică domnească veche, cu „popă domnesc“; administrația, prin șoltuz sau

¹ *Ibid.*, pp. 102-3.

² *Ibid.*, pp. 106-7.

³ *Ibid.*, p. 132.

⁴ Dar și despre biserica lui Ștefan-cel-Mare se spune că era „în ruină“ (Bandini, l. c., p. 196).

⁵ *Ibid.*, pp. 196-7.

⁶ *Studii și doc.*, V, p. 607. Pecetea are o cruce, alte semne și inscripția: „Huș“ (*ibid.*).

⁷ După misionarul Remondi; *Acte și fragmente*, I, pp. 79-81.

voit : un Constantin, un Toma Orăș, și doisprezece pângari, e tot aceia ca în Hușul vecin. Ca locuitori aflăm la 1642 numai Români : Țogoiu, Dumbrăvici, Petrea, Dima, Căzan, etc., afară de câte un Grec, cum e Comino și acela căruia i se zice chiar numai Grecul¹, iar la începutul veacului al XVIII-lea găsim pe un Ionașcu Tutovan, Vasile Ticodln, Vasile Țigănaș, Gheorghe al Dancăi, Bucea cel bătrân, dintre cari mulți vor fi văzut și înfrângerea lui Petru-cel-Mare la Stănilești².

La *Tecuciu* (e un nume de om; v. „Tăbuciu, fiul lui Tecuciu“³, pecetea : stele, altă dată un epure și zizgaguri; târg, cu 500 de case și 4.000 de oameni), voitul și pângarii aveau supt ascultare o populație românească, cum dovedesc numele : Manta, Chiriace, Clăcea, Iapotă, Pătrășcan, Stanciul⁴, Bucă, Gheorghieș, Gronzea, Giocăș, Vărluga, Sugeiu, Păpăneț, Buga, Mușnul, Orbul. Actele tecucene nu sînt din cele mai rare⁵. De cele 200 de case ale Ungurilor pomenia pe la 1650 doar legenda⁶.

De și ars de Tataři în 1596, *Galafii*, ca singur port al Moldovei, se ridică răpede supt Movilești. Erau acolo la 1650, pentru 5.000 de case cu 15.000 de oameni, două biserici de piatră: Sf. Dumitru, a lui Vasile Lupu, și Precista, fundația negustorului Teodor, refăcută de alți negustori, Dia și Șerbul, fiii lui Coman din Brăila (de aceia Miron Coștin îi zice biserica Diei⁷), zidire cu trei turnuri. Aceasta afară de mănăstirea Sfântului Nicolae de afară, unde se adăposti și un

¹ Cf. *Studii și doc.*, V, p. 73, no. XI; revista *Miron Costin*, 1914 (cf. *Drum Drept* pe același an, p. 534). V. și *Uricariul*, VI, p. 257; XVI, p. 218 și urm.

² Este și un căpitan, în Ianuar 1711, Alexandru. V. și *Uricariul*, XVI, p. 318 și urm.

³ *Ibid.*, XXIII, p. 68.

⁴ *Studii și doc.*, V, pp. 75-6, no. XVIII.

⁵ V. și *ibid.*, p. 84, no. 31; VII, pp. 379-80, no. 15.

⁶ Bandini, *l. c.*, pp. 404-5. Și un staroste pe la 1620; *Uricariul*, XVIII, p. 299.

⁷ V. *Revista istorică română*, anul I, no. 15.

Patriarh mazil de Constantinopol. Mahalagii mergeau la nu mai puțin de cinsprezece biserici de lemn¹. Erau Armeni cu biserică, preoți și chiar un Vlădică. Greci, — băcani și de alte profesii negustorești, — apar sporadic, ca și puțini Ragusani, cari vin une ori pentru negoț, — spune și Benedetto Emmanuele Remondi, misionar, la 1635-6. El socoate și douăsprezece familii de *Unguri*, și Levantinii — nici sută — pentru cari se ridicase o bisericuță. La sfârșitul veacului, părcălabii de Ținut residau aice². De la municipalitatea gălățeană n'am găsit însă acte. Domnia n' o va fi lăsat să se ridice. La 1683, târgoveții, toți Români: Coțofană, Pușcă, Chizarleu, Mărcuț, Cerguț, Podrag, Cojocăa, Duminică, Cofariul, dau un act de mărturie supt acest singur titlu vag: „noi toți târgoveții de Gălați“, iar, dacă pecetea e a orașului, purtând doi pești—Bârladul are trei, în legătură cu negoțul lui special de pe vremuri, — nu se scrie împrejur numele orașului, ci al Domnului din ajun, când se făcuse pecetea. Antonie Ruset Voevod³. Dar cōrăbii veniau aici, nu numai din Constantinopol, ci și din porturile tătărești ale Crimeii și de pe coasta de Sud a Mării Negre, de la Trapezunt și Sinope, din Egipt și Barbaria, ca să încarce grănele și lemnele datorite Turcilor, sare pentru Împărăție, salitră pentru oștile ei, dar și miere, ceară, unt. „Peste o mie de cară“ din pestele de aici trec în Polonia⁴, și Vornicul Terii-de-jos își avea pescarii, prin cari și căpăta venituri⁵.

Din atâta lume străină ce fusese în Moldova. *Cotnariul*

¹ La 1571 se dăruia o carte unei biserici din Galați — Precista probabil — de Vornicul Radul și o lega „giupăneasa Tămășoia Grecoia“; Hasdeu, *Cuvente den bătrâni*, I, pp. 18-9.

² *Studii și doc.*, XII, p. 371, 6, no. 1. Cf., pentru toate, *ibid.*, XVI, p. 223 și urm.

³ *Studii și doc.*, I-II, p. 83, no. VI. Un Constandin Găl(ă)țeanul ispravnic de Scaun muntean (1659). Arch. Statului, *Radu-Vodă*, XXVI, 7.

⁴ Povestire și izvoare, *ibid.*, XVI, pp. 226-7. Cf. Alberti, l. c.

⁵ În apropiere era o „Slobozie“; *Studii și doc.*, I, c., pp. 228-30. Dar nu de această Slobozie e vorba, când Pavel de Alep spune că este un drum către Slobozia; ed. Cioran, pp. 255-6.

singur se păstrează cu vechiu caracter catolic, și anume : unguresc, până pe la 1650, apoi săsesc, de și câte un orășean, ajuns, ca Iacob fiul lui Duminecă, din vremea lui Vasile Lupu, pârcaľab al lui Vodă, lăsa să fie pus în „gropnița“ ortodoxă, supt o piatră cu inscripția românească (dar ai lui îl duceau la catolici, și lepedea îl pomenia în cuvinte latine) ¹. La 1568-9 încă, supt Lăpușneanu cel bătrân, pârcaľabul era un Român, Goia, după catolicul, ungar, Blaj, și tot Român pare să fie fost șoltuzul Ieremia : biserica Sf. Paraschiva era domnească ². Încă la sfârșitul veacului, pe lângă un Giurgea Capră, ajuns șoltuz, pe lângă pivnicerul român al lui Vodă, Petre Capră, pe lângă un Giurgea pârgar-mare (demnitate care se mai află la Baia), găsim nume ca Frâncul, Iomcăș, Iocuș, Iucman, Iosip, Mătieș Bărcuță, Mătieș Darvaș, Ștefan Tudor, Frâncul, Hanos, deosebiți membri ai familiei Wolff și ai familiei Alziner, cari dăruiau cu bani pe Iesuiții din Iași ³; neamul Benkner se stânse. De oare ce era în permanență un dascăl în vechile tradiții, ei își puneau iscălitura cu litere latine ⁴. Târgul, în care mai stăteau Păharnicul Doamnei și reprezentanții, „vătafii“, atâtor boieri și mânăstiri, atâtor negustori chiar, se ținea însă exclusiv de lucrul viilor; la Țombric, la Biscop, la Mândru; pecetea, cu litere latine, neînțelese după refaceri, rămânea strugurul ⁵.

Pentru Țara-Românească situația era mult mai puțin favorabilă. Turcii luaseră *Brăila*, în care ostașii prădalnici ai lui Mihai Viteazul găsiră o mare avere, ce e dreptul ⁶, dar

¹ *Inscripții*, I, pp. 12-3, n-le 29-30. — Erau trei biserici catolice : cea mare, a lui Despot, azi în ruine, Maica Domnului, apoi a Sf. Urban și a Sf. Leonard (Bandini, *L. c.*, p. 253). „Sașii catolici“ la 1636 aveau 60 de case (Remond, în *Acte și fragmente*, I, p. 79).

² *Studii și doc.*, VII, pp. 370-1, 4.

³ *Studii și doc.*, I-II, tabla. Cf. memoriul meu despre moșiile mânăstirii Sf. Ilie în „*Analele Academiei Române*“ pe 1925.

⁴ *Studii și doc.*, V, p. 69, 1; pp. 72-3, IX; VII, pp. 370-1, 4.

⁵ *Ibid.*, XI, p. 277. Cf. *Uricariul*, XVI, pp. 33-6.

Chilia și Cetatea-Albă, p. 210.

care nu-și păstră nici pe departe importanța economică pe care o avea înaintea de această anexare silnică, pe vremea lui Radu Paisie, la 1540, începând a se face și cetate¹.

Mai jos, ei, cari aveau în Dobrogea Măcinul și Hârșova, vestite cuiburi de hoți, nu crezură că trebuie să adauge la posesiunile lor de pe malul stâng *Târgul-de-Floci*, care rămase în mâna Domnilor munteni, cu vechile-i rosturi de pescărie, ce se tot îngustau însă. Avem și câte un act municipal de aici, ca acela din acest „varoș Floci“, sau „oraș de Floci“, ce-și avea „județul“ (slavon : „sudțul“), pârgarii cei doisprezece și „bătrânii“. Acești județi sînt la începutul veacului al XVII-lea Români : Radul, Radul Stănilăvel, ca și locuitorii : Dobromir, Drăgșin, Buda, Stan Mititel, Pătru Sulinariul, Fiera, Andonie, ș. a.² Se pare că prădăciunea cea mare a Tatarilor la căderea lui Constantin Basarab distruse pentru totdeauna târgul (1658)³.

Încolo, la Giurgiu, la „Nicopoiă-Mică“, la Severin, Turcii erau acuma domnii, și în curând bălciurile pe care le deschiseseră ei nu mai fură cercetate, din cauza deselor violențe și a lipsei de dreptate. Prin întărirea unor sate mărginașe, cum era Cornățelul, nu se putea face decât nesfârșit de puțin pentru a îndrepta relele imense produse principatului muntean prin această asfixie economică aproape totală. Pe atunci boierul Ienachi deschise în Bărăgan „Slobozia“ sa, cu biserică de la Matei Basarab, care ajunse apoi și un un târg⁴.

Nici târgurilor de la munte nu li mergea de loc această vreme când un fenomen de iute decădere a fost observat în toată Moldova muntoasă. *Râmnicul-Sărat* e până târziu un „târg“ fără nicio însemnătate. Acte *buzoieni* abia dacă

¹ *Studii și doc.*, XXIII, p. 46, no. XLV.

² *Studii și doc.*, V, pp. 605-6. Pentru „sfânta mănăstire Flămânda ot varoș Floci“ la începutul veacului al XVIII-lea, Arch. Statului, *Radu-Vodă*, X, no. 21. Cf. *ibid.*, XXVII, 7.

³ Paul de Alep, *l. c.*, p. 229.

⁴ *Ibid.*, pp. 254-6.

se întâmpină : orașul era însemnat numai prin reședința episcopului, care ținea un Scaun de judecată asemenea cu cel domnesc; boierimea de Buzău se mutase lângă Vodă. Pe la 1600, Năcula județul, Draghia Buzăianul și Jipa din Buzău apar lângă un număr de izbași din acest Ținut de grăniceri¹.

Târgoviștea era acum întru toate supt ordinele Vornicului domnesc și ale pârcălabului². Ca și în orașele moldovenești, elementul străin se asimilase. Locuiau pe la 1590 abia douăzeci și două de familii de Sași și Unguri, pentru cari erau prea mari cele două biserici, Sfântul Francisc al Baraților și Sfânta Maria, unde, după lupta de la Finta, Matei Basarab închise pe prinșii moldoveni³; bisericile erau, de altfel, lipsite adesea și de preot⁴. În zădar încercă Mihnea Turcitul ori Radu Șerban prin acte de privilegii, dând bisericii ca scutelnici pe catolicii din Bezdad, în Dâmbovița, să salveze aceste rămășițe menite peirii⁵. Lângă Sași, trecuți în parte la reformă, — 22-30 de familii abia la o mie de case — erau și câțiva Ragusani⁶. Cât privește pe locuitorii români ai orașului, ei trăau supt județul lor — la 1608: Dragul, iar doi „județi bătrâni“: Ivan și Fote — și cei doisprezece pângari; „cupetii“ ce apar sunt toți Români : un Nica, un Maxin⁷. Supt Matei Basarab la acest „varoș al Domniei Sale“ fac negoț un Tudoran, un Avram, un Ghinea, un Mișu, un Nica și Proca, frați, un Dumitru și Parasco, dar și Bulgari catolici, ca Ianoș Sârbul, ori Greci, cum e Cara-Iane și un Iane

¹ Hasdeu, *Cuvente den bătrâni*, I, pp. 173-4.

² *Studii și doc.*, I-II, p. 228, no. II.

³ Iorga, *Călători, ambasadori și misionari*, p. 66.

⁴ *Acte și fragmente*, I, p. 66; Botero, *Relationi universali*, ed. din Veneția, 1596, pp. 94-5; *Analele Academiei Române*, XVIII, pp. 31-2.

⁵ *Studii și doc.*, I-II, p. 228. Cf. *Arch. ist.*, I², p. 46 și urm.

⁶ Pustis, în Hurmuzaki, VIII, p. 403; Botero, *l. c.*, partea a III-a, pp. 94-5.

⁷ *An. Ac. Rom.*, XXXVI, p. 874, nota 7.

Iatro¹. Un vizitator scrie pe acest timp: „În orașul acesta sunt mulți negustori greci bogați, cari fac comerț cu deosebite părți din țara Turcului și din altele. Și Armenii sunt mulți și avuți“, mergând la slujba catolică². Domnul „trimetea la neguțători“ orice proces între ei³. Un zapis arată staroștii, tot Români, ai breslelor la 1610-6⁴. Dar rolul lor era de tot modest în acest timp în care, cum vom vedea, relațiile cu străinătatea fuseseră aproape total rupte. Pecetea Maicei Domnului se punea tot mai rar pe zapise⁵.

Din micile centre vecine nu mai rămăsese nicio adevărată activitate orășenească. Ele se țerăniseră pe incetul, de și la Târșor făcea din nou biserică Antonie-Vodă din Popești; la Gherghița erau acum numai „slujitori“ țerani, ostași ereditari. Matei Basarab făcu, întrebuintând ca ispravnic pe căpitanul Iancul, biserica de piatră din 1641⁶. Cămpina, era numai reședința unui vameș⁷.

Viața *Câmpulungului muntean*, unde pe la 1580 erau 900 de case⁸, iar peste jumătate de veac 2.000 de Români numai, cu doisprezece „biserici foarte frumoase“⁹, o putem avea supt ochi, prin marele număr de acte ce s'au păstrat la biserica latină de acolo. Județul și cei doisprezece pârgari, „goțmanii“, după cea mai curată datină brașoveană, — mai târziu pentru aceia pe cari și Domnia-i numia „Scheaii de la Brașov“¹⁰, — cârmuiau tot mai mult o obște omogenă,

¹ *Studii și doc.*, I-II, pp. 226-8, notele; Hasdeu, *Arh. istorică*, I¹, pp. 15-6, no. 15. — Județii Tudoran și Baciul pe la 1629, în Ionescu Gion, *Istoria Bucureștilor*, p. 725, nota 2. Cf. *Uricariul*, XX, p. 130.

² Iorga, *Călătorii, ambasadori și misionari*, p. 67.

³ *Brașovul și Românii*, p. 167 și urm.

⁴ *Studii și doc.*, I-II, p. 226, nota 1.

⁵ *Ibid.*, p. 227, nota 4.

⁶ *Inscripții*, II, pp. 3-4. A doua biserică, din 1705, o face Preda Căpitanul, fiul lui Paraschivă Vornicul (*ibid.*). Amănunte în lucrarea recentă a profesorului Ștefan Teodorescu despre Cămpina (Cămpina 1924).

⁷ *Socotelile Brașovului*, în „*Analele Academiei Române*“, XXI, p. 124.

⁸ Botero, *l. c.*, partea a III-a, pp. 94-5.

⁹ Iorga, *Călătorii, ambasadori și misionari*, p. 64.

¹⁰ *Studii și doc.*, I-II, pp. 281-2, no. xx. Stoica pârgar, în *Brașovul și Românii*, p. 184, no. 13.

în care Saşii, Ungurii de odinioară, Martin, Blaj, Orban, Jicmon, Broz Sasul, Iacob Sasul, Paul (genetiv : Paului), Lucaci, Hanşul Şodii, Balin, Ţirvişul, ş. a., rămăneau ca simpli disidenţi confesionali pe lângă Români cu numele caracteristice : Petru al Tuslii, Gheorghe al Fiicăi, Dumitru Strechea, Gherghe al lui Scărlat, Stan Focan, Gheorghe Robul, etc. Aducerea la biserică Sf. Iacob¹ a călugărilor bulgari, a fraţilor din Chiprovaci, conduşi de arhiepiscopul de Sofia, cărora li se recunosc, în 1655, dreptul asupra locului vechii mănăstiri, *Cloaşterul (Kloster)*, de care era legată amintirea „Doamnei lui Negru-Vodă“, nu îndreptă o stare de lucruri desperată, ci aduse doar la dreapta credinţă pe aceia cari se rătăciseră de la oile catolice la caprele luterane: rămăseseră atunci, din 500 de capete (la 1650)², 50 de case netrecute la Români de lege³. Dar Dosofteiu Patriarhul de Ierusalim şi alţii izbutiră apoi să „botez“ mai ales multe femei⁴: dăbilarii spuneau celor zece familii rămase încă în credinţa lor pe la 1690: „botează-te, păgâne“, făgăduind o parte mai mică în sarcinile fiscale⁵.

Dar judecata cea mare se face, ori la Vodă, ori înaintea ispravnicului pe care el îl delegă în oraş şi care, chemând înaintea lui pe judeţ şi „oraşani“, „puind de au bătut clopotul şi s'au strâns şi tineri şi bătrâni“, li fixează o zi pentru îndeplinirea sentinţei sale⁶. Oraşul era privit, în urma mutării Domniei din Târgovişte, ca „al doilea după Bucureşti“⁷, dar aceasta n'ajunge mai mult decât bălciul de la Sântilie, închinat mănăstirii domneşti, pentru a-i reface o situaţie comercială de mult şi pentru totdeauna pierdută. Catolicii, aşă puşini cum rămăseseră, păstrară multă

¹ *Studii şi doc.*, I-II, p. 278, no. x.

² Iorga, *Călători, ambasadori şi misionari*, p. 64.

³ *Magazinul istoric*, V, p. 61.

⁴ *Ibid.*, pp. 62-3.

⁵ *Ibid.*, p. 63.

⁶ V. d. ex. *Studii şi doc.*, I-II, p. 276, no. VII. Prea puşin e de luat din cartea lui Aricescu, *Istoria Câmpulungului*, 2 vol.

⁷ *Magazinul istoric*, V, p. 60.

vreme cu pietate, în ciuda cererilor făcute de Români, pecetea vechii comunități orășenești privilegiate¹. Dar, la 1735, „județul orașului Câmpulungului“, Iorga, mărturisise „cum că toate hrisoavele, și ceale de întâiu, și aceste de acum, încă și peceatea orașului, pân'la seamă de vreme fost-au întru buna pază a preoților barați, precum le-au fost și obiceiul, iar acum toate acestea ce scriem mai sus sunt și se află în mâinele noastre, și de către nimeni preoții barați invăluială să nu aibă“. În adevăr dedesupt e întipărită vechea și venerabila pecete a orașului, care păstra încă piatra de pe mormântul celui d'întăiu jude: Laurențiu din Câmpulung, „contele, „groful“ sau „*Marktgraf*“-ul sășesc de la anul 1300². Decăderea orașului se vede și după aceea că de la biserica domnească, făcută de Chiajna, văduva lui Mircea Ciobanul, și de fiul ei Petru, și de la cea din Șu-bești, ai cărui ctitori sunt orășenii Oprea și Stanciul Boja, la 1551-2, nu s'a mai înălțat niciun alt lăcaș de închinare până în epoca Fanarioților³. Rămăseseră însă, — pe temeiul actului de la „Radu Negru“, care scutia de „vama de pâne“, de „vama domnească“, de „vama de ce vor vende“⁴, — privilegiile față de Domnie: „părcălabii de oraș“ și alți dregători nu se amestecau în stăpânirea sau moștenirea orășenilor; proprietatea nimănui nu se va putea vinde pentru datorii decât altui orășean, judecata Scaunului câmpulungean să fie fără apel. Găleata, slujba domnească, vama părcălabilor de oraș, „vama de pită de la bălciul — *sborul* — Sântilie proorocul“ de la orice articol vândut: cal, bou, oaie, pături (postav prost), pește, li erau iertate. Li se păstra monopol vânzării vinului în oraș; cei din afară, dacă erau îngăduiți, își lăsau butea în sama orașului. Pitarii,

¹ *Ibid.*, p. 62.

² Cf. *Studii și doc.*, I-II, pp. 292-3, no. XLVII și *ibid.*, no. I.

³ Iorga, *Inscripții*, II, p. 29 și urm. Pentru rămășițele bisericii Sf. Elisabeta, *Călători, ambasadori și misionari*, p. 64.

⁴ *Inscripții*, I, p. 129, no. 266.

oierii, dijmarii aveau doar dreptul la un „plocon de bucate“¹.

Nici aici n'a lipsit lupta cu mănăstirea, pe care o refăcu Matei Basarab. Egumenul câpătă dreptul de a lua de la orașeni „vama de pește“, cinci ocă de fiecare car, și, pe lângă aceasta, „limbile de vacă Sâmbăta de la scaunele de carne“. Supt Grigore Ghica însă, puțin mai târziu, străvechile drepturi fură întărite².

Argeșul încălcea nu mai era pomenit aproape de loc, de și își aflau câștigul acolo și câțiva negustori greci³. Mănăstirea stăpâniă aici: când, la începutul veacului al XVII-lea, orașenii îndrăzniră să închidă cu „grădinile“ lor calea la „morile de jos“ ale călugărilor, „de n'au avut cale să meargă cu carul la moară“, Doamna Marghita a lui Simion Movilă, regentă a țerii, orându-i pe Stanciul vătahul de „au tăiat gardurile grădinilor ș'au făcut cale să poată merge cu carul svântă mănăstire la moară, cum au fost și mai de nainte vreme“⁴. „Păhărnicia“ o plăteau, la 1627, „cârciumele din oraș“; ale bisericii însă, din Țigănie și din satul vecin, Flămânzeștii, nu⁵. Argeșenii o pățiau cu egumenul lor, care la 1627 era și „episcop“—unde va *in partibus*—, ca și Romașcanii și Hușenii cu Vlădica lor, dacă nu ca și, în unele privinți, Sucevenii cu dichiul Mitropoliei, om cu multe drepturi și cu trecere mare. La 1649 fu o adevărată revoluție a târgului împotriva călugărilor, pe cari-i „măscăriau și li aruncau năpăști, că li unblă cu fâmiile, de fac mănăstirea și călugării de răs și de măscară“. Ca și în casuri analoage din orașele episcopale moldovene, Domnul dădu dreptate însă călugărilor împotriva „orașanilor și preuților și diaco-

¹ *Magazinul istoric*, V, p. 331 și urm. Cuvântul de sbor (= sobor) pentru bălcu, la p. 351. El se întrebuințează încă în regiunea Prahovei („sborul“ de la Florești).

² *Ibid.*, pp. 353-6, 356-9.

³ Pavel de Alep, *c. I.*, p. 141.

⁴ Hasdeu, *Cuvente den bătrâni*, I, pp. 226-7.

⁵ *Archiva istorică*, I, p. 105, no. 145.

nilor"¹, cari se vede că aveau să pătimească de aceleași jigniri, și, fiindcă Domn era Matei Basarab, el li făcu turtora una din acele strașnice muștrări pe care obișnuia să le dicteze sinceritatea mâniei sale: „Nicio răutate ni-meanile de la ei n'au văzut, ce-și păzesc lucrul și beserica, cum se cade, iară acum ei nu se pot răpoosa de voi. Derept aceeaia etă că vă scriu Domnie Mea, de vreamă ce veți vedea această carte a Domniei Mele, iară voi să căutați de acum înainte foarte să vă feriți de mănăstire Dumniei Mele de călugări, mai mult să nu înțeleg Domnia Mea că mai unblați făcând amestecături și cuvinte fără lucru, — că bine să știți că voi trimit Dumnia Mea de vă vor pune pe toți pre marginea orașului ca pre niște oameni ce unblați cu minciună, și nimica de față n'ați văzut, ce faceți mănăstirea Dumniei Mele de măscară. Ce forte să vă feriți și în pace să-i lăsați, să nu mai scorniți cuvinte ca aceste².” Acte argeșene, cu pecetea veche a vulturului, se întâlnește însă și în a doua jumătate a veacului al XVII-lea.

La Pitești, cu 200 de case pe la 1650³, și zece biserici⁴, se păstra târgul, cu „jupânii” săi, dintre cari găsim la 1632 pe Stamatie negustorul, adus de afaceri la București⁵, unde cumpără un loc, în Târgul-de-sus, de la „Gherghie Trufașul, fratele Mirăi”: „prăvălii 2, de cinci stânjani în latu și cu pimniță iar de cinci stânjini în lat și în lungu cât va mearge, dereptu bani gata ughi 100⁶”, pe Nicula fiul lui Apostol, la 1679, pe Stroe, Gavril, Arsenie, probabil și ei negustori⁶. Despre Nicula știm printr'un act ceva mai nou că el mergea prin sate arvinind miere și, când datornicul nu i-o putea da la termin și nici întoarce banii, el se mul-

¹ După Paul de Alep erau nouă biserici: patru ale Sf. Nicolae, una a Întrării în biserică, alta a Sf. Petru, a șaptea a Sf. Apostoli, a opta a Uspeniei, a noua a Sf. Gheorghe; *l. c.*, p. 141.

² *Arch. istorică*, I, pp. 106-7.

³ Iorga, *Călători, ambasadori și misionari*, p. 63.

⁴ Paul de Alep, *l. c.*, p. 140.

⁵ Ionescu-Gion, *Istoria Bucureștilor*, p. 727.

⁶ *Arch. istorică*, I, p. 61, n. 65.

țămia și cu cai, iepe, luând „cârlani în loc de dobândă”¹. Un negustor din Pitești, Avram, cumpăra moșii în 1671². Și aici autoritatea municipală o avea „județul, împreună cu preoții și cu oroșanii, care sânt oameni bătrâni acoloa”³.

Slatina, unde se refugiase Teodose-Vodă în 1521⁴ și care dăduse țerii în veacul al XVI-lea pe Vintilă-Vodă, fiul unui Braga (pentru care i s'a zis și „Braga Voevod”, din care o versiune mai nouă a croniciei muntene face chiar un „județ de la Slatină”⁵), apare ca oraș și la începutul veacului al XVII-lea, încunjurat de o „braniște domnească” veche de două sute de ani⁶. La 1640 se numărau o sută de case numai: era târg de Duminecă, la care se venia de departe⁷. În a doua jumătate a veacului găsim pe mai mulți județi și pârgari, precum și o samă de orașeni: Drăgușin, Dobrun, nume vechi, și alți Români, ca Bucilca, Rustea, etc.; câte unul își zice „cupeț”⁸. Domnia ținea și aici un pârcălab⁹. În fruntea preoților era protopopul¹⁰.

De fapt între regiunea de munte, total decăzută, și între valea Dunării, aflătoare întregă în stăpânire turcească, un singur oraș de dincoace de Olt se putuse ridica: *Bucureștii*. Trei acte din 1572-8, ale judeților Nicula și Stan și celor

¹ *Ibid.*, no. 67.

² Poboran, *Istoria orașului Slatina*, ed. a 2-a, Slatina, 1909, pp. 57-8.

³ *Ibid.*, pp. 60-1, no. 64. — S'ar putea ca și zapisul lui Neacșul Cantaragiul din 1683, cuprins între actele mănăstirii argeșene Vieroșul, să fie de la Pitești; *ibid.*, I, p. 62, no. 65. Atunci Piteșteni, din acești ani, 1679-83, sunt și: Duminecă fiul lui Gheorghe și al Siamnei, Manole și Dumitru cupeții; act din 1679, *ibid.*, p. 61, no. 65. Tot așa și Stan cupețul din 1687 (nle. următoare).

⁴ Bogdan, *Documente și regeste*, p. 61.

⁵ Constantin Căpitanul, ed. Iorga, p. 53.

⁶ Poboran, *I. c.*, pp. 56-7.

⁷ Iorga, *Călători, ambasadori și misionari*, p. 62.

⁸ Poboran, *I. c.*, p. 58.

⁹ *Ibid.*

¹⁰ *Ibid.*, p. 73.

douăsprezece pângari ai lor—cele mai vechi ce se cunosc—pomenesec o sumă de negustori alături de Păharnicul Preda, care cumpără o prăvălie: „Radul fiul bătrânului Stan“, Fiera Mirgânariul (Mărgenariul ?), Ivan Danciul, Minda, Manea Bătog, Crator, Gherghina, Grozav, Savul, Badina, Stoian Păpușă, Mișoslav, Caloian, Balbachi, Stan Cociorocea, Cuciuc Grecul, arcariu, Gheorghe Grecul, etc.¹. Caloian urmează, la 1580, lui Stan, și lângă dânsul mai apar și alți orășeni : Jitco, Oprea, Debel². Pecetea e, de atunci, încă a Maicii Domnului.

Aici la 1583 tălmăcirea scrisorilor de drum ale călătorului frances Bongars—un vestit învățat—se făcuse, înaintea lui Mihnea-Vodă, de către Franciscani și negustori din Ragusa, dintr'o speță pe care o cunoaștem³. Bucureștii erau plini, înainte de lovitura lui Mihai Viteazul, de acei creditori domnești, Ieniceri—după un izvor, care exagerează de sigur, până la 2.000; și la Iași erau, dar puțini—, negustori musulmani și evrei, cari periră supt ruinele caselor, dărămate de tunuri, ale Vistierului Dan, „care era cea mai de frunte casă din București⁴. Peste câteva luni, ocupația răsbunătoare a Vizirului Sinan, care-și făcu „palancă“ pe dealul de la Radu-Vodă, contribui, de sigur, mult să dea înapoi orașul : Ungurii lui Mihai, plecând, arseseră bisericile⁵, scăpând numai două din ele și Curtea⁶. După târzia restabilire a ordinii, Bucureștii datoriră mult luxosului Radu Mihnea, care, prefăcând biserica, profanată de Vizir, a bunicului său Alexandru Mircea pe locul trecătoarei stăpâniri militare a Turcilor, îi dădu pentru totdeauna numele său.

Un călător supt Leon-Vodă pe la 1630, îl găsi „vast și mare“ (*vastum et ingens*); „toate strădele și pieteles erau

¹ Ionescu-Gion, *Istoria Bucureștilor*, pp. 718-20; Arch. Statului, *Condica Bucovăfului*, 197.

² *Ibid.*, pp. 724-5.

³ Hurmuzaki, XI, p. 191. Cf. și mai sus.

⁴ Walter, în *Papiu*, I, p. 13; *Șincai*, II, p. 395.

⁵ Hurmuzaki, *Supl.* II¹, p. 360 și urm.

⁶ *Ibid.*, III¹, p. 487.

pline", spune el, „de mărfuri scumpe, pe care Italieni¹, Greci, Români, Turci“ — era și o uliță a Turcilor la 1625² — „și Armeni le scosese în vânzare. Erau atâția oameni, încât ai fi crezut că toată Românimea s'a grămădit acolo.“ Negustorii turci nu erau așa de mulți, și dregătorii turci de pe lângă Domn, pentru tălmăcirea de scrisori și judecățile mixte (Divan-Emini și alții), se puteau număra pe degete. Dar numărul catolicilor, cari n'aveau decât o biserică de zid cu două prăvălii (*Santissima del Carmine*) . făcută din banii negustorului Locadello⁴ — aceia care se încercă pe vremea lui Duca-Vodă și Șerban Cantacuzino fu oprită prin neconținută răscumpărare a materialului de către Domnie⁵ — era crescut pe atunci, supt Leon-Vodă, și de cei 200 de soldați dalmatini ai Voevodului. Cretani lipsiau cu totul, afară de predicatorul Curtii, Grec ortodox, Benedict, care învățase șapte ani la Wittenberg și știa, pe lângă limbile : greacă, italiană, latină, turcă, și pe cea germană⁶.

N'avem acte municipale din acest timp decât pe acela din 1619, județ fiind Dumitru, urmaș al lui Coman, iar pângari Dumitru Târnăcopul, Nica Jupoiul, Stoica Butarul, Eratul⁷. Avem altele, din 1628 și 1631, supt județii Vlad, Dumitru al Bahnei, Gheorghe, care aduc înainte negustori ca un Cristea, un Dima *Cantaragiul*, un Necula *Bacalul*, un Constantin *Mătăsariul*, un Leca *Bărbierul*, un Stan *Rachișriul*, fără a mai pomeni o samă de meșteri, bărbieri, cizmari, etc. Negustori, ca Stan din 1612, Ghionea din

¹ Un „negustor frances Joseph“ ajută la Dunăre pe prelatul Bandini cu cară până la Târgoviște (*l. c.*, p. 180).

² Ionescu-Gion, *Istoria Bucureștilor*, p. 345. „Podul Armenilor“; *ibid.*, p. 381.

³ Iorga, *Călători, ambasadori și misionari*, p. 67.

⁴ Ionescu-Gion, *l. c.* p. 229; fără arătarea izvorului (de sigur Fer-mendzin, *Acta Bulgariae ecclesiastica*, Agram 1887).

⁵ *Magazinul istoric*, V, pp. 65-6.

⁶ Și la începutul *Archivului* lui Cipariu. Un negustor Gheorghe Criticó (1627), *Arch. Statului, Radu-Vodă*, XXIII, 5.

⁷ Ionescu-Gion, *l. c.*, p. 725.

1624¹, Ghinea din 1640. se întâmpină sporadic prin actele de atunci².

La începutul Domniei lui Matei-Vodă, orășenii au un proces, cu preoții lor în frunte — ca și la Argeș cei de acolo — cu egumenul de la Radu-Vodă, care tindea să-și întindă stăpânirea asupra întregii părți mai vechi a orașului, de peste Dâmbovița, și chiar asupra *băii*, ce se ținea de „biserica domnească“, a Curții, clădită de Chiajna și de fiii săi³. Bisericele acestea a lui Ghiorma Banul, a Sf. Gheorghe Vechiu, ca și boierii cei mari, își aveau prăvăliile, ce găzduiau — tot așa văzurăm că era la Iași — pe negustori⁴.

Oficial, Matei Basarab socotia că Alexandru Coconul (1623-7) a mutat definitiv Scaunul la București⁵. La 1640 orașul căpătase în adevăr o întindere și o însemnătate care-l făceau, nu numai centrul vieții politice, dar și al celei economice, a principatului. În 12.000 de case cuprindea „peste o sută de mii de suflete“⁶. De și Domnul avea în Bucureștii cei noi un mare palat, ale cărui grădini se întindeau de cealaltă parte a Dâmboviței⁷, Matei-Vodă, și din motive de sănătate și din motive politice, găsi că e mai bine să se întoarcă la Târgoviște, unde Mitropolitul „avea o Curte de călugări și dieci, care părea asemenea cu a principilor italieni“⁸. Bucureștii rămaseră totuși „oraș de negoț și cel mai mare din toate ale acestui principat“⁹.

Domnia arată că vrea să se întoarcă la București prin zidirea Mitropoliei actuale de către Constantin Basarab, ur-

¹ *Ibid.*, p. 447.

² V. și Pogoran, *l. c.*, pp. 133-4.

³ Ionescu-Gion, *l. c.*, pp. 133-4.

⁴ *Ibid.*, p. 41.

⁵ *Buletinul Comisiunii Monumentelor istorice*, III, p. 91.

⁶ Fermendzin, *l. c.*, *passim*. Cele 6.000 de case din Paul de Alep trebuie să fie deci rău socotite.

⁷ Iorga, *Călători, ambasadori și misionari*, p. 67. Cf. Drăghiceanu, *În amintirea lui Constantin Brâncoveanu*, București, 1915.

⁸ Iorga, *Călători, ambasadori și misionari*, p. 66.

⁹ *Ibid.*, p. 68.

mașul lui Matei, care Mitropolie era însă la început numai mănăstirea, afară din oraș, a Sfinților Împărați¹. Un șir de tulburări, răcoale, schimbări de Domni, năvăliri de Turci și de Tătari interveniră pentru a împiedeca o consolidare a noii stări de lucruri. De fapt, numai pe vremea Ducăi-Vodă orașul își află o liniște deplină, — un călător îl arăta la 1678 ca „foarte întins și bogat“² —, iar stăpânirea îndelungată și sigură a lui Șerban Cantacuzino înseamnă pentru București o epocă de mare prosperitate. Biserica de piatră, în locul alteia de lemn — a Doamnei Maria, fiică de negustor bulgar din Nicopole, ajuns bogat boier al Terii-Românești, Ghenciu Ruștea, — hanul cel mare al lui Șerban-Vodă³, strada, „podul“ aceluiași îi veșnicesc numele și în legătură cu această Capitală a sa. Deocamdată însă, afară de bisericile pomenite și de splendidul Sărindar al lui Matei, era doar Sf. Ecaterina — după cea de la Muntele Sinai, — a lui Pană Vistierul, acel care ucise la 1603 în lupta de la Brașov pe Moise Székely, principele Ardealului, Sf. Sava al Ierosolimiților, Mihai-Vodă, — prefăcută de marele viteaz —, Batiștea, a Cretanului Vevelli (Baptist, sau Constantin după „botezare“), Sf. Ioan-cel-Mare, zidită de un Andrei Vistierul din al XVI-lea veac, Sf. Dumitru — unde se făceau jurămintele —, refăcută de Badea Bălăceanu, tatăl lui Constantin, generalul imperial și pretendentul la tron⁴, Sf. Nicolae-din-Prund, ctitorie a unui călugăr din zilele lui Șerban. Mai găsim : zidirea Crețuleștilor sau a Săpunarilor, Sfânta Vineri (1645) ; una din fundațiile mai recente, Sf. Nicolae din Șelari, fusese durată, nu numai de Șerban Cantacuzino, fiind încă în boierie, dar și de „starostele de negustori“ Iorgu și de un tovarăș de ocupație, Apostol Lazăr⁵.

Acesta e și timpul când încep a se așeza unii mari negustori străini, precum a fost Epirotul Dona Pepano, în

¹ Ionescu-Gion, *l. c.*, p. 145 ; Paul de Alep, *l. c.*, p. 207.

² Iorga, *Călători, ambasadori și misionari*, p. 19, nota 1.

³ Ionescu-Gion, *Istoria Bucureștilor*, p. 482 și urm.

⁴ *Ibid.*, p. 185.

⁵ *Ibid.*, p. 205.

legături directe cu Veneția, — de aceea fu și „ispravnic“ al reparațiilor de la Argeș —, ctitorul mănăstioarei de la Mostiște din Mărculești, făcută la 1661 „de cărpîn“ și apoi „stătătoare de zid“, la 1675, — om cu avere întinsă, cuprinzând și mai multe moșii; Constantin Stolnicul Cantacuzino, învățatul boier care i-a tradus diata „în limba Românilor din marea prietenie și iubire“¹, avea aceeași prietenie și pentru nepotul lui Dona, Pano sau Pană vătaful, care urmă afacerile bătrânului²; fetele lui Pană se măritară apoi în familii boierești³.

Șirul judeților urmează, constatându-li-se aceleași atribuții: între altele, de a face cercetări la fața locului în conflictele de proprietate, „împietrind“ și „stânjănind“: Șerban în 1655, Gherghina în 1666, Dragotă în 1668-9⁴, Toma în 1675-7, până la Șerban din 1698⁵, care poate să fie și cel din urmă, căci, cum se va vedea, de la sfârșitul veacului înaintea, toată ordinea în orașe se schimbă, la Muntenii ca și la Moldoveni, după alte principii și alte exemple. Deocamdată constatăm un fapt: că, într-o vreme când mai apar județii, se întâlnesc și „staroști de neguțători“, ca Hagi-Vasile, care, mort în 1699-700, e îngropat la Colțea⁶. Acești județi pecetluiesc cu chipul, dese ori schimbat, al Bunei-Vestiri⁷. Încă de pe la 1660 o lume nouă se învârtă în jurul lor: ca proprietari de case, alături cu mănăstirile, cu boierii, cu negustorii de țară, apare câte un Sârb —

¹ *Operele lui Constantin Cantacuzino*, ed. Iorga, București 1901, p. 13 și urm.; cf. studiul meu *Din legăturile noastre cu Veneția*, în „*Analele Academiei Române*“ pe 1915.

² *Operele lui Constantin Cantacuzino*, pp. xxxvii-viii. Cf. și *Fundațiile Domnilor români în Epir*, în „*Analele Academiei Române*“ pe 1914, pp. 885-6.

³ Ionescu-Gion, *l. e.*, p. 449. Una luă pe Cârstea Vistierul; *ibid.*, pp. 449-50.

⁴ Lângă dânsul figurează și „Gherghina care au fost județ“; *Studii și doc.*, V, pp. 70-1, iv.

⁵ Ionescu-Gion, *Istoria Bucureștilor*, pp. 731-2.

⁶ Iorga, *Inscripții*, I, p. 274, no. 646.

⁷ Ionescu-Gion, *l. e.*, *passim*.

„Culea Sârbul, fratele lui Dumitru Cămărașul, care au fost nepoții părintelui Ignatie Vlădica“ —, ori câte un Turc: Salam Ceauș, Aslan Ceauș, căruia-i face o danie de așezare Matei Basarab el însuși, câte un „vătaf de Țarigrădeni“ (călărași de Țarigrad, probabil), ca Dumitru Ghidemoc.

În acest timp, Oltenia duce o viață deosebită, mult mai sărăcăcioasă decât a părților de dincoace de Olt, colțul de Ardeal căruia-i corespunde fiind cu totul cufundată în întunec, — Sibiiul însuși abia-și mai ține socoteli sumare, aproape fără interes comercial sau politic —, iar laturea de Dunăre olteană, cu Vidin cu tot, neavând pe departe însemnătatea aceleia în care se cuprindeau centre vii în cursul acestui veac, ca Ruscucul și Silistra.

Oraș vechiu era aici numai *Râmnicul*, care avea încă pe la 1550 străini de cei vechi, precum e Șandor negustorul, care face comerț cu Brașovul¹. Pe atunci Mircea Ciobanul, care, el însuși sau prin ai săi, din marea lui avere, a mai făcut biserici și la București, la Câmpulung, înălța lăcașul Punei-Vestiri și al Sfântului Nicolae, care a ținut până la focul pus de Turci într'unul din războaiele cu Imperialii, la începutul veacului al XVIII-lea². Îndată înainte sau după aceasta, Pătrașcu-Vodă-cel-Bun, care a zăcut asupra morții aici în Râmnic, zidia biserica Sfintei Paraschiva³. Apoi nu mai aflăm nicio ctitorie până la 1681, când Mitropolitul Teodosie face din nou biserica Sf. Gheorghe, — arsă apoi și ea de Turci —, precum rivalul său Varlaam înălțase, la 1680, pe aceia de la Cetățuie, de-asupra orașului⁴.

Râmnicul-Vâlcei avea o mică populație catolică, dar ea nu mai juca niciun rol. Îngrijirea bisericăască lipsindu-i cu totul, ea și emigră, de altfel⁵. Comerțul local cu Sibiiul

¹ Hurmuzaki, II³, p. 683.

² Iorga, *Inscripții*, II, p. 306, no. 879.

³ *Ibid.*, pp. 309-10.

⁴ *Ibid.*, p. 316, no. 894; I, p. 177, n-le 365-6.

⁵ Iorga, *Cătători, ambasadori și misionari*, p. 65.

nu se ridica, de sigur, mai sus decât cumpărături de *parvalia*, de mărunțișuri.

În *Vel Ocna* vecină — pomenită și supt Mihai Viteazul — cu „târgul său de vite“, găsim doar la începutul veacului al XVIII-lea „cupeți“ cu moșii, ca Udriște, și o magistratură orășenească — Radu era județ, Dima și Dobrotă foști județi le 1713, și lângă el aflăm pe Pătru Gemoiu, pe Dima Lungul, pe Constantin Dobrotă ca „jurați“; era o biserică domnească, și actul de la 1713 îl scrie „Constanda dascălul de aicea, de la Vel Ocnă“¹.

Se simțise nevoia altui centru pentru regiunile Jiului-de-sus, în care era și boierimea bogată, crescând mai ales pore pentru vânzarea peste graniță. Târgul-Jiului se întâlnește întâiu la 1591, având în fruntea sa pe „Dumitrul pârcălabul din Târgul-Jiului“². Dar știm din alte izvoare că Mircea Ciobanul cumpăraseră moșia unui anume Buzea și întemeiasă aci un „pazar“, un „târg“ de munte: Buzestii, urmași lui Buzea, nu se atinseră, la recăpătarea proprietății lor, de situația din care veniau ei acum să tragă folos. Am presupus aiurea³ o răscumpărare din partea locuitorilor pentru a explica de ce în veacul al XVII-lea acest loc se bucura de toate drepturile orașelor.

Craiova, leagănul Craioveștilor, era la început un simplu sat de baștină, căruia frații, așa de darnici pentru cele sfinte, îl făcuseră cinstea unei biserici de zid, care s'a prefăcut apoi în biserică domnească a lui Matei Basarab, urmașul ctitorului, cu hramul Sfântului Dumitru⁴. Nici vorbă de vre-o organizare orășenească, cu județ și pargari, pe acest pământ neliber. La 12 August 1580 însă i se spune

¹ *Uricariul*, VII, pp. 14-6.

² Hasdeu, *Cuvente den bătrâni*, I, pp. 57-9.

³ *Gesch. des rumänischen Volkes*, I, pp. 171-2. trad. românească, I, pp. 229-30. Cf. Ștefulescu, *Istoria Târgu-Jiului*.

⁴ După Pessiacov, în *Bulletin de l'Institut pour l'étude de l'Europe sud-orientale*, I, pp. 108-3.

numai „loc“ („measto“) ¹. Pe la 1650 orașul, de la care n'avam încă niciun act municipal, e pomenit mai pe larg într'o descriere de misionar : „Aici se face târg în toată Vinerea, unde aleargă fel de fel de oameni din satele și pământurile vecine, și negustori de tot neamul, *ca să cumpere debitoace și să le ducă la Constantinopol*. Aici sunt cam la 200 de case de Români, cu biserica lor de căpetenie, clădită măreț, foarte frumoasă, cu cinci cupole și clopotele lor; într'un turn sunt două clopote mari. Se mai află și mai multe biserici de lemn“ ². Se mai pomeniau în apropiere două mănăstiri: „una a Grecilor, alta a Sârbilor“, e vorba de Bucovăț și de Jitianu. Dar altă biserică, din acelea pe care le-au ridicat negustorii, nu se întâmpină până în veacul al XVIII-lea.

Să nu uităm *Caracălul*, sat pe care-l făcu oraș, ca și, dincolo de Olt, *Ploieștii*, cu biserică de la Matei Basarab ³, — lagărul lui Mihai Viteazul, ale cărui curți ruinate se mai recunoșteau încă pe la 1560, lângă „frumosul castel zidit de Matei Voievod puțin înainte de a muri, cu vie, și biserică de piatră“ ⁴. 150 de case de Români, durate din lemn, încunjurau o singură biserică, probabil a Sfântului Gheorghe; care, spune inscripția din veacul trecut, a fost începută de „Barbu sin Preda“, deci Banul dintre Craiovești, ctitorul Tismanei ⁵. „Aici“, adaugă același izvor care a fost citat mai sus pentru Craiova, „se face târg în fiecare Miercuri, și vin feluriți negustori, catolici, shismatici și Turci, pentru tot felul de mărfuri, dar mai ales debitoace“ ⁶.

¹ Liub. Stoianovici, *Stari srpschi sapisi i natpisi*, Belgrad, 1902, I, p. 229.

² Iorga, *Călători, ambasadori și misionari*, pp. 61-62. Cf. Bacșici, în *Fermendzin, l. c.*, p. 98.

³ Ilea din Ploiești e pomenit la 1612; Ghibănescu, *Surete și izvoade*, V, p. 138.

⁴ Paul de Alep, *l. c.*, p. 207.

⁵ *Inscripții*, II, pp. 59-60, no. 159.

⁶ *Călători, ambasadori și misionari*, p. 63.

Intr'acestea se incheie rostul orășenesc al Olteniei. *Baia-de-Aramă*, în munte, fundație a lui Matei Basarab, supt care, de un Sârb, se găsisse mineralul¹, trăia cu totul izolată, iar *Cernețul* era la 1600 un simplu sat², de și la 1650 Paul de Alep îi zice *pazar*, târg³.

¹ Pavel de Alep, *l. c.*, p. 182 și urm. Se producea de la 200 la 600.000 de ocale pe an (*ibid.*).

² Hasdeu, *Cuvente den bătrâni*, I, p. 89: „Stolnicul Sârbul din Cerneți”.

³ *l. c.*, p. 182.

CAPITOLUL III.

Legături cu străinătatea în veacul al XVII-lea.

După relativa restabilire a liniştii în Ţara-Românească în urma luptelor lui Mihai Viteazul producţia principatului luă, fireşte, un foarte mare avânt. Strassburgh, călătorul suedes care a văzut-o supt Leon-Vodă, spune că Domnul strânge pe an la 300.000 de galbeni numai de la dijele — şi vămile — peştilor, sării, cerii — era şi o „ceară neagră minerală“ lângă Târşor, din care se făceau lumânări¹—, mierii, cirezilor de vite şi turmelor de ei, „afară de birul ce se obişnuieşte a se da în bani gata şi de dările ce sunt afară din rânduială²“. „Ţara e foarte bine locuită“, spune, douăzeci de ani după aceasta, Pavel de Alep, „fiecare popas e mare ca un sat şi înzestrat cu înlesnirile pentru călători: *Moldova e cu totul altfel*³“. Se puteau face şi de particulari, numai din negoţ, averi ca aceia a boierului⁴ de la Brâncoveni,—vestitul Vornic Preda ori fiul, Papa, tatăl lui Constantin Brâncoveanu, vizitat, puţin după 1650, de Patriarhul Macarie de Antiohia,—avere pe care diaconul ce întovărăşia pe neobişnuitul călător ni-o descrie astfel: „Acest boier e foarte bogat, fără păreche, în ţara aceasta ori şi în alta.

¹ Botero, *l. c.*, partea a III-a, pp. 95-6: „Vicina a Trescorto sorge una sorte di bitume negro, che sente di cera, del quale fanno ottime candelae“.

² *L. c.*

³ Traducerea citată, p. 78. Dar pe la 1620 Minio scria: „la Moldavia è più ricca“; Hurmuzaki, IV, p. 598.

⁴ „Evreu botezat“ n'are sens, de oare ce se spune că neamul său a zidit Bistriţa! Evident că între pasagiul care vorbeşte de botezul aicel al Evreului şi între acestălalt lipseşte ceva.

Se zice că are pe moșiile lui 12.000 de iepe și în fiecare din cele 200 de sate cari-i aparțin se află câte o herghelie de cai. Are 30.000 de oi, dintre care se spune că au murit 5.000 în anul acesta de boală, iar 11.000 i s'au furat de niște hoți, în vremea tulburărilor, ce au avut loc la începutul Domniei lui Constantin Voevod. Mai are 4.000 de boi, 1.000 de bivoli, 4.000 de porci și 300 de stupi: fiecare stupdă mai mult de o majă de ceară și aproape o sută de vedre de miere; fiecare vadră se plătește un leu și e cumpărată și exportată de negustori în Turcia. În fiecare an, acest boier trimete câte o mie de boi la Stambul, cu oamenii săi, ca să-i vândă acolo pentru 10.000 de lei. El are 1.500 de robi țigani, și se zice, că nimeni nu mai stăpânește atâția afară de mănăstirea Cozia, care are 1.000. Am auzit că iea de fiecare sălaș, la Sf. Gheorghe, 6 aspri, și la Sf. Dumitru, încă și mai mulți, ca bir, și că această sumă se urcă la 20.000 de aspri... Venitul său anual, limpezit de orice cheltuială, se zice că este de 20.000 de galbeni (nu dinari, aspri)¹."

Acest negoț se făcea din ce în ce mai mult cu Turcia. Când, la 1658. Turcii pleară de la noi, după execuția împotriva rebelilor, ei luară de pe Dunăre „toate corăbiile ce s'au găsit pe râu, de la gurile lui până la Belgrad, mai ales în porturile cele mici ale Moldovei și Terii-Românești, aducând cereale din Constantinopol, aproape patru sute la număr².". Din nenorocire n'avem documente privitoare la această lature de căpetenie și din ce în ce mai însemnată a comerțului românesc în genere, dar mai ales a comerțului muntean, și e puțină speranță că astfel de lămuriri scrise s'ar putea găsi vre-odată altfel decât prin sporadice porunci ale Turcilor. Avem dovezi că se trimetea la Cons-

¹ L. c., pp. 197-200. Se vorbește pe larg de dreptul său de a supraveghia mănăstirile familiei, puind și egumenii (p. 198).

² Ibid., p. 26.

tantinopol pe la sfârșitul veacului al XVI-lea până și
brânză de la noi¹.

Încercări de a se face legături mai depărtate, cu Veneția,
de pildă, unde am văzut că pătrunsese de mult, dar mai
ales indirect, carnea de vită, mierea și ceara de la noi și
de unde Dona Pepano aducea hârtie orientală, brocard, alte
stofe scumpe de catifea și atlas, poate oglinzi, se făcură.
Și anume prin Greci de aceștia, al căror rol, care se de-
semnează mai ales la sfârșitul veacului, va fi cercetat în
ceia ce privește întreaga noastră viață comercială, arătând
și legăturile lor ardelenе, în ultimul capitol. Deocamdată
putem aminti că la 1696 Petru Pano, fiul deci al celui de-al
doilea Pepano, care urmă negoțul părintelui său, trimetea
de la Focșani, de la București, asociatului său Pano Glyky,
din familia tipografilor și editorilor venețieni, ceară, în
câte 10 colete, cuprinzând 630 de ocale², în schimb pen-
tru postav de deosebite colori, pentru lucruri scumpe,
argintării și alte produse industriale³. Polo Minio, soțul
domniței Maria, văduva a lui Zotu Țigară, care visi-
tase pentru afaceri, supt Gașpar Gratiani, Moldova, era de
părere că s'ar putea aduce din amândouă principatele cai,
dar nu pentru călărimea venețiană și dalmatină⁴, ci îm-
preună cu călăreții lor, ducându-i, cale de cincisprezece
zile, prin Vidin și Bosnia la Spalato⁵.

Rămânea deci comerțul ardelen.

¹ *Studii și doc.*, XIX, p. 53.

² Keri... koletu 10, okades 630; Veneția, *Archivio di Stato, Documenti Greci, Analele Academiei Române* pe 1915, memoriul nostru citat.

³ Scrisorile din 26 Mart, 19 și 29 Iulie 1696; *ibid.* E vorba încă și de
alte articole: parpuro, tampini.

⁴ Din care făcea parte acel „Matheus Dragicius“ care ducea 12 cai
„turci“ din Veneția în Piemont ducelui de Savoia și pe care Senatul
venețian îl scutia de vamă la 14 April 1590 (aceleași Archive, *Senato
Terra*, 60, fol. 18 V^o).

⁵ Hurmuzaki, IV², pp. 376-7, no. CCCCVIII; IV¹, p. 599. S'ar putea
găsi acea „mia copiosa scrittura“ din Iulie 1617, la care el se referă?
Cf. răspunsul bailului, din 30 Septembrie al acestui an, — negativ pentru
propunere, — *ibid.*, IV², pp. 368-9, no. CCCXLVII (*sic*).

El fusese întrerupt prin șirul de tulburări pe care-l provocă răscoala lui Sigismund Báthory împotriva stăpânirii turcești și amestecul Austrieilor în provincie. Când însă mâna energică a lui Gabriel Bethlen, dar mai ales dibacea și sigura mână a lui Gheorghe Rákóczy I-iu, dădură țerii vecine o îndreptare statornică, relațiile fură reluate. S'ar înșela cineva însă dacă ar crede că ele puteau să însemne măcar pe departe ceia ce însemnaseră în trecut. Acuma, când principii maghiari ai provinciei erau în perpetuă dușmănie și în luptă deasă cu Germania Împăratului din Viena, Ardealul nu mai era depositul, totdeauna plin, de mărfuri ale Europei centrale, care, mai curând, din Danzig, „Dansca“ noastră, își aflau un drum în Polonia și veneau de acolo în Moldova. Schimbul de mărfuri se face doar ca între Ținuturi megieșite, dintre care unul se ținea numai cu lucrul câmpului și creșterea vitelor, iar celalt în rândul întâiu cu munca de odaie a meșterilor săi, cari țese și „tund“ postavuri, lucrează metalele, împletesc funii sau se îndeletnicesc cu alese opere de artă, după modelele care de mult pătrunseseră din Apus sau după acelea, de un gust particular, care se trimeteau de la noi, potrivit cu tradițiile artei bizantine.

Aceste relații existau mai des între Ardealul noilor principii puternici și Țara-Românească, aceasta neavând, ca Moldova, prin Polonia, o altă îndreptare spre creștinătate și cercetând deci pentru toate produsele „Europei“ târgul brașovean, iar în măsură mult mai mică apoi și pe cel sibian.

Înainte de epoca strânsei prietenii dintre Gheorghe Rákóczy I-iu și Matei Basarab avem lămuriri, puține, numai prin registrele de socoteli ale orașelor săsești. Tratatate nu se încheie, și, când Radu Mihnea va face o invoială cu Brașovenii, ea va privi numai afacerile politice, grija de pribegei a Domnului muntean, grija de Turci a Brașovenilor¹. Scrisorile care s'au schimbat între Domni și boieri, de o parte, între „jupâni“ de alta, s'au pierdut. Din micile în-

¹ Brașovul și Români, p. 248 și urm.

semnări zilnice ale „Stadthann“-ului știm însă că încă de la 1603 se cumpărau cai pentru „gubernator“, pentru Basta însuși, în Moldova, dar nu în Țara-Românească, unde nici acum deci nu se făcea acest negoț¹, de și „Craiul“ de peste munți lua de aici cai turcești², că une ori se trimetea de judele brașovean la Munteni ca să cumpere arsenic (*arsenicum*)³ și argint viu (la Dunăre)⁴, pe când de la Domnul de acolo venia câte un trimes ca să ia „pene“, pentru surguciul Mărei Sale⁵, că se aduceau de la Târgoviște berbeci, pentru principele ardelean el însuși,—cunoaștem și numele vânzătorului, Grecul cu titlu turcesc de onoare, Constantin Celebi⁶ —, că se porniau de aici și alte mărfuri, întrebuintându-se și cărăuși de la Câmpulung⁷, că, la 1622, „ciocârlatul“ (*scarlato, Scharlach*), de care avea nevoie judele, se căuta la Gherghița⁸, iar postav roșu, *cramoisi*, „Karmasin“, la București în 1629⁹. Une ori se cereau la București, „moruni sau crapi“ — ceia ce dovedește că nu mai veniau, ca odinioară, oamenii cu carăle —, „dar nu se găsea nimic“¹⁰. Se mai fac daruri Domnului și boierilor, însă rare ori, afară de casul când ei se găsesc cu oaste pe pământul ardelean: cocii, săbii, vase de flori, jimble. Necontenit vin de la noi boieri în misiune, jupănese (fata Vistierului Dan, Doamna lui Petru Cercel, mama lui Radu Șerban), pentru cumpărături mărunte; vin mai des oameni

¹ *Socotelile Brașovului*, în „Analele Academiei Române, XXI, p. 116. Judele cumpără la 1620 cai Vistierului Roșca, afiaători la Făgăraș (*ibid.*, p. 156)

² *Ibid.*, p. 162. Și *ibid.*, p. 75. În Ardeal era oprit de a se vinde cai Domnilor; *Socotelile Sibiiului*, *ibid.*, p. 277.

³ *Socotelile Brașovului*, *ibid.*, 150, 156.

⁴ Dar și se trimete argint viu la Târgoviște „apotecariului“ venit aici pentru îngrijirea lui Vodă (*ibid.* p. 159).

⁵ *Ibid.*, p. 150.

⁶ *Ibid.*, pp. 154-5. Și Brașovenii trimeteau berbeci la Sultan (*ibid.*, p. 159). V. și *ibid.*, p. 160.

⁷ *Ibid.*, p. 155.

⁸ *Ibid.*, p. 163.

⁹ *Ibid.*, p. 175.

¹⁰ *Ibid.*, p. 172.

de casă, cari une ori se îmbată și sparg geamurile, vasele, sfesnicele¹. Dar e vădită decadența, supt toate raporturile : o țară mai puțin vieală la noi, un oraș mai puțin bogat dincolo. Și, la Sibiiu², nici atâta măcar nu putem alege. Ștafetele care se trimet la Târgoviște, la București, la Gherghița, la Câmpina, la Buzău, la Brăila nu mai au decât rostul lor cel adevărat, de a strânge informații politice.

În epoca lui Rákóczy, când încep ca material de informație scrisorile românești, vedem boieri ca Radu Aga, cari vând porci Brașovenilor, dar aceștia trebuie să trimeată pe oamenii lor ca să tocmească prețul³. „Numai nu avum pre cene-i trimeate“, scrie, la 1659, Gherghe Băleanu, „că oamenii ce avem, sânt toți la un lucru, de ni lucrează, ci-i grăbim cu lucrul, să lucreze, că iaste vreamă de iarnă; iar dumneavoastră să trimeateți doi oameni ai dumneavoastră aicea la Băleani, să dăm rămătorii, făgăduiala ce am făgăduit dumneavoastră, — că un om singur nu-i va putea aduce la dumneavoastră“⁴. Oltenii vindeau slănină la Hațegani și la oameni de țară⁵. Transporturi de oi nu se constată, Ardelenii având Mocanii lor, cari-și pășteau turmele și pe pământul Țerii-Românești, după învoiele care nu ne privesc aice⁶ și, pe de altă parte, acest articol fiind cerut, în întregime, pentru piața Constantinopolului. Totuși vedem pe sătenii din bogatul Rucăr vânzând berbeci în Ardeal⁷.

Lâna se expedia însă în Brașov și Sibiiu, pentru a servi la fabricarea postavurilor ce se comandau din cel d'intăiu oraș, și pentru uniformele albastre, galbene ale slujitorilor. Boierii vindeau tot cât aveau într'un an județului din

¹ *Ibid.*, p. 150.

² *Socotelile Sibiului*, *ibid.*, p. 272 și urm. Acolo vine în 1631 o soră, altfel necunoscută, a lui Leon-Vodă; *ibid.*, p. 276.

³ *Brașovul și Românii*, p. 51, no. 2.

⁴ *Ibid.*, p. 304, no. 7.

⁵ Pessiacov, *Din istoria Craiovei*, p. 27.

⁶ *Brașovul și Românii*, p. 355 și urm.

⁷ *Ibid.*, pp. 162-3, no. 16.

Braşov ca să capete în schimb fabricatele trebuincioase pentru casa lor, în care se hrănia şi se îmbrăca o lume întreagă. Marele boier Diicul, ispravnicul pentru clădirea, supt ruda sa Matei Basarab, a cetăţii Târgoviştii, candidatul la tron care avea atâtea legături în Ardeal, scria astfel lui Mihail, „marele-judeţ al cetăţii Braşovului“: „Mi-ai scris dumneata pentru rândul lânii, cum să o trimit acum la dumneata“—era în cea d'întăiu jumătate a lui Mart 1644— „Iar să ştii dumneata adevărat că nu o vom putea trimite acum, că nu vom putea, că vremea iaste de iarnă: fân nu iaste, paie nu sânt; de iarbă nu iaste vreme. Ci, să ai da pre ocă câte 10 costande, nu se va putea găsi nimenile. Iar, de vei fi dumneata îngăduitor pân'mai încoale, să se mai facă iarba, să poată paşte vite, eu bucuros că o voi trimete la dumneata, toată lâna câtă voi avea. Şi, cum am grăit întâiu, tot de acea tocmeală mă voi ţinea, că voi lua pentru lâna *mardâ*, postav, tipsii, clondire, sfeşnice— adăugim, după o scrisoare anterioară: „fluturi“ de ii¹— „de toate acealea voi lua în preţul lânii. Numai să fi dumneata îngăduitor preste puţină vreme, pân'se va dereage calea şi se va face iarbă. Deci eu o voi trimete la dumneata. Iar acum nu putem nici cum, cumu-ţi va spune şi omul dumnetale din gură².“ Iar altă dată în April. arată că „potopul de iarnă“ a urmat până adânc în zilele primăverii, slăbind vita lui şi a Românilor lui. „Lână avem multă şi bună“, scrie boierul nostru „tot țigare (țigaie), și de an și estimp. Ci, deacă veți zice dumneavoastră să o aducem și o veți lua, eu să trimit să o aducă toată la Târgoviște. Deci să trimiteți omul dumneavoastră cu credință, să tocim aicea la noi, la Târgoviște. Deci, deacă vom putea tocmi, eu o voi aduce pân'în Rucăr, și eu nu voi să ieau bani, ci tot negoț de ce ni va trebui, de ce vom scrie la dumneavoastră. Iar, să nu veți vrea dumneavoastră să o luați, iar să ni dați știre să nu o mai pornim de

¹ *Ibid.*, p. 49, no. 3.

² *Ibid.*, pp. 46-7, no. 1.

acasă, să mai îmblăm cu dânsa purtând-o zălud¹. „Că-mara“ domnească vindea și ea, cu povara, „lână de Dobrogea, albă“². Cai se desfăceau numai întâmplător, — afară, cum văzurăm, de cai turcești: văduva lui Constantin Căpitănu Filipescu oferia judei brașovean să-i vândă calul răposatului, „cal bun, frumos, mare venia ce-l ținea pentru dumnealui, încât, văzându-l neguțătorii, venia de cerca pre dumnealui ca să-l vândă, și să mă crezi dumneata că i-au dat și mai bine de lei 100 și nu au vrut dumnealui să-l dea“³. E interesant să se știe că Turcii din popor cumpărau din Țara-Românească, „pe prețuri joase“, cai de povară⁴.

O nouă ramură de negoț e a vinurilor muntene, care încep a se face în cantitate mai mare, pentru export, abia în a doua jumătate a veacului al XVII-lea și căroro li datoriau o parte din proprietatea lor Scheii așezați, cum se va vedea mai departe, la Câmpulung⁵. La Ștefănești, lângă Pitești, erau viile Postelnicului Constantin Cantacuzino, la Scăieni, ale Bălăcenilor: din aceste locuri trimeterea peste graniță era mai ușoară, pe drumul vechiu al Prahovei⁶. La 1651 vinul cel bun se vindea cu 60 de costande ori, alte ori, cu 9 dutce (vadra românească; era și vadra ungurească), prețul „rupându-se“ la Brașov chiar; se adăugia „năema“ carului, între o costandă și 12 bani de vadră. Și egumenii erau printre vânzătorii de vin. La Câmpulung a-nume negustori, dintre cari cunoaștem pe „Vasile cupețul“, se ocupau de această ramură comercială⁷.

Când și când se trecea miere și ceară peste munți⁸. Grâne

¹ *Ibid.*, pp. 47-8, no. 2.

² *Ibid.*, p. 49, no. 4.

³ *Ibid.*, pp. 304-5, no. 8.

⁴ *Acte și fragmente*, I, p. 50, nota 3.

⁵ V. condițiile de vinăriciu pe care le făcea Domnia tuturor orașenilor, în *Magazinul istoric*, V, pp. 342-3 (anul 1636).

⁶ Pentru calea, paralelă, a Teleajenului, *Brașovul și Români*, p. 182, no. 11. Drumul Prahovei și în *Soc. Brașovului*, I, c., p. 113.

⁷ *Brașovul și Români*, pp. 40-1, no. 9. Cf. și *ibid.*, p. 305.

⁸ *Ibid.*, pp. 40-1, no. 9.

nu se lăsau a trece decât foarte rar, în cas de prisos. De obicei însă le luau Turcii, ei „obișnuind a pune mierea în supe și aproape în toate felurile de bucate și încă și în șerbeturi“,—și un raport venețian de la începutul veacului al XVI-lea spunea că n'ajungea mierea pescheșului (și a celui ardelean), ci se cumpăra, și de la particulari, preferindu-se totuși pentru bucătăria Seraiului mierea, „mai curată și delicată“, din Candia ¹. „Mă duseasam de la soroc“, scrie un „fecior“ al Logofătului Paraschiva la 1630, „să tocnesc nește miare cu cești negustori, să o iau, — din „mierăria“ domnească —, „că ne grăbia Turcul cu miare“ ². Turcii „balgii“ (ai mierii) jucau rolul de căpetenie între cei ce se găsea în țară ³, date fiind mai ales și cererile neconținute ale stăpânilor. Vedem chiar pe cutare egumen cerând să i se îngăduie lui a scoate ovăs de la Brașov ⁴. Negoțul de pește era în decădere, dar, precum am văzut și de aiurea că se căutau pești în Capitala munteană, întâmpinăm o călătorie în 1683 ca să se cumpere moruni la Dunăre, pentru principele Ardealului, Apaffy ⁵.

O însemnată ramură de export o formau însă articolele aduse din Turcia: „ciocârlatul“, carmasinul,—cum s'a văzut mai sus—, „bogăsia“, în „baluri“, bumbacul netors, abaua, astariul. Erau pentru aceasta negustori anume Români, ca Pârvan de pe la 1660, care „mergea la bumbac“ peste Dunăre și-i ducea la „Brașeu“, iar, când era prea scump după socotința lui, venia cu abaua, care era „cam ieftenă“; el desfăcea bogăsia roșie „câte 2 taleri“. Era un om bogat, având agenții săi, cutare „Necopoian“, din Nicopol, ori „Sârbul“ Iovan; mergea și prin Polonia cu mărfurile lui orientale. La Brașov corespundea de-a dreptul cu „Catrina Vel Judeceasa“, soția județului ⁶. Orezul, veche marfă de

¹ Acte și fragmente, I, p. 50 și nota 3.

² Studii și doc., IV, p. 19.

³ Stoica Ludescu, în Magazinul istoric, IV, p. 311.

⁴ Brașovul și Românii, V, p. 30, no. 1.

⁵ Socotelile Brașovului, I, c., p. 225.

⁶ Brașovul și Românii, pp. 52-3, no. 1.

import de la noi, era adus și de Turci¹. Cămara vindea și tutun², piei argășite³.

Matei Basarab cerea de la vecini mai mult postav pentru ostașii săi iubiți, „dărăbanții“, și pentru Curtea întreagă, pe care, după datină, el o „îmbrăca“: nu-l comandă anume, ci-și trimetea omul să cumpere din stocul totdeauna disponibil. O parte măcar se plătia în bani gata, imediat. Alte ori, Domnul dădea lâna și fixă termenul de predare, prin Maiu, când „iaste vreamea să-l dăm dărăbanților“; se întâmpla că meșterii zăboviau, cerând să fie amânați până la „lâna nouă“, și atunci Matei se supăra rău pe dânșii, amenințând că „va trimite lâna într'altă parte, de ni se va griji lucrul nostru, deacă ei ne dau de atâta zmenteală“. „Dar, deacă au știut ei atâta zăbavă, căci nu ni-au spus de atunci, să ni fim căutat lucrul într'altă parte, să nu avem atâta zmenteală“⁴? „Slujitorii noștri șed aici de aștept și nu se pot duce pre la lucru, că acum iaste vreamea lucrului casei“, din pricina acelor „oameni fără de nicio omenie“⁵. „Cum am luat și aită dată postav de la dumneavoastră și tot s'au plătit până la un ban“, scria Vodă la 1651, „așijderele și acum iar vem trimite dumneavoastră toți banii deplin, câți vor face“⁶. Când se făcea zăbavă cu împlinirea banilor, era câte un prieten la Curte, ca puternicul Clucer Socol, și el un client al Brașovenilor, care se ostenia să grăbească lucrul⁷.

Sfoara se cumpăra pe atunci, după „tocmeală“, după comandă deci, „câte 3 florinți, 2 costande“ suta plătindu-se cu bani de argint pecetluiți, cărora „jupânii“ li „rupeau pecetea“⁸.

¹ *Ibid.*, p. 54, no. VI.

² *Ibid.*, p. 49, no. 4.

³ *Ibid.*

⁴ *Ibid.*, pp. 58-9, no. 5.

⁵ *Ibid.*, p. 59, no. 6.

⁶ *Ibid.*, p. 57, no. 3.

⁷ *Ibid.*, p. 58, no. 4; *Socol. Brașovului, l. c.*, p. 229.

⁸ *Brașovul și Românii*, p. 79, no. 1.

Mai găsim hamuri, „tipărite“ și „cu cosoaie“¹, pământ pentru „sticlăria“ lui Matei-Vodă², sămânțe de flori³, cuie de șindilă și de leațuri⁴, de care se făcea o mare consumație mai ales în Moldova, unde se construiau mai mult.

Mai numeroase și mai însemnate rămăneau și în acest timp articolele de comerț ce se exportau din Moldova: La sfârșitul veacului al XVI-lea, un geograf italian bine informat dă o listă care se potrivește și pentru toată epoca noastră: „grâne, vinuri, care se duc în Rusia și Polonia, piei de bou, *schiavine*, ceară, *miere* („se fac peste șapte roiuri pe an de stup“), butelii (*fiaschi*) de rădăcini de teiu, prețuite pentru frumuseța vinelor, carne uscată de vacă, legume, unt pentru Constantinopol, fără a mai pomeni „muscatelul și malvasia din Candia, care trec către Polonia și Germania și de la care Domnul are un venit mare, iar locuitorii folosul de căpetenie al cărăușiei“⁵. E adevărat că numai untul din Moldova mergea la Constantinopol, ca și cel din Caffa⁶. Și se poate adăugi săul și salitra, lemnele și grânele. Cât privește oile, Bandini citează boieri cari aveau și până la 24.000, din speța, foarte căutată, cu coada groasă, și el adaugă că „în fiecare an atâtea se scot de aici pentru masa Împăratului turcesc și a Pașilor, încât văzându-le ai crede că n'a mai rămas ceva în Moldova“⁷. Apoi „pești sânt așa de mulți, încât mai multe mii de cară se duc pe an în Podolia, Rusia, Ucraina și Ardeal“⁸.

În ce privește aceste mărfuri ce mergeau în jos întâm-

¹ *Ibid.*, pp. 88-9, no. 1.

² *Ibid.*, p. 108, no. XII.

³ *Ibid.*, pp. 110-1, no. 3.

⁴ *Socot. Brașovului, l. c.*, p. 232; supt Șerban-Vodă (pentru Cotroceni, de sigur): „soll Schindel-Nagel kauffen“.

⁵ Botero, *l. c.*, p. 96.

⁶ *Acte și fragmente*, I, p. 50 și nota 3.

⁷ Pp. 300-10.

⁸ *Ibid.*, p. 310.

pinăm firește aceeași lipsă de izvoare ca pentru comerțul muntean. Întâmplarea aduce însă că ni s'a păstrat o călătorie de negustor italian, venețian, a lui Tommaso Alberti, care făcu drumul bătut de atâția cărăuși singurateci și de atâtea caravane pe acest timp, la 1612.

Plecat la 26 Novembre din Constantinopol, unde venise pe Mare, atingând Zante, bogat în stafide și smochine, și Chios, bântuit de ciumă, el stă lângă poarta de Adrianopol două zile și două nopți, în vânt și ploaie de toamnă, pentru socotelile vămii împărătești, migăloasă și supărătoare. La Podul-Lung, vede chervasaraua acoperită cu plumb. Un popas îl duce la Selimbria-Silivri, altul la Ciorlù, „târg mare“, al treilea la Burgas, Liulè-Burgas. Peste două zile intră la Adrianopol, „oraș foarte vechiu, dar urit“: călătorul duce frică pentru un reneșat, câștigat din nou la creștinătate, pe care-l avea cu dânsul. Popasul următor e la Derbend, sat bulgăresc cu tot numele său autentic turcesc, și a doua zi se trece printr'o pădure bântuită de Bulgari, petrecându-se, cu pază bună, chiar noaptea în mijlocul ei; și a doua zi se răsbate printre copacii codrului, „pe drum foarte rău, cu ploaie“, pentru a se ajunge la Aidos, vechiul Aetos, însă un vechiu cuib bizantin „urit, fără ziduri mari“. După un „munte foarte greu de suit, încât trebuiau zece părechi de cai ca să tragă un car“, popas — erau unsprezece zile de drum acuma — într'un „sat nelocuit și ars de Tataři, cari adesea“ — din Dobrogea lor — „fac năvăliri (*scorrierie*) în paguba drumeșilor și pradă satele și alte locuri, cum li place“. A doua pădure mare și un râu care se trece de „treizeci și nouă de ori“. Intr'un fund de vale, un sat bulgăresc cu locuitori bolnavi de reumatism, — „idropisie“ pentru drumeșul nostru — din cauza „aierului rău“. Apoi două zile de odihnă în vechiul Provaton, acum Pravadi al Turcilor, „între munți foarte înalți, în șes, fără ziduri“. Se dreg carăle, se strâng merinde; plouă.

În a șaisprezecea zi de cale se ajunge la un alt sat prădat de Tataři. Cărăușii erau Turci — Moldovenii începuseră a se împuțina acuma —, și, fiind ziua de Bairam, ei lasă

tot și merg în oraș ca să se bucure cu cei de legea lor. Negustorii rămân într'un vânt de munte, în „frig mare și vânt“, la opt ori zece mile de oraș, flămânzi, de și cu bani în buzunar. După Bazargic — Dobriciul de mai târziu al Bulgarei libere, — oraș turcesc, în șes, „urât și fără ziduri“, se intră în Dobrogea, atingându-se cel d'întăiu sat, „Carages“ (Carali), în ziua a nouăsprezecea.

„Mergem tot prin șesuri, care sânt așa de întinse, încât par o Mare pe uscat, de nu se vede decât cerul și pământul, fără zăre de copac. Drumurile sunt foarte ușoare de ră-tăcit, de și sunt oameni cunoscători, din pricina marelui număr de urme ce să văd ale carălor, unul trecând pe unde a trecut altul. Și am greșit și noi drumul de două ori.“

După sătuceanul Biulbiul, se luă un cărăuș dobrogean anume. La Carachioiu era, ca într'un „târg mic“, o „chervasară“ ca o mănăstire“. În Strangea vecină, „sat foarte mare“, dă pentru întâiași dată de Români¹.

A doua zi se întâlnește „caravana Poloniei“, care mergea la Constantinopol : multe cară, cărăuși, negustori. Îndată Cavacci, „sat mare“, apoi „Sobaali“ (Topalu) altul pe Dunăre.

La Măcin e „șchelea Dunării“ și vama turcească. „Descărcăm toate carăle, plătirăm vama, scăparăm de acel neam blăstămat al Turcilor, dar cu multe greutate, și ne cotorosirăm și de acei șireți de cărăuși turci ai noștri. Se trecea cu barca : „și, lăsând Turcia, intrarăm în creștinătate“. Fără a se atinge Brăila turcească, se înaintează spre Miazănoapte, pe apele râului.

La 3 Decembre — o lună fără cinci zile de la plecarea din Constantinopol, — se văd Galații. Descărcare a mărfurilor, dregere a baloturilor, căutare le cărăuși. Ca mulțămită lui Dumnezeu, o molitvă românească. Călătorul se simte foarte bine; merindele sunt de o ieftinătate neuzită : moruni proaspeți (și spețele : *sturione*=*esturgeon*, *luccio*)

¹ „Giungessimo a Straggia, villa grandissima, abitata la più parte da Valacchi“ ; *l. c.*, p. 22. Cf. călătoria din 1677, *Acte și fragmente*, I, pp. 93-4.

pe nimica, iepuri câte 5 solizi unul; pui și găinile le măturaseră, cu câteva zile înaintea, alții (se dădea lupta între Constantin Movilă, care căzu în mâinile lor, și omul Turcilor, Ștefan Tomșa).

Drum mai departe, pe o lună, cu frig strașnic. Patru zile, cu călăuză, pe drum pustiu: niciun sat nu se întâmpină. Vara, erau însă aici întinse câmpiile de grâne, pe care le notează Italianul care întovărăși la 1671 expediția lui Mohammed al IV-lea în Polonia, Cornelio Magni¹. Bârladul, unde se oprește, e în ruine: Tatarii au trecut pe acolo — peste trei ani mulțimea din Bârlad, unită cu câțiva boieri, va ataca pe Polonii rămași aici, în apărarea cauzei ultimului dintre odraslele lui Ieremia Movilă². Dincolo de oraș e, și după mărturia documentelor târzii, „drumul cel mare împărătesc“ trecând peste apă³.

Alberti e a doua zi la un sat „Zizzaar“ și urmează drumul, care aici e *neted și sigur* — nicio plângere decât de asprimea mare a frigului — și noaptea întregă, cea ce n'ar fi îndrăznit dincolo de Dunăre. Încă o zi, și, la Vaslui, Italianul vede, între „multe case“, neatinsă de Tatarii, „biserica și Curțile Domnului Moldovei, dar cu totul ruinate“. Ruinele se păstrează cu sfințenie și de Vasile Lupu, și, când el făcu la 1655, mănăstioara de la Corbul, „în hotarul călugărilor, lângă Vaslui“, îl vedem poruncind să nu se ia pietrele „de la Curte din Vaslui“, căci nu e „cu cinste“⁴.

A treia zi, marea pădure moldovenească, în care totuși se poate urmări calea, cu tot crivățul și ploaia, ca și în ziua următoare. Aici se strică drumul: „șese părechi de boi nu pot trage un car“; nu e de mâncare, și lupii urlă grozav împrejur. Abia în seara zilei a treia se isprăvește înfricoșatul codru al Dobrovățului.

Tot pe drum rău se ajunge la Iași, la capătul săptămânii

¹ P. 420. Cf. *ibid.*, p. 447. Cu privire la această carte și memoriul mieu în „Analele Academiei Române“, XXXIII, p. 35 și urm.

² *Acte și fragmente*, I, p. 54.

³ *Uricariul*, XXIII, p. 403.

⁴ Ghibănescu, *Sarete și izvoade*, III, pp. 325-6; Lăpedatu, în *Buletinul Comisiunii Monumentelor Istorice*, I, pp. 47-8.

a cincea după plecare. Oraș fără ziduri, cu vre-o opt mii de case, toate din lemn, „câteva biserici, unele de piatră, dar parte sunt ruinate de războiu“; Alberti nu înseamnă baia turcească, admirată de Zamoyski, clădire de piatră în stil asiatic¹, ci numai Curtea, de piatră, cu gard de lemn împrejur. Vede pe Tomșa, călărind, în roșu, cu buzduganul în mână, având 500 de arcebusieri după dânsul. În oraș, mare murdărie, mult noroiu : „ e foarte greu de mers“. Femei harnice : orașenii au datoria de a primi în gazdă pe negustorii străini, și o fac cu multă prietenie.

La 20 Decembre, călătorul, căruia i se închinase cu păharul de soția oaspetelui, pleacă, pe zăpadă. Drum de zi și de noapte, după cară, care fusese pornite cu două zile înaintea. Se trece Jijia pe ghiață — de și lângă Cristești, în Ținutul Iașilor, era „marele pod din jos, cel mare, pe unde trec cărași“² — și se ajunge la Ștefănești, unde erau acum 2.000 de case, lângă biserică de piatră, și o mie de soldați păziau pe Poloni. Două zile, drum pustiu, fără apă pentru vite, fără lemne de încălzit ; pământul e acoperit de lăcuste înghețate. De Crăciunul catolic se trece Prutul, care nu înghețase și pe apele crecute ale căruia crivățul ridică valuri. Trebuie o z întreagă pentru a strecura carăle. Noaptea, vântul „taie fața“; nu e foc, nici hrană, nici vin. Drum de noapte până la Hotin, fără a se întâlni vreun adăpost. Încetând crivățul a două zi de Crăciun, se coboară „dealuri rele“ și se intră în „podgradul“ hotinean, ars și prădat de Poloni, cari se aflau în „frumoasa cetate“, amanetată lor pentru 100.000 de florini, în care rămaseră câțiva ani încă, până la pacea cu Turcii.

Nistrul înghețase, și astfel se trece pe Camenița, unde e mai multă piatră decât în Moldova, dar același noroiu. Câteva zile de odihnă răsplătesc de ostenele îndurate. Șase zile de drum duc de aici la Liov, a cărui descripție nu

¹ Heidenstein, *Rerum polonicarum libri XII*, p. 318; reprodusă în Iorga, *Istoria Armatei*, I, p. 397, nota 3.

² *Uricariul*, XXIII, p. 196.

e aici afară din locul ei : „Orașul nu e frumos, casele acoperite cu șindriță (*asse*); e foarte mare bielsug de carne, de pui și de pești de baltă : se bea bere“, căci — interesant pentru negoțul pe care-l făceam noi cu acest articol — „vinul e foarte scump ; femeile se îngrijesc de prăvălii și fac toate negoatele; e obiceiul a se săruta între ele femeile pe străzi și în case, cu multă prietenie și familiaritate“.

Întorsul la Constantinopol e povestit cu aproape tot atâtea amănunte. El se face la 23 April abia. Pentru marfa turcească se luaseră bani și *culite*. În cale, Adam Sieniawski, Palatinul regatului, dăruiește lui Alberti o păreche de cai pentru rădvan; Italianul se oprișe la moșia marelui nobil polon, cu care avea afaceri. O pădure e plină de hoți, și un călăreț fusese despoiat și bătut. Neputându-se aștepta prea mult „caravana polonă“, se ieau opt oameni de pază. La Camenița, după o săptămână de la plecarea din Liov, se face „strângerea carălor caravanei pentru a merge la Constantinopol“.

După patru zile ea pleacă. O compun „60 de cară mari, toate cu câte 6 cai de car, pline de felurite mărfuri, precum: soboli, râși, blăni de iepuri și alte piei, postav *cramoisi* („cremisi“ în italianește), cuțite și multe alte lucruri, toate cu destinația : Constantinopol“. Și negustorul își urează pază bună de la Dumnezeu : „Domnul să ni dea călătorie bună și să ne păzească de ucigași!“.

Se merge răpede acuma, pe drum înflorit de primăvară : o zi de la Hotin la Prut; o zi popas la Ștefănești, în două zile la Iași; o zi până la Bârlad, unde pornește o furtună; o zi până la Galați. Vamă la Măcin, unde, data aceasta, se stă cinci zile.

În „pădurea cea mare a Balcanului“, un car cu treizeci de saci de câte 500 de galbeni turcești, *reali* sau sultanini, cu soboli și altele, se dă de răpă, oprindu-se în copaci. Prin Aidos și Selimbria se ajunge, la 1-iu Iunie, în trei săptămâni la Constantinopol.

Alberti pornește apoi cu a treia caravană, în sus. În cinci

săptămâni e iarăși la Liov. Vede acum și „bâlciiul cel foarte mare“ de la Jaroslaw, — pe care-l știm plin de Moldoveni. De aici se ajunge la Cracovia, la Praga, la Nürnberg și, prin Coira Reților, la Chiavenna, pentru ea, prin Milan, să se întoarcă la Bologna, orașul său.

Într'o notă ultimă în sfârșit, el pomeneste o călătorie pe uscat care se făcu în 1621 de la Constantinopol la Veneția, dar care, nedescrisă, nu pare a fi atins țerile noastre¹.

Acest drum de comerț pe la Măcin-Galați nu era așa de vechiu. El înlocuise pe altul, care era întrebuintat și de călătorul frances Fourquevaux și de Englesul Henry Austell, venit cu pașaport turcesc la 1586 și care dela Pravadi—unde se putea ajunge și din Varna, după un parcurs făcut, de la Constantinopol, pe Mare,—ducea la Isaccea, pentru a se străbate Basarabia-de-Sud și a se atinge Prutul la Fălciiu numai, ceia ce dăduse însemnătatea, arătată mai sus, a acestui târg. Le la Fălciiu se trece la Iași și de aici prin Ștefănești la Hotin și Camenița².

Și această stare a drumului de negoț se păstră până la sfârșitul epocii noastre, până în vremea când războaiele turco-polone tulburară greu și pentru multă vreme, apoi distruseră pe încetul aceste legături. Venind la Galați, cu trei, patru biserici mai mari, unde așteptau pentru proviziile expediției șeice turcești din Marea Neagră, Cornelio Magni stătu două zile, făcând cunoștința parohului de la bisericuța catolică, un Conventual din Casa Rossi de la Pesaro, din Italia lui³; se satură și el de racii iefteni, câte doi, trei de mica monedă papală care se chiamă *giulio*, un bănuț. Urcându-se către Capitala Moldovei, împreună cu ostașii Sultanului, el vede Bârladul, care-i pare, ca și Vasluiul „un sătucean rău alcătuit“⁴, dar în cel d'întăiu și ochii lui

¹ O. c. Partea privitoare direct la Români, în *Călători, ambasadori și misionari*, p. 10 și urm.

² Hurmuzaki, XI, p. 195, no. CCCXI. Cf. și *ibid.*, p. 194, no. CCCXX. Și călătorul polon citat la p. 270, nota 1.

³ P. 448.

⁴ *Casali mal acconci*; *ibid.*, pp. 447-8.

se opresc asupra „bisericii vechi de pietre masive, foarte măreață, dar aproape toată în ruină“. Pe un drum de câteva zile printre „câmpii pline și plăcute, dar necultivate“, cu „sate distruse toate și nelocuite“, unde totuși insoțitorii lui la întoarcere găsesc hrană fragedă, ucigând cu bățul găinile și ratele bieților locuitori — în credința că „Grecul nu se conduce decât cu bățul“—, el ajunge la Iași, care-i răsare înainte cu turnurile a două dintre bisericile sale. Găsește și el căsuliile de lemn ale orășenilor, gardurile umile, din mijlocul cărora se ridică locuința domnească a lui Duca-Vodă al cărui interior măcar nu-l laudă, cum lăudase Bandini interiorul Curții lui Vasile Lupu,—căci exteriorul e, zice el, ca al unei ferme de lângă Bergamo unde se face brânză. Aceleași strade noroioase ca niște cloace ori în-năbușitoare prin praful lor ridicat de vânt în nouri; dar acum ici și colo s'au întins poduri de grinzi prinse cap la cap, care împiedecă lumea de a se înneca în apele murdare. Aceleași mari biserici de zid, în care e ascunsă acum prin sipete averea locuitorilor mai bogați. Aceiași orășeni primitivi, cari, fără a fi prea mult siliți, iese la fereastră ca să vadă pe Sultanul melancolic când se primblă călare prin cuprinsul cetății lor; aceleași femei fără frică de străin, care scandalizează prin voioșia lor vicioasă pe acestălalt oaspete.

Dar el nu întâlnește decât ici și colo oameni de legea ori chiar și de rasa lui. Iată, dincolo de o împrejmuire de lemn „ca la țărani din Italia“, Iesuiții poloni, a căror gospodărie o cunoaștem prin socotelile latine ce ni s'au păstrat: bieții oameni sunt bucuroși că găzduirea Italianului îi scapă de contribuția obișnuită de orz, grâu și unt pentru ostași; casa lor de paiantă fusese de curând prădată în răscoala lui Hâncu. Lângă oraș poate, — de fapt, la Cotnari — stă un deva, rău tratat, episcopul catolic, pe care Domnul îi făcuse anume să vie anul trecut. Duhovnicul lui Duca e un preot din Paros, care vorbește italienește, arătând cu lacrimi cât e de mișcat de amabilitatea Sultanului, „care, trecând prin oraș, salutase, cu atâta îndurare, tot poporul“. Se mai descoperă ici și colo cutare călugăr din Sifanto apar-

ținând familiei Gozzadini, cutare altul, fugar de pe flota venețiană. Ceasornicarul lui Vodă e un Frances — îl cunoaștem. — Caillié, care primește un scud pe zi ¹.

Dar medicul lui Vodă e un Evreu ². Neamul cel nou a început a pătrunde, însă negoțul nu e ocupația lui de căpetenie. „Evreii ce locuiesc prin aceste părți (*in que' contorni*) au inventat și înnoit, cum fac pretutindenea, nesfârșite angarii, ai căror arendași făcându-se, se servesc de ele pentru a suge sângele bieților supuși, ajutați de autoritatea Domnului; sunt în cea mai mare parte din Polonia și întrebunțează cele mai răparețe meșteșuguri pentru a apăsa în folosul lor pe oricine e silit a li trece prin mâni ³.“ Vechii Evrei spanioli, talmudiști și cabaliști, cu frumoase nume latine, au dispărut odată cu întreg negoțul levantin de care se țineau, ca și Turcii tăiați la 1620 de Gaspar Gratiani, în momentul răscoalei sale, tovarăși ai Peroților, Chioților, Cretanilor acuma sărăciți: doar de-și mai ținea Domnul, ca și Sultanul, un medic dintre ei, cum e Cohen al lui Vasile Lupu ⁴. Fugiți de furia Cazacilor revoltați, acești Evrei sunt urmăriți apoi la Iași, în 1653, cu prilejul nunții lui Timuș Hmilnițchi, ajuns soț al Domniței lui Vasile Lupu, Ruxanda, de victimele lor, pe timpul când nobilii poloni arendau la asemenea „arândăși“ dreptul de a vinde horilcă (rachiu) și de a face camătă în dauna țăranilor ruteni. Pe moșia cantacuzinească de la Popricani pe Jijia întâlnim, tocmai pe această vreme, sub Gheorghé Ștefan, pe cel d'întăiu orândar“ evreu din Moldova, Moscu Jidovul, așezat pentru a face aceiași meserie, care, pentru moment, nu înseamnă nimic comercial decât prin faptul că orândarul are și dreptul de a „vână“ heleșteul, vânzând peștele în Iași ⁵. Pe la 1673 numai

¹ *Ibid.*, pp. 441-2.

² *Ibid.*, p. 443. Un altul, „Vaccaresca“, la pp. 442-3.

³ *Ibid.*, p. 434.

⁴ Un negustor evreu foarte cult îmi semnalează Evrei spanioli de această și în Țara-Românească, după un izvor italian care mi-a rămas inaccesibil.

⁵ *Studii și doc.*, V, p. 32, n-le 150, 153. Pentru rest, studiul nostru *Istoria Evreilor în țările noastre*, în „Analele Academiei Române XXVI, pp. 172-4.

Jidovi se strecoară la Bistrița, unde se întâmpină pările lor¹.

În tot acest timp negoțul cu Ardealul abia se mai urmează legăturile cu Câmpulungul ale Bistriței au mai mult scopul de a păzi liniștea la hotar și de a căpăta vești folositoare despre Turci. Nimic nu arată o mișcare comercială mai vie. În curând, pornindu-se greutăți și războaie, Vornicii se plâneau că locul e „pustiu” — „iată că umblăm de-î vom strânge și-î vom așeza la loc” —, că nu-și mai aduc aminte de când nu s'a lucrat pământul; ei își oferiau caii pentru pâine, căci, „nu foarte avem pâine”; ceva mai târziu sunt siliți „a-și vinde și hainele din spate”, tâmbarele de adămască, blăniile de sobol, dulamele de șahmarand, până și tipsiile de plumb de la masă, „ca să putem a ni cumpăra ceva pâine”; erau siliți chiar să-și caute adăpost peste hotar cu „marha și iobagii” lor (ca Toderășco Nacul la 1684). Ori, la 1685, această dureroasă declarație: „Să știi dumneata că țara noastră este plină de oști și de tâlhari, cât nu rămăsese sat sau târg sau mănăstire neprădată și necăjită”. „Iată Leșii acum iar prădară această săracă de țară”, spune altă scrisoare, „de la târg de la Piatră în sus, de au lăsat numai pământul.” „Tâlharii nu mai lipsesc”, spune a treia, „pradă și iau tot... Despre Leși, zic că se strâng la Trămbovlea (Trembowla). Vedem că nepacea lor va fi pustietate țerii noastre și altor țeri neodihnă; ce nu mai milostivul Dumnezeu ce va vrea, să facă cu noi.” Din partea cealaltă, umblau falșii negustori după hoții: „Îmbla” se spune la 1686, „prin țara Moldovei Tătari: se făceau neguțatori; iar am înțeles c'au trimis de la Hanul la Măria Sa Vodă se faie pre cari vor găsi pren țară, că se făcea neguțatori și îmbla de robie oamenii; deci acum s'au dus, nu-s în țară”.

Se strecoară totuși în vremile mai bune berbeci de-ai nemeșilor, piei pe care le desfăceau Vornicii, câte un transport de vite chiar; se cumpărau ori se opriau cai „pe sama Craiului”, ba chiar cutare episcop, ca Teofan de Ră-

¹ Scrisoarea din 6 Maiu 1673, în Hurmuzaki, XV, p. 1351, no. MMCCCLXXVI.

dăuți, vindea vecinilor câte un „cal turcesc, roib, breaz și armăsariu, bun de călărie și de iape încă bun“ ; „lătunoaie de pește armenesc“ treceau la cetatea Sașilor ; se cumpărau pentru „Craiu“ și blăni orientale, ca „Meerhasen“¹. Negustori de Suceava, ca Andrei, treceau la Bistrița pentru a aplana neînțelegerile.

Bâlciul se ținea regulat la Septembre², și „cărăușii“ („Karrussen“) români sunt pomeniți în socoteli³. Amintire de postav care să se fi adus de acolo, nu se întâmpină : postav prost pentru oaste ori pentru săraci, „bobou“, care se împărția nevoiașilor, ca și „cămăși și cumănace“, se aducea de la Brașov⁴. Se trimeteau de la Bistrițeni însă hârtie, cutite cu teaca lor sau mai multe într'o teacă și, în genere, lucruri de metal: „plase de fier“ pentru cercuit carăle, „sape bune mari, de vii la Cotnari“, și mai ales cuie de draniță, cu 80 de bani mia, cuie de șindrilă, cu 50 de bani, cuie de lanțuri, cu doi florini, plătindu-se în „polturaci, bani ungurești“ ori în „lei bătuți“, cari se socotiau 180 de bani. Une ori găsim și cereri de blănuri, ca blana de răs, dorindu-se de Vornici ca negoțul să se facă „prietenește“. Pentru daruri la Curte se aduceau, după străvechea datină, rachiu (vechiul „vinum sublimatum“, „vinum adustum“), care se dădea și la mănăstiri, turte dulci („panes melliti, Pfeffer-Kuchen), iar jupânilor li se trimetea—cum am văzut că făcea, cu un veac înaintea, Petru-Vodă Munteanul—pepeni turcești, harbuji, din Moldova⁵. Exportul de șoimi în această țară se întâmpină ultima oară la 1641⁶ (și Muntenii își luau șoimii pentru peșcheșul împărațesc din Ardeal) și odată cu epoca lui Vasile Lupu încetează și darurile cele

¹ *Studii și documente*, I-II, pp. 44-5. Pentru cai, *ibid.* Restul, în Hurmuzaki, XV².

² *Ibid.*, pp. 48-9.

³ *Ibid.*, p. 53.

⁴ *Brașovul și Români*, p. 56, no. 1. Pentru Bistrița, v. Iorga, *Documentele Bistriței*, ori Hurmuzaki, XV (text revăzut și mai deplin) ; orientarea se poate avea prin tabla lucrurilor.

⁵ *Ibid.*

⁶ *Studii și doc.*, I-II, p. 42.

mari la Curtea lui Vodă și boierilor, de păhăre aurite¹ și alte lucruri de preț. Odată însă Vasile-Vodă primește în dar nu mai puțin decât 50.000 de cuie de șindilă, al căror cost e socotit la 25 de florini². Pentru informații până târziu umblă oameni ai orașului de-a dreptul la „Jassmark“, „Jesmarck“, „Gessmarck“, Iașul lui Vodă³, ba chiar și până la Prut⁴, la Hotin și Camenița⁵, pe sama „Craifului“.

Relațiile cu Brașovul se mărginesc la trimeterea de berbeci⁶, de cai⁷, de vin de Cotnari, care era cerut anume⁸. Eoi apucau, cum vom vedea, altă cale. În schimb, se cerea postavul prost, „boboul“, „boboaele“, de care a fost vorba mai sus, obiecte artistice de argint pentru nunți domnești⁹, tinichea sau „her alb“ (franc.: fer blanc)¹⁰ și, de sigur, cuiele de draniță, de șindilă și de lanțuri. Ca agenți ai acestui negoț, restrâns și accidental, întâlnim acuma pe dregătorii, une ori Greci, alte ori Români, cari aveau oena Trotușului în samă; ei făceau și comande speciale pentru dâșii, aducând din Brașov, de pildă, „funii de ocnă“¹¹.

Din nenorocire n'avem adunate pentru Polonia acele documente — păstrate totuși în Arhivele din Lemberg — care ni-ar trebui pentru a urmări această direcție de căpetenie, a comerțului Moldovei mai ales în a doua jumătate a veacului al XVII-lea.

Înceă pe vremea lui Petru Șchiopul se căpătase de a-

¹ *Ibid.*, p. 43. Unui boier util i se dau pe atunci pistoale; *ibid.*, p. 44. Un „păhăruț“ (*Becherlein*) Vornicului de Câmpulung în 1659; *ibid.*, p. 50: *ein Kleines*.

² *Ibid.*, p. 45.

³ *Ibid.*, pp. 29, 42, 45. Cf. *Soc. Brașovului*, p. 107.

⁴ *Studii și doc.*, I-II, p. 45.

⁵ *Ibid.*, p. 48.

⁶ *Brașovul și Români*, p. 50, no. 1.

⁷ *Soc. Brașovului*, p. 50, no. 2.

⁸ *Brașovul și Români*, p. 305, no. 2.

⁹ Cf. *ibid.*, p. 92 și urm., p. 95, no. 4.

¹⁰ *Ibid.*, p. 31.

¹¹ *Ibid.*, p. 83, no. 6.

gentul la Constantinopol, William Harebone, printr'un act special al lui Petru Șchiopul, de la 27 August 1588, dreptul de a se scoate din Moldova orice marfă de orice fel, plătindu-se numai „vama noastră, adică de la orice lucruri în preț de o sută de galbeni, trei”¹. De și găsim negustori englezi prin socotelile Brașovului², această încercare n'au urmări: legăturile cu agentul englez rămân politice, de și el acordă sprijinul său câte unui negustor ca Petru Elman, în afaceri cu Aron-Vodă, care Elman însă se vede a fi fost Sas din Moldova³.

Dacă o astfel de linie de comerț s'ar fi stabilit și menținut, ea ar fi întărit, cum o făcea și marele negoț levantin de vinuri, aromate, stofe orientale, negoțul cu Polonia. Așa face și comerțul cu Danzigul, „Dansca”, de la care vin obiecte de metal turnat: clopotele de la unele din bisericile moldovenesti (Cetățuia) și chiar muntene (Mitropolia din Târgoviște), făcute pe la 1650—70 la fabrica lui Gerhard Benningk de acolo ori a lui Maurer⁴. Mai târziu Brâncoveanu, care plătia tipsii de cositor „de Danțea” cu un galben ocaua, declara apriat amicilor săi de peste munți că „lucrul de Dansca tot iaste mai bun decât cum lucrează aci la Brașov”⁵. Orții din Danzig, pentru boii ce se trimeteau acolo, erau foarte răspândiți și prețuiți în Moldova⁶.

Negoțul cu Polonia a fost foarte mult ajutat și de diplomele de naturalizare polonă, care, începând de către sfârșitul veacului al XVI-lea, agregară la nobilimea regatului pe a-

¹ Hurmuzaki, III¹, p. 108, no. CXIV. V. apoi *ibid.*, p. 122, no. CVII. Cf. studiul nostru *Premières relations entre l'Angleterre et les pays roumains*, în „Mélanges Bémont”, Paris 1913 sau *Histoire des relations Anglo-roumaines*, Iași 1917.

² Hurmuzaki, XI, tabla.

³ „Mélanges Bémont”, l. c.; Bandini, l. c.

⁴ *Inscripții*, I, pp. 14, 109, 123. Clopote de la Viena supt Brâncoveanu, *Studii și doc.*, V, pp. 128-9, no. 51. Lucrări de Danzig în Moldova lui Vasile Lupu: sfeșnice, clopote, în Pavel de Alep, ed. cit., pp. 13, 17.

⁵ *Brașovul și Românii*, p. 64. Se aducea mai târziu și „costor curat de Beciu”, în Moldova, prin Armeni din Ardeal; *Uricariul*, XVII, p. 68.

⁶ Bandini, l. c., p. 310.

tăția boieri mari ai Moldovei, Movileștii, Luca Stroici, Ion Balica, Nistor Ureche, ba chiar și câte un Domn, ca Petru Șchiopul. Ieremia-Vodă cumpără peste Nistru moșia Uscie, unde el și ai lui petrecură ceasuri grele de fugă și exil. În pribegia sa, Nistor Ureche își căută de lucru și de câștig aicea, între străini, luând în arendă veniturile orașului Rohatin, unde ținea în depozit bani, aur și argint, cele rămase de pe urma lui Balica, ginerele său, și unde avea afaceri cu mori și berării, la 1613 el se judeca aici cu Doamna Elisaveta a lui Ieremia pentru 600 de boi pe cari i-ar fi luat „și n'ar fi dat birul Împăratului turcesc”, pentru alte sume de bani și pentru veniturile Orheiului și Cernăuților¹. Se urmă și o judecată între cele două cumnate rivale, Elisaveta a lui Ieremia și Marghita a lui Simion. Până la moartea sa, între Februar și Iunie 1618, Ureche rămăsese, dacă nu în rostul său de la Rohatin, care-i fu luat după moartea lui Adam Zolkiewski², dar în Polonia, moștenind și pe fiica sa, Anastasia Balicăi, care-i lăsă pentru grija pomenirii suma de 36.252 de galbeni poloni³.

Și fiul lui, Vasile Ureche, umbla să cumpere, la 1670, moșia haliciană Zahajpole⁴. Să mai amintim învățătura lui Miron Costin, ca fiu de exilat, la Bar, petrecerea lui îndelungată peste hotare, cetățenia polonă a lui Miron-Vodă Barnovschi și adăpostirea mamei sale, Doamna Elisaveta, în regat, până la moartea între Poloni a lui Moise Movilă, al cărui frate era arhiepiscopul vestit al Chievului, Petru — odată pretendentul Petrașcu-Vodă — și zilele de răstribite prin aceeași părți ale străinătății pe care le trăi după definitivă-i izgonire Ștefan Petriceicu, Domnul din 1673 și văduva

¹ V. Barwinski, în *Prinos Sturdza*, p. 204 și urm.

² Făcu socoteală cât grâu, săcară, orz, fân, porci și oi pierdea prin această deposedare; *ibid.*, p. 209, no. XI.

³ *Ibid.*, pp. 208-19.

⁴ *Ibid.*, p. 211. Cf. și „Doamna lui Ieremia-Vodă”, în *Analele Academiei Române*, XXXII, unde, p. 1048 și urm., și acte suplimentare despre Maria „Jankulina”. Urmași ai lui Corniact trăiau în Polonia și pe la 1620; Hurmuzaki, *Supl.* II¹, p. 453.

sa, Mariana Doamna, fiica lui Gheorghe Catargiu, împreună cu câteva dintre rudele lor din familia Hâjdău.

Aceste situații trebuiră să aibă o puternică înrăurire și asupra comerțului moldovean cu Polonia. Supt Movilești hotarul dintre cele două țări pare că dispăruse: Domniile Moldovei întrețineau mercenari poloni, de cari atârnavă; ei făceau jurământ de credință, începând cu însuși Ieremia, la instalarea lui în 1595, și făgăduiseră a plăti tribut regelui vecin; Domnițele se măritau toate cu nobili din șleahță, cari dispuneau de soarta țării.

Când ajunse la Domnie împotriva Polonilor, Ștefan Tomșa se grăbi a da toate asigurările negustorilor din Polonia, de nație polonă chiar ori ruteană, armenească și evreiască, deschizându-li larg toate drumurile vechi, al Cernăuților, al Hotinului, al Sorocăi¹. Acesta din urmă, adăugim noi, era un drum nou, în legătură cu tendința de expansiune a vieții politice și economice asupra Ținuturilor încă neîndestul colonisate dintre Prut și Nistru². La 1619 vedem înflorind bălciul din Soroca, la care, cu toată frica, întemeiată de prada Cazacilor, veniau boieri de țară, Armeni, Tătari³. Aceasta dădu însemnătate politică și Orheiului, unde era numai un vechiu turn de observație militară⁴, și încă din 1593 se țineau aici bălciuri, la care veniau, pe lângă Moldoveni, atâția Tătari și Turci: în acest an, de Crăciun, năvăliră Cazacii lui Slobodeca, puind pe fugă pe negustori, uci-gând o seamă de târgoveți, prădând averile și arzând casele, pentru a trece apoi dincolo, în speluncele și ascunzătorile lor, recolta jafului⁵. Municipalityatea Orheiului se constată încă

¹ „Doamna lui Ieremia-Vodă”, *l. c.*, *Apendice*, p. 1073.— Un parcălab de Soroca apare la 1620; Hurmuzaki, *Supl.*, II², pp. 489-90, no. CCXXX cf. *ibid.*, p. 619-20 și Lăpedatu, în *Buletinul Comisiunii Monumentelor Istorice*, anul 1914. Ar fi și o inscripție latină; *Uricariul*, III, pp. 287-8.

² V, *Basarabia noastră*, p. 56 și urm.

³ Hurmuzaki, *Supl.* II², p. 467.

⁴ La 1559 întâlnim aici pe Alexandru Lăpușneanu; *ibid.*, XV, p. 546, no. MIIL.

⁵ Descrierea acestor scene, în *Acte și fragmente*, I, pp. 134-6.

prin 1580, când, lângă „vătagul“ domnesc Turbure, era Pan-tea Șoltuzul, cu cei doisprezece pârgari ai săi¹. Pârcălabi, ca Nicoară Donici din 1607, își făceau, nu numai case, dar și dughene „în mijlocul târgului Orheiului“². De aici vine și crearea târgului căzăcesc al Rașcovului, unde stătu mult timp ca văduvă Ruxandra lui Vasile Lupu³.

După porunca lui Tomșa din 10 Decembre 1613, anul întoarcerii lui Toma Alberti de la Camenița la Constanti-topol, pârcălabii din Cernăuți, Hotin și Soroca trebuiau să asigure și să ajute pe negustori. Numai dacă ar evita aceste drumuri mari, cu locuri de vamă, ei își vor primejdi mărfurile⁴.

Pe vremea lui Radu Mihnea, a fiului său și a lui Alexandru Iliș, sfătuiți de un Batiște Vevelli, vechiu oaspete al Liovului și negustor de carieră, schimbul de mărfuri se făcu, firește, și mai vioiu, într'o mai mare siguranță. Miron-Vodă Barnovschi era și un mijlocitor zelos al păcii Polonilor cu Tatarii. Moise Movilă nu putea să sprijine în de ajuns pe negustorul de peste hotarul Nistrului. Comerțul cel nou al Poloniei ajunse deci să prindă rădăcini adânci. — bine înțeles întru cât nu-l împiedeau vremelnice tulburările interne ale luptelor pentru tron până la stângerea Movileștilor, ori războiul dintre Turci și Poloni care se purtă la 1621 supt Hotin chiar, unde tânărul Sultan Osman al II-lea își întinse corturile⁵.

În ce stătea acest comerț ni putem închipui: din Moldova veniau mai ales boi, cari treceau până la Danzig și de aici în Europa apuseană, ba chiar în Anglia. Se adăugia

¹ *Studii și documente*, V, p. 74, no. xv.

² *Ibid.*, VII, p. 377, 11, no. 1. — La 1603, Vasile; *Uricariul*, XXII, pp. 381-2.

³ V. și Hurmuzaki, *Supt.* II¹, pp. 619-20; XV, p. 871, no. MCCCXXXVI.

⁴ „Doamna lui Ieremia-Vodă“, *l. c.*, p. 1073, no. xvii. Încă de la 8 Octombrie el își făcuse tratatul cu regele; Hurmuzaki, *Supt.* II², p. 369 și urm.

⁵ Pe acest timp, Ițcanii de lângă Suceava sunt favorizați, lertându-li-se darea de său și de piei; „Doamna lui Ieremia-Vodă“, p. 1077, nota 1.

neapărat și vinul românesc, precum și unele mărfuri orientale. La 1627 starostele de Jitomir, care atrăsese „negustori turci și moldoveni“ la iarmarocul din Jaslowiec, opria de la „ciobani“ 600 de boi, al căror preț fusese „rupt“ 30 de zloți bucata ¹. Șapte ani mai târziu, Moise Movilă făgăduia Hatmanului polon Stanislas Koniecpolski, dacă-i recapătă tronul, un venit anual de o mie de galbeni, o sută de boi „pentru cubne“ și treisprezece buți mici de vin ². Era deci pe lângă negoțul cu caravane Liov-Constantinopol și unul, mai modest, între orașele și câmpiile Moldovei de o parte, și părțile vecine ale Poloniei, de alta. Pentru multe lucruri Curtea nu se mai furnisa de la Sași, ci de la aceștia-lalți vecini, spre cari îndrepta și noua direcție politică: la 1605 din Liov își aducea Ieremia „hârtie de scris cărți“ cerând de la Frăția ortodoxă de acolo, căreia i se cedă apoi și venitul domnesc al salitrei ³, și diac de această treabă ⁴. Români, Armeni din Moldova, Armeni din Căminuța, ca acel Luca, de la care Doamna Elsaveta avea să ieie în același an 1605 o datorie de 600 de zloți ⁵, se ocupau cu această ramură a comerțului polon-moldovenesc.

Vasile Lupu, care-și ajuta negustorii cu scrisori la domnia cei mari din vecinătate ⁶, dădu toată îngrijirea acestei părți însemnate a negoțului terii sale, de și relațiile cu Ardealul fură mult mai strânse, grație prieteniei personale cu Gheorghe Rákóczy, decât ale Movileștilor și ale rivalilor dreptului lor. El vizită Orheiul în 1642 și 1646 ⁷, făcând zăgaz, mori și clădind biserica de piatră a Sf. Dumitru, care se păstrează încă ⁸.

¹ Hurmuzaki, *Supl.* II², p. 573.

² *Ibid.*, p. 611.

³ *Ibid.*, p. 536.

⁴ *Ibid.*, pp. 343-4, no. CCLXXII.

⁵ *Ibid.*, pp. 359-60, no. CLXXXIV.

⁶ *Ibid.*, pp. 621-2, no. CCLXXXIV.

⁷ *Ibid.*, XV, p. 1089, no. MMXXV; p. 1159, no. MMCLV.

⁸ *Ibid.*, p. 1159, nota 1. E pomenită în 1665; Ghibănescu, *Surete și izvoade*, IV, p. 224. Ar fi și ctitorul bisericii „domnești“ din Bârlad; *Uricariul*, XXIII, p. 195.

Curtenii din Orhei, supt pârçălab ¹, apărau de Cazaci această parte a țerii alături cu cei din Lăpușna. De acolo fusese mama lui Alexandru Lăpușneanu, un „Basarabean“ cu interes pentru Basarabia. Am văzut ce mare parte din averea lui o avea depusă aici. Încă pe la 1590, de pe urma recunoștinței lui Alexandru față de locul lui de naștere, erau aici, pe lângă doi mari vătafi de hotare (la Dorohoiu am găsi numai unul ², pe lângă pârçălab, Toader Cehan, un șoltuz cu doisprezece pângari și mulți oameni buni; pecetea poartă o cruce și are inscripție slavonă ³.

În Sud, de mult încetase orice rost al cetății Ciubărciul, unde Domnii din veacul al XVI-lea își țineau pârçălabi, în locul aceloră pe cari Turcii îi izgoniseră din Cetatea-Albă ⁴. La 1589 era aici încă pârçălabul, și la 1592 Aron-Vodă ținea „pârçălabi și hotnogi“ ⁵. Locul fusese ocupat de Turci, cari-l cedaseră Hanului Tatarilor, supt care ajunsese un biet sat de 200 de locuitori, Unguri și Români, cei d'întăiu singuri având dreptul de a-și suna clopotele, la bisericuța lor de lemn; acești săteni, cari vorbiau și turcește și tătărăște, aveau privilegiul de a face negoț slobod în părțile supuse Sultanului și stăpânului lor, Hanul ⁶, dar nu poate fi vorba decât de un meschin schimb local.

Tot același rost, din ce în ce mai mult restrâns către Turcia singură, îl aveau alte trei centre, acum turcești, din Sud, care odinioară stătuseră în calea dezvoltării economice a Galaților. Fără a mai vorbi de *Cetatea-Albă*, a cării însemnătate e acum curat militară, *Chilia* abia apare, tot ca o

¹ La 1656, Apostolachi; *Studii și doc.*, V, p. 74, xv no. 2. Cf. și *ibid.*, p. 402 și VII, p. 377, 11, no. 2. E vorba de Apostol Catargiu; *ibid.*, V, p. 403.

² Unul singur la 1581, Bodeiu; *ibid.*, VII, p. 373, no. 9, 1. La 1606 un „chihate ot târg Lăpușna“; *ibid.*, no. 2. Pârçălabul Luca, în 1655; *ibid.*, no. 3.

³ *Ibid.*, V, p. 74, no. xiv.

⁴ *Chilia și Cetatea-Albă*, p. 187.

⁵ *Studii și doc.*, VII, pp. 370-3.

⁶ Bandini, *l. c.*, p. 330.

cetate de hotar, cu 1.600 de Turci în 300 de case, ori ca un oraş de pescari, cu 4.000 de mahalagii şi Tatari, afară de 50 de case de Români şi 15 de catolici şi afară de Ragusani drumeţi ¹, împiedecaţi însă de a face cuvenita întrebuinţare din enormele cantităţi de morun ce se prindeau, așa încât îl făceau şi dar corăbierilor în trecere; un vameş turcesc supraveghia transporturile pentru Constantinopol şi vânzarea întâmplătoare ². Călătorul Cornelio Magni plăteşte la 1672 30 de aspri pe doi moruni în greutate de câte 80 de livre ³. Rar dacă se abăteau şi corăbiile turceşti sau egiptene pentru grâu.

Ismailul, Smilul moldovenesc de pe vremuri, cucerit de creştini în 1595 şi apoi pierdut iarăşi în mâinile Turcilor, impuse mai mult lui Pavel de Alep, la jumătatea veacului. El socoate 12.000 de locuitori, Români şi Bulgari, supt beilul turcesc pus în fruntea lor: era o biserică a Sf. Nicolae, clădită de unul din boierii Moldovei din vremea lui Vasile Lupu, care el însuşi făcuse din nou biserică Sf. Nicolae din Chilia ⁴ — ctitorii care arată amândouă strângerea legăturilor cu Basarabia rămasă domnească ⁵.

Câzlar-Aga, şeful „fetelor“ din Seraiu ⁶, lua veniturile Ismailului; ale *Reniilor*, ajunşi turceşti, după Miron Costin, pe vremea expediţiei Sultanului Osman la 1621 contra Poloniei ⁷ — cea ce se potriveşte cu pomenirea „vameşului de la Reni“, ca subordonat al Domnului, într'o carte din 3 Noiembrie 1617 a lui Radu Mihnea ⁸ —, erau închinat mor-

¹ Fernendzin, în *Mon. spect. historiam Slavorum merid.*, XVIII, pp. 425-6.

² Pavel de Alep, ed. cit., pp. 419-20. Cf. *Chilia şi Cetatea-Albă*, pp. 232-3.

³ *L. c.*, pp. 328-9, 448-9; Pavel de Alep, ed. cit., p. 418.

⁴ Cf. d. ex. Hurmuzaki, XIV, pp. 193-4, no. CCLXXI şi *Memoriile Societăţii de istorie şi arheologie din Odesa*, I, p. 293 şi planşa a V-a.

⁵ De mult încetase şi pescuirea în „iezerul de la Cavul“; *Studii şi doc.*, VI, p. 661. Pentru aceste lacuri v. şi documentele basarabene din *Revista istorică*, pe 1920, p. 88 şi urm.

⁶ Magni, *l. c.*, pp. 448-9, 497-8; memoriul citat despre el, pp. 47-8.

⁷ Bogdan, *Cronice inedite*, p. 192.

⁸ *Studii şi doc.*, VI, p. 661.

mântului Profetului ¹. Vechea Tomarova, socotită ca o „cetate“ de o potrivă cu Lăpușna, încă de la 1550 ², pierduse de altfel toată însemnătatea ei față de Galați, care se folosia de toată libertatea-i creștină.

Hotinul își păstra vameșul ³ și, un timp, însemnătatea lui nu scăzu, cu toate împrejurările războinice ce se desfășurau în preajma lui și vicisitudinile ce atrăgeau pentru dânsul. Dar, oricum, această alegere a cetății ca țel al expedițiilor turcești trebui să-i strice de la o vreme. Ceia ce aduse însă ridicarea, încă din întâia jumătate a veacului al XVII-lea ⁴, a *Cernăuților*, pe unde se mergea, de o potrivă în jos, prin Iași, la Galați, și spre Răsărit, prin Ștefănești, la Sorooca. Avem, încă de la 1602, un șoltuz, Ieremia, cu doisprezece pângari, și vâtafi, lângă starostele Iurașco Dracea ⁵. La 1610 locul de șoltuz îl avea Dobruș ⁶. La 1641 Ștefan Ungureanul, Alexa, Lazor, alt Alexa, biv șoltuz, erau în fruntea târgului ⁷. Pentru a se întemeia orașul, se atraseră apoi coloniști și din părțile galițiene vecine: de aici limba une ori stricată a actelor municipale și numele nu totdeauna românești ale locuitorilor, ca aceia din zăpisiul de la Septembrie 1683: Cotujchi, Seman Robulețco, Perănta, Veriha sau Veveha, lângă cari apar însă un Arsenie Cozman, fost șoltuz, un Zaharia, un Eremie săn Popei, un Goga Pârciu — un Alexa Pârciu e șoltuz, probabil tot la Cernăuți, în 1642 încă ⁸, — un Toader

¹ *Ibid.*

² *Chilia și Cetatea-Albă*, p. 331 — *Studii și doc.*, XXIII, p. 59, no. LXIV.

³ Stați vameș de Hotin e pomenit în *Documentele Bistriței*, II, p. 26, no. CCVIII — Hurmuzaki, XV, p. 1356, no. MMCCCCLXXXVI.

⁴ În cea d'întăiu, până la o vreme, ca și în veacul al XVI-lea întreg, găsim numai pe starostele hotarului (*Studii și doc.*, VII, pp. 369-70, v¹). La 1656 erau doi staroști (*ibid.*, no. 2).

⁵ *Uricariul*, XXIII, pp. 39-40. Un zăpis cernăuțean și la Ghibănescu, *l. c.*, III, p. 73. Vătași, din 1605. V. și *ibid.*, V, p. 348.

⁶ *Uricariul*, XIX, p. 7.

⁷ Ghibănescu, *l. c.*, V, pp. 302-3 (209). Se pomenește dijma grăului aici în 1659. V. și *Uricariul*, XXIV, p. 310.

⁸ *Studii și doc.*, V, p. 399. Alte acte se pomeneesc în studiul meu despre chestia ruteană în Bucovina, *Revista istorică*, I, no. 3.

Ciuciu și un Simion al Varvarei, un Dumitru Căzacul, un Nicola Sireteanul, — șoltuz fiind totuși Rusneacul, de origine românească, Ioan Micuțenco ¹. Nu era o coplesire de elementul străin însă, căci în aceiași vreme trăiau la Sniatyn negustori greco-români, ca Iani din 1698, care avea moșii la Lucovăț, la Berhomete și Pănțești ². Domnii țineau aici călărașii lor, păstrându-și starostele ³. În apropiere de Cernăuți, la Orășeni, „la hotarul țerii, supt Sniatyn“, pe moșia Pălădeștilor, era, măcar la începutul veacului al XVIII-lea, un iarmaroc supravegheat de namesnicul starostelui din Cernăuți ⁴: se dădea negustori, cari făceau mari pagube țăranilor prin numărul și îmbulzeala lor, venitul starostelui, al căpitanilor, al cămănarilor veniți cu camăna lor, cu bezmenul și cepăria — ceia ce se opri, în parte, pe urmă, rezervându-se drepturile proprietarului pentru vinul său — fără a uita pe al boierului, care culegea prin oamenii săi câte 15 ori 30 de bani de fiecare dughiană sau, mai curând, „șatră“ trecătoare, după cum negustorul era de țară ori străin. Aflăm din cartea de la 1708 a lui Mihai-Vodă Racoviță că veniau aici și negustori „din Polonia, Ungaria, Turcia și alte țări“ ⁵. Dar vameși de Cernăuți mergeau în Polonia să cumpere stofe scumpe pentru Domni ⁶.

Pentru acest mare negoț cu Polonia și prin Polonia cu Europa centrală și apuseană — pe care-l îngăduia din nou, la 15 April 1658, Gheorghe-Vodă Ghica ⁷ — se făceau tovărășii. Astfel aceia de prin 1680 între un negustor de țară și popa armenese din Camenița, încheiată înaintea popei armenese Mândrul din Suceava, „să înble amândoi să neguțorească și dobânda ce ar avea, să împărțească, și l-au tri-

¹ *Studii și doc.*, V, p. 71; V, p. 604; *Archiva istorică*, III, p. 257.

² *Studii și doc.*, V, p. 404.

³ *Ibid.*, pp. 399-400.

⁴ *Ibid.*, pp. 4 7-8.

⁵ *Ibid.*

⁶ Hurmuzaki, *Supl.* II, p. 74: Condrea în 1659.

⁷ *Ibid.*, p. 81, no. XLII.

mes pre popa să înble să cumpere unt și cai, să facă neguțătorie; iar el au trecut în Bistrița acolo și mănâncă banii neguțătorului“¹.

Se putea face astfel averi mari. Dovadă norocul Românilui Gheorghe Ursachi, un al doilea Logofăt Mihui, la distanță de două veacuri. Cred că el e „Ursu neguțătorul“ de la 1651-2, care se judeca atunci, la Iași, cu Pitarul Păladie². Încă de la 1670 el avea afaceri în Galiția, vânzând, până la Danzig, potaș din pădurile Moldovei — pentru care, ca și pentru exportul de vite, el își luă moșii întinse, la Telița, la Poienesti, la Pântânene, în Ținutul Bacăului —, cu Alexandru Balaban din Liov, arendatorul vămilei Rusiei, judecându-se apoi cu acesta în Polonia, la Stanislavow. Avea o sumă de agenți, și procesul lui ne face să cunoaștem și pe alți Români și Greci amestecați în acest comerț nou și foarte rentabil: Mihail Manea, văr cu acel Balaban, Ghinea Nicolau, Neculce, Becherul, Dimitrie Ipatie, Gheorghe Papara, Ioan Mazarachi, Cristofor Ghineavici, Petru Aphendiko — din familia casnicului de la Liov al Movileștilor, poate chiar fiul aceluia —, Armeanul Simion Muratovici — familia se află la începutul veacului al XVI-lea și în Suceava³.

Astfel strânse destoinicul Moldovean o avere care cuprindea 25 de sate, 8 prisăci, 44 de fălci de vie, la Cotnari și la Iași, două case și alte clădiri la Iași, pe Ulița Croitorilor și, pe lângă acestea, vite, cai, oi, vinuri, mieduri. La Târgul-Ocnei se vede încă frumoasa biserică pe care a ridicat-o ca mănăstire și a înzestrat-o pentru pomenirea neamului său. Ursachi ar fi dus-o bine până la sfârșitul zilelor sale răs-

¹ *Doc. Bistriței*, II, pp. 49-50, no. CCCXLIX — Hurmuzaki, XV, p. 1397, no. MMDLXX. Negustorul moldovean adusese ca parte „două sute de lei și doi cai“.

² *Studii și doc.*, XVI, p. 191, no. 34.

³ După actele din Hurmuzaki, *Supl. II*², în studiul meu *Ucraina moldovenească*, „Analele Academiei Române“, XXXV, pp. 350-2. V. și studiul meu despre șangăi, „Anale“, pe anul 1914.

plătite de Dumnezeu, dacă nu i-ar fi răsărit un concurent învierșunat și, din nenorocire pentru el, și atot puternic, mai presus de judecată, în acel Grec din Rumelia care ajunsese pe atunci Domn al Moldovei, Duca-Vodă.

Duca se întovărășise cu Ștefan Krassowski pentru aceiași fabricare și desfacere de potaș din „budele“ Moldovei¹. El întrebuiță deci prilejul plângerii lui Balaban pentru a distruge pe Ursachi, osândit de dreptatea lui a plăti nu mai puțin de 4-500 de pungi de bani, care, pentru o datorie a creditorului însuși, trebuiau să treacă în mâinile regelui Ioan Sobieski, — bun prilej de a căpăta și o bunăvoință de mare însemnătate politică. Închis în turn, nenorocitul, care purta titlul de Vistier al Moldovei, fu căznit cu bătaie la tălpi, gol, în ger, pentru a mărturisi o avere pe care n-o avea. „I s'au zgârcit vinele“, scrie o cronică din acel timp, „și au rămas olog până la moarte“, ca să se știe că nu e bine a fi cineva prea bogat în Moldova lui Duca-Vodă.

Îl va fi atârșat pe acest stăpânitor tiranic și altă concurență din partea lui Ursachi, aceia pe care i-o făcea acesta în Ucraina, unde Vistierul ținea un agent, pe Grecul Hagî fiul lui Petru. Din Iulie 1681, prin voința Sultanului, care-l îmbrăcase în veșmânt de Hatman căzăcesc și mai adăusese un tuiu la cele două ale Moldovei, Duca-Vodă era, în adevăr, și domnul acelei Ucraine, pe care Turcii o câștigaseră, din moștenirea lui Bogdan Hmilnițchi și a lui Timuș, printr'un război recent. Așezând aici un Caimacam grec, în curțile de la Ticunovca pe Nistru (românește : Ticănauca), pe Iani; care-și zicea Drăghinici, el începu să trateze această însemnată întindere de pământ ca o mare moșie a sa, ca o fermă luată în arendă, colonisând satele și târgurile cu Cazaci, dar numai pentru a li vinde miedurile sale, horilca și berea din velnițele ce înființase, în același timp când porni sămănături întinse, întemeie prisăci prin poiene și organizează o mare crescătorie de vite și de oi². Ticanovcei

¹ Studii și doc., XX, p. 72, no. VIII.

² Ucraina moldovenească, p. 357.

el îi dădu o organizare municipală ca aceia din Moldova, făcând pârghar pe un Cazac, Ivan Goguma, care va fi petrecut după datoria națională cu tovarășii ostași, căpitani, sotnici și pisari, de cari era plin noul târg al lui Vodă¹.

Un comerț mai departe decât Polonia se mai făcea în acest Orient creștin, acel cu Moscova. Știm anume ce se ducea acolo. Se urma întâiu fără indoială tradiția negustorilor domnești de blănuri și dinți de pește. Vedem și pe Tataři aducând, în 1672, la Iași Sultanului Mohammed al IV-lea samuri și vulpi negre². Pe lângă aceasta însă, figură ca articol de desfacere în acele părți, vinul moldovenesc, pentru care acești negustori se și porniau mai ales din părțile Odobeștilor³, unde cultura vinului luase, în dauna Cotnarului, o însemnată dezvoltare. Români și Greci, acești Cazaclii — numiți așa, după turcește, pentru că treceau întâiu la Cazacii Niprului — „cu blane de Mosc“, cari duceau „vinațe în țara căzăcească“ și „săftiane de Bichir“, fără a „deslega“ în Iași⁴, au fisionomia lor particulară între negustorii timpului. Ei ajungeau și până la „Nejna“, la iar-marocul cel mare din Nijni-Novgorod⁵. Panaiot negustorul, care visita la 1722 pe boierul de odinioară Ilie Abăză, refugiat în Rusia cu Domnul său, Dimitrie Cantemir, și ajuns, după săvârșirea soției, monahul Ilarion Abăză de la Pecersca Chieului, era dintre aceștia⁶. În schimb, veniau de se așezau la noi negustori din Rusia polonă, ca acel Ienachi Șarhorodeanul, de la 1676, care avea prăvălie la Suceava⁷, ori ca acel „Ioan Adam, negustor din Șarhorod“.

¹ *Ibid.*, p. 360 și planșa.

² Cornelio Magni, *l. c.*, p. 441.

³ Căpitanul domnesc la Odobești în 1677; *Studii și doc.*, VII, p. 320, no. 15.

⁴ *Arhiva românească*, II, p. 257 și urm.

⁵ Un cas din veacul al XVIII-lea. *Studii și doc.*, VII, pp. 332-3, no. 74.

⁶ *Studii și doc.*, XVI, pp. 108-9, no. V.

⁷ Indicație pierdută.

care cu soția sa, Ecaterina, dă mănăstirii Bisericanilor „100 de ughi, 12 pături și un covor“, precum se arată în pomelnicul slavon de la 1661¹. Și ne întrebăm dacă nu e un negustor de Șarhorod și acel „Vasile Cerneț din Chihorod“ (*sic*), către 1650, care e martur la o vânzare de sat hotinean pentru care banii se iau din „Studinița, în Țara Leșească“².

¹ *Uricariul*, XXIII, pp. 338-9.

² *Ibid.*, XXIV, p. 417.— Pentru negustori de Szarograd, v. Hürmuzaki, *Supl. II*², p. 489.

CAPITOLUL IV

Viața comercială românească la sfârșitul veacului al XVII-lea. Începutul unui nou regim.

Pentru cine cercetează aparențele, acele cam două decenii de la sfârșitul veacului al XVII-lea, în care Țara-Românească e stăpânită pașnic, cu o măiestrie superioară, de Constantin Brâncoveanu, pe când Moldova se frânge și se distruge supt ocupația polonă sau din cauza neconținutelor treceri de oști turcești, precum și, apoi, alte aproape două decenii de la începutul veacului al XVIII-lea, până la așezarea definitivă în amândouă țerile a cărmuirii prin „Fanarioți“, vreme ce urmează întru toate, din punctul nostru de vedere, pe cea precedentă, nu oferă caractere esențial deosebite de acelea pe care le-am cercetat și înfățișat până aici.

În adevăr, la Munteni urmează legăturile străvechi cu orașele de peste munți, și mai ales cu Brașovul, în formele în care le-am găsit înaintea de așezarea în Domnie a Brâncoveanului. Când era o recoltă mai bună la noi, se îngăduia excepțional exportul de grâne la Brașov, de unde se cerea și „până la 2.000 de găleate de grâu pe seama cetății“ — când era o secetă, „pânea se opria“, de teamă se nu se producă în principat vre-o „flămânzie“. „Căci“, spune odată Brâncoveanu însuși, „nu numai spre partea dumneavoastră o trag, ce, mai mulți, și de spre Țara Turcească și de spre Moldova“, — neconținut prădată — „caută să o tragă“.

Măsura de oprire se lua solemn, după sfătuire în Divan, și Domnul se apăra că nu o poate ridica el singur. Se puteau trimete însă peste hotar alte grâne, meiul și orzul, când grăul

¹ Brașovul și Români, pp. 42-3, no. 1.

era oprit. Știri despre exportul de vite și oi, de lână nu mai avem din acest timp, — o lipsă care poate să nu fie numai accidentală. Măsura văcăritului, „sămii a doua pe vite“, a trebuit să atingă greu ramura corespunzătoare a negoțului, și Brașovenii, care-și țineau și ei atâtea vite la pășune în țară, se plânseră la rândul lor, fără folos însă, la 1705 ori 1707¹. Berbeci se treceau și acum peste hotare², de săteni musceleni, iar de la Chioajde se vindeau, tot de țerani, boi³. Câte un negustor, ca Mihalachi din 1717, vindea direct cătanelor⁴.

Negoțul cu vinuri ieșea însă un avânt tot mai mare. Ele treceau, pe calea Prahovei, a Teleajenului, ca și pe la Rucăr și Dragoslavele, venind de la Câmpulung, de la viile din Ștefănești și altele în vecinătate Piteștilor. Vindea județul câmpulungean și negustorii de acolo, ca Vasile cupetuț ori Dumitra băcăneasa din 1697, supț supravegherea ispravnicului, un boier mare⁵. Încă de la 1691 provincia vecină se umpluse de trupe germane, cu ostași delicați, cari trebuiau hrăniți cu pâine albă de grâu și adăpați cu vinuri; nenorocirea Ardealului folosia astfel vânzătorilor de produse din Tara-Românească. Pentru aducerea vinurilor și „altor bucate“ se trimeteau cară anume.

De alminterea, Sașii își aveau acuma viile pe pământul nostru, și județul Gheorghe de la 1708 putea să scoată pe la Văleni dintr'o singură dată, de pe locul lui, douăsprezece buți, firește scutite de vamă⁶. În schimb, Brâncoveanu izbutise a face să i se recunoască dreptul de-a avea casele lui

¹ *Ibid.*, pp. 32-3, no. 3; pp. 68-9, no. 13.

² *Ibid.*, p. 126 și urm., pp. 207-8, no. 13.

³ *Ibid.*, pp. 172-3, no. 26.

⁴ *Ibid.*, pp. 218-9, no. 24.

⁵ *Ibid.*, pp. 38-9, no. 8; pp. 40-1, no. 9. Negustoreasă era și „Samfira den Câmpulung“; *ibid.*, p. 165, no. 19. O „mătușă Maria“ cârciumăreasă; *ibid.*, p. 199. Ca negustor, Frățilă de acolo; *ibid.*, p. 169, no. 23. Stoica pârgarul; *ibid.*, p. 184, no. 13. El mergea la Brașov „cu carul, pentru hrană“; *ibid.*, p. 199.

⁶ *Ibid.*, pp. 33-4, no. 4.

la Braşov şi îşi umplea pivniţile de vin pentru daruri, dar şi pentru vânzare, de şi, la un anume moment, el se apăra cu indignare că nu e negustor, ci Domn, acesta fiindu-i meşteşugul ¹. Preţul era, obişnuit, pe la 1700—, cum am mai spus-o —, de 8 dutce şi 2 potronici, ori 9 dutce vadra ungurească ².

Să adăugim un întâmplător export de peşte proaspăt, — vândut de „prospătaşi“, ori „sărat la vaduri“ ³—, de miere şi de ceară ⁴, de piei de bou şi trecerea unor produse turceşti, pentru care însă, în această perioadă, n'avem acte nouă decât interesantul tarif de la Căineni pe anul 1691, înoit apoi la 1706, din care păstrăm atunci o formă grecească ⁵. Se taxează deosebit : piperul, săftanele — care se aduceau şi de la Chilia, împreună cu morunul, la Veneţia — meşinii, blana de singeap, de „caplamal“, bumbacul prost, sofranul, samurul în coropce, orezul, lămâile, smochinele, arniciul, abalele, stafidele, tămâia, caii turceşti. În bloc se taxau poverile de marfă amestecată, ce veniau — scumpe până la 250 de bani povara — din Persia, „Agem“, din Constantinopol, Odriiu sau Adrianopol, Brusa, Sofia, Târnova şi Rusciuc, Rumelia şi Veneţia. Din acelaşi tarif se vede că din produsele ţerii se mai treceau dncolo piei de miel, de dihor, jder, lup, vidră, răs şi vulpe, rachiu şi ulei, roşcove, brânză, tutun ⁶, scumpie, miere, său, — intru cât nu era oprit pentru lumânărârie lui Vodă —, ceară, care trecea pe la Târgu-Jiului, cu „miere nescursă“ ⁷, unt — afară de cel „impărătesc“, al Sultanului.

Ca articol principal de import rămânea postavul : „posta vele ce facem în toţi timpii“ — după obiceiul vechiu d-

¹ Cf. *ibid.*, pp. 36, 37. Brâncoveanu stabilise vadra de Piteşti (*ibid.*, p. 38, no. 7).

² *Ibid.*, p. 40, no. 9. Cf. şi mai sus.

³ *Studii şi documente*, V, p. 340 şi urm.

⁴ *Braşovul şi României*, pp. 41-2, no. 10.

⁵ *Studii şi doc.*, V, pp. 334-5; XII, pp. 12-7; Hurmuzaki, XV¹, Apendice.

⁶ Se pomenesc, pentru tutunărit, „neguţtorii carii vor cumpăra tutun să facă neguţtorie, să-l ducă la alte părţi“; *Studii şi doc.*, V, p. 348.

⁷ *Ibid.*, pp. 350, 363.

comandă, soroc și plată — „de treaba slujitorilor noștri“, scrie Constantin-Vodă la 1697¹: bucata de postav verde, roșu, albastru, fără peceți, cu o pecete ori două, costa „câte 13 taleri pol“, câte 10 și 33, câte 14²; o parte din bani — dar nu și lână — se dădea înainte³. „Îmbărbătările“ pentru meșteri zăbavnici ca să „căpuiască deplin“ nu lipsiau, de și fără energia lui Matei-Vodă⁴. Pentru adaus se trimeteau până la hotar, prin ispravnicii de acolo (și de la Câmpina), ori prin săteni, ca la Rucăr și Dragoslave, cară, cu slujitori contra hoților ori rebelilor ardeleni din munți, cai, zăblău, de învelit baloturile⁵. Domnul doria se le întovărășească și câte un meșter, pentru a se vădi înaintea lui: „deplin sânt, nu sânt deplin“, „tocmai la coți“ „ori ba“⁶. Particularii aduceau postav, „feld“ și „breclaș“, ori postav „bun engles“, „suptire“⁷.

Comenzile de sfoară se făceau în aceleași condiții, plătinându-se mia de „păpuși“ cu 21 de taleri⁸ (altă dată, „suta de sfoare“ 3 florini, 2 costande⁹). Dacă era vre-o zăbavă, bietul trimes era luat la răfuială: „m'au făcut Măria Sa Vodă ca pe dracul, pentru sfoară, și nici n'am apucat să descalec bine, m'au înturnat Măria Sa Vodă înapoi, ca să fie istovul tot de sfoară“, schie Drăghici Spătarul în 1696¹⁰.

„Arginturile“, „netede și cu flori“¹¹, erau una din grijile de căpetenie ale Brâncoveanului, un mare iubitor și înțelegător de artă, care, pentru multele lui ctitorii bisericesti, avea mai neconținut nevoie de anafornițe („tipsii de na-

¹ *Brașovul și Români*, p. 60, no. 7.

² *Ibid.*, p. 67, no. 12; p. 71.

³ *Ibid.*, p. 61.

⁴ *Ibid.*, p. 62.

⁵ V. d. e. *ibid.*, pp. 67-7, no. 12.

⁶ *Ibid.*, pp. 70-1, p. 73.

⁷ Tariful vamal citat mai sus, p. 295.

⁸ *Brașovul și Români*, pp. 62, 64, 65.

⁹ *Ibid.*, p. 79, no. 1. V. și *ibid.*, p. 80 și urm.

¹⁰ *Ibid.*, p. 81, no. 4.

¹¹ *Ibid.*, p. 76.

fură“), de ripide, de sfeșnice, de cruci, de potire, de cădelnițe și candelă, de legături de evanghelii, pentru care trimetea modele, după datina țerii, jupânului Gheorghe Mai din Brașov ori lui Henric Lambru clopotarul, lui Mihai clopotarul¹. Pentru el însuși Vodă-și comandă inele a căror făptură o arăta cu de-amănuntul lui Irimia pecetarul, indicând cum trebuie să se lucreze piatra, „în față“, ori „în adânc“². Se comandau și lucrări de sculptură din piatră, „snlinare“ pentru puțuri³.

Lucruri de metal mai grosolane figurează și ele des în comenzile lui: tipsii de cositor, al căror metal îl verifica la primire spoină cu el vase de aramă, clopote, pentru care trimetea iarăși carăle lui la hotar⁴. Căldărari veniau și de peste hotar, Cazaci, Talpoși—pe lângă căldărarii seimeni, cu „marfă căldărărească“, supuși dăjdiei „vătafului de sam-sană“, care „în Curtea Domniei Mele direage vasele ce se strică“⁵.

Să nu uităm în sfârșit câte un lucru de pielărie pentru trăsuri și carăte, rădvanele, „căruțele nemțești“ chiar, cerute carătașilor de peste munți, cum era Gheorghe de pe la 1700, căruia i se cerea imperios „să se fie de cuvânt, că e rușine“⁶.

Tariful vamal citat sus arată și alte lucruri de import din Ardeal: chivere, in și cânepă, strămături, fiere late de plug, procovețe, mazere, „streanguri“ sau „ostranguri“, bete și betele, argint viu și plumb, „iarbe de dohtorii“ (care se și exportau), oțel, săpun — de și erau acum în „săpunari cari fac săpun și vând săpunul, de să hrănesc

¹ V. articolul meu în *Buletinul comisiunii monumentelor istorice pe* 1914.

² *Brașovul și Români*, p. 96 și urm.

³ *Ibid.*, pp. 106-7, no. 13. Vezi și meșterii ce lucră la mănăstirea buzoiană de la Berca pentru Stolnicul Mihalcea Căndescul; *ibid.*, pp. 164-5, no. 18. Cf. Iorga și Balș, *Histoire de l'art roumain ancien*, Paris, 1922.

⁴ *Ibid.*, pp. 62-3, 70-2.

⁵ *Studii și doc.*, V, p. 357.

⁶ *Brașovul și Români*, p. 84 și urm.

cu săpun¹, — coase, cuțite, văpseli, anison, seceri, văpseli². Fierul brut se vindea acum de „sărari“, ca și sare lor³. Între târguiețile mărunte era, pentru Domn și pentru boieri, rozmarin⁴, precum și alte fabricate apusene pentru masă.

Mult mai puțin rămăsese în Moldova din aceste legături. Odată, la 1696, Ilie Ienachi Stolnicul, un om bogat, care lasă o mare avere⁵, era însărcinat de judele brașovean, care trimisese anume la el pe „Marcu Sasul de Brașov“, să cumpere „cai de treaba dumisale omului a Craiului de Saxonă“—, August, regele Poloniei⁶. Boierul răspunde limpede, înapoiind banii, cei douăzeci de ughi venetici: „un lucru ce cunosc că nu-i, nu pociu zice că voi face“. Dar, pentru că era vorba încă și de „cai de călărie“, cerea să vie un om al judeului pentru „a-l purta pe la frații și prietenii noștri, unde vom ști câte vr'un cal, și va vedea de va socoti că va fi de acea treabă: precum s'a putea, s'a neguța cu stăpânul calului“⁷. Altă dată vedem pe un Iani din Focșani vânzând vin la Câmpulung pentru a-l trece la Brașov⁸.

Dacă prezența unei oștiri numeroase, înainte și după anexarea formală de Austria, la 1699, dădea o viață artificială negoțului ardelean, cel cu Polonia era cu totul împiedecat de lupte, de ocupații militare, de prădăciunile joi-mirilor nestăpâniți, de neastâmpărul hoșilor ce se folosiau de împrejurări ca să prade și mănăstirile (e vremea vestitului Nicolae Pasăre). La Suceava, la Neamț erau Poloni; la Câmpulung se urmau rohmistrii Craiului și „horanji“, ofițerii lor, cari, de și scriau dese ori Bistrițenilor, nu aveau totemai grija negoțelor.

¹ *Studii și doc.*, V, p. 340.

² V. și mai sus.

³ *Ibid.*, pp. 338, 350.

⁴ *Brașovul și Români*, p. 143.

⁵ *Studii și doc.*, XVI, tabla, p. 429.

⁶ *Brașovul și Români*, p. 297.

⁷ *Ibid.*, pp. 297-8, no. 14.

⁸ *Ibid.*, p. 199.

Deci trebuia ca legăturile de comerț ale principatelor să se strângă tot mai mult spre Răsărit. E un fenomen vizibil. El se explică și prin expedițiile turcești la Dunărea sârbească, într'o vreme când se poartă—până la 1699 — războiul pe viață și pe moarte cu Imperialii, cari ocupară Banatul și izbutiră să smulgă definitiv Ardealul. Cererile pentru oaste, la Belgrad, la Nicopole, unde apare Vizirul, la conacele Sultanului, care îngădui să i se închine Domnul muntean, sunt așa de mari, încât unele articole încă nu se mai pot exporta aiurea. La 1696, Brâncoveanu e desperat că „ni-au venit poruncă de la Împărăție ca să dăm 20.000 de oi de treaba Împărăției. Care puteți socoti dumneavoastră că 20.000 de oi nu iaste puțin lucru și, cunoscând că nu iaste cu puțință ca să se poată plini aceste oi numai de la țară, pentru mare păs s'au socotit ca să facă ajutor și oamenii de țara dumneavoastră“ — Bârsanii din țară — „pentru ca să se rădăce acest greu ¹ „Rânduiala fânului“ (stogul, 75 de bani), a mierii și a cerii, „ce se dă la Belgi-Bașa“ — „341 pol cantare miere, po taleri 3, 9.000 oacă ceară ², po bani 100“, — a „cânepii“, a „boilor de Belgrad“ (câte 5 taleri), a „carălor împărătești la Beligrad“ — luate după cislă pe sate, la rând, cară „nouă și cu 4 boi și înscorțate și învălitate, și cu chirigiu om de credință, și chirigiul să aibă la car topor, sfreadel, cuțitoaie“ ³, carăle și zaheréaua Cameniței, vacile și oile „pentru conacele Tătarilor“, „sursaatul tainurilor împărătești“, al „oilor împărătești“ (1 taler una), catargurile ce se aduceau de la Rucăr și Dragoslave, de la Câmpulung și Mățău ⁴ să răciau țara. Condica Brâncovenească arată din hielșug cât de mult era stoarsă ea de anumite articole, care — să adăugim — nu mai erau plătite cu exactitatea și cin-

¹ *Ibid.*, p. 355.

² *Ibid.*, p. 368.

³ *Ibid.*, p. 354 și urm. Prețuri pentru orezul (15 bani oca), untul (30), mierea (12), untdelemnul (34), măslinile (25), zahărul (1 leu), cafeaua (5 orfi), oca de strafide (20 bani), de *nisiștea* (33 bani) ale zaherelei; *ibid.*, p. 370.

⁴ *Ibid.*, p. 374.

stea din vremea lui Soliman-cel-Măreș. Tot ea ni arată cât de multe erau legăturile Vistieriei și ale Camării cu capitaliștii cei mari, Greci, dar mai ales Turci, care-și aveau casele la Constantinopol chiar sau la Adrianopol, cât de mult atârna deci de dânsii ceia ce am numi azi „creditul țerii“.

Din acele părți, ca și din Epir și din alte provincii turcești, veniau tot mai mulți negustori de se așezau statornic în țerile noastre, alcătuiind deci o nouă pătură străină, care însă deocamdată nu era periculoasă supt niciun raport și în nici-o ramură. Ei se deosebesc de înnaaintașii lor de aceeași neamuri sau de altă proveniență din veacurile al XIV-lea, al XV-lea și al XVI-lea prin aceea că, înainte de a fi negustori specializați în anumite articole, ei sunt oameni de afaceri, capitaliști, împrumutători, cămătari,— deocamdată la orașe.

Marele negustor al Brâncoveanului, pe care î-l întâlnim în București, unde familia lui se va înrudi apoi cu case boierești, ori la Brașov, trimes de Domnul său pentru comenzi, pentru aducere de bani, pentru stabilire de prețuri, ori la Sibiiu, la Veneția, unde era foarte cunoscut, e Mano Apostolu, de la care avem și câte o scrisoare românească, dar și aceea iscălită tot grecește ¹. Jupân Manu e mai mult un comisionar, un agent general de comerț, și e sigur că prăvălia lui nu era nicăiri, dar din averea lui văduva, Zamfira, fiica negustorului Iorga, putu să ridice o mănăstire, și aceasta cu toate pagubele pe care el însuși le îndurase la căderea prăpăstioasă a patronului său domnesc ². Rămase după aceea dată, fiind îndușmănit cu noul Domn Ștefan Cantacuzino, care se temea să nu-i scotocească scrisorile de trădare, la Brașov, de unde trimetea informații cu privire la lucrurile de la Dunăre.

Manu al lui Apostol avea mai multe rânduri de case în București, și în zapisele privitoare le ele apar și alți Greci

¹ *Brașovul și Români.* p. 261, no. 12. Cf. *ibid.*, pp. 73, 74, 86, 78 Hurmuzaki, VI, tabla, p. 674.

² *Inscripții*, II, p. 79 și urm.

bucureșteni, un Stamatie, un Zamfir staroste, un Gheorghe fost staroste, un Gheorghe Decă¹. El le lua de la boieri din provincie ori de la negustori, ca „Nicolae și Andrei, feciorii lui Costandin Bogdaproste dn Târgoviște, nepoții de soră dumnealui jupânului Gligore cupețul, sãn Mihail cupețul” — o familie cu tradiții deci, care-și știa bine genealogia²; un fin al lui Mihul, Grigore, își avea încă pivnița lângă prăvăliile durate de părintele său³.

Ceia ce nu înseamnă că negustorii de țară pieriau. Din potrivă, stărostia rămânea a lor (un Șerban și alții); ei ridicau hanuri ca ale Domniei sau ale mănăstirilor : astfel hanul sau „hanurile” lui Iane Stănescul de la 1710⁴. Dar lângă ei se aciuau Grecii : cei pomeniți mai sus, de pildă, ori un Iani Perdecula⁵. „Jupânul Nica cupeț den oraș București” avea prăvăliile sale „în târg” la 1710, și el cumpără case în mahalaua Sf. Gheorghe Vechiu peste câțiva ani⁶. Dar, în legătură cu Mano Apostolu, cu popa Nicolae din Sinope, omul Mavrocordaților la Curtea Brâncoveanului, cu medicul acestuia, Iacob Pilarino, cu Nicolae Caraieni, agentul brâncovenesc la Veneția, acest Nica, de profesie zaraf, negustor, — a cărui mamă era înmormântată la biserica Stelei din București —, întreținea legături strânse cu Veneția, de unde aducea mătasă și pentru 2.000 de ducăți, atlas roșu, precum și „zaharicale”, din chiar însărcinarea Domnului. De și se plângea de „strămtorările zilnice de aici și cererile peste puterea mea ale Domniei și neconțințele închisori și primejdia ce iese din aceste strămtorări pentru viața mea”, în testamentul său din 1715, el putea să lase fiului, Panaioti, o însemnată avere, pe care o pusese în siguranță, acasă la Caraieni, „scumpul său prieten”, ca

¹ C. G. Mano, *Documente din sec. al XVI-lea-XIX-lea, privitoare la familia Mano*, București 1907, p. 71 și urm.

² *Ibid.*, pp. 74-5, no. 45.

³ *Ibid.*

⁴ *Ibid.*, p. 73.

⁵ *Ibid.*, apoi p. 75 (46) și aiurea.

⁶ *Studii și doc.*, IV, pp. 74-6, n-le LXX, LXXII.

și la Zecca, unde însuși Domnul avea în deposit mii de galbeni râvnite de Turci. El însemna legate importante rudelor sale cu nume albanese caracteristice ¹.

Supt acest testament din 1715 iscălesc, pe lângă foarte mulți clerici greci, cari nu ne interesează aici, și o sumă de negustori greci prieteni, un Zaharia Macri, un Panos Tamaras, un Teodor Caracadâs, un Constantin Vasile și un Gheorghe al lui Vasile, amândoi abagii, un Stati Didu, — fără a mai pomeni pe Manu Apostolu, ce apare și el în mijlocul lor. Între rămășițele bogatului Grec se aflau zapise de datorie de la un mare număr de Bucureșteni de toate treptele, de la Safta Stolniceasa, de la boieri din familiile Brătășanu, Dudescu, Fălcoianu, Pârscoveanu, Topliceanu, Urdăreanu, Grădișteanu, Filipescu, de la căpitani și copii de casă, de la „călugări zugravi“, de la dascăli ca predicatorul Avramie, de la negustori ca Stoica abagiul și o Evreică, până la oameni săraci ca „Tița cusătoarea“, sechestrată și de Marica văduva Brâncoveanului ².

Tot printre negustorii din Veneția se afla pe atunci și Grecul Spiro Panu, care aducea pergament, mărgean bun roșu, zăbranice, ș. a., în schimb pentru ceară, cu privire la care făcea această socoteală concludentă: „Aici prețul cerii a ieșit de 80 de bani, și acolo la Veneția face 25 de galbeni“ ³.

Cu acești Greci nu mai veniau Italieni, cari se întâlnesc numai ca Franciscani ori ca secretari (Del Chiaro). Vin însă Evrei spanioli: știm că pe vremea lui Ștefan Cantacuzino sinagoga lor fu dărâmată din ordinul Domniei, poate pentru că îndrăzniră a o face de zid ⁴. Turcii nu lipsiau, cumpărând „pâne și alte bucate“ și dosindu-le la vad ca să

¹ Cf. știrile din *Studii și doc.*, IV, p. 76 și urm., ale testamentului, cu cele date în memoriul meu din „Analele Academiei Române“ pe 1915, p. 305 și urm., despre negustorii români și aromâni la Veneția spre sfârșitul veacului al XVII-lea.

² *Ibid.*, IV, p. 85 nota 1. — Acolo și cariera fiului, Panaite, care se va desluși pe urmă. — Fiica, Mărgărinta, se măritase a doua oară, fără voia tatălui, cu „Costea boierul“.

³ Memoriul citat, p. 311 și urm.

⁴ Memoriul nostru despre Evrei, p. 175.

nu dea vamă, în care cas erau pedepsiți¹. În Moldova încă de la 1628 Curt-Celebi, Chehaia-beiu, vindea jupănesei Ilincăi cu 15 galbeni moșia Șendrenii (în Covurluiu)². Turcii, cămătari și negustori de miere, tot odată, apar în ambele țeri prin a doua jumătate a veacului³. Încep a se ivi „odăiașii“ turci, cari-și ieau în arendă un loc și-l fac *odaie* de vite, unde-și îngrașă pe cele cumpărate⁴. „Oile împărătești“ se luau cu firmane și cărți domnești⁵. „Negustorii ibrăileni“ sunt însemnați în deosebi la plata oieritului⁶. La Câmpulung, bălciul de Sf. Ilie aducea atâția, încât trebui să se trimeată un beșleagă, „să fie de pază pentru gâlcevi și zorbalăcuri ce se face, să poarte grija, și, pe care den Turci i-ar găsi făcând gâlcevi și nebunii, să li facă certare și să nu-i îngăduiască să nu umble în voia lor“; județul trebuia să-i gătească „lemne de foc și maldăr de cai“; cercetătorii bălciului, Armeni, „papistași“, Nemiți, Evrei — și chiar Turci — contribuiau cu 33 de bani de prăvălie „ca să nu umble și el surda și să cheltuiască de la dânsul“⁷. Domnul vămuia la Ciocănești și Lichirești pentru Giurgiu și Oltența⁸. Armeni, Greci, Sârbi, Arbănași⁹ sunt pomeniți în genere prin cărțile domnești¹⁰.

Schimbarea cea mare se petrece însă în lat domeniu. E evident că această societate se orientalizează, se *turcește*.

¹ *Studii și doc.*, V, *passim*. Se mai păstra vama de la Floci pentru Dobrogeni; *ibid*.

² Aricescu, *Rev. istorică*, Mitr. Moldovei, 22, 1 (1730): Brazil.

³ *Uricariul*, XVII, pp. 29-30, 144; XXV, p. 144 (an. 1724); XXI, p. 383. Cf. Hasdeu, *Toleranța*, etc., pp. 54-5: Hamza Turcul de la Aninoasa și Ghibănescu, o. c., VI, pp. 225-6 (184). Împrumut de la Vidin, *ibid.*, p. 214 (173).

⁴ Cf. și *Studii și doc.*, V, pp. 341, 348.

⁵ *Ibid*.

⁶ *Ibid.*, p. 344.

⁷ *Ibid.*, p. 353.

⁸ Mihai Arbănașul în Moldova, c. 1640; *Uricariul*, XXIII, p. 198 și urm.

⁹ *Studii și doc.*, V, p. 338.

¹⁰ *Ibid.*, pp. 338, 347.

În mode : în locul pletoșilor boieri de pe vremuri, în locul boierilor tunși ungurește, apar chipurile ridicule cu capetele rase, pe care a fost lăsat un moț în frunte, ca acela despre care legenda populară spune că se lasă Musulmanilor ca să aibă de ce-i apuca îngerul ce-i va duce în Paradisul lui Mohammed. Haine lungi și largi, papuci galbeni de săftian, blănuri de samur și pentru negustori. De jur împrejurul casei se întinde acum divanul moale ; scaune mai nu sunt, dar se vede mesuța rotundă ori în colțuri, încrustată cu sedefuri. Se face us și abus de mirodenii, al căror fum se suflă în barbă la primire, la masă. Jos pe scânduri ca și pe păreți stau întinse covoare orientale. Femeile se înfățișează, întru cât nuse opune încă o ușoară influență occidentală, după moda de Țarigrad : Doamna lui Grigore Ghica, întoarsă din Veneția, trebuie să lepede îndată rochia ei „frâncească“, de care se scandalisa lumea. Se cere un dicționar turcesc amănunțit pentru a înțelege numele stofelor, al pieselor de îmbrăcăminte, al podoabelor, și juvaierelor. Ordinea ca și alcătuirea mesei e în casele celor mari și bogăți întocmai ca în casele fruntașilor din Constantinopol.

Se luau însă și alte lucruri decât cele cuprinse în pătura de suprafață a modei. Se luau ideile, concepțiile și așezămintele, datinele ce pornesc de la ele.

Să le urmărim în acest domeniu al comerțului pe care pe la 1700 îl stăpânesc cu totul.

Duca-Vodă, care a stăpânit cîtva timp și în Țara-Românească — unde fusese Domn și Radu Leon, venit de-a dreptul de la Turci —, represintă tipul cărmuitorului român care aplică principatului său normele de guvern pe care „Împăratul“, Sultanul, le aplica Imperiului său. Urmașii lui Osman aveau dreptul să considere Statul ca o moștenire a strămoșului lor, cuceritorul; tot ce era acolo li aparținea, afară de libertatea umană, personală a supușilor lor de rasă veche. Încolo, lucrurile — proprietăți, oameni — robi.

Ar fi fost greu ca în țerile noastre, unde erau atâția bo-

ieri mândri și bogați, unde o parte din țărâtime rămăsese încă liberă, unde clerul era într'o privință mai presus de Voievodul însuși, să se trateze oamenii tot așa ca în provinciile turcești. Dar proprietatea a fost supusă, fără scrupul, din ce în ce mai mult unui regim care e cel otoman.

Duca e cel mai mare proprietar de pământ, prin moșiile ce cumpără sau confiscă. El vrea să aibă în mâinile sale negoțul țerii întreg. Nimeni nu exportă cât dânsul, nimeni nu face atâția bani din vânzarea produselor de pe moșiile sale, din codrii săi. Ca și toți înaintașii lui din veacul al XVII-lea, moșiile târgurilor i se par a fi o proprietate domnească de care poate dispune cum vrea, fărâmițând-o pentru a o dărui, după interesele și capriciile lui. Acte ca acelea din Muntenia care întăresc Câmpulungenilor moșia lor în vechile hotare¹ sunt în Moldova imposibile. Nu e oraș moldovenesc a cărui veche posesiune de islaz și teren de semănături să fi rămas scutită de aceste spârceieli lacome.

În Tara-Românească poate că însuși Șerban Cantacuzino va fi urmat acest ispititor exemplu, de care a putut să se inspire și Constantin Cantemir și cei doi fii ai săi Dimitrie și Antioh, — fără a mai vorbi de fiul Ducăi, Constantin-Vodă, și de acel Mihai Racoviță care proclamă fără sfială într'un hrisov solemn din întâia sa Domnie că „toate orașele sunt supuse numai Domnului“ și, deci, „toți cei ce țin cârciume sau ospătării sânt legați și îndatorați a da venitul Domnului, și nimeni, ori dintre clerici, ori dintre boieri, ori mănăstirile, ori cine ar fi altul, nu e scutit sau exclus din aceasta“, pe când „la țară, din potrivă, e hotărât lucru că fiecine, oricare ar fi el, poate culege veniturile moșiilor sale și se poate bucura de ele, iar Domnul nu are nimic de căutat în ele“².

Sistematisatorul noului regim e însă, cu adevărat, Brâncoveanu. Și el e marele negustor al pământului; și după catastrofa lui, în cale spre Constantinopol, el nu uită să scrie cui se cuvine, ce trebuie să vândă: vinuri, bucate, până

¹ Magazinul istoric, V, p. 356 și urm.

² Studii și doc., V, pp. 407-8.

și țesăturile, când și cu ce preț¹. Vaci și oi se mână la Sulgerie pentru hrana Curții,— dar Domnul poate vinde prisosul. Precum Matei-Vodă făcuse o sticlărie, Brâncoveanu întemeiază „lumânăria domnească“ și se hotărăște că la aceasta, care-și are fabricile în București ca și în Târgoviște, vor trebui să vândă, supt aspre pedepse exclusiv, „toți măcelarii, au fie dorobanț, au lefegiu, au scutelnic, au slujitor, au slugear, au Ovreaiu, au măcar verice feal de om a hi“, plătindu-se cu prețul fixat de dânsul, 8 bani ocaua. Lumânării și cei zece „argați lumânării“ („ergatis“ grec : lucrător) sunt înzestrați cu scutiri, având a-și da numai birul lor special².

O aspră fiscalitate, neîndurată — necesară, date fiind sarcinile față de Turci —, apasă asupra țerii întregi, în care orice se produce, orice se fabrică, e întâiu un prilej de câștig pentru Domnie și oamenii ei. O dare nouă, turcească în sensul ca și în numele său, *oluc-hacul*, atinge orice negoț de vite³. Măjarii urmăresc pretutindeni peștele⁴. Și așa mai departe.

Asupra orașelor se abate un stol întreg de agenți, cari ieau pentru Vodă și, de sigur, nu se uită nici pe dânsii, „Cotarii umblă prea la toate târgurile, să scrie cotăria de la tot omul, cine se va afla vânzând marfă cu cotul, de nume po bani 142, iar cojocarii, mătăsarii să dea pre jumătate“. Cantaragii păzesc să nu se cântărească orice marfă aiurea decât la dânsii, — „au miere, au unt, au tutun, au fier, au sare“, luând zece bani la suta de ocale⁵. Fumarii ieau de la „cei ce au prăvălii și fac neguțătorii și cei ce au pivnițe și magazii, de vând vin, afară din veliții boieri i mănăstirile cele mari“ — și „cliseariul de la biserica domnească“ — „să aibă a-și scuti câte o pivniță, orice fealiu de neguțătorie ar face : ori tabac, ori cizmariu“, de la

¹ Hurmuzaki, XIV, p. 589.

² *Studii și doc.*, V, pp. 345-5.

³ *Ibid.*, pp. 341-2, 345, 352-3.

⁴ *Ibid.*, p. 341.

⁵ *Ibid.*, p. 347.

2¹/₂ până la 5 taleri, — „slujitorii cei ce au prăvălii și vând vinuri“ dând numai 1 leu și 33 ¹. Părcălabii de târguri strâng pretutindeni vama domnească „de bucate“, pedepșind și toate tulburările bunei rânduiei; ei trimet doi mortasipi, cari culeg venitul lor și au și de dreptul de a-și ținea o cărciumă scutită ², etc.

Era, deci, lucru firesc ca negustorii să caute a-și unifica, simplifica și garantă situație. Breslele din Împărăția turcească, *isnafurile*, ieșite din aceeași nevoie, au alt sens decât cele din lumea creștină : nu sunt tovărășii de meșteri cu caracter religios, militar și politic, în legătură cu viața autonomă a orașelor evului mediu, ci asiluri contra unei fiscalități neomenoase, asiluri asigurate de Stat, în care se retrag, nu numai meșterii, ci și negustorii și felurile categorii de străini, cari numai în astfel de condiții primesc să rămâie și să lucreze. Caracterul e arătat limpede chiar într'o scrisoare a Brâncoveanului : „De multele pășuri ce sânt, câți sânt aici în țara noastră, și striini, și de alte neamuri, cum am zice și Brașovenii, și Chiproveceanii, și Armenii, și Jidovii, fără dajde nu pot fi, ce aceștea toți au fieștecare cu răfetul lui legături cu Vistieria țerii, de se știu ce dau pe an“ ³.

De aici vin, întâiu, starostii de negustori pământeni, ceia ce presupune o breaslă a acestora. La București, supt Brâncoveanu, ei au, după „catastiful Vistieriei“, unde sunt înscrise toate numele lor, o, ruptoare de 4.000 de ughi pe an de plătit în patru soroace : la Sama cea Mare („Vel Seama“), la haraciu sau birul împărătesc, la Sf. Gheorghe și la Sf. Dumitru, dând bani, „drepti și fără zeciuială“, afară de ai haraciului, la cari se admite „cursul“ pentru strângători. „Calfele ce au ieșit *bașcalii*“ — alt neologism turcesc —, „cu prăvăliile lor osebi, au cu alte hrane“, sunt trecute de staroste la bir. Cu toții sunt apărați de dijele pe averea mobilă vie, „dijmărit, vinăriciu, oierit“. Tragerea lor

¹ *Ibid.*, p. 360 (supt Nicolae Mavrocordat). Cf. *ibid.*, p. 341.

² *Ibid.*, pp. 339-40.

³ *Brașovul și Românii*, p. 400, no. 4.

la răspundere pentru alții e oprită. Feciorii „nedăspărțiți dăn casă“, calfele ce lucrează la stăpân nu plătesc nimic¹.

Ca și dâșii, au o „rumtoare“ Armenii, Evreii, Bulgarii catolici de la Chiproveț și Cobilovaț². N'avem privilegiile date Cămării pentru fiecare, în condiții evident mai favorabile decât acelea pentru negustori pământeni, ca să-i poată reținea în țară, pe această productivă turmă a Măriei Sale. La 1701, după exemplul Domnilor mai vechi și al Brâncoveanului însuși, „Brașovenii carii se hrănesc cu negoț brașovenesc aici, în târg, în București, și prent'r'altelē târguri și sate, cu prăvălii și cu altă hrană, măcar și șezători cu case“, erau scutiți de toate angariile, a căror înșirare ține câteva rânduri — bir slujitoresc, schimbul banilor —, la care Ieșenii erau îndatoriți încă din veacul al XVI-lea, — fumărit, dare pe prăvălii („dă prăvălii“), cotărit, covoare, râși, păhare, sursaturile toate, zaherelele, carăle de oaste, birul oștii, al lefilor, sama a treia, pocloanele Hanului și Sultanilor săi, „cai împărătești și domnești“, „rânduiala vacilor și a oilor“, podvoade și mertice, conace, cai de olac, „împrumutări“, „orânduiale și satarale prin măhălăli, târguri și sate“ și „alte toate dăjdi“. Ei dau, după „rumtoarea“ cea nouă, din acel an, o mie de taleri, la haraciu și la cele trei sămi. Sunt scoși de supt autoritatea starostelui, firește, dar și de supt a județului de oraș³.

Acești Brașoveni n'au a face cu Sașii de pe vremuri. Sunt Șcheii, Românii din jurul orașului cărora li zidiseră și înzestraseră biserica Sf. Nicolae atâția Domni români. Neagoe, Petru Cercel, Aron-Vodă, de sigur Mihai Viteazul, Brâncoveanu, și cari, trecând întâiu, cum s'a văzut, la Câmpulung, la Pitești, s'au întins apoi asupra țerii întregi, aducând ei marfa pe care ai noștri nu mai voiau ori nu mai puteau s'o caute în depozitul ardelenesc. Sunt, cum spune chiar privilegiul arătat, „niscai neguțători dăn Șchiai“,

¹ Studii și dec., V, p. 349.

² Cf. Del Chiaro, ed. Iorga, tabla.

³ Studii și dec., V, pp. 349-50.

ieșiți „cu casele lor“ pentru a face „negot brașovenesc“. Aveau și vii și creșteau oi, pentru lână. Unii se ocupau și cu zărăfia¹.

Nu erau mulți la început, și în 1707 se plâneau că au numai șese prăvălii, adăugând că-i supără căraușii din Comarnic și Câmpina, cari-i împiedecă de a întrebuinta pe „Prahovenii“ lor îndătinați, că vameșii câmpineni îi despoaie, că negustorii de țară nu li respectă monopolul. Un vătaf stătea în fruntea lor, având numai atribuții fiscale².

Din Ardeal nu venseră încă acei companiști, Greci, Bulgari, Aromâni din Arvanitochori, din Filipopol, din Melenic, cari se organisaseră, cu privilegiul de la Gheorghe Rákóczy I-ii, încă de la 1636, și-și aveau județul-staroste, cei 12 păr-gari-jurați și „hărăgerii“ vătafi, cu centrele în Sibiu, Brașov, Tokaj, pentru comerțul cu Orientul. Dar unul dintre dânsii, Caloiani Păter, zis, în de obște, Pater Ianoș, stătu foarte aproape de Brâncoveanu, ea și familia brașoveană românească a Corbeștilor, și jucă în rol și în apărarea unei părți a Românilor de peste munți la Unire. Un Hagi-Ghiur-cu avea a face cu Constantin Cantacuzino Stolnicul.

De altfel, acești companiști, cari făceau, prin „gelepicii“ lor, și negot de vite în Banat, se romanisaseră în mare parte: noua lor biserică din Bungard era o biserică românească, de și „efimeriul“, parohul, adus din Turcia, slujia grecește. Români, ca Palcu Florea, trimes la 1698, din București, de Dosofteiu de Ierusalim, erau primiți în această harnică tovărășie, foarte populară în Ardeal și Ungaria.

Compania Armenilor, — mulți de curând trecuți din Moldova la Gherla și Ibașfalău, — „Grecii carii să afla la Făgăraș, la Brașov, la Vașarheiu“ aveau și ei strânse legături cu Principatele, fără ca o situație legală să li se fi creat aici³.

¹ Lista lor pentru anul 1715, în *Brașovul și Românii*, pp. 415-6, no. 14.

² *Brașovul și Românii*, pp. 405-6, no. 8. V. în genere *ibid.*, p. 393 și urm., apoi pp. 370-1, no. 9.

³ V. actele lor în *Studii și doc.*, XII, și prefața.

Împărăția turcească trăia pentru Constantinopol, pentru împodobirea monumentală a Capitalei, pentru buna ei orânduială, pentru îndestularea ei cu toate cele de nevoie: carne de oaie, pâne albă, miere, pastramă, unt, pentru satisfacerea materială și mulțămirea, pentru petrecerea împăratului Stambul. Toate orașele celelalte decăzură: din multe, coloniști fură luați, pe la 1453-70, pentru a crește numărul populației constantinopolitane și pentru a face ca în ea să fie represintate toate breslele, toate felurile de ocupație omenească. Așa trebuia să fie orașul în mijlocul căruia se ridica Seraiul, cetatea particulară a stăpânului, de la sentimentele bune sau rele ale căreia atârna dăinuirea pașnică ori căderea tragică a acestuia.

După norma turcească, viața principatelor noastre, și mai ales a principatului muntean, se adună în cetatea de Scaun, în care bate, — zvâcnește, am zice, gândindu-ne la anemia de care suferă tot trupul, — viața întregă a țerii. Buzău, Târgoviște, Câmpulung, Argeș, Pitești, Slatina, fără a mai vorbi de Câmpina, Văleni, Urlați, Filipești, sălașe de vameși ori târguri pentru țerani, de Ploiești, pomenit o singură dată — vameșul din Câmpina e rugat a face la Brașov cumpărătură pentru orășeni ¹, — ce sunt ele pe lângă strălucirea în creștere a Capitalei, unde se adună din ce în ce mai mult boierii, părăsindu-și moșiile? Iar orașele oltene vor aștepta stăpânirea austriacă, pentru ca, în altă legătură politică, să-și capete o viață nouă.

Biserici nouă se ridică în București: a Crețuleștilor (1722), clădită de Iordachi Vornicul, ginerele lui Brâncoveanu, acel boier căruia-i plăcea să se facă represintant pe pecețile dregătoriei sale, purtând în mână toiagul distinctiv și ișlicul cel mare pe cap ², a lui Mihai Cantacuzino. Colțea, cu frumoasele proporții, cu puternicul turn al clopotniței, cu casa de bolnavi din preajmă — are un mor-

¹ *Brașovul și Români*, pp. 214-5, no. 19. Pentru celelalte orașe, și *Studii și doc.*, V, l. c., și urm.

² Ionescu-Gion, l. c., p. 183.

mânt din 1692 ; aici se înmormântau și negustori ca Hagi Vasile, starostea celor de țară, cu soția și fiii, în 1699-700¹ —, a lui Șerban Cantacuzino Vornicul, în Șelari², a Mitropolitului Antim —, cu mănăstire, o minune pentru vremea sa —, a lui Brezoianu Vornicul, a lui Mărăcineanu și a lui Bujoreanu, dar mai ales fundațiunile lui Brâncoveanu și ale familiei lui: Sf. Gheorghe Nou, început, supt îngrijirea lui Șerban Cantacuzino, ca boier, de Panaiotachi Nikusios, Marele-Drăgoman, și isprăvită supt Brâncoveanu, care era să fie îngropat aici ; biserica Sf. Sava, refăcută de dânsul, biserica „dintr'o zi“, a Domnei Marica (1702), biserica lui Pană Negoiescu, fratele acesteia : așa-zisa biserică a Ienei (124). Dintre oamenii Domniei, Ceaușul spătăresc David Corbea, de supt ordinele lui Mihai Cantacuzino, unchiul Brâncoveanului, face biserica numită, mai târziu, a Icoanei³. Exemplul e urmat și de Ștefan-Vodă Cantacuzino, care reface Curtea domnească și Sfinții Apostoli, la 1715, de Mitropolitul Daniil, care zidește bisericile Toți Sfinții și Vergul, de Mitropolitul Ștefan, ziditor la Iucaciu⁴, de Nicolae-Vodă Mavrocordat, ctitorul de la Paraclisul Mitropoliei și de la strălucita mănăstire exterioară a Văcăreștilor, de văduva acestuia, Doamna Smaranda, care făcu biserica Foișorului⁵. „Jupan Vasile Potceanul cupeț“ cu soția Sanda și fiul Ghinea, tot negustor, fac la 1699 (?) biserica Sf. Nicolae din Sârbi⁶. Biserici ale negustorilor vor apărea în deceniile următoare : deocamdată aceia care poartă chiar acest nume, cu hramul Sfântului Nicolae, fu clădită din temelie pe ruinele unei de lemn, arsă la 1718 — la 1726 —, pentru a adăposti îndată rămășițele boierinașilor și negustorilor, ca Radu Piteșteanul, „Simion cu-

¹ *Inscripții*, I, p. 74, no. 646. De acolo și celelalte lămuriri.

² Ionescu-Gion, *l. c.*, p. 205.

³ Din același timp poate fi și biserica Ceauș-Radu, această demnitate militară fiind apoi desființată. Cf. Ionescu-Gion, *l. c.*, p. 179 (înainte de 1754, după sinodic).

⁴ Ionescu-Gion, *l. c.*, p. 199.

⁵ *Ibid.*, p. 188.

⁶ *Inscripții*, II¹, p. 343, no. 871.

pețul“, Dumitrașco cupețul ori Stanciul cojocarul, în cea d'întăiu jumătate a veacului încă¹. Sora și soția lui Manta cupețul isprăviau la 1733 biserica numită, după aceasta din urmă, Stanca (de și întăiu se chema : Manta): Mântuleasa². Biserica Sf. Elefterie se datorește lui „jupân Constantin sin Macsin cupeț“, ispravnic fiind unchiul acestuia, Andrei Zaraful, căruia i se lăsase la moarte această sarcină, prin 1740³. „Jupân Iane cupețul de la Buzău“ se pomeneste cu data de 1744 pe piatra fundatională de la biserica Popa Soare⁴. Încă de supt Brâncoveanu, Tabacii își aveau biserica lor⁵, ca și Zlătarii⁶.

Negustorii rămăneau, și ei se vor înmulți în epoca Fanarioților, dar județul, ale cărui drepturi erau luate de Domnie, de o parte, iar de alta, de starostii și vătafii noilor bresle, dispăruse, ca o veche formă ce nu mai avea nicio utilitate actuală și niciun viitor.

La Iași procesul e, de și într'o măsură mai mică, același. Ocupația polonă a distrus pentru totdeauna rostul Cernăuților, Siretiului, Sucevei, Băii. Dorohoiul, Botoșanii așteaptă alte împrejurări ca să învie. Viața s'a retras din toate orașele basarabene, iar cele din Moldova-de-jos, între Siretiu și Prut, simt cum li scade viața, cu toată creșterea de însemnătate politică a Ținutului lor, din care se ridică familii nouă, a Racoviteștilor, a Costăcheștilor sau Gavriliștilor, a Pălădeștilor, până la cele mai înalte trepte. Galații chiar par opriți în creșterea lor. Dar, oricare ar fi împrejurările

¹ *Ibid.*, pp. 321-4.

² *Ibid.*, p. 324 și urm.

³ *Ibid.*, p. 317, no. 766.

⁴ *Ibid.*, pp. 331-2, no. 824. Biserica Hagii-Dima (isprăvită la 1731) ar trebui să aibă de ziditor pe un cupeț cu acest nume (nu o maică); Ionescu-Gion, *l. c.*, p. 195.

⁵ *Ibid.*, p. 204.

⁶ *Ibid.*, p. 226. Vechea biserică și clopotnița s'au dărâmat fără un studiu istoric și arheologic. V. și Iorga-Balș, *Histoire de l'art roumain ancien*.

Capitala, favorisată prin tot ce Domnia poate da, urmează mersul ei ascendent.

Duca-Vodă zidește la 1682 biserica Sf. Ioan Zlataust în Beilic, pomenind în inscripție pe fiul său Constantin; ea era să fie privită ca o biserică de predilecție și de către Constantin Brâncoveanu, a cărui fiică Maria luă pe tânărul Duca; Nicolae Costin, soțul unei surori a acestuia, privia biserica aceasta ca a familiei sale ¹. Mitropolia, „Biserica Albă“, e zidită de Anastasia, Doamna aceluiași Duca ². Lui Mihai Racoviță i se datorește biserica Sfântului Lazăr, „pe locul vămii“ ³. E de observat însă că aici „democraticele“ biserici ale negustorilor și breslelor (nu știm de când sunt ale Tălpălarilor și Curelarilor, dar le presupunem mai nouă), nu apar. Iașul n'avea pe departe marea însemnătate comercială a Bucureștilor, și numărul străinilor privilegiați era de tot mic ⁴. Șoltuzii se păstrează însă mai mult decât, dincolo, județii, și avem încă la 1709 în această dregătorie pe Românul Popârșoc ⁵.

O reglementație domnească a târgului se întâlnește încă în vremea lui Dabija-Vodă, dar din nenorocire cartea acestuia din 6 Mart 1662 e tipărită așa ⁶, încât multe pasagii sunt cu totul neînțelese. Domnul se îndreaptă „la șoltuzul și la toți pârgarii de târg de Iași“, cerându-li să înștiințeze

¹ *Inscripții*, II, pp. 131-3; Cf. Ghibănescu, *Surete și izvoade*, V, tabla; *Uricariul*, VI, p. 275; XXIV, p. 425.

² V. *Inscripții*, II, p. 171 și urm.; *Studii și doc.*, V, p. 90, no. 65; pp. 95-6, no. 87; Ghibănescu, *l. c.*, V, pp. 99, no. 89: cea „de la poartă“ (și „biserica de spre Doamna“; *Uricariul*, XXII, p. 411). Sunt de sigur din veacul al XVII-lea. Biserica boierului Ghenghea fiintă de la începutul veacului. Biserica Sf. Nicolae se mai zicea atunci a lui Ștefan-Vodă; *ibid.*, XII, p. 278.

³ *Inscripții*, II, pp. 133-4, no. 372; *Uricariul*, XXIV, pp. 428-9.

⁴ Interesantă „ulița trapedzinească“ (a Trapezunților); *Studii și doc.*, VI, p. 344, no. 696.

⁵ *Uricariul*, XXIII, pp. 269-70. Un negustor Miha; *ibid.*, XXII, p. 288 și urm., în veacul al XVII-lea; negustorul Sandul sin Tanasie la 1715. Un dascăl, Pătrașcu, la 1668; *ibid.*, pp. 233-5.

⁶ *Ibid.*, X, p. 114.

„la toate zilele de târg“, pe „slujitorii și neguțatori și mișei noștri țerani“, cari aduc la vânzare „boi sau vaci sau cai sau iape“, despre un drept pe care au a-l plăti.

Peste puțin interveni războiul turco-polon, care aduse pe Craiul Sobieski el însuși în Iași — cu ostașii lui, cari se, și uitară pe acolo, prin cârciumele de supt pământ, — unde cântă, după cântecul popular, fugarului Constatin-Vodă Cantemir, fugar, versurile acelea ce s'au păstrat de fiul acestuia, Dimitrie :

Constantine,
Fugi bine,
Nici ai casă,
Nici ai masă,
Nici e dragă Jupâneasă...

Întors în Capitala sa, bătrânul Domn își dădu samă de răul ce s'a făcut Iașilor, „fiind acum aceste răscoale și umblând limbi streine într'această țară a Moldovei și împrăștiindu-se neguțitorii și într'o parte și 'ntr'alta, streinându-se printr'alte țeri, arsu-li-au mult dintr'agonisita lor“ (la plecarea Craiului, precum se știe). Deci, în plin Sfat solemn, la 4 Maiu 1686, el li dădu privilegii neobișnuite, încredințând frumosul pergament cu chipul Sfântului Nicolae¹, nu șoltuzului, ci „starostelui de neguțitorii“, care era acum căpetenia târgului (la 1662 aflăm alături pe „șoltuzul târgului iașilor și cu doisprezece pârgari, și preuții din trăg, și neguțitorii și starostii²“), și încă la 1682 Iane starostele de negustori și Costanda, înaintașul său, stau alături cu un număr de negustori³; la 1687, Toader Cojoc e încă „bătrân de Iași⁴“.

Vechea datorie de a primi pe oaspeții străini, pe siimeni

¹ Reprodus în cartea mea *Negoțul și meșteșugurile*, la p. 122.

² Ghibănescu, *Surete și izvoade*, IV, p. 318. La 1659 starostii Pascal și Cârstea, negustorii Ianea, Ianachi, Proca, Tuduri; *ibid.*, p. 246 (223).

³ *Ibid.*, V, p. 48 (38) : Adam, Sava, Burnechi, Toma, Apostol, Andrei, Iorga. Să adăugim pe Aslan, care ține pe fata lui Andronachi Crupenschi; *ibid.*, pp. 71-2, no. LXIII.

⁴ *Ibid.*, p. 76.

și slujitori în „conac“, e înlăturată, ca și aceia de a da cară cu boi de podvozi, de a merge în solii la porunca Domnului, de a furnisa cai de olac. Numai când boierii ar fi siliți a primi pe cineva, numai atunci acesta poate să bată și la ușa negustorilor ieșeni. Desetina de stupi, goștina de porci și de oi nu se vor lua de la bucatele lor. Ca și în Tara-Românească, deci: și, ca și acolo, li se asigură că, de acum înaintea, nu vor plăti pentru alții: „bucatele neguțitorilor pentru țerani sau pentru alți oameni să nu le tragă“. Fără a se arăta suma pe care starostea va avea să o strângă de la ei pentru Domnie, nici soroacele de plată, se face osebire — și aici — între *această* breaslă și cele ce se pot constitui din străini ce ar veni în oraș: „Iară, de vor mai veni și alți neguțitori, să nu-i tragă ajutoriu la dânsii, ce, afară din soma care sânt ei tocniți cu Domnia Mea, să aibă a da și aceia, cine precum se va așeza ei, să se adaoge soma, iară nu să se scază“¹.

În legătură cu acest act trebuie pusă scutirea, într'un act scris, la 15 Iunie 1691, de însuși protopopul târgului, Ursul, a întregului cler ieșean, cari „slujesc în bisericile lui Dumnezeu ziua și noaptea și roagă pre milostivul Dumnezeu pentru pravoslavnicii Domni cei pristăviți și pentru cei vii ce domnesc țara aceasta, și pentru toți pravoslavnicii creștini, încât ei n'au altă agonisită sau meșteșug sau neguțătorii, ce numai se hrănesc din sfânta biserică“, de dijme, de „podvoziile Mitropolitului“, și de lucrurile la Curte, de podvozi și olac, arătând și pentru preoți că nu se vor lua „boii lor pentru darea altor oameni“².

Domnul ținea încă înaintea de 1670 un Vornic de târg³. Nici el nu putea să aibă autoritate în apropierea imediată a Domnului.

Cu mahalalele sale întinse — Muntenimea de sus, de jos

¹ *Uricariul*, II, ed. a 2-a, pp. 36-8. Originalul e azi în Archiva Statului din Iași. Pe atunci un Miha negustorul de Iași își ținea porcii prin sate; *ibid.*, XXII, p. 298 și urm. Băcani, *ibid.*; un căldărar, *ibid.*, pp. 235, 411. Tot acolo negustorii Teodor și Mirăuță.

² *Ibid.*, VI, pp. 347-9.

³ Ghibănescu, *Surete și izvoade*, IV, p. 36 (40).

și de mijloc —, cu podurile sale acoperite de bârne: Podul Vechiu, cu târgorile lui, — Târgul-de-jos —, cu străzile: cea Mare, cu biserica ungurească, Ulița Strâmbă, Ulița Nouă, Ulița Ciobotărească, a Feredeielor, a Hagioaii, Ulița din Afară, cu Arcăria ei, având încă „arcari“ făcători de arce, lângă biserica armenească¹, Iașul făcea o mare impresie.

Era strălucire, mișcare și veselie: la 1672 se întâmpină într'un zapis nu mai puțin de doi trâmbițași, un vătaf de surlari și Bălan Surlariul². Orașul nu cuprindea însă și o puternică viață economică, de și vameși domnești, — une ori levantini, ca Zane din 1665³, — strângeau încă venituri însemnate. Între altele se făcea, fie și numai pentru consumație internă, un mare negoț de pește: „drumul Măjilor“ spre Iași, pe care-l bătuse, după legendă, și Petru Rares, când era numai negustor de pește, „măjar“, e pomenit și la 1649⁴. Erau atâția boi la târg, încât amenda către Vornicii de Pcartă se putea ridica în 1645 până la 50 de boi. Marele număr de butnari arată și un negoț de vinuri⁵.

* * *

Supt aceste auspicii de granițe închise către creștinătate și de tiranie fiscală a Domnilor, comerțul românesc intra în era „Fanarioșilor“. *Trecusem era comerțului internațional prin străini, încheiam era comerțului național prin Români și ne îndrumam, prin scuturile acordate de Vistierie și Cămară străinilor, în dauna oamenilor de țară către era comerțului național prin străini.*

¹ *Uricariul*, XXII, pp. 361-3, 367 și urm. (cu pomenirea lui Sandu sin Tanasie, negustorul). Iar la 1664 era vameș Cristea.

² Ghibănescu, *l. c.*, V, p. 59, no. 51.

³ *Uricariul*, X, p. 231.

⁴ *Ibid.* XII, p. 279.

⁵ Astfel la anul 1677: „Gavril vătaf de butari, Ion biv vătaf tij de butari și Gavril Mărcuș butar“ lângă biserica Ghenghii, unde sunt și ceprăgari.

CUPRINSUL

TABLA CUPRINSULUI

Introducere. Teritoriul românesc înaintea de Români ca valoarea de producție și de schimb.

I. *Epoca ante-romană* 9.

Mărturiile lui Herodot despre producția teritoriilor scitice, 11. Însemnătatea orașelor grecești dela Marea Neagră, 11. Negoțul lor cu barbarii din lăuntru, 13. Decăderea scitică ; întemeierea Statului dacic, 15. Scăderea valorii orașelor grecești, 15.

II. *Epoca romană* 16.

Caracterele noii ere economice romane la Dunăre, 16. Perpetuarea amintirilor elenice, 17. Goți și Romani în schimbul de produse, 20. Noul Bizanț roman și însemnătatea lui, 21. Legăturile de comerț ale Bizanțului cu Nordul barbar, 23.

III. *După Romani* 23.

Imperiul hunic și influența lui asupra vieții economice, 23. Schimbările produse de așezarea Bulgarilor, 25. Elemente slave de rost economic în limba românească, 26. Francii la Dunărea-de-mijloc, 28. Cazarii, domni ai stepei, 29. Pirateriile Varegilor în Marea Neagră și Rușii la Dunăre, 29. Dunărea în vremea celor d'întăiu Comneni, 30. Epoca lui Manuil Comnenul și Imperiul latin de Constantinopol, 31. Colonisarea Sașilor în Ardeal, 32. Teutonii în țara Bârsei, 33. Horda de Aur și schimbările aduse de dominația ei, 35. Cele d'întăiu organizații de Stat românești în veacul al XIII-lea și valoarea lor economică, 36.

*Istoria comerțului românesc pînă la 1700.**Cartea I. Pînă la 1550.*

Capitolul I-ii. Comerțul românesc în veacul al XIV-lea
supt ocrotirea Domnilor Țării-Românești 38.

Cele d'întăiu probe de întrebuițare a banilor la Români,
38. Privilegiul regelui Ludovic al Ungariei pentru Brașoveni, 39. Formarea Brașovului 40. Porturile dunărene cu care el era în legătură: Floci, Brăila, Vicina, Chilia, 41. Însemnătatea cea nouă a drumului comercial prin Țara-Românească, 42. Întinderea principatului în Vest și Sud, 43. Legăturile Brașovului, Sibiiului, Bistriței cu părțile de dincoace de munți, 45. Privilegiul lui Vladislav-Vodă pentru Brașoveni, 46. Ținutul „tătăresc“ al „principelui Dimitrie“, 48. Legăturile de comerț ale Ardealului cu Apusul, 49. Reunirea trecătoare a Ungariei cu Polonia, 50. Articolele exportului muntean în veacul al XIV-lea, 50. Privilegiul regal pentru Cașoveni, 51. Dușmănia lui Vladislav-Vodă cu Ungurii, 51. Întinderea Turcilor în Balcani, 52. Așezarea lui Mircea-Vodă în moștenirea lui Dobrotici, 53. Noul privilegiu pentru Brașoveni, 55. Drumul muntean de comerț pe la 1400, 55. Privilegiul lui Mircea-Vodă pentru Brașoveni și împrejurările politice în care a fost dat, 57. Dunărea românească supt Mircea, 57. Încălcările turcești la Dunăre, 63. Mihail fiul lui Mircea și legăturile lui cu Ardealul, 63. Sigismund, regele Ungariei, și legăturile lui cu urmașii lui Mircea : măsuri ale acestora pentru comerțul brașovean, 64. Klaus de Redwitz la Severin, 66. Nouă acte privitoare la comerțul ardelen în Țara-Românească înainte de jumătatea veacului al XV-lea și închiderea erei comerțului mare, 66. Cauzele acestei opriri, 67. Domni munteni din acest timp și Ardealul, 67. Drumul de comerț al Prahovei, al Teleajenului și al Buzăului, 70. Vlad Tepeș și Ardelenii, 71. Articolele comerțului dintre Munteni și Ardeleni în a doua jumătate a veacului al XV-lea, 72. Nea-goe Basarab și Ardealul, 73. Dunărea turcească ; luarea Brăilei, 74.

Capitolul al II-lea. Comerțul exterior al Moldovei până la 1500 75.

Formarea și dezvoltarea Liovului, 75. Legătura lui cu Caffa și drumurile de comerț, 77. Colonizarea cu Germani a orașelor din Galiția după cucerirea polonă, 77. Germani în orașele Siretiu și Suceava, 77. Cei d'întăiu Armeni în aceste orașe, 77. Întemeierea Domniei moldovene, 78. Cele d'întăiu legături ale Moldovei cu Ardealul, 79. Privilegiul Voevodului ardelean Stibor, 79. Cei d'întăiu negustori din Ardeal în Moldova, 80. Cele d'întăiu articole de import din Polonia, 81. Întinderea Moldovei până la Dunăre și Mare și urmările-i economice, 82. Privilegiul lui Alexandru-cel-Bun pentru Lioveni, 82. Vămile Moldovei, 83. Mărfurile prevăzute în acest privilegiu, 84. Monopolul domnesc, 85. Caracterul și explicația privilegiului, 85. Influența tătarască, 86. Drumul moldovenesc și legăturile Moldovei cu Levantul, 87. Călători apuseni : pelerini ruși și propagandiști de cruciată (Guillebert de Lannoy), 88. Schiltberger și cea d'întăiu pomenire a Iașului, 90. Legăturile Moldovei lui Alexandru-cel-Bun cu Ardealul, 90. Legăturile ei cu Bistrița, 90. Consulatul venețian la Cetatea-Albă, 92. Privilegiul lui Ilie-Vodă pentru Ardeleni, 93. Legături cu Brașovul înainte de Ștefan-cel-Mare, 94. Privilegiul lui Ștefan fiul lui Alexandru-cel-Bun pentru Lioveni, 95. Privilegiul lui Vlad Dracul pentru aceiași, 96. Cedarea Chilieii către Ioan Hunyadi și planuri polone asupra Cetății-Albe, 96. Privilegiul lui Petru Aron pentru Brașoveni și legăturile Ardealului cu Moldova în acest timp, 97. Privilegiul „cel mare” al lui Petru Aron pentru Lioveni, 98. Caracterul și urmările lui, 99. Cele d'întăiu legături ale Moldovei lui Ștefan-cel-Mare cu Ardealul, 100. Privilegiul lui Ștefan pentru Lioveni, 101. Legăturile următoare ale Domnului cu orașul, 101. Luarea Chilieii de către Ștefan-cel-Mare și importanța lui ca singur stăpân al negoțului polon cu Bizanțul, 102. Legături ulterioare cu Ardealul și prada Brăilei de către Ștefan, 104. Împăcarea lui Ștefan cu Brașovenii, 104. Legături cu Liovul pe la 1475, 105. Pierderea Chilieii și

Cetății-Albe : urmări pentru comerț, 107. Ultime legături ale lui Ștefan cu Polonia după năvălirea regelui Ioan-Albert, 107. Legături cu Ardealul în cele d'întăiu decenii după moartea lui Ștefan, 109. Legături cu Liovol în același timp, 110. Călătorii de negoț ale Moldovenilor până în Lituania, 111. Plângeri polone supt Bogdan Orbul, 111. Înnoirea privilegiului Liovenilor la 1522, 112. Ștefan-cel-Tânăr și comerțul polon, 113. Petru Rareș și același comerț, 114. Ocuparea Tighinei de către Turci și urmările sale, 115.

Capitolul al III-lea. Comerțul oriental și levantin în țările noastre până la 1550 117.

Lipsa de legături directe cu Bizanțul în epoca mai veche, 117. Vechi legături polone cu lumea bizantină, 118. Cetatea-Albă în relații cu Constantinopolul, 118. Cea d'întăiu mențiune a legăturilor Chilieii cu Pera și cu Apusul, 118. Explicația consulatului venețian la Cetatea-Albă, 119. Genovesii în Galiția și Moldova înaintea de Ștefan-cel-Mare, 120. Cucerirea portului Lerici de către Moldoveni, 122. Ștefan-cel-Mare și Caffa genovesă, 124. Alte legături ale lui Ștefan cu Genovesii, 126. Încercările lui pe lângă Venețieni după 1475, 126. Lipsă de legături mai strânse între Țara-Românească și Levantini, 128. Ragusani la Dunăre, 129. Legături mai târzii ale lor cu Neagoe Basarab, 130. Cei d'întăiu Greci în Țara-Românească, 130. Situația negustorilor greci la Sibiu pe la 1550, 131. Armenii în Țara-Românească, 132. Partea Turcilor în comerțul principatului, 132. Articolele de desfacere ale lor, 133. Puținii Greci din Moldova veacului al XVI-lea, 134. Armenii și marele lor rol în orașele moldovenesti, 134. Câțiva Evrei în Moldova pe aceiași vreme, 136.

Capitolul al IV-lea. Negustori și orașe până la 1550 137.

Domnii Moldovei ca negustori ; scutiri de vamă, 137. Partea boierilor în comerțul moldovenesc : Mihul Logofățul, 138. Alți boieri ai Moldovei ca negustori, 140. Boierii munteni și legăturile lor de comerț cu Ardealul, 141. Cei d'întăiu negustori români în principatul muntean, 142. Orașele muntene până la 1550 : Argeșul, 143. Câmpulungul,

144. Piteștii, 145. Târgoviștea, 147. Târșorul, 148. Câmpina, 148. Teleajenul 148. Săcuienii, 149. Gherghița, 149. Floreștii, 149. Bucureștii, 149. Giurgiul, 150. Buzăul, 150. Brăila, 151. Târgul-de-Floci, Cornățel, Dridih, Rușii-de-Vede, 152. Slatina, 153. Severinul, 153. Râmnicul-Vâlci, 153. Mari negustori greci și armeni în Moldova : Dumitru Volata, 153. Calian și fiul său Duca, 154. Nicolae Brânză, 154. Alți negustori mari din Moldova, 155. Negoțul de boi moldovenesci cu Brașovul, 155. Orașele Moldovei până la 1550, Suceava, 155. Siretiul, 157. Dorohoiul, 157. Botoșanii, Hârlăul, 157. Cotnarul, 158. Hotinul, Cernăuții, Neamțul, Soroca, Orheiul, 159. Baia, 159. Iașii, 159. Romanul, 160. Bacăul, 162. Troțușul, 162. Putna, 163. Vasluiul, 163. Bârladul, 163. Tecuciul, Hușii, 164. Ținutul Chigheciului, 164.

Cartea a II-a. Comerțul român dela 1550 la 1700 . 167.

Capitolul I-ii. Decăderea orașelor săsești. Factori noi ai comerțului oriental. Direcții nouă ale comerțului românesc . 169.

Causele decăderii Ardealului, 169. Dușmănia Domnilor moldoveni din veacul al XVI-lea față de această provincie, 169. Articole de export în Ardeal ale Moldovei în acest veac: boii, 170. Oile, porcii, 171. Căii, 172. Bălciurile : învoiala lui Alexandru Lăpușneanu cu Bistrița, 172. Legăturile cu Ardealul ale Lăpușneanului în a doua Domnie, 173. Amintirea relațiilor lui Petru Rareș cu Ioachim de Brandenburg, 173. Lăpușneanu și relațiile lui cu ducele Albert al Prusiei, 174. Cu Veneția, 174. Alți Italieni în țările noastre, 175. Marele export de boi ai Moldovei după Alexandru Lăpușneanu, 177. Alte articole de comerț moldovenesci trimise în depărtare, 178. Negoțul de pește al Munteniei cu Ardealul și schimbul de daruri, 179. Alte articole de negoț muntene, 180. Relații de hotar între Ardeal și Țara-Românească, 181. Negoțul sibiian dincoace de munți, 181. Creșterea rolului jucăt de comerțul grecesc la Munteni, 181. Greci așezați în principat, 182. Comerțul polon al Moldovei, 184. Alexandru Lăpușneanu și acest comerț, 185. Ridicarea Galaților, 187.

Noul avânt al Iaşilor, 188. Urmaşii lui Lăpuşneanu şi comerţul polon, 189. Greci mijlocitori ai acestui comerţ, 190. Starea comerţului polon cu Moldova la sfârşitul veacului al XVI-lea, 193. Veniturile vămiei Hotinului, 194. Aron-Vodă şi negoţul polon, 196. Grecii ortodocşi şi partea lor specială în aceste legături, 196. Partea Levantinilor : Peroţi, Rodieni, 196. Chioţi, 199. Ciprioţi, 200. Cretani, 201. Italieni de rasă, 202. Articolele de comerţ, 202. Partea Armenilor în comerţul ţărilor noastre din acest timp, 204. Evrei turceşti în legătură cu Galiţia, 205. Turcii amestecaţi în acest comerţ, 206. Ragusanii în Moldova, 206. În Ţara-Românească, 207. Exportul de oi din Moldova, 208. Din Ţara-Românească, 208. Furniturile militare pentru Turci, 209. Pescăriile Moldovei la sfârşitul veacului al XVI-lea, 210.

Capitolul II. Starea comerţului românesc la începutul veacului al XVII-lea. Criza dispariţiei elementului străin, 212.

Decăderea vechiului comerţ, 212. Starea oraşelor după 1600. Cernăuţul, Siretiul, 213. Suceava, 213. Baia, 218. Neamţul, 221. Hotinul, 222. Romanul, 224. Scheia, 225. Piatra, 225. Bacăul, 225. Agiudul, Trotuşul, 226. Focşanii, 228. Putna, 228. Dorohoiul, 228. Botoşanii, 229. Hârlăul, 230. Ştefăneştii, Târgul-Frumos, 231. Iaşii, 231. Vasluiul, 233. Bârladul, 234. Huşii, 236. Fălciul, 237. Tecuciul, 238. Galaţii, 238. Cotnariul, 239. Oraşele muntene: Brăila, 240. Târgul-de-Floci şi vadurile Dunării, 241. Râmnicul-Sărat şi Buzăul, 241. Târgovişte, 242. Târşorul, Câmpina, 243. Câmpulungul, 243. Argeşul, 246. Piteştii, 247. Slatina, 248. Bucureştii, 248. Râmnicul-Vâlcei şi Ocnele-Mari, 254. Craiova, 255. Caracălul, 256. Baia-de-Aramă, Cerneţul, 257.

Capitolul III. Legături cu străinătatea în veacul al XVII-lea 258.

Bogaţia Ţării-Româneşti, 258. Averea boierilor brâncoveni, 258. Preponderanţa legăturilor cu Turcii, 259. Negustori munteni la Veneţia şi articole de export, 260. Noul negoţ ardelean : articole căutate în Ţara-Românească, 261. Porci, 263. Lână, 263. Cai, 265. Vinuri, 265. Miere, ceară, grâne,

265. Articole turcești, 266. Postav, 267. Sfoară, hamuri, cuie, etc., 267. Exportul contemporan al Moldovei, 268. Călătoria lui Tommaso Alberti, 269. Drumul de comerț prin Isaccea-Fălciiu-Iași : călătoria lui Cornelio Magni, 274. Evreii la dânsul, 276. Alte mențiuni de Evreii, 277. Prădăciunile din epoca războiului turco-polon, 277. Export spre Ardeal și bălciuri, 278. Legături cu Brașovul, 279. Privilegiul acordat Englezilor de Petru Șchiopul, 279. Comerțul cu Danzigul, 280. Afacerile în Polonia ale Movileștilor și ale lui Nistor Ureche, 280. Alți pribegi moldoveni în Polonia, 281. Relații cu Polonia supt Ștefan Tomșa al II-lea : însemnătatea Sorocăi și Orheiului, 282. Urmarea acestor relații, 283. Mărfurile ce se schimbau, 283. Vasile Lupu și negoțul polon, 284. Lăpușna, 285. Decăderea Ciubărciului, Cetăței-Albe, Chilieii, 285. Starea Ismailului și Renilor, 286. Hotinul și Cernăuții, 287. Privilegiul lui Gheorghe-Vodă-Ghica și tovarășii de comerț, 288. Un mare bogătaș moldovean : Ursachi, 289. Negoț cu Moscova : Cazacliii, 291. Negustorii de Șargorod, 291.

Capitolul IV. Viața comercială românească la sfârșitul veacului al XVII-lea. Începutul unui nou regim . . . 293.

Urmarea legăturilor Țării-Românești cu Ardealul : export de grâne muntene, 293. Export de vite și oi, de vinuri, 294. Viile Sașilor în principat, 294. Exportul de pește, 295. Tariful vamal, muntean, 295. Importul muntean de postav, 295. De sfoară și lucruri de metal, 296. De pielărie, 297. Alte articole, 297. Comenzi de cai în Moldova ale regelui August al Poloniei, 298. Căderea comerțului polon, 298. Legături mai strânse cu Răsăritul, 299. Mano Apostolu, negustorul Brâncoveanului, 300. Negustori de țară în București și Greci în același oraș : cupețul Nica, 301. Spiro Panu, 302. Evreii spanioli și Turci, 303. Moda orientală în locuință și îmbrăcăminte, 304. Norme turcești în administrația principatelor și în organizarea lor economică, 305. Brâncoveanu și noul sistem, 305. Fiscalitate generalizată, 307. Introducerea breslelor de negustori, 307. Negustorii pământeni, 307. Brașovenii, 308. Companiștii din Ardeal, 309. Alți Greci din Ardeal și Armenii, 309. Concentrarea vieții politice și economice

în București, 310. Biserici bucureștene nouă, 310. Biserici ale negustorilor, 311. Decăderea orașelor moldovenesti și concentrarea la Iași, 312. Reglementația târgului de Istrate Dabija, 313. „Cartea“ lui Constantin Cantemir, 314. Scutirea preoților din Iași, 315. Aspectul orașului la sfârșitul veacului al XVII-lea, 316.

VERIFICAT
2017

VERIFICAT
2007

BIBLIOTECA

INDREPTARI

Tiparul cu mașine face aproape zădarnice încercările de a da o carte curată cu greșeli.

Dintre cele mai mari însemn însă acestea.

P. 121, rândul 10 de jos: Perotul în loc de preotul. Tot acolo, ceva mai jos: „de Francis Jula“ și în notă 235-6, în loc de 255-6.

P. 127, r. 15 de sus: Uzun-Hasan în loc de: Uzuan-Hasan.

P. 212. Capitolul II, în loc de: V.

P. 297, r. 6 de jos: *mai* sus.

Caravane în munții Brașovului (desemn de Stoica).

Prețul Lei 125